Marcia Martin
O iubire imposibilă

Partea întîi

„Somnul îşi are lumea lui:
Fantastic, fără margini imperiu, străbătut
De-a visului suflare, ce trece încărcat
De bucurii şi lacrimi, de zbucium sau tăceri"...

Visul - Byron

Unu

25 iunie 1986

Lumina se strecura pe zidul fundăturii, aruncînd umbre întunecate asupra băieţilor. Erau cinci – patru dintre ei voinici, înconjurîndu-l pe cel mai mic, Nick.

Cara înaintă. Tocurile pantofilor ei de piele ţăcăneau pe beton şi, deodată, îşi dădu seama cu ce era îmbrăcată – o rochiţă albă cu volănaşe şi mănuşi de dantelă. Şi rochiţa şi mănuşile îi erau prea mici.

Băieţii o priviră. Unul dintre ei era Mitch Lincoln.

Cara simţi spaima reverberîndu-i în urechi, aşa încît nu auzi strigătul lui Nick, deşi îi observă buzele rostindu-i numele.

Încercă să se îndrepte de spate în timp ce se oprea în faţa lui Mitch. Era înaltă pentru cei doisprezece ani, dar el era şi mai înalt. Cu inima bătînd să-i spargă pieptul, îl privi drept în ochi.

– Noi, cei din familia Malloy, sîntem uniţi, spuse ea. Vrea cineva să mă ia şi pe mine în seamă?

Mitch îşi aruncă capul pe spate şi rîse. Sunetul răsună în liniştea aleii. Cara simţi fiori de gheaţă pe şira spinării.

– Da, puişor, rînji el. Te iau eu în seamă.

Întinzînd mîna o ciupi de sînul stîng.

Cara se trase brusc înapoi, deschizînd ochii şi lovindu-se de tăblia patului.

– Nu-i nimic, iubito.

Capul îi vîjîia.

– Doar un vis, adăugă Tom.

Trase aer în piept încă tremurînd. Doar un vis, repetă ea, iar inima îşi încetini bătăile la aceste cuvinte magice. Doar un vis. Şi nici măcar nu fusese unul din cele rele. Dar era atîta vreme de cînd nu mai avusese unul, încît începuse să spere că poate au dispărut cu totul.

Lăsîndu-se în jos pe pernă, îşi trecu palma peste abdomenul umflat. Doctorul spusese că i s-ar putea întîmpla. Femeile gravide aveau uneori vise urîte. Poate că numai ăsta era motivul. Hormonii.

– Nu-ţi face griji, murmură Tom cu o voce abia auzită.

Cara întinse o mînă atingîndu-l cu vîrfurile degetelor. El nu avusese un coşmar în viaţa lui. Pleoapele îi deveniră grele şi, în cele din urmă, îi fu imposibil să le mai ţină deschise.

Imaginea lui Mitch Lincoln o aştepta în întuneric făcîndu-i semn să adoarmă.

– Nu-i aşa că sînt frumoşi? întrebă el.

Cara zîmbi. Numai Tom era în stare să vadă dincolo de apariţia murdară a mustangilor. Făcuseră o baie în noroi undeva pe insulă şi apoi migraseră spre plajă, refugiul lor preferat, unde vîntul fierbinte bătea din sud-vest, aducînd ţînţari, muşte care înţepau şi alte insecte nenorocite. Soarele apunea, aurind apele oceanului şi pictînd parcă ţărmul într-o lumină plăcută. Şi totuşi parcă nu i venea să spună despre cei aproape doisprezece cai sălbatici că ar fi „frumoşi".

– Da, minţi Cara. Sînt frumoşi.

Chiar în momentul acela, armăsarul negru îşi înălţa capul şi privi în direcţia lor cu coama fluturînd în briza mării, ca un steag întunecat.

Şi dintr-odată zări frumuseţea pe care soţul ei avea tendinţa de a o vedea aproape în orice.

– Sînt într-adevăr frumoşi, adăugă ea cu o notă surprinsă în glas.

Armăsarul înaintă spre ei. Nu atît înălţimea, cît umerii săi puternici şi gîtul îi subliniau imaginea a ceea ce şi era de fapt – conducătorul de necontestat al hergheliei.

Tom îşi trecu un braţ pe după umerii ei.

Mă întreb cît se va apropia de data asta.

Rămaseră nemişcaţi; armăsarul se opri la cîţiva metri. Dincolo de urmele de noroi se vedea că era negru complet, cu excepţia unei pete albe din frunte. Star, îl botezase Tom cu multe veri în urmă, pe cînd era adolescent, iar armăsarul un mînz de un an. De trei ani de cînd locuiau la Walking Dune, Cara îl văzuse pe mustang apropiindu-se de multe ori de Tom, dar niciodată de altcineva.

Bună, Star, spuse Tom încet.

Mustangul îşi ciuli urechile, apoi se întoarse către herghelia sa unde se opri să adulmece o iapă cu abdomenul mare.

Luna iunie e puţin cam tîrzie pentru fătat, spuse Tom.

Făcînd un pas în spatele Carei, o cuprinse blînd cu braţele.

Cred că mînzul lui Star se va naşte odată cu copilul meu.

Cara se sprijini de el, bucurîndu-se de atingerea mîinilor lui. Urma să nască peste două săptămîni şi era enormă. Ar fi fost uşor dacă s-ar fi simţit greoaie şi urîtă, sau cu totul neatrăgătoare. Dar Tom nu-i dăduse voie niciodată să se simtă aşa. De prima dată cînd se întîlniseră o făcuse să se simtă frumoasă.

Gîndurile îi zburară înapoi la acea zi de primăvară din timpul ultimului ei semestru la *Universitatea Virginia*. Ploua. Cu capul plecat se năpustise pe scările de la Chastain Hall şi se izbise de cineva care venea pe alee. El îşi pierduse echilibrul şi căzuse pe spate. Murmurînd cîteva cuvinte de scuze pe buze, îi întinse o mînă, dar se opri cînd îl recunoscu pe Thomas Ward Chastain al III-lea.

In clipa aceea o mulţime de gînduri contradictorii îi trecură prin minte. Ea era un nimeni de nicăieri; el era un Chastain din pretenţiosul Warrenton. Ea se afla la universitate graţie unui împrumut; el făcea parte din familia al cărui nume îl purta şi o parte din campusul universitar. Ea stătea acolo cu părul ei lung şi negru revărsat pe dea-

supra unei haine vechi; el stătea jos într-o baltă de noroi care părea să-şi bată joc de ceea ce părea a fi o haină modernă şi elegantă. Ea nu şi-ar fi putut permite nici măcar să dea la curăţat haina aceea.

Şi apoi el a zîmbit.

– Bună, frumoaso, a zis el.

Curînd după absolvire s-au căsătorit.

Briza mării îi învolbură părul; Cara oftă liniştită şi împăcată. Atunci venise pentru prima dată la Outer Banks – o prelungire a Carolinei de Nord pe cît de sălbatică, pe atît de frumoasă, un sat ciudat, la fel de vechi ca şi legendele coloniştilor şi indienilor. Atunci sosise acasă în clădirea victoriană care domina totul în jur şi care se înălţa deasupra orăşelului Walking Dune de mai bine de un secol.

Familia Chastain fusese cea care fondase consiliul local, ridicase oficiul poştal şi organizase departamentul de pompieri invidiat de alte orăşele mici de-a lungul coastei. Familia Chastain fusese aceea care deschisese porţile casei lor victimelor uraganelor şi cicloanelor din nord-est sau ale altor dezastre.

Carei îi plăcea sentimentul de siguranţă pe care i-l confereau zidurile casei – graţia aristocratică a încăperilor înalte, mirosul de cedru al mobilei, prezenţa reconfortantă a antichităţilor şi a amintirilor de familie care fuseseră păstrate de generaţii.

Zîmbetul plăcut i se şterse însă de pe faţă cînd gîndurile ei se îndreptară către altceva. Mama lui Tom îi dăruise casa de vară drept cadou la absolvire. Doar cîteva zile mai tîrziu probabil că-i venise să-şi taie mîna care semnase actele.

Abigail Chastain. Văduva respectată a judecătorului Thomas Ward Chastain... Cara putea să-şi imagineze cu uşurinţă faţa ei cînd Tom o anunţase telefonic mai întîi că n-avea nici o intenţie să urmeze facultatea de drept, ci avea de gînd să scrie un roman, apoi că se căsătorise şi că se muta la Walking Dune.

Descrierea bîlbîielii mamei lui fusese de-a dreptul hilară.

Dar în seara cînd a dus-o pe Cara la Warrenton n-a mai fost nimic de rîs. Ştia că doamna Chastain era văduvă, că Tom era singurul ei copil, iar casa „cam măreaţă". Dar nimic n-o pregătise pe Cara pentru măreţia rogodinţei ori pentru dispreţul înţepător al sîngelui albastru. Tom n-avea nici una, nici alta. Mama sa însă avea dreptul pentru tot statul Virginia.

Era micuţă de statură, dar erai tentat să uiţi asta în faţa celorlalte – mersul regal şi accentul rafinat, educaţia impecabilă care vorbea de generaţii întregi binecrescute. În seara aceea era îmbrăcată în negru şi purta clasicele perle.

S-au retras pentru a lua cina la o masă de dimensiuni uriaşe pe care erau aşezate numai porţelanuri şi cristaluri. Lumina candelabrului făcea ca părul scurt, argintiu, al doamnei Chastain, să strălucească la fel ca şi diamantele pe care le purta pe degete, luminînd totodată zîmbetele pline de căldură adresate lui Tom, precum şi pe cele înghoţate adresate Carei.

Cîteva minute după ce se aşezară conversaţia se opri asupra unui punct şi rămase acolo. Imediat Cara îşi dădu seama de situaţie. În scurtul răstimp de cînd primise vestea căsătoriei fiului ei, Abigail Chastain o verificase pe mireasa nepotrivită.

Carolina Malloy – numită aşa după statul în care se născuse tatăl ei – fusese crescută într-un mic orăşel din vestul Virginiei, fiică a unui miner şi a unei educatoare, amîndoi decedaţi.

Îmi pare atît de rău, draga mea...

Mai avea un frate, Nick, cu trei ani mai mic decît ea.

Şi *el* unde este acum?

Cara n-avea nici cea mai vagă idee – Nick venea şi pleca în fugă.

Femeia ştia chiar şi despre sîngele indian care circula prin venele Carei şi făcu mare tam-tam pe chestia asta cînd Tom îşi exprimă surpriza. Cara avea prea puţine răspunsuri la întrebările lor. Cineva din partea tatălui ei, o străbunică parcă, fusese indiancă Cherokee. Cara

moştenise părul negru al tatălui ei şi tenul smead. Poate că *asta* era influenţa indiană. La naiba, nu ştia.

– Un american nativ. Ce neobişnuit, Carolina...

Simţind că-şi iese din pepeni, Cara o informă scurt pe *„Madame"* că nimeni nu-i mai spusese Carolina de cînd fratele ei mai mic îi prescurtase numele. Enervanta femeie însă abia dacă îşi arcui o sprînceană şi continuă să i folosească numele întreg ca şi cum Cara n-ar fi spus nimic.

De-a lungul acelei întregi seri nenorocite, comportarea lui Abigail Chastain rămăsese impecabilă la suprafaţă, dar Cara auzise – tare şi clar – mesajul mîrîit de dincolo de spoială. Nici o femeie nu era destul de bună pentru fiul ei, iar Carolina Malloy cu atît *mai puţin.*

După aceea legăturile cu Warrenton se întrerupseseră. Carei îi plăcea să creadă că asta seamănă cu un fel de război rece alimentat de ambele părţi. Din păcate însă această tăcere îngheţată se înmuiase în ultimele luni. De cînd auzise despre sarcina Carei, Abigail îi copleşise cu telefoanele. Iar viitoarea cameră a copilului era arhiplină de cadouri scumpe.

Sper că nu crede că asta o îndreptăţeşte să vină aici ori de cîte ori vrea, se gîndi Cara.

– Ei, ce-i cu mutra asta acră?

Îl privi pe Tom peste umăr. Ochii lui aveau culoarea azurie a apei, mult mai deschişi decît ai ei, pe care Tom adora să-i numească „violeţi".

– O, nimic, răspunse ea. O doamnă însărcinată are dreptul să fie un pic capricioasă cînd şi cînd, nu?

Tom părea mulţumit. O mîngîie pe abdomenul umflat şi zîmbi, simţind copilul mişcîndu-se. Cara spera ca micuţul să moştenească acest zîmbet, la fel ca şi părul blond şi ochii deschişi ai lui Tom... totul.

La cei un metru şi optzeci şi trei centimetri era doar cu puţin mai înalt decît ea, dar avea o înfăţişare perfectă din vîrful nasului lui aristocratic pînă la degetele de la picioare. Dacă ar fi visat vreodată la prinţul din poveşti, imaginea acestuia n-ar fi putut s-o depăşească pe cea a

obrazului ei.

– Te iubesc, murmură ea.

Mîna lui urcă spre sîn; ei i se opri respiraţia.

Ai idee cît de mult te iubesc *eu*? şopti el.

Cara zîmbi în timp ce un deget dornic îi atinse sfîrcul.

– Încep să-mi dau seama.

El o întoarse cu faţa şi o privi.

– Oare?

Mîinile lui Tom rămaseră pe umerii ei în timp ce degetele îşi continuau jocul erotic.

Cara închise ochii. Ştia cît de mult o doreşte el. Şi ea îl dorea. Întotdeauna fusese la fel. Cînd se sărutau ieşeau scîntei. Cînd făceau dragoste se mişca pămîntul. În tot timpul de cînd erau împreună nu se întîmplase niciodată ca atingerea lui să n-o excite.

Unde eşti? cîntă vocea lui Tom.

Cara rîse încet şi deschise ochii.

Dacă ţi-aş spune, mi-e teamă că micuţul nostru ar fi deranjat.

El zîmbi – unul din acele zîmbete luminoase care făceau să-i bată inima mai tare.

– Atunci cred că ar fi mai bine să plec, spuse el apoi.

Urma să plece cu maşina la Manteo să ia nişte cărţi de corcetare. Cara îşi înnodă braţele în jurul gîtului lui.

– Chiar trebuie să pleci? întrebă ea.

– Am nevoie de cărţile alea şi librăria din Manteo este singurul loc din împrejurimi de unde le pot lua.

Ea se încruntă la început, dar apoi se abţinu. Tom mai avea încă de terminat doar un singur manuscris din cele patru pe care le începuse de cînd se mutaseră la Banks şi nu voise să o lase să vadă ce realizase pînă acum. Ea fusese foarte bună la engleză în colegiu şi-i citise pe clasici. „Dă-mi voie mai întîi să scriu ceva bun", zicea Tom întotdeauna.

Ştii, iubitule, spuse Cara iute, cu toată cercetarea pe care o faci – şi toate cărţile de care ai nevoie – n-ar fi grozav dac-am deschide un magazin? Nu unul mare, ci ceva care ţi-ar da posibilitatea să comanzi ce vrei, cînd

doreşti.

Faţa lui se lumină.

– Eşti un geniu! spuse el. Nu numai o librărie, ci o bibliotecă! Biblioteca din Walking Dune şi...

– Nu, îl întrerupse Cara. Ceva simplu. Ceva care să poarte numele omului care a iniţiat acest proiect. *Cărţile lui Tom.* Îmi place cum sună.

Lumina din ochii lui era atît de strălucitoare, de pură, atît de plină de dragoste încît o încălzi din creştet pînă-n tălpi.

– *Cărţile lui Tom,* repetă el încetişor şi o strînse în braţe pentru un sărut care o lăsă arzînd de dorinţă.

Cînd o porniră prin nisip cu braţele încolăcite unul în jurul altuia deja soarele coborîse în spatele dunelor.

Puţin mai departe armăsarul necheză. Tom şi Cara se întoarseră să privească herghelia care-şi urma condu cătorul de-a lungul plajei.

Era de parcă Star le-ar fi spus „la revedere".

Cara se strînse mai aproape de soţul ei şi zîmbi. Ima ginaţia fantezistă a lui Tom începuse s-o influenţeze şi pe ea.

Se lăsase noaptea, dar după aerul răcoros din Munţii Stîncoşi, aerul din Houston era chinuitor de fierbinte şi de înecăcios. Lee Powers luă un taxi din faţa aeroportului supraaglomerat şi-şi scoase haina înainte de a urca în spate.

În timp ce şoferul se apropia de zona mondenă a *Galeriilor* el privi pe fereastră, privind reclamele luminoase şi amintindu-şi de vremurile cînd Marilyn obişnuia să-l aştepte la aeroport cînd se întorcea în oraş. Primele două călătorii fuseseră evenimente fericite. Se opriseră la res tauranul *Carabla* de pe strada Kirby să mănînce ceva şi apoi se întorseseră în apartament şi făcuseră dragoste. La a treia călătorie, însă, după ce se certaseră la telefon, ea îl întîmpinase cu o privire încordată. Nici mîncare. Nici sex.

După asta se înţeleseseră. Ea nu se mai oferi să-l ia

do la aeroport; el nu mai aştepta să fie întîmpinat.

La douăzeci şi nouă de ani era cel mai tînăr arhitect căruia i se oferise posibilitatea de a fi reprezentantul în domeniu al companiei *Sone Star.* Asta însemna că era în vîrful ierarhiei conducerii şantierelor de construcţii, şeful departamentului de dezvoltare. Frank Winston însuşi, şeful compartimentului executiv, îi propusese asta.

– Încearcă să vezi cum e, îi spusese Frank.

Cînd proiectul se încheiase fără greşeală, numirea devenise permanentă.

În fond, mîrîiau rivalii lui Lee, el este băiatul lui Frankie.

Marilyn fusese mîndră de promovarea lui, încîntată de saltul spectacular al salariului care le permisese să se mute într-un apartament de lux. După încă două proiecte duse la bun sfîrşit, părerea ei însă se schimbase. Din optsprezece luni, soţul ei fusese absent zece. Lee îşi dăduse seama că ea avea dreptate să fie supărată. La următorul proiect o luă cu el în California pentru o săptămînă. Se distraseră, dar excursia nu ajută mai mult decît un bandaj pe o rană care supurează.

Certurile deveniseră mai violente. Iarna trecută atinseseră apogeul.

Ce dracu' vrei să fac? ţipase ei.

– Să pleci de la *Sone Star.*

Lee îi privi faţa frumoasă cu tenul auriu ca o piersică şi cu pistrui. Era foarte serioasă şi, deşi poate n-ar fi trebuit să fie surprins, fusese totuşi.

Eşti pregătită să renunţi la toate astea? o întrebă el arătînd în jur. La casa asta? La *BMW?* La club?

Pusese întrebările mai mult pentru el însuşi. Marilyn fusese crescută de părinţi bogaţi care-i oferiseră totul; el trăise de partea cealaltă a Pasadenei, şi reuşise să termine *Universitatea Rice* muncind de-i ieşiseră ochii. Stilul de viaţă pe care-l realizaseră nu era nimic nou pentru ea. Dar pentru el însemna totul.

– Curînd ai să-ţi dai seama că unele lucruri sînt mai importante decît banii, îi replicase ea cu ochii strălucitori.

Era un punct sensibil. Ea ştia acest lucru.

– Pun pariu că oamenii care spun asta despre bani n-au dus niciodată lipsă de ei! o atacă el.

– Cineva trebuie să renunţe, îi replică Marilyn. Părăseşte *Sone Star.*

– Nu.

Ea ieşi din încăpere ca o furtună. El fugi după ea şi împăcă lucrurile, luînd-o în braţe. Făcuseră dragoste fierbinte, cu pasiune, cu... disperare.

Asta se întîmplase acum şase luni. Fusese plecat în ultimele patru, supraveghind ultimul proiect al lui *Sone Star* în Colorado. Era un succes de marcă; cu toate astea cînd taxiul se îndreptă spre complexul de apartamente luxoase, Lee era melancolic. Avea treizeci şi trei de ani, iar cariera sa era la apogeu. Cu căsnicia însă era altă poveste.

Afişînd un zîmbet şi făcîndu-i un semn portarului, se îndreptă prin holul luxos spre liftul la fel de luxos.

În timp ce urca la etajul şapte se întrebă dacă Marilyn e acasă şi, dacă e, ce fel de primire îi va face.

Avusese o presimţire şi totuşi fu nepregătit să-i vadă bagajele în hol. Toate erau aliniate perfect. Valizele elegante aveau un aer solemn de despărţire. Inima lui Lee începu să bată cu putere.

Ea ieşi din dormitor cu poşeta atîrnîndu-i pe umăr şi cu părul unduindu-i-se în timp ce se apropia de el. Îşi aminti de prima lor întîlnire. I se uscă gîtul.

– Bună, îi spuse ea. Te aşteptam.

Lee îşi puse jos genţile. Păreau vechi şi ponosite pe lîngă cele elegante de alături.

– Mă aşteptai? repetă el.

Marilyn îl privi şi i se opri respiraţia. După părerea ei, el rămînea cel mai frumos bărbat de pe pămînt. Întotdeauna îi plăcuse părul lui des, un castaniu atît de închis încît părea negru, încadrîndu-i obrajii mari şi fruntea înaltă, o faţă bronzată în permanenţă. Nasul era drept şi puternic. Deasupra lui, sprîncenele negre se împreunau deasupra ochilor la fel de negri, dedesubt o mustaţă groasă îi

acoperea buza de sus cu vîrfurile lăsate mai jos de colţurile gurii, ceea ce îi dădea un aer de om periculos.

Caballeros... Cuvîntul îi răsună în minte însoţit de amintirea unei jachete negre de piele în cufărul lui vechi. O găsise într-o zi în debaraua din faţă a modestei odăiţe unde stătea cu chirie înainte de a se căsători.

Ce-i asta? întrebase ea într-o doară, nepregătită pentru privirea hăituită pe care el i-o aruncase atunci cînd ea ridicase jacheta cu cuvîntul *Caballeros* înscris pe spate.

Sînt lucruri pe care nu le ştii despre mine, îi replicase el tăios. Am avut o copilărie primejdioasă. *Caballeros* era o bandă de răufăcători şi am făcut şi eu parte din ea pînă la şaisprezece ani, cînd...

Trecuseră ani pînă cînd Lee să poată spune ce urmase după. Fusese o fată, o mică prinţesă bogată de care avusese îndrăzneala să se îndrăgostească.

Au spus că nu sînt destul de bun, concluzionă el pe un ton aspru şi nu mai continuă.

Indiferent cine fuseseră acei „ei" îi schimbaseră viaţa la fragoda vîrstă de şaisprezece ani. Opt ani mai tîrziu, Lee Powers devenise omul cel mai obsedat de succes pe care îl întîlnise vreodată Marilyn. Participa pe vremea aceea la circuitul de rodeo, autofinanţîndu-se pentru a putea termina ultimul an de studii la *Rice*. Ea şi prietenele ei puseseră ochii pe el din momentul în care păşise în arenă. Ele o provocaseră să coboare şi să i se prezinte. Marilyn acceptase provocarea.

Mai tîrziu, nu fusese în stare să spună ce o impresionase mai mult: înfăţişarea lui întunecată, farmecul glasului său blînd şau masculinitatea lui dură de om crescut pe stradă. Din momentul în care-l întîlnise pe Lee, nici un alt bărbat nu mai reuşise măcar să-i atragă privirea.

Şi acum era la fel, se gîndi Marilyn. Plănuise asta de săptămîni de zile, dar acum imaginea lui îi zdruncina hotărîrea.

Ploc, spuse ea grăbită.

Unde?

Asta fu tot ce reuşi Lee să spună.

– Înapoi la Austin. O să stau cu tata şi cu mama pînă cînd o să mă pun pe picioare.

El privi brusc într-o parte, orbit de imagini din trecut care-i năvăleau în minte – Marilyn rîzînd în timp ce alergau prin ploaie, Marilyn zîmbind cînd îi pusese verigheta pe deget, Marilyn gemînd cînd el se mişca deasupra ei.

– Ştiam amîndoi că va veni clipa asta, adăugă ea încet.

El dădu din cap aprobator, dar nu o putu privi în ochi. Se auzi o bătaie în uşă. Lee se dădu deoparte în timp ce un şofer de taxi intră cu un cărucior şi încărcă valizele lui Marilyn. În cîteva minute omul plecă şi, deşi Marilyn continua să stea în faţa lui, Lee simţi brusc că încăperea devenise rece şi pustie.

Marilyn făcu iute cîţiva paşi înainte şi îi cuprinse faţa în mîini.

– Ştiu, spuse ea. În ciuda cuvintelor grele, în ciuda a tot ce s-a întîmplat, încă te mai iubesc.

– Bine, atunci.

– Dar nu e bine. N-a fost bine de vreo doi ani încoace. Ştii asta. Peste cîteva luni voi împlini treizeci de ani, Lee. Nu vreau să-mi petrec viaţa jucînd rolul de soţie pentru un soţ care nu-i aici.

El îşi ridică mîinile, acoperindu-le pe ale ei.

– Poate... aş putea...

Se opri, incapabil să continue.

Marilyn aproape că zîmbi.

– Nu, n-ai putea. Poate că într-o zi cînd vei scăpa de acei mici demoni din interiorul tău, vei putea renunţa la *Sone Star.* Dar nu acum. Acum n-ai fi fericit – n-ai fi tu însuţi – dacă nu faci ca lucrurile să meargă ca pe roate, uimind pe toată lumea, strîngînd o avere. Poate că voi putea pleca atunci cînd îţi vei dovedi ţie însuţi ceea ce eu ştiu deja. Că eşti la fel de bun ca alţii, Lee. Mai bun decît majoritatea.

El se aplecă să o sărute. Marilyn se dădu înapoi.

– Îmi pare rău, spuse ea. Nu cred că sînt pregătită pentru asta.

Nu-mi vine să cred că se întîmplă aşa ceva, murmură Lee. După toţi aceşti ani, ar trebui să putem rezolva această problemă.

După cum am spus – nepotrivire de caracter. În momentul acesta avem nevoie de lucruri diferite.

Marilyn avea dreptate şi el o ştia. Şi totuşi, ceva în el nu i dădea voie să accepte sfîrşitul. Lee o privea fix. Clipele treceau... Ea păşi spre uşă.

La revedere, Lee.

El nu se întoarse, nici un muşchi nu i se mişcă pe faţă. Nu vrea să vadă uşa închizîndu-se după ea... dar o auzi.

După ce ea plecă, el se sprijini de perete şi-şi acoperi faţa cu mîinile.

Era lună plină. Lumina ei blîndă umplea cerul, revărsîndu-se peste rîul Currituck Sound.

John şi Amos Wilkes îşi făcuseră un obicei din a ieşi la pescuit de crabi cam două nopţi pe săptămînă în fiecare vară. Restaurantul *Virginia Seafood* le cumpăra întreaga cantitate de crabi pe care o puteau prinde şi le plătea o sumă frumuşică pentru ea.

În afară de asta, pescuitul crabilor le oferea celor doi fraţi posibilitatea de a petrece o noapte departe de soţii şi copii, bînd bere şi stînd la poveşti.

Era cam după ora zece cînd auziră un zgomot puternic, strident... urmat de un bubuit.

Amos puse jos berea.

Ce crezi c-a fost asta?

John trase de cozorocul şepcii de baseball.

Crezi c-a avut cineva vreun accident?

În liniştea care urmă, un ţipăt înfiorător care-ţi îngheţa sîngele în vene răsună de-a lungul ţărmului.

Fraţii se uitară unul la celălalt simţind că li se face părul măciucă. Tocmai cînd spaima li se mai domoli, ţipătul se auzi din nou, spărgînd liniştea nopţii.

Asta nu-i ţipăt omenesc, observă Amos.

Cei doi bărbaţi se ridicară privind prin întuneric în direcţia de unde se auzise sunetul, înaintînd cîţiva paşi cu

prudenţă. Ţipătul îngrozitor se mai auzi o dată şi ei o rupseră la fugă.

Scena care-i întîmpină urma să le rămînă de-a pururi întipărită în minte. Maşina decapotabilă, elegantă a lui Tom Chastain era aproape pe jumătate urcată pe un cedru la marginea drumului. Farurile luminau ramurile copacului secular răspîndind o lumină puternică asupra bărbatului care zăcea jos... şi a hergheliei de mustangi care era adunată în jurul lui.

John şi Amos se priviră cu ochi întrebători, apoi observară forma unui cal materializîndu-se pe drumul din apropiere. Mergînd cu greutate, aproape tîrîndu-se apăru în cercul de lumină. Armăsarul negru înaintă şi o împinse pe noua venită, o iapă, în grupul celorlalţi. Apoi îi privi pe John şi pe Amos.

Ei făcură un pas înapoi, înfricoşaţi cînd puternicul armăsar se opri la picioarele lui Tom Chastain. Deodată armăsarul îşi dădu capul pe spate şi scoase acelaşi ţipăt înfiorător care-i adusese pe cei doi mai devreme alergînd. Ochii negri pe care-i întoarse către ei erau mărginiţi de alb.

Ei rămaseră pe loc îngheţaţi de spaimă, dar mustangul cel negru se dădu înapoi, alăturîndu-se celorlalţi care aşteptau... în linişte... cu răbdare.

John şi Amos se priviră unul pe altul şi, hotărîndu-se din ochi, făcură un pas înainte către omul lovit. Mişcarea lor avu efectul unui pocnet de pistol; herghelia se întoarse brusc şi dispăru în noapte.

Fraţii Wilkes se grăbiră să se apropie.şi se lăsară în genunchi. Capul lui Tom Chastain era răsucit într-un mod ciudat, iar el era mort.

Funeraliile lui Thomas Ward Chastain al III-lea ar fi avut loc la Warrenton, în Virginia, dacă tînăra sa văduvă n-ar fi insistat ca el să fie înmormîntat în vechiul cimitir al bisericii baptiste din Walking Dune. Ea refuzase orice discuţie, chiar şi cu Abigail Chastain, care poate ar fi insistat dacă n-ar fi fost silită să admită că pur şi simplu

Cara n-ar fi putut călători la trei zile de la naşterea copilului lui Tom.

Vestea îi parveni lui Abigail printr-un telefon scurt şi şocant. Fiul ei era mort; nepotul ei se născuse. Era un fel de indecenţă în modul în care soarta adunase cele două ovenimente la un loc – moartea şi viaţa, disperarea şi bucuria. Abigail pendulase între cele două stări pînă cînd crezuse că i se va face rău. Apoi i se făcu rău cu adevărat.

Îi trebuiseră două zile întregi să se adune suficient pentru a fi în stare să facă voiajul. Acum stătea împreună cu o mulţime impresionantă de lume în cimitirul înconjurat de un gard negru de fier, ascultîndu-l pe reverendul Stowe, respirînd aerul îmbibat de mireasma sărată a oceanului şi a tufelor de mirt, mistuită de un sentiment de ură. Abigail îşi muşcă buzele ca să nu urle.

Ura aerul ăsta blestemat! Ura acest loc blestemat numit Outer Banks. Îi ura pe blestemaţii de mustangi din cauza cărora Tom o părăsise.

– Din cenuşă venim, în cenuşă ne-ntoarcem, continuă preotul. Din pămînt ne naştem, în pămînt ne-ntoarcem...

De-ndată ce-i parvenise vestea la Virginia Beach, Nick Malloy alergase la Walking Dune. Acum se afla lîngă sora lui şi o studia printre gene. Îmbrăcată toată în negru, stătea dreaptă şi nemişcată ca o statuie, cu excepţia rarelor momente în care îşi legăna copilul pe care-l ţinea la sîn.

Nick îl privi pe nepotul său, Thomas Ward Chastain al IV-lea, un băieţel voinic şi sănătos în ciuda îngrozitoarelor împrejurări în care văzuse lumina zilei. Şocul morţii soţului ei îi provocase Carei durerile facerii înainte de vreme.

Doctorul spunea că, dacă şeriful nu ar fi avut prezenţa de spirit să-l cheme şi să-i ceară să fie prezent cînd îi va anunţa vestea Carei, ar fi putut avea loc o dublă tragedie în noaptea aceea.

Pe Nick îl trecură năduşelile care n-aveau nimic de a face cu arşiţa verii. Deplîngea moartea lui Tom Chastain care fusese un bun prieten şi cumnat.

În urmă cu trei ani, Tom îl sprijinise să înceapă o afacere de pescuit pe cont propriu. Nick muncise din greu şi o transformase într-un succes, primul lucru serios pe care-l realizase în viaţă. Tom îi dăduse această şansă.

Dar pe moment Nick era îngrijorat din pricina Carei. Ea întotdeauna fusese cea invincibilă, sora mai mare, dură, care nu dădea niciodată înapoi. Îşi aminti vremea cînd avea nouă ani cînd idioţii din oraşul acela nenorocit în care crescuseră îl fugăriseră pe alee. Cara se apropiase de ei. „Noi, cei din familia Malloy, sîntem uniţi, spusese ea.

Unul dintre cei din bandă fusese Mitch Lincoln. Mîinile lui Nick se strînseră involuntar. Nu se putea gîndi la acest nume fără să simtă îndemnul de a ucide. Fusese prea mic, mult prea mic ca să poată face ceva. Tata era bolnav, mama înnebunită de durere. Pînă să crească îndeajuns pentru a-şi da seama ce s-a întîmplat, Mitch Lincoln plecase.

Cara făcuse faţă ororii de una singură.

Mai tîrziu cînd tata murise şi toate speranţele ei pentru a frecventa colegiul se risipiseră în vînt, reuşise să obţină o bursă. Doi ani mai tîrziu, după ce murise şi mama, îl luă imediat pe fratele ei în micul ei apartament.

„O să reuşim să ne descurcăm" spusese Cara. Şi într-adevăr se descurcaseră.

El se gîndise adesea că prin venele ei curgea oţel. Dar acum era altceva. N-o văzuse pe Cara niciodată aşa, nici măcar după vara aceea de iad care îi rănise viaţa.

Nick întinse mîna şi o apucă de braţ dorind să i transmită putere şi mîngîiere prin atingerea sa. Dar sora lui nici măcar nu-l privi.

Reverendul Stowe continuă să vorbească despre Tom.

Pe Dahlia o usturau ochii din pricina amintirilor – ea, Tom şi Louis... alergînd prin vadul rîului, rîzînd în soarele verii. Privi alături către Louis. O boare uşoară îi ridica părul blond-deschis, iar maxilarul îi zvîcnea de parcă-şi ţinea dinţii încleştaţi. Ar fi dorit să-l atingă, dar ştia că n-o

va face. O durea inima.

Dahlia Dunn. Louis Talbot. Dintotdeauna îl cunoscuse şi îl iubise. Încă îşi mai amintea de zilele cînd viitorul lor împrounã era ceva de la sine înţeles pentru ea – zilele de adoloscenţă pe care ar fi trebuit să le depăşească, dar pe care nu reuşise niciodată să le transforme în maturitate.

Strămunicii lor fuseseră prieteni, veniseră la Walking Duno împreună, în urmă cu un veac, construiseră cabane şi se ocupaseră cu eleganta îndeletnicire de a vîna raţe. Pe vremuri Banks fusese un loc ideal pentru acest sport. Timpurile se schimbaseră şi numai cîteva dintre familiile bogate de pe vremuri se stabiliseră aici: familiile Dunn, Talbot, Quincy. Ele constituiau aristocraţia insulară, dacă exista aşa ceva.

Dahlia şi Louis crescuseră împreună, iar în timpul verii li se alătura şi Tom Chastain. Toţi trei fuseseră nedesparţiţi şi, deşi Tom era mai frumos decît Louis, niciodată nu se pusese problema cui aparţinea inima Dahliei. De ce? se întrebase ea adesea. Tom era fermecător. Louis era norvos şi avea limba ascuţită, iar pe ea o trata ca pe o soră mai mică, ceea ce o afecta teribil dar... pentru ea grogolile lui n-aveau nici o importanţă.

La optsprezece ani fiecare plecase pe drumul lui, la colegiu. Ea şi cu Louis se reîntoarseseră la Walking Duno, fără a avea copii, necăsătoriţi la fel cum fuseseră şi cînd plecaseră. Ea începuse să se ocupe de hanul şi de grădurile în care se transformase cabana de vînătoare de pe vremuri; el preluase afacerile imobiliare ale tatălui său. Tom se întorsese cu Cara.

Dahliei îi plăcuse de ea de la început. Era imposibil să nu îţi placă de Cara cu vocea ei gravă şi rîsul ei vesel – chiar dacă *era* al naibii de frumoasă şi atrăgea privirile bărbaţilor ca muştele mierea... chiar dacă unul dintre acoşti bărbaţi proşti se dovedise a fi şi Louis.

Tom niciodată nu-şi dăduse seama de asta, se gîndi Dahlia. Iar Cara voise întotdeauna să considere privirile pierdute de îndrăgostit ale lui Louis drept prietenie.

Dar acum Tom nu mai era.

În cele din urmă, preotul termină necrologul. Văduva se întoarse şi se îndepărtă. Dahlia îl privi pe Louis cum se furişează după ea ca un şobolan după o bucată de brînză. Îşi simţi sîngele îngheţîndu-i în vene din cauza unui apăsător sentiment de gelozie.

Şi totuşi, n-o putea urî pe Cara.

Sute de persoane veniseră la înmormîntarea lui Tom Chastain – aproape toţi locuitorii din Walking Dune, dar şi mulţi alţii din Virginia. Majoritatea veniră şi acasă, după funeralii, pentru a-şi prezenta condoleanţele, vorbind şoptit între ei şi schimbînd priviri pline de înţeles cînd văduva şi mama celui decedat se scuzară şi se retraseră la etaj.

Femeile din sat începură să se agite aducînd platouri cu şuncă şi ouă, cu musaca şi sandvişuri mici, prăjituri şi plăcinte.

Nick nu înţelesese niciodată acest obicei. De ce toată lumea aducea mîncare la o înmormîntare? Cui dracu' îi ardea să mănînce? Aparent mulţi simţeau nevoia aceasta.

Ieşind din salonul alăturat, el se opri în hol şi aruncă o privire îngrijorată în sus. Cara fusese atît de rigidă cînd dispăruse sus pe scări! Pînă acum n-o văzuse vărsînd o lacrimă. Aşa era Cara. Mai degrabă plîngea de necaz decît de supărare. Dar de data asta reţinerea ei îl îngrijora. Îşi iubise soţul pînă la obsesie. Va claca precis. Puse nerăbdător un picior pe prima treaptă.

– Las-o-n pace, Nick.

Se întoarse şi o văzu pe Dahlia Dunn în spatele lui.

– S-ar putea să aibă nevoie de cineva, spuse el.

Dahlia îşi lăsă capul într-o parte şi-l studie pe bărbatul din faţa ei. Ca şi sora lui, avea părul negru ca pana corbului şi ochi albaştri. Nick Malloy era un bărbat chipeş. Dacă inima ei n-ar fi fost iremediabil pierdută...

– Te interesează punctul de vedere al unei femei? îl întrebă ea.

– Bine, spuse el încet.

– Are nevoie de puţină singurătate, Nick. De cînd s-a întîmplat asta, oamenii s-au agitat în permanenţă în

ırul ei.

– Dar eu nu sînt un oarecare. Sînt fratele ei.

Dahlia îi zîmbi uşor.

– Nici măcar asta nu-ţi dă puterea de a-i prelua uferinţa. Nu te poţi lupta cu durerea în locul ei. Va trebui ă facă singură asta. Şi o să dureze multă vreme.

Nick îşi luă piciorul de pe treaptă şi se întoarse către)ahlia. Ceea ce îi explica ea avea sens şi felul în care o pusese îl mişcase.

Privirea lui se plimbă peste faţa ei deschisă, ochii verzi i părul roşcat. Nu era pentru prima dată cînd o găsea pe)ahlia o femeie frumoasă, chiar dacă avea apucături de ăieţoi şi de multe ori se purta ca un bărbat, astfel încît ıulţi aveau tendinţă să uite că e femeie. Acum însă părea agilă, feminină.

– De ce nu vii cu mine? spuse ea.

Propunerea îl făcu pe Nick să simtă o plăcere neaş- ıptată. Faţa lui se destinse într-un zîmbet leneş.

– Unde?

– În birou. Cîţiva dintre noi ne strîngem în jurul mesei e poker. Avem nevoie de un al cincilea.

Zîmbetul lui se topi.

– Poker?

– Da, răspunse ea cu o mişcare a capului spre ufragerie. Nu mi se pare mai puţin lipsit de respect decît ă-ţi umpli burta ca vulturii de dincolo. Şi-apoi lui Tom îi lăcea pokerul. Am sentimentul că i-ar face plăcere lac-am juca puţin în memoria lui.

Nick ezită doar pentru o clipă.

– De ce nu?

Vizavi de uşă se afla masa de joc circulară cu inserţii le piele. La masă, în birou, era aşezat Jack Quincy, un ărbat corpolent cu maxilare pătrate, în jur de cincizeci le ani, primarul din Walking Dune. În dreapta lui Quincy e afla Ned Crockett, un tip prietenos, care avea în jur de eizeci de ani şi care lucra cu şeriful. Louis Talbot stătea lături de Crockett. Dahlia era singura femeie.

Nick o ajută galant să se aşeze.

– Ei? Jucăm cărţi?

Talbot împărţi cărţile. Quincy îşi filă cărţile. Dahlia se lăsă pe spate în scaun. Nick îşi aranjă cărţile. Ful de popi cu cinci în coadă.

Arborînd cea mai bună mină a sa de pokerist, Nick se concentră să se gîndească la alte lucruri în timp ce ceilalţi luau cărţi. Gîndul la Cara îi încreţi fruntea.

– Au mers doi pînă acum, Malloy. Ce zici?

Nick privi în ochii căprui ai lui Lonis Talbot. Erau fermi, întrebători.

– Merg, spuse Nick, şi mai cer încă cinci.

Jack Quincy îşi strînse cărţile. Ned Crockett privi în tavan. Dahlia lăsă cărţile să-i cadă pe masă cu dezgust.

Doar Talbot rămase. Îşi ţinea cărţile într-o singură mînă cu nepăsare, încrezător. Era un om de bani grei. Nu conta cît pierde.

– Sec, articulă Talbot cu o licărire în ochi şi adăugă cele cinci fise necesare la pot.

Nick arătă cărţile. Talbot privi, strînse cărţile sale şi zîmbi cu cea mai deplină politeţe.

– Al cui e rîndul? întrebă el.

Cara aşează copilul adormit în cărucior şi se descălţă. Lăsîndu-şi pantofii unde căzuseră, se îndreptă spre măsuţa de toaletă. Se privi în oglindă. Negrul nu mi se potriveşte, se gîndi ea prosteşte. Rochia şi părul aveau aceeaşi culoare... arăta ca o vrăjitoare.

Scoţîndu-şi îmbrăcămintea nesuferită fu confruntată cu imaginea ei din oglindă, doar în slip. Lui Tom îi plăcea de ea aşa, spunea că-i aminteşte de Sophia Loren. Cara se examină cu exigenţă. Tot ce văzu fură sînii plini şi coapsele rotunde, pielea de nuanţa laptelui, ochii ca safirele neşlefuite – care sugerau lipsa oricărui sentiment, a oricărei emoţii, pentru că n-avea nici una, nici alta. Niciodată nu va mai simţi nimic.

Se întoarse către cărucior şi privi la copil. *Acesta* este un sentiment, insistă ea disperată. *Aceasta* este dragostea. Momentul fu întrerupt de o bătaie în uşă. Ştia cine

ste.

– Intră, spuse ea scurt.

Soacra ei intră, mişcîndu-se cu regalitatea unei regine.

– Ce face nepotul meu? întrebă ea.

Nepotul ei! De parcă Tommy nu mai avea un alt rol în laţă!

– Doarme, spuse Cara tăios, în şoaptă.

– Bine. Vreau să-ţi vorbesc, Carolina.

Luîndu-şi ochii de la goliciunea norei ei, Abigail se ıdreptă către fereastra ce dădea spre golf.

– Această... *tragedie,* completă ea după o clipă, nu oate fi privită cu uşurinţă.

– Bineînţeles că nu.

– Fiul lui Tom ar trebui crescut undeva unde i se oate oferi totul.

– Tot ce i-ar fi putut oferi Tom, o întrerupse Cara.

Abigail se întoarse către ea.

– Aş dori ca amîndoi să vă întoarceţi la Warrenton cu ılne, unde Tommy poate fi...

– Nu plecăm de aici.

Nasul femeii mai vîrstnice împunse aerul.

– Eşti încăpăţînată. Ăsta nu-i un loc pentru a creşte un opil. Nu ştiu ce-am gîndit prima dată cînd i-am dat lui om casa asta. Vremea este îngrozitoare, condiţiile sînt eplorabile. Dacă un uragan din nord-est loveşte Nor-)lk-ul, n-ai să ai curent electric zile întregi. Fii raţională, arolina. Adu-ţi copilul în Virginia, să fie crescut aşa cum ıerită.

Mînia îi înnodă stomacul şi reverberă în vocea Carei.

– *Nu plecăm,* repetă ea.

Abigail o scrută pentru o clipă, apoi traversă încă-erea.

– Căţea, murmură ea în timp ce deschidea uşa.

– Ce-ai spus? întrebă Cara.

Bătrîna văduvă Chastain se întoarse din uşă.

– Am spus că sper să-ţi bagi minţile-n cap.

Cara căzu pe pat, simţind în nări parfumul coloniei lui om ce se răspîndea din aşternutul de mătase. Tommy

începu să plîngă cu suspine. Ea se dădu jos din pat şi-l luă în braţe.

Faţa îi era udă de lacrimi cînd îşi puse fiul la sîn.

– Eram jos pe malul rîului Currituck cam pe la zece noaptea. Era multă linişte şi pace în jur cînd deodată am auzit cel mai îngrozitor urlet pe care vi-l puteţi închipui. Mi s-a ridicat părul pe ceafă şi apoi l-am auzit din nou.

– „Ăsta nu-i omenesc", a spus Amos. Nu-i aşa, Amos?

– Da.

După-amiaza era pe sfîrşite. Majoritatea oamenilor părăsiseră deja casa înaltă cu pînza albă la uşă. Cei care rămăseseră se despărţiseră, bărbaţii retrăgîndu-se pe verandă în timp ce femeile făceau ordine în bucătărie.

– Ce crezi că făcea la ora aceea pe autostrada 12? întrebă Jeb Smith.

– Nevastă-sa a zis că se întorcea de la Mantea, răspunse John. Noi credem că domnul Chastain venea cu viteză şi herghelia i-a apărut în faţă, iar el a încercat să-i ocolească. Una dintre iepe trebuie să fi fost un pic lovită, dar nu rănită rău. Chiar după ce-am ajuns noi acolo, s-a ridicat de lîngă drum şi s-a apropiat de ceilalţi teafără şi nevătămată. Nu-i aşa, Amos?

– Da.

– N-am să uit niciodată, continuă John. Sărmanu domn Chastain zăcînd pe pămînt şi toţi mustangii ăia nenorociţi stînd în jurul lui. Chiar atunci armăsarul a făcut un pas înainte, şi-a aruncat capul pe spate şi a scos unu din acele urlete. Vă spun cinstit că n-am mai auzi niciodată aşa ceva şi nici nu vreau să mai aud.

Ceilalţi bărbaţi îşi clătinară capetele cu o înţelegere respectuoasă referitor la cît de îngrozitor trebuie să fi fos un astfel de sunet.

– Armăsarul ăla negru era acolo – la nici trei metri – stătea şi se uita la noi. Atunci mi-am dat seama. Voia ca noi *să-l ajutăm* pe domnul Chastain. Cel mai afurisit lucru pe care l-am văzut vreodată, nu-i aşa, Amos?

– Da.

poveştilor populare din Walking Dune
ıple istorisite în legătură cu caii sălbatici.
ragic mai apăruse încă una.
ı îşi sacrificase viaţa pentru mustangi, iar
chemase ajutor.

Doi

21 ianuarie 1991

– Intră, fiule, spuse Frank.

Lui Lee îi plăcea felul în care îi spunea „fiu". Putea fi doar un mod de adresare, dar lui Lee îi plăcea să creadă că apelativul avea mai multă afecţiune. Singurul fiu al lui Frank murise cu ani în urmă într-un accident de avion. Frank Winston, văduv, milionar, membru fondator al companiei *Sone Star Partners,* rămăsese absolut singur. Se apropiase de Lee, aproape că-l adoptase, ceea ce lui Lee îi convenea de minune, ţinînd cont că ambii săi părinţi erau morţi, iar surorile mai mari se mutaseră demult din Texas.

– Ia loc, îl invită Frank.

Lee se aşeză pe un scaun capitonat cu piele şi-l privi. Frank continuă să rămînă lîngă ferestrele prin care se vedea oraşul. Jos, şoseaua San Jacinto era plină de animaţie. În spatele lui soarele era orbitor, făcînd ca părul lui alb să strălucească, umbrindu-i faţa ridată, deşi Lee avea sentimentul clar că zîmbetul cu care-l întîmpinase încă mai persista.

– Ce mai face Margo? întrebă Frank.

– Margo? repetă Lee cu o privire nelămurită.

– Pentru Dumnezeu, Lee! Nu-s decît trei săptămîni de-atunci!

Lee rememoră amintirea petrecerii de Anul Nou de la marea fermă a lui Frank.

– O, *acea* Margo, se strîmbă el. Cred că-i bine.

Frank se încruntă.

– Crezi?

Lee îşi înăbuşi un căscat.

– N-am mai văzut-o, Frank. Îmi pare rău.

– Rău? Ţie-ţi pare rău?

Frank clătină din cap acuzator.

– Ţi-am oferit prilejul de a fi împreună cu cele mai ımoase femei din Houston şi, crede-mă, sînt printre cele ai grozave femei din lume! Care-i problema?

Lee îşi permise să zîmbească.

– Nici o problemă, îi replică el. Eu mă distrez. Ea, diferent cine e *ea,* se distrează. Nici o problemă.

– Dar nu durează! îl acuză Frank. De cînd te-a părăsit arilyn.

– Marilyn, îl întrerupse Lee, n-are nici o legătură cu ıta.

Frank recunoscu privirea aceea împietrită. Lee Powers a un om vesel, cu care se putea discuta uşor, succesul lu în afaceri datorînd mult acelui farmec sudic specific ı care nu ducea lipsă. Dar erau momente cînd apărea ıea privire ce reteza orice apropiere şi care-i amintea lui ank că exista şi o parte întunecată a omului mereu ısel. Iar în ultima vreme Frank simţise şi altceva, o linişte care-l îngrijora.

Se gîndise că poate o femeie l-ar schimba.

– Ai dreptate, fiule, admise el şi ieşind din umbră veni se aşeză pe colţul biroului său.

– Îl ierţi pe un bătrîn, nu?

Lee îi studie trăsăturile dure pe care ajunsese să le beaşcă.

– Întotdeauna.

– Bine.

Frank zîmbi şi-şi lipi palmele una de alta.

– Pentru că am ceva nou pentru tine.

– Ce anume?

– Walking Dune.

– Ce dracu' e Walking Dune?

– Aşteaptă pînă ai să vezi. Păduri de cedru, de stejar de pin. Dune înalte cît munţii. Pe o insulă între strîmare şi mare.

– O insulă unde?

– Carolina de Nord. Dă-mi voie să-ţi spun, fiule, că-i o adevărată lovitură să obţii intrarea. Deja am semnat un contract pentru prima parcelă de pămînt – a fost deţinută de o familie din afara statului care trece prin momente grele. Socotesc că-i suficient deocamdată pentru prima fază, dar pe viitor întrevăd o dezvoltare pe scară largă. Asta va însemna să ai de-a face cu localnicii, să te ocupi de întreaga suprafaţă...

Frank continuă în timp ce gîndurile lui Lee zburară pe alt făgaş. *Carolina de Nord?* Şi totuşi nu se putea îndoi. Avea cel mai mare respect pentru intuiţia lui Frank Winston. Cu ani în urmă cînd Houston-ul se afla într-o spirală ascendentă care nu dădea semne de sfîrşit, cîţiva afacerişti începuseră să se extindă. Unul dintre ei era Frank Winston.

Cînd apăruse criza petrolieră, iar avîntul dezvoltării Houston-ului se sfîrşise cu un crah financiar, *Sone Star Partners* rămăsese confortabil aşezată pe o bază largă şi diversificată extinsă în mai mult de şase state. Frank era un mistic. Carolina de Nord?

– Am agenţi acolo care aleg deja pămîntul în timp ce noi stăm de vorbă, spuse Frank.

– Deja?

Frank dădu din cap aprobator.

– Deci cînd plecăm? întrebă Lee.

– Nu plecăm.

– Dar planul geotehnic...

– A fost deja făcut.

Frank scoase un dosar şi i-l înmînă. Era plin de grafice, hărţi, schiţe. Lee se încruntă.

– Ia stai puţin. Eu...

– Erai în Louisiana.

Frank îşi puse mîna pe umărul lui.

– Uite ce e, fiule. Ştiu că întotdeauna erai prezent de la început, supraveghind totul, schiţînd tu însuţi topografia. De data asta n-am putut aştepta. De data asta îţi rog să faci o excepţie şi să te ocupi de pregătiri

necesare după hîrtiile din acest dosar.

Frank se ridică şi-şi băgă mîinile în buzunare.

– L-am trimis pe Jay Lambert. A făcut o treabă bună.

Lee răsfoi hîrtiile din dosar şi dădu din cap aprobator. Lambert era un bun inginer de construcţii civile. Totul părea a fi în ordine. Simţind că ciuda îl părăseşte în faţa unei noi perspective, Lee privi în sus.

– Ce fel de dezvoltare intenţionezi?

– Cea mai bună... Acest loc nu merită mai puţin. Aşteaptă să vezi. E ca o altă lume.

– Cum naiba de-ai ajuns să capeţi un fix pentru ceva din Carolina de Nord? întrebă Lee curios.

Frank se sprijini de marginea biroului său masiv.

– O prietenă. Ea va fi de fapt un partener din umbră în această afacere.

Sprîncenele lui Lee se ridicară.

– O femeie?

– Ei, hai acum, se împăună Frank. Nu-s chiar atît de bătrîn încît să nu cunosc *cîteva* doamne!

Lee puse dosarul alături şi-şi încrucişă braţele pe piept, privindu-l pe bărbatul mai vîrstnic cu o lipsă de respect ironică pe care ştia că acesta o poate suporta.

– Nici nu m-aş fi gîndit vreodată altfel, spuse el.

3 februarie.

Soarele dimineţii îşi trimitea razele printre perdelele de pînză de la fereastra ce dădea spre răsărit, luminînd suprafaţa lucioasă a meselor din confortabila bucătărie a casei Chastain. Cara se apropie de masa pentru micul dejun şi puse o farfurie în faţa lui Louis.

– Plăcinte de casă, anunţă ea. Dacă nici astea nu te fac să-ţi lase gura apă, atunci nimic nu poate.

Privind-o, Louis se gîndi cît de mult greşea. Părul îi era strîns la spate, scoţîndu-i în evidenţă ovalul perfect al feţei, iar puloverul albastru, pe care-l purta făcea ca ochii ei să pară aproape purpurii.

Ea îl făcea să-i lase gura apă. Dar ştia că nu putea

spune asta şi-şi ascunse simţămintele mirosind adînc plăcinta din faţa lui.

– Elsa trebuie să le fi făcut, spuse el cu un zîmbet larg.

Cara îşi strînse buzele, apoi zîmbi cu plăcere în timp ce se aşeză în faţa lui.

– Sînt de acord, spuse ea. Nu mă pricep la bucătărie, dar Elsa e divină.

– De cît timp e cu tine?

– De patru ani. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea.

Cara muşcă din plăcinta delicioasă, îşi dădu ochii peste cap şi zîmbi larg.

– Dar poate fi şi tiranică.

– Tiranică? Bătrînica aceea drăguţă?

– Nu te lăsa păcălit de ochii aceia strălucitori şi de părul argintiu, răspunse Cara, atenţionîndu-l cu un deget. Elsa conduce casa, îl conduce pe Tommy şi face tot ce-i stă în putinţă să mă conducă şi pe *mine* – ce mănînc, cînd să dorm... ce fac, ce nu fac. „Eşti tînără. Trebuie să ieşi mai mult!"

Expresia lui Louis deveni brusc serioasă.

– Pare a fi un sfat bun, spuse el.

– Nu ştiu! zise Cara încercînd să-l întrerupă.

Louis se lăsă pe spate în scaun. De la moartea lui Tom Chastain, bărbaţii care avuseseră curajul să se apropie de văduva sa fuseseră refuzaţi categoric. Asta îl includea şi pe el.

La petrecerea de Anul Nou de acum cîteva săptămîni o sărutase pe Cara la miezul nopţii; dar cînd buzele lui se încălziseră, ea se desprinsese şi pur şi simplu fugise din cameră. Nici unul dintre ei nu vorbise despre asta de atunci.

– Ştii, Cara, spuse el cu grijă. Sînt aproape cinci ani.

– Nu cred că e cineva care ştie mai bine decît mine acest lucru.

– Nu e normal, insistă Louis, simţind că se enervează.

– Nimeni nu poate hotărî ce e normal pentru mine în afară de mine însămi.

– Dar cinci ani...

– N-ar conta nici dacă ar fi o sută.

Louis îi privi ochii strălucitori. Cînd căpăta privirea aceea, trebuia lăsată în pace.

– Unde-i Tommy? o întrebă el după o clipă.

– Pe plajă, cu Elsa.

Terminară de mîncat plăcintele în liniște. Cara îi umplu din nou ceașca, se așeză pe scaun și-l privi sorbind o înghițitură.

– Bine, dă-i drumul, spuse Louis. De ce m-ai invitat aici, azi-dimineață?

– Sînt îngrijorată, Louis.

– De ce?

– *Sone Star Partners.*

Gura lui formă un „O" tăcut.

– Or să distrugă locul ăsta.

– Să-l... Louis chicoti. E un pic melodramatic, nu crezi?

– Oare?

Louis ridică din umeri sub privirea ei scrutătoare.

– Poate că ar fi bine pentru Walking Dune să beneficieze de ceva nou, de noi investiții.

– Ce să facem cu banii? zise Cara. Ne descurcăm bine, nu? Avem consiliul nostru, propriul nostru departament de pompieri, biserică, școală, poștă, bibliotecă... Îmi place Walking Dune așa cum este. Clădirile vechi din sat. Străzile liniștite. Pădurile de cedru și mirt, plaja sălbatică.

– Bine, bine. Îmi dau seama.

– Nu va mai fi la fel, Louis. Deja au obținut o zonă importantă de pe coasta oceanului și asta nu-i decît prima fază. *Sone Star* alege alte proprietăți și intenționează să realizeze un contract cu statul pentru suprafața din nordul orașului.

– Poate n-o să fie atît de rău cum crezi. Aud că intenționează să construiască niște vile.

– Și e vreo diferență? întrebă Cara, ridicîndu-și o sprînceană. Ce vrei să spui? Că ar trebui să fim bucuroși că hoardele de străini care vor veni în acest loc vor fi plini de bani?

Louis roșii stingherit.

– N-am vrut să spun asta. Cel puţin *Sone Star* n-o să construiască rînduri-rînduri de căsuţe de lemn şi moteluri ieftine. Cel puţin, dacă Walking Dune trebuie să se schimbe, să se întîmple măcar la scară mare.

Cara nu era deloc convinsă, dar îşi dădea seama că Louis nu sesiza pericolul.

După ce el plecă, îşi puse jacheta şi ieşi prin spate. Dimineaţa de februarie era senină şi geroasă, aerul oceanului era muşcător. Jos pe ţărm ierburile înalte de pampas se clătinau în bătaia vîntului, presărate ici şi colo cu cîte o tufă de mirt în care, la primăvară vor înflori cerceluşii.

Cînd ajunse la pavilionul de vară, îşi puse palma streaşină la ochi şi privi nisipul orbitor. Elsa era jos la capătul scărilor cu haina verde, fluturîndu-i în vînt, în timp ce se apleca să culeagă o scoică. Puţin mai încolo Tommy desena pe nisip cu o bucată de lemn adusă de valuri. Cara zîmbi cu tristeţe. Îi spusese să-şi ţină pe cap gluga de la canadiană. Dar buclele lui blonde străluceau în soare.

Tom, se gîndi ea, acceptînd durerea care venea odată cu fiecare amintire pe care şi-o permitea. *Seamănă atît de mult cu tine...*

Reveria ei fu întreruptă de un zgomot asemănător cu tunetul. Mustangii alergau către plajă traversînd brazdele de iarbă din depărtare. Cara simţi că-i îngheaţă răsuflarea şi pentru o clipă imposibil de lungă nu fu în stare să se mişte. De îndată ce se simţi în stare coborî scările ca fulgerul.

– Tommy! ţipă ea, inconştientă de expresia uluită a Elsei în timp ce trecu în goană pe lîngă ea, cu tocurile ghetelor intrîndu-i în nisip şi încetinindu-i alergarea, ca într-un coşmar.

– Tommy! urlă ea.

El privi în sus, apoi îşi întoarse capul în direcţia de unde herghelia îşi făcea tunătoarea intrare pe plajă.

Timpul se mişcă cu încetinitorul. Ochii îngroziţi ai Carei se opriră pe statura micuţă a fiului ei, atît de minuscule

aţă de caii care înaintau. Văzu nisipul zburînd în jurul lor ;i norii de abur îngheţat ce le ieşeau pe nări.

Nu-şi mai simţea picioarele moi. Plămînii îi ardeau în)iept. Urechile îi vîjîiau.

Tommy făcu un pas îngrozit în spate, iar ei năvăliră)este el.

– Nu!

Cara nu ştiu dacă într-adevăr rosti cuvîntul sau numai l trecu sfîşietor prin minte.

În ultima clipă, un cal negru se separă de grup şi ţalopă în jurul hergheliei. Într-o ascultare fluidă, mustangii ;e întoarseră, trecînd iute pe lîngă băiat.

Cara se tîrî ultimii metri şi-l înşfăcă pe Tommy în)raţe. El îşi aruncă mîinile în jurul gîtului ei şi începu să)lîngă.

– Şşt, puişor, murmură ea cu răsuflarea tăiată.

O scuturară un suspin. Îl strînse mai tare.

– Şşt, Tommy. Nu-i nimic.

Trecu o clipă de uşurare; genunchii îi tremurau. Cara ıvu prezenţa de spirit să observe că nu erau singuri. Cîţiva metri mai încolo se afla armăsarul cel negru.

Ea privi peste umărul lui Tommy cu ochii înceţoşaţi, :u privirea îngrozită lipită parcă de cea a calului, şi... o ıenzaţie ciudată o copleşi, oprind orice mişcare, înfiorînd-o. Pentru o fracţiune de secundă, ceva se petrecu între ei – ın fel de recunoaştere... un fel de înţelegere... *Ceva.*

Vraja se rupse cînd Elsa apăru grăbită şi armăsarul se ntoarse galopînd în direcţia hergheliei.

– Ai milă, Doamne, gemu Elsa. Doamne păzeşte...

– Special a făcut asta, spuse Cara cu răsuflarea ntretăiată.

– Cine? întrebă Elsa cu ochii măriţi de spaimă.

– Star[1].

– Ce? ţipă Elsa. Ce stea?

---

[1] Stea, în lb. engleză

Cara scoase un sunet între rîs şi suspin. Îngropîndu-şi o mînă în buclele blonde ale lui Tommy îşi apăsă obrazul ud de al lui.

29 iunie.

Lee apăsă pedala de acceleraţie. Nu era nimeni pe autostradă, iar viteza limită de cincizeci şi cinci de mile pe oră părea absurdă. Acul urcă la şaizeci şi două, apoi dincolo de şaizeci şi cinci.

Insistase să zboare pînă la Ashville şi apoi să meargă cu maşina, traversînd statul pînă la coastă. Îi plăcea să simtă întîi ţinutul. Nu mai călătorise niciodată în Carolina de Nord. După o explorare de o săptămînă descoperise că regiunea se dovedise a fi foarte diferită.

Great Smoky Mountains din vest erau nişte forme înceţoşate pe cer, nu erau atît de proeminenţi ca Munţii Stîncoşi – unde supraveghease un proiect cu cîţiva ani în urmă – ci maiestuoşi într-un fel în care doar munţii cei mai vechi din America puteau fi.

Mersese prin partea de nord pe la Blue Ridge Parkway şi găsise zona fermecătoare, mărginită de liziere care conduceau către copacii înmiresmaţi ce dăduseră Carolinei de Nord porecla de „stat al pinilor", şi presărată cu sate de căsuţe pitoreşti purtînd nume ca Blowing Rock... emanînd miros de fum deşi, bineînţeles, nici un coş nu fumega în preajma sosirii verii.

De acolo se îndreptase spre sud către Piedmont şi se învîrtise prin zona oraşului Charlotte ale cărui clădiri înalte şi moderne rivalizau cu drumurile în serpentină şi cu stejarii monumentali din vecinătate.

Copacii! Dumnezeule, *copacii!*

Marţi se îndreptase către nord-est spre Chapel Hill şi Durham, oraşe universitare... miercuri spre Raleigh, capitala statului şi reşedinţa a încă unei universităţi... apoi spre o localitate mai mică Rocky Mount, care era împodobită cu o arhitectură de la începutul secolului.

Hai s-o recunoaştem, se gîndi Lee. *Sînt un băiat de*

raş.

Nu putea înţelege vieţile oamenilor care îngrijeau ulturile de tutun ce începeau să apară de-o parte şi de lta a drumului. Ca nişte santinele mărgineau autostrada i nu se vedea nimeni care să pară a fi responsabil entru cîmpurile verzi ce se întindeau, acru după acru, ıtrerupte din cînd în cînd de cîte o cultură de porumb... n siloz dărăpănat... o fermă cu ferestrele acoperite care ărea părăsită. Unde dracu' *era* toată lumea?

Houston şi *Sone Star* păreau la distanţă de ani lumină aţă de aceste cîmpuri liniştite, însorite. Şi totuşi se gîn- ea la Frank, la biroul său din apartamentul elegant care omina oraşul, la chinuitorul rămas bun de săptămîna ecută.

– Ţi-am pregătit ceva deosebit care te-aşteaptă la eroportul din Ashville, spusese el.

– Ce?

– Nu-ţi face probleme, zîmbi Frank. Ai să vezi.

Acel „ceva deosebit" se dovedise a fi un *Jaguar* ou-nouţ XKE, decapotabil. De culoare verde ca pădurea, apitonat cu piele închisă în interior, maşina arăta ca o achetă şi mergea la fel.

Lee zîmbi. În anii de cînd se cunoşteau, el şi Frank orbiseră despre multe lucruri: sport, politică, maşini. Lee nea al naibii de mult la Frank şi nu-i plăcea ideea pe are începuse să o vehiculeze de a se retrage din *Sone tar Partners.* Pe deasupra mai şi făcea aluzii că Lee ar ebui să-i urmeze cînd el va pleca.

Director executiv la *Sone Star.* La dracu'! Numai cînd e gîndea şi i se oprea respiraţia. Să ajungă într-un emenea vîrf fusese visul lui, obsesia lui dintotdeauna. ar acum, cînd era posibil, lucrurile arătau altfel.

Adevărul era că această carieră, ce păruse atît de rălucită cu opt ani în urmă, îşi pierduse farmecul. ălătorind prin ţară şi supraveghind proiecte de milioane e dolari căpătase o experienţă cu care puţini arhitecţi ar fi putut mîndri. Preţul fusese căsnicia lui... un mod ormal de viaţă.

Pînă de curînd, Lee nu-şi pusese problema încotro se îndrepta viaţa lui. Dar cînd se reîntorsese în apartamentul lui luxos din Houston iarna trecută, după ce finisase o investiţie în Louisiana, avusese ciudata senzaţie că locul acela îi era străin. Camerele i se păruseră goale, străine. Încetul cu încetul sentimentul i se accentuase: pur şi simplu asta nu era casa lui cu adevărat – mai rău decît atît, nu avea nici un loc pe care să-l poată numi aşa. Se trezise arzînd de nerăbdare să plece din oraş, în altă parte, unde ar fi avut motivul legitim de a se simţi un străin.

Aşa că se grăbise să se ocupe de proiectul din Carolina de Nord, accelerînd procesul de design, realizînd planuri elegante care rivalizau cu tot ce văzuse pînă atunci. Prima fază însemna cincisprezece case de vacanţă cu mii de metri pătraţi, curţi interioare, piscine, baruri... plus un club pe plajă cu toate facilităţile. Faza a doua prevedea un teren de golf, bazine de înot, magazine şi restaurante.

Privi din nou la cîmpurile verzi care mărgineau autostrada. Imaginîndu-şi un asemenea proiect elegant pe un asemenea fundal fu deconcertat să constate că părea un pic cam bătător la ochi.

Trecînd prin Plymouth conduse mai departe către Pleasant Grove. Spre nord se afla Albemarle Sound; în faţă o coastă periculoasă cunoscută pentru mulţimea de naufragii americane pînă în timpul celui de-al doilea război mondial. Şi la capătul acestei coaste se afla bariera de insule cunoscute sub numele de Outer Banks... locul unde era şi Walking Dune.

Condusă de Joe Conover, unul dintre cei mai buni conducători de proiecte de la *Sone Star,* echipa de construcţii venise acolo cu săptămîni în urmă pentru a curăţa pămîntul, a-l pregăti şi a începe turnarea fundaţiilor pentru vilele luxoase care vor costa aproape o jumătate de milion de dolari fiecare. Ca de obicei, Lee sosea la timp pentru a supraveghea realizarea construcţiilor propriu-zise.

În mod normal, în asemenea momente se simţea ca un general care îşi conduce trupele. Ţinutul îl impresio-

nase mult însă, creîndu-i senzaţia că ar trebui lăsat aşa cum e.

Sentimentul se intensifică în timp ce se apropia de Alligator River şi trecu pe lîngă un jeep cu inscripţia „Rezervaţia Carolinei de Nord". Erau un grup legendar. Lucrînd în industrie, reuşiseră doar în ultimul an să salveze cîteva sute de mii de acri de rezervaţii naturale. Se ocupau acum de vulpea roşie, care era pe cale de dispariţie. În timp ce trecea cu viteză pe lîngă maşina strălucitoare, cei doi ofiţeri îl priviră posaci. Lee încetini viteza *Jaguarului* şi se apropie de podul care traversa rîul Alligator.

Părăsind podul, depăşi un semn cu înscrisul *Dar County* – numit, presupuse el, după Virginia Dare, primul copil englez născut în America. Pădurea verde mărginea vastele întinderi cu ierburi de baltă, care străluceau aurii în soare. Totul părea neatins, virgin, iar el se trezi întrebîndu-se dacă se schimbase ceva aici în cele patru secole de cînd sosiseră primii colonişti.

Lee aruncă o privire lungă, apreciativă, peste ţărmurile care i se părură sălbatice şi primitive. „Altă lume", murmură el în vînt şi, cu un zîmbet, apăsă pe accelerator.

Lumina crepusculară arunca umbre asupra încăperii cu rafturile care cuprindeau *cărţile lui Tom.* Cara aprinse lumina din plafon şi se reîntoarse la masă. Într-un fel inima ei părea atît de grea ca plumbul cît şi uşoară ca focul.

– Două iepe în trei săptămîni. Trebuie să facem ceva.

Vocea Carei era de felul ei joasă şi răguşită, dar în timp ce se uita de la o faţă la alta, ochii ei comunicau nelinişte. Noaptea trecută o altă iapă fusese omorîtă pe şosea. Ca şi ultima, şi aceasta fusese pe cale să fete; la fel ca şi ultima căzuse victimă caravanei de echipament greu care continua să sosească în Walking Dune din luna mai.

Cara începuse să dea telefoane de îndată ce auzise vestea. Ajutorul de şerif Ned Crockett sosise cu maşina

de la Corolla. Doctorul Simpson – veterinarul fără vîrstă, al cărui nume mic Cara nu-l ştia – venise de la Nags Head. Jack Quincy, Dahlia, Louis...

– Nu prea văd ce-am putea face, spuse Jack. Au autorizaţii. Din cîte am observat, îşi văd de treabă din toate punctele de vedere.

Louis îl privi aspru pe bătrîn.

– Atitudinea ta tolerantă n-are oare nimic de-a face cu faptul că, de fapt, cîştigi o avere de pe urma lor, Jack?

– Ce dracu' vrei să spui?

Louis se mişcă şi-şi puse un braţ pe spătarul scaunului.

– Hai, Jack. Toată lumea ştie că, de cînd au apărut cei de la *Sone Star Partners,* afacerile tale cu feroneria au căpătat o anvergură neaşteptată.

– Dar tu? îi replică Jack. Aud că ţi-au propus să cumpere porţiunea aceea de pămînt fără nici un fel de valoare de lîngă rîu! Aş spune că şi tu eşti pe punctul de a da lovitura.

– Staţi aşa, interveni Cara.

Între cei doi bărbaţi exista o animozitate – Louis pretindea că Jack reuşise să pună mîna pe nişte pămînt al familiei Talbot, înşelîndu-l pe tatăl său suferind, cu puţin timp înaintea morţii sale. Jack susţinea că făcuse un serviciu familiei Talbot, luîndu-l.

– Hai să nu ne ciondănim între noi, concluzionă ea. Problema nu este cum ne afectează pe noi prezenţa lor, ci cum îi afectează pe mustangi. Ăsta e doar primul val. Dacă aceste case de vacanţă se vor construi după cum au fost planificate, Walking Dune se va schimba pentru totdeauna. Mai mulţi oameni. Mai mult trafic. Dacă nu oprim asta acum, mustangii din Walking Dune vor cădea unul cîte unul, ca ţintele la o partidă de vînătoare. Ce zici de asta, Ned? Există vreun fel de citaţie sau limitare sau *ceva* de care te-ai putea servi împotriva acestor băieţi?

Ajutorul de şerif îşi împinse pălăria pe spate.

– Nu, nu e nimic de care să ştiu. Se pare că nu merg cu viteză. Nici unul dintre şoferi nu era băut.

– Din păcate nu există nici o lege împotriva prostiei, spuse Dahlia.

Cara cîntări comentariul caustic:

– Asta nu-i o soluţie, începu ea încet, dar cel puţin am putea să ne concentrăm eforturile pentru a-i educa pe oamenii care vin aici.

– Şi cum propui să facem treaba asta? întrebă Jack.

– Să tipărim nişte fluturaşi. Să afişăm postere. Poate să programăm şi nişte întîlniri.

– Ceea ce spui tu necesită o mulţime de timp, spuse Jack.

– Poate facem o chetă şi te plătim, mîrîi Louis.

Jack se ridică în picioare.

– M-am săturat de tine pe ziua de azi, Talbot. Cît priveşte îngrijorarea ta, Cara, o găsesc admirabilă, dar nepotrivită. Ai spus mai devreme că Walking Dune se va schimba pentru totdeauna. Ai dreptate. Acum nu mai este loc pentru mustangi.

– Au fost aici cu mult înaintea noastră, îi reaminti ea.

– Uite! îi replică Jack. Ştim cu toţii ce sentimente ai faţă de aceşti cai... ce sentimente avea Tom faţă de cai. Dar realitatea este realitate. Dacă vrei într-adevăr să faci ceva pentru a-i proteja pe mustangi, mută-i de-aici. Transplantează-i pe dealurile din nord unde nu-i nici o autostradă pe distanţă de mile întregi.

– Asta s-ar putea să fie la fel de riscant ca şi ceea ce se întîmplă aici, observă Dahlia. Am dreptate, doctore?

Veterinarul confirmă dînd din cap.

– În cel mai fericit caz, schimbarea zonei s-ar putea să însemne o mare schimbare pentru ei. Nu sînt ghicitor. Poate se vor aclimatiza. Poate nu.

– Păi, atunci poate c-ar trebui să lăsăm lucrurile să se desfăşoare de la sine, spuse Jack. Din partea mea, asta-i o problemă de doi bani.

– Aş spune că ştii să faci aprecieri corecte, îl tachină Louis.

Jack îi aruncă o privire mînioasă.

– Voi n-aveţi decît să vă pierdeţi timpul cu asta, dacă

vreţi. Eu am lucruri mai importante de făcut.

Paşii lui răsunară înfundat pe podeaua de scînduri, iar uşa magazinului se trînti în urma lui. Cara se lăsă moale în scaun.

– N-am prevăzut punctul lui de vedere, spuse ea. Aşa consideraţi şi voi?

– La dracu', nu! spuse Dahlia cu dispreţ. Eu zic să angajăm doi indivizi care să-i bată măr pe şoferii ăia şi să-i ameninţăm cu ceva şi mai rău decît atît pe toţi cei care mai îndrăznesc să se apropie de mustangi.

– O chestie interesantă, consemnă Ned cu un zîmbet larg. Dar nu chiar legală. Apropo, cred că ştiţi cu' toţii despre picnicul pe care-l organizează mîine *Sone Star.*

– Am auzit, murmură Cara.

Fuseseră tipărite afişe şi puse prin oraş. Evenimentul urma să aibă loc a doua zi la prînz la Slater's Beach – un loc pe coastă la capătul sudic al oraşului, sălbatic şi neumblat pînă a fi fost prins în plasa primului act de cumpărare al companiei *Sone Star.*

– Un pic cam bătător la ochi, nu crezi? spuse Dahlia.

– Eu zic să facem ce a propus Cara, remarcă doctorul gînditor. Hai să facem un efort să-i educăm pe aceşti oameni. Aş putea face o listă cu sfaturi pentru a le putea păstra siguranţa şi pentru cazuri de prim ajutor. Dahlia, cu tot ce ştia despre cai, ar putea scrie cîte ceva despre comportarea şi obiceiurile lor în general. Ned? Ai putea aduna cîteva legi cu care-i putem proteja pe mustangi.

În timp ce cîntărea propunerea sa, privirea Carei zăbovi asupra părului cărunt, a zîmbetului mereu blînd, politicos, a seninătăţii vîrstei mijlocii care parcă iradia în jurul doctorului Simpson.

– E grozav! exclamă ea. Ai reuşit deja să organizezi începutul unei întregi campanii!

– Nu chiar, îi replică doctorul. Oricît de mult mi-ar plăcea, nu pot să conduc vreo campanie. Vor trebui adunaţi bani pentru o fundaţie a cailor sălbatici. Trebuie supravegheată tipărirea, trebuie urmărită distribuirea... Dacă ne ocupăm serios de problema asta ne trebuie o per-

soană care să conducă treburile, cineva disponibil douăzeci şi patru de ore. Cineva care trebuie să se ocupe serios de absolut totul.

Pentru o clipă se aşternu tăcerea.

– O s-o fac eu, se oferi Cara.

Doctorul zîmbi.

– M-am gîndit că o vei face.

– Iar eu pot ajuta cu alergătura, completă Louis.

Zîmbetul doctorului se lărgi.

– Şi la tine m-am gîndit că ai putea s-o faci.

– Şi totuşi cred că o bătaie zdravănă ar putea face minuni.

– Dahlia, interveni doctorul blînd. Hai să încercăm întîi cu asta, da?

Cînd întîlnirea se termină era deja trecut de opt. Ned şi Simpson plecară împreună. Dahlia şi Louis aşteptară pe trotuar în timp ce Cara încuie.

Ultimele raze ale soarelui aflat la apus îi conturau braţele goale şi picioarele. Purta pantaloni scurţi, kaki, şi o cămaşă asortată fără mîneci, – un ansamblu cît se poate de obişnuit, dar care, prin simplitatea lui, gîndi Louis, îi scotea în evidenţă trupul extraordinar. Alerga aproape în fiecare zi şi se cunoştea – muşchii îi erau supli şi conturaţi... pielea era de un bronz auriu.

Începu să-şi lege o eşarfă roşie în jurul părului.

– Ei! spuse Cara lăsîndu-şi mîinile în jos după ce înnodă eşarfa. Aş spune că a fost o întrunire fructuoasă, nu?

– Fructuoasă? întrebă Dahlia. E un început.

– Dar un început bun, insistă Cara şi făcu cîţiva paşi.

– Vrei să te duc cu maşina? întrebă Louis.

– Nu, mulţumesc. Am să alerg.

Îşi puse o mînă pe abdomen.

– Trebuie să dau jos cina uriaşă pe care mi-a servit-o Elsa în seara asta. Pa!

Se întoarse şi plecă.

– De parc-ar fi nevoie să dai ceva jos, murmură Louis.

Dahlia îl privi şi văzu ardoarea din ochii lui, urmărind-o pe Cara.

– Nu renunţi niciodată? întrebă ea.

Louis se uită în jur, evident sîcîit.

– Să te ia dracu', Dahlia.

Se întoarse şi plecă cu paşi mari şi repezi în partea cealaltă.

– Aş vrea, oftă Dahlia şi se întoarse în direcţie opusă.

Lee se oprise la un restaurant pescăresc numit *Ry's* – simpatica chelneriţă, Sandy, îi şi dăduse numărul ei de telefon – înainte de a trece dincolo de rîul Roanoke pentru a se îndrepta către Outer Banks. Acum conducea pe autostrada care înconjura grupul de insule întinzîndu-se pe o distanţă de o sută şaptezeci şi cinci de mile de la graniţa de sud a statului Virginia pînă la Cape Lookout.

În spatele lui se afla Nags Head şi aspectul tipic comercial al plajelor de pe coasta de est. Cînd ajunsese pe coastele sudice cu o jumătate de oră în urmă, observase o schimbare – începeau să apară vilele extravagante aşezate pe suprafeţe ridicate de-a lungul plajei şi al rîului.

Bani... era de parcă s-ar fi adus un omagiu liniei longitudinale. Pentru o vreme, construcţiile luxoase împodobiseră coasta dezolantă. Dar pe parcursul ultimelor zece mile nu mai văzuse nimic, cu excepţia dunelor de nisip.

Nu putea fi prea departe, se gîndi Lee, în timp ce amintirile îi zburau către Joe Conover. El şi Joe lucraseră împreună de vreo şase ori, întotdeauna foarte bine. Vorbise cu el chiar noaptea trecută.

– Chiar pe plajă, şefule, spusese Joe. Pe o porţiune din suprafaţa pe care-a pus mîna *Sone Star* şi chiar la două case distanţă de cea mai mare locuinţă din oraş.

Pentru Joe, mare însemna imens. Bineînţeles, casa închiriată va fi sediul de adunare a unei întregi faune de muncitori constructori aduşi din Texas, împreună cu maistrul lor. Lui Lee nu-i păsa de casă, dacă-i mare sau imensă, sau de muncitori, atîta timp cît patul său avea aşternuturi curate. Ziua fusese lungă şi-şi simţea trupul ţeapăn după atîtea ore de condus. Ar trebui să tragă întîi un somn bun înainte de a-şi înfige colţii în Walking Dune.

Abia îşi încheiase reveria cînd luă o curbă. Soarele răspîndea o lumină portocalie spre vest aruncînd umbre ciudate pe autostradă. Pentru o clipă privirea lui Lee se îndreptă spre dunele din dreapta sa, ca apoi, în următoarea, să privească înainte. Dar drumul nu mai era pustiu. Nu ştia de unde apăruse, dar în faţa lui, în mijlocul drumului, stătea o femeie, cu picioarele depărtate şi cu braţele ridicate care semnalizau arhicunoscutul STOP.

Lee apăsă pe frîne, iar maşina, scîrţîind din toate încheieturile, se opri la nici şase metri de ea. Frîna fusese atît de bruscă, încît motorul *Jaguarului* se opri.

Privirea lui înregistră apariţia spectaculoasă a unei femei, sumar îmbrăcată cu o cămaşă şi pantaloni scurţi care abia dacă-i acopereau coapsele. Înaltă, bronzată, cu picioare lungi, stătea în faţa lui ca o santinelă sfidătoare, cu părul negru fluturîndu-i în vînt.

O blestemată de *amazoană!* se gîndi Lee. Şi apoi auzi zgomotul... ca un ecou al unei bubuituri de tun, numai că era continuu, intensificîndu-se. O secundă mai tîrziu, o herghelie de cai galopă traversînd şoseaua, condusă de un cal negru, la fel de negru ca şi pletele misterioasei femei.

Într-o clipă totul se termină. Femeia privi în direcţia lui şi deşi Lee nu-i putu citi expresia ochilor în lumina crepusculară, avu senzaţia clară că privirea ei era încărcată de dispreţ. După cîteva clipe ea începu să alerge şi dispăru din vedere în direcţia în care o luaseră caii, spre mare.

Lee clipi de cîteva ori. Drumul era din nou liniştit şi pustiu.

– Ce dracu'? se întrebă de unul singur.

Întinzînd mîna spre cheile de contact, porni motorul şi cu o ultimă privire mirată peste dunele întunecate, acceleră.

– Ne face necazuri, concluzionă Joe.

Lee puse alături ultima dintre genţile de voiaj şi-l privi cu ochi obosiţi, pe bărbatul mai vîrstnic. Casa, cu faţa

către ocean era foarte mare şi rustică. Şi curată. Lee nu voia decît să se dezbrace şi să urce în patul dublu din camera principală, care părea prea scurt pentru a fi pe măsura celor 1,90 m ai săi. Totuşi, i se părea normal să nu ignore discuţia despre necazuri.

– Ce fel de necazuri? întrebă el.

– Vorbeşte cu localnicii. Îi îndeamnă să nu vîndă. Vrea ca *Sone Star* să plece dracului de-aici.

– Şi cine dracu-i *asta?*

– Cara Chastain. Văduva celui mai mare bogătaş de prin părţile astea.

Lee se lăsă pe pat cu un zîmbet obosit pe faţă.

– Văduvă?

Joe zîmbi larg arătîndu-şi dinţii pătaţi cu nicotină.

– Departe de mine gîndul de a pune la îndoială influenţa dumitale, şefule, dar pare a fi o nucă greu de spart.

– Şi ... „nuca" locuieşte două case mai încolo, pe plajă?

– E adevărat. E foarte supărată, în special din cauza cailor.

Lee ciuli urechile.

– Cai?

– Da, domnule. Îţi vine să crezi sau nu, dar au mustangi aici, care trăiesc în sălbăticie. Doi dintre băieţi aduceau echipament, noaptea tîrziu, şi blestemaţii au traversat şoseaua chiar în faţa lor. N-au putut face nimic pentru a-i ocoli.

Lee îşi aminti neplăcuta experienţă din urmă cu doar două ore.

– Îmi dau seama cum s-a întîmplat, spuse el.

– Două iepe au fost omorîte.

O privire de regret îi încruntă sprîncenele lui Lee.

– La dracu', murmură el.

– Exact. Am auzit spunîndu-se că doamna Chastain a organizat o întrunire în seara asta. N-are de gînd să lase la voia întîmplării problema asta.

– Bine. Am înţeles. E totul organizat pentru picnicul de mîine?

Era un lucru tradiţional. Lee întotdeauna organiza o ıtrecere de bun-venit. Cînd *Sone Star* apărea într-o co- ınitate nouă, voia ca treburile să păşească cu dreptul.

– Da, domnule, răspunse Joe. Furnizorii care sosesc ı la Kitty Harok vor fi aici mîine dimineaţă la prima oră.

– Kitty Harok, repetă Lee. Nags Head... Walking Dune. ı cele mai ciudate nume de locuri pe aici.

Joe dădu din cap, zîmbind.

– Am angajat chiar şi o orchestră locală. Sînt bucuroşi cînte pentru cîteva sute de dolari.

– Bine! Lee îşi înăbuşi un căscat. Se întinse în pat şi-şi ɔrucişă mîinile sub cap.

– O să trebuiască să-mi cer scuze public în legătură mustangii. Să vedem dacă asta o s-o mai îmblînască puţin pe micuţa văduvă.

Sprîncenele lui Joe se ridicară a mirare la gîndul că ıeastă Cara Chastain ar putea fi numită „micuţa duvă". Vru să-i spună lui Lee Powers că se înşela, dar zu că i se închiseseră ochii.

Prin mintea lui Lee alerga o herghelie de cai – murgi, ibi, roşcaţi şi unul singur negru – dar nu mai negru ıcît părul amazoanei din mijlocul drumului. Era o ıariţie.

– Şefule? se auzi vocea înceată a lui Joe.

Îi răspunse cu un sforăit liniştit.

– Noapte bună, şefule, adăugă Joe şi se retrase din ımeră.

Trei

Cara luă ibricul de cafea şi începu să toarne.

– Ştii ce cred despre oamenii aceia, spuse ea, punînd calmă ibricul jos şi ridicîndu-şi ceaşca. N-am de gînd să merg la afurisitul lor de picnic şi cu asta am terminat.

– Atunci merg cu băiatul.

Ceaşca se opri la buzele Carei.

– Ba nu.

– Ba da.

Cara se întoarse şi-şi sprijini şoldurile de masa din bucătărie şi – nu pentru prima dată – îşi imaginâ moartea Elsei prin schingiuire. De ce naiba o iubea aşa de mult pe bătrîna asta arţăgoasă?

– Elsa, intonă ea. Din nou îţi depăşeşti atribuţiunile.

– „Atribuţiunile" constau şi în a avea grijă de Tommy şi e greşit să nu-l laşi să meargă la această petrecere! Vor fi şi jocuri pentru copii.

– Te rog, mamă, interveni Tommy.

Privirea Carei se îndreptă spre măsuţa pentru micul dejun. El era în pijama, cu părul încă ciufulit de pe urma somnului, cu lingura plină de cereale.

– O să fiu cuminte, adăugă el cu o privire strălucind de speranţă.

Cara se topi ca o bucată de unt lăsată la soare. Întoarse ochii plini de reproş către Elsa care ar fi trebuit să ştie că nu trebuia să deschidă discuţia de faţă cu băiatul.

– Înţelegi, cred, spuse ea aproape şoptit, că *Sons of* o să ne castreze oraşul, o să violeze pămînturile pe care locuim.

– Castrare, viol, se strîmbă Elsa liniştită. Ia te uită ce mai cuvinte. Ce-ai visat azi-noapte?

Cara îi aruncă o privire plină de înţeles.

– Nu cred că ai vrea să afli.

Elsa concedie cu un gest nepăsător ameninţarea ascunsă din cuvintele nerostite ale stăpînei sale. Cara privi către Tommy; ochii ei îi studiară pe ai lui şi se simţi pierdută.

– Bine, dă-i drumul şi pune-ţi pantalonii scurţi! pufni ea. Dacă tot eşti hotărît să mergi la această... această bacanală a duşmanului!

Tommy n-avea nici cea mai mică idee ce voia mama lui să spună, dar într-o clipă fu pe scări.

Lee privi la mesele lungi acoperite cu feţe de masă roşii cu pătrăţele albe. Erau acoperite cu mîncăruri specifice unui picnic în statele din sud – pui prăjiţi, salată de varză, prăjituri, pepeni... destul pentru a hrăni o jumătate din populaţia de pe coastă. Căni cu ceai rece erau din belşug; lăzi cu bere la gheaţă se aflau la ambele capete; Joe şi un grup de oameni mai prietenoşi se agitau prin jur, gata să taie pepenii, să mai aducă pui sau orice altceva mai trebuia. Lîngă mese, vreo şase muzicanţi cîntau pe estrada împrumutată de Joe de undeva din Nags Head.

Privirea cercetătoare a lui Lee cuprinse restul suprafeţei plajei. Pîlcuri de cedri ofereau suprafeţe umbroase de la şosea către dune. Pe aceste locuri mărginite de copacii umbroşi, nisipul fusese greblat frumos oferind un ring de dans în faţa estradei şi un loc de joacă pentru copii lîngă dune. Dincolo de suprafaţa de joc o cărare de scînduri oferea acces spre plajă.

Decorul părea perfect, dar Lee simţi că a făcut o greşeală. Era aproape ora prînzului, oamenii urmau să sosească din clipă în clipă, iar soarele ardea – căldura ondula valuri-valuri dintr-un cer palid reflectînd nisipul în culori strălucitoare.

El purta o cămaşă albă, răcoroasă, blugi care se

subţiaseră de atîta purtat şi ghete uşoare. Chiar şi aşa îmbrăcat Lee simţea că se topeşte. Picioarele îi ardeau în ghete. Transpiraţia îi umezise fruntea. Mai bine ar fi organizat totul seara.

Un sunet înfundat îi întrerupse reveria. Lee privi peste umăr şi văzu un camion, trăgînd pe dreapta şi oprindu-se în spatele *Jaguarului.* Prea tîrziu acum, se gîndi el şi, ascunzîndu-şi îndoielile sub un zîmbet, merse să i întîmpine pe primii săi oaspeţi.

În timp ce lucrurile începură să-şi intre pe făgaşul normal, văzu, totuşi, că se îngrijorase degeaba.

Părea că întreaga populaţie din Walking Dune – o mulţime de două sute cincizeci şi trei de persoane – venise la petrecere şi nu dădeau nici o importanţă căldurii. Îmbrăcaţi în haine răcoroase, cu pălării de soare se înşiruiseră de-a lungul meselor de picnic şi în faţa estradei, unde băteau ritmul din picioare după melodiile vesele din Kentucky. Majoritatea copiilor se strînseră pe terenul de joacă de pe nisip unde cîţiva oameni de la *Sone Star* şi din sat organizaseră întreceri.

După aproape o oră, Lee făcu o pauză în deplasările sale diplomatice şi se adăposti la umbra slabă a unui cedru. Îi era cald, transpirase şi obosise de atîta zîmbit dar reuşise să-i cunoască pe o bună parte dintre localnicii de la care *Sone Star* alesese proprietăţi: familiile Quincy, Bradford, Hale şi Freemont şi chiar o fată bătrînă care chicotea tot timpul, şi pe care o chema Nettie Wolf. Cu toţii fuseseră prietenoşi.

Louis Talbot, a cărui proprietate aleasă va fi un lot triunghiular în faza a treia, era puţin rezervat. Dar pînă acum singura care făcuse notă discordantă, arătîndu-se ostilă, fusese însoţitoarea lui Talbot la petrecere, Dahlia Dunn.

– Puneţi-vă botniţe la buldozere, spuse ea. Ne plac mustangii cînd aleargă şi sînt vii.

Gura lui Lee se strîmbase amintindu-şi tragicele întîmplări, dar o făcuse involuntar. Era încă prea devreme dar trecînd în revistă consensul general, era încîntat.

În general îi plăceau oamenii din Walking Dune. Nu numai că aveau un mod natural de a se purta, dar mai era şi un pic de rafinament evidenţiat de accentul distinct pentru cei din Outer Banks – un fel de a tărăgăna cuvintele care se termina cu o sonorizare britanică bruscă.

Sprijinindu-se cu un umăr de copac, Lee privi mulţimea. Da, hotărî el. Îi plăceau. Mai mult decît atît, avea impresia că şi ei îl plac. Dacă o singură remarcă acră din partea unei roşcate era singurul punct negativ al zilei, el o considera a fi un succes.

Puţin mai tîrziu, orchestra anunţă o pauză. Era vremea unui discurs. Plecînd de lîngă cedru, Lee îşi făcu loc printre mulţime, urcă pe estradă şi se apropie de microfon.

– Bună ziua, oameni buni, răsună vocea lui. Pentru cei dintre care n-am reuşit încă să-i cunosc, numele meu este Lee Powers. Împreună cu toţi cei de la *Sone Star* vă urez bun-venit aici, astăzi.

Zîmbi spre marea de capete întoarse către el.

– Toată lumea a mîncat pui?

Se auzi un murmur de răspuns.

– Au fost destui pepeni?

Murmurul se înteţi.

– Destulă bere?

Mulţimea izbucni în rîs. Lee li se alătură.

În spatele publicului, Cara îşi apropie capul de cel al Dahliei.

– O, Doamne. E un tip deştept, nu?

– O, da, murmură Dahlia. Puneţi-vă botniţe la buldogere, i-am spus. „O să mă gîndesc la asta, domnişoară Dunn", a spus el.

Vorbitorul îşi trecu o mînă peste frunte.

– Ah, e o zi foarte călduroasă azi. Aveţi o insulă umoasă aici, pe cuvînt. Dar vreau să ştiu – e la fel de rece întotdeauna?

– Aşteaptă numai să vezi primul uragan din nord-est, drăguţele! strigă un localnic mai vîrstnic.

Lee îşi făcu vînt cu mîna.

– Sînt gata chiar acum, spuse el cu un surîs larg.

Mulţimea rîse din nou. Cara se strîmbă.

– E în stare să facă pe toată lumea să-i mănînce din palmă.

Dahlia dădu din cap aprobator.

– Jumătate din doamnele de-aici ar fi gata s-o facă la modul concret, asta-i sigur. Credeam că lui Nettie Wolf or să-i sară genele de-atîta bătut din pleoape. Dar ce-i al lui e al lui. E un bărbat al naibii de frumos.

– Zău? spuse Cara dezinteresată.

Îşi puse palma streaşină la ochi pentru a vedea mai bine – nu pe „bărbatul al naibii de frumos", ci pe reprezentantul de vîrf al companiei *Sone Star Partners.*

– Acum serios vorbind, oameni buni, spunea el, am ajuns aici abia azi-noapte aşa că n-am avut timp să vă cunosc pe dumneavoastră sau oraşul. Dar din ce-am văzut pînă acum, Walking Dune este un loc unic. Vreau să ştiţi că noi, cei de la *Sone Star,* intenţionăm să păstrăm această unicitate.

– Singurul mod în care ai putea-o face, murmură Cara, este să te duci nai...

– Am auzit nişte veşti proaste aseară. Inginerul nostru proiectant Joe Conover m-a informat că au fost două accidente. Din fericire n-au fost oameni răniţi. Din păcate au fost însă doi cai sălbatici. Noi, toţi, cei de la *Sone Star* sîntem adînc tulburaţi de aceste incidente.

– Cred că am să plec înainte ca treaba asta să înceapă să mă agaseze.

Dahlia îi răspunse dîndu-şi ochii peste cap şi zîmbind.

– Mai am puţină treabă la magazin, adăugă Cara. Pa!

Dahlia ridică o mînă în semn de rămas bun şi, în timp ce Cara se depărtă, începu să-l caute pe Louis cu privirea prin mulţime.

– Lăsînd la o parte necazurile, continuă Lee, cred că puteţi avea încredere că tot ceea ce facem la *Sone Star* facem bine. Puteţi fi siguri că planurile noastre pentru Walking Dune se vor transforma într-una dintre cele mai bune investiţii din zonă.

Făcu o pauză pentru ca sensul cuvintelor sale să

pătrundă în conştiinţa oamenilor. Mulţimea aprobă, privirea lui Lee se îndreptă peste capetele care se mişcau ... o văzu.

Părul negru era strîns într-o coadă de cal în loc să-i cadă liber pe umeri. Era îmbrăcată şi acum în alb. Braţele picioarele lungi erau aceleaşi... şi trupul. Să-l ia naiba dacă nu era chiar *amazoana!* Depărtîndu-se rapid către dune!

Brusc, dîndu-şi seama că se uită fix în zare, Lee îşi întoarse privirile către mulţimea care-l privea curioasă.

– Păi, cred că asta-i tot ce-am avut să vă spun, termină el cu un zîmbet rapid. Vă rog... să mîncaţi şi să beţi. Petrecere frumoasă. Aştept cu nerăbdare să vă cunosc pe toţi.

Se auziră aplauze politicoase în timp ce el sări de pe estradă şi o porni, cu ochii fixaţi pe silueta din depărtare. Ea îngenunchease, şi vorbea acum cu un băieţel mic, pe atît de blond pe cît era ea de brunetă. Lee se îndreptă cu paşi mari în direcţia unde se afla ea. Ea se ridică şi se întoarse către o femeie plinuţă cu un aer de bunicuţă, cu părul argintiu strîns la spate într-un coc. Mai avea puţin de mers cînd Jack Quincy îl opri.

– Frumos discurs, băiete.

– Mulţumesc, domnule primar.

Lee îşi continuă deplasarea, observînd că misterioasa femeie nu mai era lîngă terenul de joacă al copiilor, ci o luase pe un drum, dincolo de plajă. Se opri brusc din mers şi o văzu topindu-se prin mulţime. Mesele pentru picnic şi o mare de oameni îi despărţeau.

Întorcîndu-se din drum, Lee înjură cînd se împiedică de o rădăcină a unui copac. Cînd privi în jur văzu ochii întrebători ai lui Jack Quincy, uitîndu-se la el, la fel ca şi ochii cei ai soţiei lui şi ai cîtorva altor persoane. Adresîndu-le un zîmbet forţat, Lee se depărtă, micşorîndu-şi paşii şi ocoli pînă ajunse în spatele estradei. Apoi se grăbi să iasă pe locul viran şi se opri cercetînd cu privirea zona de parcare, luminîndu-se la faţă cînd o zări, dispărînd dincolo de cedrii care mărgineau şoseaua.

– La dracu', bombăni Lee numai pentru el.

Trebuie s-o fi observat cam – cît să fie – acum cinci minute? Se simţea de parcă ar fi urmărit-o zile în şir. Ea se afla doar la cîţiva metri în faţă. Nu-l observă pe Joe Conover pînă cînd acesta nu-i apăru drept în faţă.

– Tocmai veneam să te întreb ceva, şefule. Echipa de oameni se întreba...

– Nu poţi aştepta puţin, Joe? îl întrerupse Lee, privind peste capul bărbatului mai scund decît el. Aş dori să mă întîlnesc cu cineva.

Urmărindu-i privirea, Joe privi spre şosea.

– Ştii cine este asta, nu, şefule?

– Cine?

– Cara Chastain.

Privirea lui Lee se întoarse către omul din faţa sa.

– *Micuţa văduvă?*

Joe îşi împinse pe ceafă pălăria de cowboy care nu părăsea niciodată.

– Tocmai voiam să te pun la curent în privinţa asta...

Lee se îndepărtase deja, cu paşi mari. Joe îl urmă privindu-l curios.

Văzuse multe femei alergînd după Lee Powers, dar niciodată pe el alergînd după vreuna. Chicotind în barbă Joe se opri ca să vadă mai bine.

Ea era chiar în faţă şi ajunsese în dreptul *Jaguarului* parcat lîngă şosea.

– Bună! strigă Lee.

Ea nu-şi încetini mersul şi nu dădu nici un semn că l-ar fi auzit. El alergă cîţiva paşi şi o prinse de braţ uşor.

– Scuzaţi-mă, spuse el, gîfîind.

Ea se întoarse cu faţa spre el. Ochii ei erau de un albastru adînc... obrajii erau înalţi şi strălucind de soare. Buzele, pline şi roşii, aveau o formă atît de perfectă, încît păreau conturate cu creionul.

– Scuzaţi-mă pe *mine,* domnule Powers, i-o întoarse ea.

Vocea ei neobişnuit de gravă şi răguşită îi dădu lui Lee fiori pe şira spinării. Privi fix la mîna de pe braţul ei.

– Îmi daţi voie? repetă ea.

– O, iertaţi-mă, murmură Lee, dîndu-i drumul la braţ şi încercînd să se adune.

Îi zîmbi. Ea nu-i întoarse zîmbetul, ci continuă să-l privească cu o stăruinţă enervantă. Cu o jumătate de cap mai scundă decît el, era înaltă pentru o femeie, ceea ce ar fi putut explica prima lui impresie cînd apăruse pe trotuar gîndite pe şosea. Astăzi purta tot o cămaşă obişnuită, pantaloni scurţi şi pantofi sport, dar... astăzi se afla destul de aproape pentru a simţi emanînd în jurul ei un profund şi înţelat aer de demnitate. Dacă ar fi fost printre amazoane cu siguranţă le-ar fi fost regină.

– Încîntat să vă întîlnesc din nou.

– Din nou? Nu ştiu să ne mai fi întîlnit.

Stăteau în picioare lîngă *Jaguar.* Lee se sprijini de capotă şi întinse o mînă spre parbriz.

– Într-un fel da, spuse el. Noaptea trecută, pe autostradă.

Cara privi spre maşină, îşi aminti şi-şi întoarse ochii înapoi spre faţa bărbatului. O umbră de zîmbet îi strălucea în ochii negri. Îşi dădu seama că el părea mulţumit de sine, de parcă aluzia la o posibilă tragedie ar fi fost ceva extraordinar de inteligent.

– Deci, dumneata erai, remarcă ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Zîmbetul prietenos al lui Lee îi îngheţă pe buze.

– Să-ţi dai seama de ce?

– Că erai unul dintre ai voştri. Nimeni de pe aici nu conduce cu viteza aia pe autostradă.

Zîmbetul dispăru cu totul.

– Mergeam la limita admisă, răspunse el. Nu mai repede.

– O scuză convenabilă.

– Nu caut scuze, spuse el fără şovăire. E un drum public.

– Fără îndoială... şi curînd o să devină o pistă de curse, dacă e după dumneata.

Modul ei afectat de a vorbi îi stîrni iritarea.

– Bineînţeles că ai dreptul să ai o părere proprie, spuse Lee tărăgănat, cu o curtenie prefăcută, oricît de mult s-ar baza pe dezinformare.

Pe faţa ei se oglindi surpriza. Probabil era neobişnuită să o contrazică cineva .

– Dacă e cineva dezinformat, izbucni Cara, aş crede că dumneata eşti acela. Oricine este informat ştie bine că nu trebuie să meargă la limita vitezei pe şoseaua aceea, mai ales în preajma unei intersecţii, şi mai ales la ora aceea. Dacă n-aş fi fost acolo am mai fi şters de pe listă încă un mustang sau doi.

Obrajii ei se îmbujoraseră, iar ochii îi scînteiau. Era la fel de iute ca şi mustangii ei blestemaţi. Iritarea lui se dizolvă în gustul dulce al provocării. Înainte să-şi dea seama ce face, îi zîmbi. Ea păru să primească acest zîmbet ca pe o palmă în plină figură.

– Bună ziua, domnule Powers.

Întorcîndu-se iute, plecă.

– Hei! strigă el, cu zîmbetul lui insolent. Pot să te duc acasă cu maşina?

Ea privi peste umăr.

– Am propriul meu mijloc de locomoţie, mulţumesc! – şi continuă să meargă.

Lee porni înapoi de-a lungul şirului de maşini parcate, privind cu interes cum ea se opreşte la vreo şase maşini mai încolo şi pleacă cu o camionetă roşie. Cînd se întoarse, aproape că se lovi din nou de Joe, la intrarea către zona unde avea loc picnicul. Bătrînul îi surîse larg.

– Se pare că *micuţa văduvă* nu te prea place, şefule, îi tachină el.

Lee îşi ridică un deget ameninţător.

– Şi nu-i plac nici maşinile decapotabile, răsună o voce masculină.

Lee se întoarse şi-l văzu pe Louis Talbot îndreptîndu-se către ei, arborînd un zîmbet îngheţat care anunţa o declaraţie de război.

Expresia de bunăvoinţă dispăru de pe faţa lui Lee.

– Nu-i plac maşinile decapotabile? repetă el.

Talbot clătină din cap, încă purtînd întipărit pe faţă zîmbetul de crocodil.

– Soţul ei a murit într-o astfel de maşină. O să fie frig în iad cînd Cara Chastain o să urce în maşina dumitale.

– Asta rămîne de văzut, nu-i aşa? ciripi Lee.

Ascunzîndu-şi zîmbetul, Joe se dădu deoparte să asiste la confruntare. Talbot renunţă la prietenia afişată pînă atunci.

– Dacă ai şi altceva în cap în afară de o curiozitate temporară, spuse el, să ştii că-ţi pierzi timpul de pomană.

– Încerci să-mi spui cumva că ai vreun drept asupra acestei femei? îl întrebă Lee, îngustîndu-şi ochii sfredelitori.

Talbot îi susţinu privirea cu curaj.

– Atît cît poate orice bărbat să aibă, mîrîi el şi plecă.

Picnicul se termină în jurul orei patru. Lee îşi luă rămas-bun de la oaspeţi, strîngîndu-le mîinile şi prezentîndu-se cînd observa pe cineva încă necunoscut. În tot acest răstimp, gîndurile sale zburau spre Cara Chastain.

Ea nu semăna cu nici una din femeile pe care le văzuse pînă atunci. Înaltă, vînjoasă, cu ochi albaştri ca Atlanticul, avea părul negru ca noaptea. Emana un fel de putere neîmblînzită. Şi totuşi modul ei de comportare era rezervat, rece ca gheaţa, iar discursul ei pedant ca o bibie... mînuită cu dibăcie, menită să-i taie pofta oricui ar fi îndrăznit s-o înfrunte.

Ultimii invitaţi plecară. Lee se hotărî să meargă şi să vadă oraşul. Trecu pe lîngă *Jaguar,* lăsă în urmă Slater's Beach şi o luă pe jos spre nord, pe şosea.

Era foarte cald şi multă linişte, iar terenurile nisipoase, sălbatice, se întindeau pe sute de yarzi în toate direcţiile. Prima casă pe care o întîlni fu Fast Break, cu prosoape uscate la balcoanele de la ambele nivele şi curtea plină de vehicule cu sigla companiei *Sone Star.* Următoarea porţiune de teren era acoperită cu o pădure deasă, apoi urma o casă pe plajă asemănătoare cu Fast Break iar după i... o casă victoriană impunătoare care părea un

castel pe lîngă celelalte.

Casa Chastain, se gîndi Lee, iar ochiul său de arhitect trecu în revistă cele trei etaje, forma acoperişului şi terasa. Îşi dădu seama că fusese construită la începutul secolului.

Lee se opri la poarta din faţă. O cărare lungă, pietruită ducea către casă, continuînd sub formă de trepte către o verandă concepută după modelul arătos al anilor 1890. Ar fi vrut să o vadă mai de aproape dar nu putea suporta ideea de a apărea la uşa Carei Chastain neanunţat. Cu părere de rău trebui să plece.

Mai erau cîteva căsuţe mici şi modeste pe lîngă casa Chastain. Apoi ajunse în aşa-zisul oraş.

Consta doar în două rînduri de clădiri de o parte şi de alta a autostrăzii care fusese botezată Strada Mare pe porţiunea cît dura oraşul.

În faţa oficiului poştal şi a clădirii pompierilor fluturau steaguri, fiind de fapt singurele structuri mai moderne ale grupului de construcţii. Restul arătau de parcă ar fi fost din altă epocă, atunci cînd prispele acoperite serveau ca locuri de adunare pentru oamenii care făceau călătoria „la oraş".

Din fericire, unora dintre clădirile din oraş li se reîm cuseră faţadele cu lemn simplu îmbinat cu sticlă. Pinii şi cedrii impregnau aerul de mare cu o prospeţime curată, aşternînd pe solul nisipos un covor de ace mirosind a brad. Şi totuşi Walking Dune nu era altceva decît un oraş fantomă frumuşel, tivit cu trotuare de scînduri dar şi cu o liniştе dezolantă care anunţa: „Închis sîmbăta". Magazinul lui Wolf de ţesături şi mărunţişuri ... al lui Quincy de pro prietăţi imobiliare şi feronerie...magazinul universal şi farmacia lui Freemont. Fiecare clădire părea să adăpos tească cel puţin cîte două activităţi, dar toate erau închise. De-a lungul întregului sfert de oră cît îi luă pentru a merge pe o parte a „oraşului", Lee nu văzu o singură persoană; nici o maşină trecînd. Ce dracu' fac oamenii pe-aici? La *Fast Break* băieţii desfăceau acum probabil berea rămasă de la picnic.

În minte îi veni imaginea Houston-ului, un vis sau – pinde de punctul de vedere al fiecăruia – o obsceni- e. Zgîrie-norii şi oţelul nu-şi găseau locul aici. Acesta ı, îşi aminti el, „o altă lume".

Walking Dune – locul furtunilor, al mustangilor spanioli . al Carei Chastain. Chiar atunci Lee ajunse în dreptul gazinului cu uşa deschisă; reclama anunţa: *Cărţile lui n. Deschis pînă la şase.*

Păşi înăuntru cu gîndul la imaginea unor ochi albaştri ı unui trup care ar fi trebuit scos în afara legii.

Cara era cocoţată pe un scaun în spatele tejghelei, ercînd să se lămurească asupra listei de inventar.

– Zece volume cu operele complete ale lui Shakes- are? murmură ea şi mai tăie cu creionul încă o intrare 'e n-avea nimic de a face cu transportul de care-l nise cu o zi înainte. Se auzi un zgomot la uşă. Îşi ridică /irea, distrată.

– Ei, bună.

Salutul însufleţit sugeră surpriză, dar şi plăcere.

– Bună ziua, domnule Powers.

Privi spre hîrtiile pe care le avea în mînă.

– Mi-e teamă că m-ai prins într-un moment nepotrivit.

– Nu-i nimic. Pot să aştept.

Ea îi aruncă o privire agasată. Lee îşi încrucişă braţele ɔiept, se legănă pe picioare şi zîmbi. Cu o încetineală ıgerată, puse hîrtiile deoparte, se ridică de pe scaun şi l de după tejghea, aducîndu-şi la lumină trupul increţ. La naiba, era ceva.

– Cu ce-aş putea să te ajut, exact? întrebă ea.

Imaginea care-i trecu prin minte fu de-a dreptul indeıtă. Probabil că se văzuse pe faţa lui. Expresia ei se îmbă într-una de ameninţare, iar una dintre sprîncene, gră precum cărbunele, i se ridică într-un arc sever.

– Ei? insistă ea.

– Păi, mă plimbam doar pe-aici. Ce este aici?

Cara făcu un gest spre pereţii ticsiţi de rafturi.

– Avem cărţi aici, spuse ea cu politeţe prefăcută. Le

vindem, le împrumutăm. *Cărţile lui Tom.* Ai înţeles?

Deodată îşi dădu seama – *Tom.*

– Poartă numele soţului dumitale? întrebă Lee cu blîndeţe.

Ea păru să tresară, deşi Lee nu ar fi putut spune cu exactitate ce anume îl făcuse să aibă această impresie; o secundă după ce-i trecu prin minte acest gînd, ea îl privi ţintă cu ochii ei albaştri, calmi şi reci ca un lac îngheţat.

– E adevărat, răspunse ea. Ai dori să cumperi o carte? Sau, poate, să împrumuţi una?

– Nu chiar.

Lee făcu un pas către ea, sentimentul de răutate dizolvîndu-se într-o nevoie acută de a o atinge.

– După cum spuneam, doar m-am nimerit pe-aici. Dar acum că sînt aici aş vrea să nu pierd ocazia şi să risipesc o neînţelegere.

– Nu există nici o neînţelegere, îl întrerupse Carol. Domnule Powers, dumneata ai...

– Lee, o corectă el.

Ea îşi arcui din nou sprînceana aia blestemată.

– După cum începusem să-ţi spun, domnule Powers, ai un fel drăguţ, prietenos de a fi...

– Mulţumesc.

Nările ei fremătară.

– Şi ţii discursuri frumoase.

– Mulţumesc încă o dată.

Lee zîmbi.

– Dar un picnic nu ascunde răul pe care *Sone Star Partners* îl face aici, în Walking Dune.

Făcu afirmaţia pe tonul ei calm, dar figura îi era acuzatoare. Lee îşi mîngîie mustaţa, iar zîmbetul îi dispăru.

– N-a fost organizat pentru a ascunde ceva, spuse el. Doar pentru ca lucrurile să se desfăşoare mai bine.

– Pentru cine?

El dădu din umeri.

– Pentru toată lumea. Pentru oamenii din oraş, pentru echipa de lucrători...

– Şi mustangii?

– Deci ne întoarcem din nou la asta. Uite, nici nu-ţi pot pune cît de rău îmi pare pentru cei doi cai care au fost oviţi.

– Omorîţi.

– Bine, omorîţi. Aş fi vrut să nu se întîmple, dar, din ce am auzit, oamenii mei nu conduceau imprudent. Caii au ţîşnit în faţă pe un drum întunecat.

– La zece metri distanţă de semnul care indica trecerea cailor".

– Accidentele nu puteau fi evitate...

– Localnicii sînt atenţi la indicatoarele acelea. Puţină atenţie ar fi împiedicat producerea acelor „accidente".

Lee se lăsă pe un picior şi o privi. Stătea nemişcată ca o stîncă.

– Uite ce e, doamnă. Există preţuri ce trebuie plătite – în ambele părţi – atunci cînd o investiţie de amploare începe să capete formă. Walking Dune păşeşte în secolul douăzeci şi *Sone Star* plăteşte pentru asta. Credeai că nu vor fi probleme?

Cara îşi încrucişă braţele.

– Preţul progresului, nu?

– Poţi să-i spui aşa.

– Şi dacă nu vrem să plătim acest preţ?

Lee îşi puse mîinile în şolduri.

– Judecînd după reacţia faţă de picnicul de astăzi, aş pune că majoritatea oamenilor doresc să plătească.

– Majoritatea oamenilor nu-şi dau seama de adevăratele proporţii ale grozăviei care se petrece aici.

– Dar dumneata îţi dai seama, concluzionă el.

– Bineînţeles că da.

Cuvintele şoptite erau pline de duritate, de sfidare... o ameninţarea unui adversar cu o voinţă de fier.

Lee îşi reprimă impulsul de a fluiera lung şi tare.

Ea era *cineva,* într-adevăr.

– Aud că ai organizat o întrunire a localnicilor noaptea trecută, spuse el după o clipă.

– Nu chiar a localnicilor, dar da, cîţiva dintre noi ne-am adunat împreună.

– Cîţiva?
– Ned Crockett, doctorul Simpson... Louis, Dahlia.
– Dahlia? Roşcata?
– Se pricepe foarte bine la cai.
– Grozav, murmură Lee, privind podeaua.
– Organizăm o campanie, îl anunţă Cara.
El privi iute către ea.
– Împotriva companiei *Sone Star?*
– Pentru mustangi.
Privirea lui nu se putea desprinde de ochii ei.
– Ajungem la acelaşi lucru.
– Da, cred că da.
Lee o studie şi simţi din nou o tulburare adînc amintindu-i de prima dată cînd o privise în faţă.
– Socotesc că asta ne pune în tabere diferite, spus el.
– Şi eu gîndesc la fel.
Carei îi trecu o idee prin cap.
– Doar dacă...
– Doar dacă?
Privirea ei îl scrută pe texan, autoritatea locală supre mă pentru *Sone Star Partners.*
– Doar dacă nu vrei să treci de partea noastră.
– Să trec... Lee avu un rîs scurt. Ai tupeu, doamnă Recunosc.
– Să nu îndrăzneşti să abordezi problema asta c uşurinţă. N-ai nici cea mai vagă idee despre ceea ce pu în pericol. Walking Dune există de secole intactă, să batică. Oamenii care vin să locuiască aici îndură vrei can culare, ierni cu furtuni îngrozitoare, uragane, întrerupe de curent electric. Mă îndoiesc că moderna dumitale st ţiune de odihnă va rezista unui singur uragan din nor est. Ce-ai să faci atunci cu investiţia dumitale de milioan de dolari? Cît priveşte caii, aici e singurul loc din lum unde mustangii spanioli cresc liberi. Sînt aici pe insulă d patru sute de ani. *Sone Star* e aici de patru săptămîn Cine dracu' crezi dumneata că are mai multe drepturi?
Lee o studia cu gîndurile împărţite între ceea c

spusese şi ideea obsedantă că, aşa cum stătea în faţa lui, cu obrajii arzînd şi ochi scînteietori, ea reprezenta cel mai minunat lucru pe care-l văzuse vreodată.

– Sînt aici de patru sute de ani? reuşi el să spună.

Cara oftă cu o exasperare evidentă.

– Mustangii au o istorie veche şi ilustră, domnule Powers. Poate că ar trebui să înveţi ceva despre ei înainte de a hotărî atît de nonşalant că sînt o pierdere acceptabilă în numele binefăcătorului dumitale progres.

– Poate că dumneata m-ai putea lumina. În timp ce luăm masa împreună, poate?

Pe faţa ei se citi o mare surpriză urmată de ceva ce el n-avu timp să-şi dea seama înainte ca ea să se întoarcă rapid cu spatele. Alegînd o broşură din raft i-o dădu în mînă.

– Acest volum este bine documentat, spuse ea. O să te lumineze mult mai bine decît aş putea-o face eu.

– Dar totuşi nu atît de... plăcut.

Lee accentuă afirmaţia cu un ton jos.

Ea îi aruncă o privire de parcă ar fi fost insultată, apoi se apropie de o masă acoperită cu cărţi.

– Acum, te rog să mă scuzi, domnule Powers, sînt foarte ocupată. Voiam tocmai să închid cînd ai venit dumneata.

– Programul spune că e deschis pînă la şase.

Ochii albaştri îl ţintuiră cu o privire ca a unui cîine de pază furios.

– Este magazinul meu, biblioteca mea. Pot să închid cînd vreau.

Lee ridică mîinile.

– De ce te-ai supărat aşa de tare?

– Nu sînt supărată.

– Aşa pari.

– Nu cred că mă cunoşti destul de bine ca să-ţi poţi da cu părerea asupra manifestărilor mele.

– N-am făcut altceva decît să te invit la masă.

– Motivele dumitale ulterioare par clare.

– Ce?

Cara lovi cu palma cartea din vîrful teancului şi-l privi în ochi.

– După cum spuneai, facem parte din tabere diferite. Nu doreşti să-ţi schimbi poziţia şi te asigur că nici eu nu intenţionez să mi-o schimb pe-a mea. Am de gînd să fac tot ce-mi stă în putinţă să împiedic investiţiile companiei *Sone Star* pe această insulă. Nimic nu va schimba asta nici un picnic, nici un discurs frumos, nici o invitaţie la masă.

– Înţeleg, spuse Lee încet. Ei bine, ai dreptate. Are într-adevăr şi alte motive.

Ea se strîmbă cu satisfacţie.

– Dar ele n-au nici o legătură cu *Sone Star*.

O privea cu o expresie care părea pe jumătate insinuantă, pe jumătate serioasă. Ceva o înfioră, ceva... uimitor. Se întoarse cu spatele şi se depărtă.

– Îţi pierzi timpul.

– Zău? se auzi vocea profundă din spatele ei.

– Da. Zău.

Cara păşi în spatele tejghelei, simţindu-se mult mai sigură cu o barieră între ei.

– De ce?

– Nu ies cu bărbaţi. Nici pentru masă, nici pentru altceva.

Privirea lui Lee se mută de la ochii ei către gură şi din nou înapoi.

– Păcat.

O copleşi aceeaşi senzaţie tulburătoare.

– Se întîmplă ca eu să nu gîndesc aşa, îl contrazise ea. Sînt destul de mulţumită şi asta de cîtva timp.

– De cît timp?

– Asta nu-i treaba dumitale, îi replică ea tăios. Ţi-am cerut să pleci, domnule Powers.

– Iar eu ţi-am spus că mă numesc Lee.

Mutînd broşura dintr-o mînă într-alta, el făcu un pas în faţă.

– Cara...

Îi pronunţase numele. Atît. Dar glasul lui îi produse

flori pe şira spinării de parcă ar fi atins-o cu adevărat.

Simţi că-i ia faţa foc într-un fel pe care-l crezuse demult uitat şi se trezi faţă-n faţă cu un bărbat înalt, suplu, aproape absurd de frumos. Părul lui negru era des şi ondulat, ochii căprui închis, aproape negri, mărginiţi de gene lungi.

– Crezi că ai putea să te răzgîndeşti în privinţa invitaţiei la masă, Cara?

Cara îşi ridică ochii uluiţi şi-i surprinse privirea. Bineînţeles că se amuza! N-o prinsese tocmai în mijlocul celui mai ruşinos studiu al unui bărbat pe care-l făcuse vreodată?

– Numele meu este doamna Chastain, îl anunţă ea. Deşi obrajii ei străluceau din cauza roşeţii, tonul era rece şi imperios, iar ţinuta îi era mîndră, aproape maiestuoasă.

– Bine, spuse el după o clipă. Dacă aşa vrei...

Cara îşi ridică bărbia.

– Mulţumesc pentru carte, adăugă el.

– Cu plăcere.

Îi răspunse în timp ce privea undeva peste umărul lui. Lee nu voia să plece, dar nu ştia cum să mai stea puţin. Aşteptă să-i întîlnească ochii. Dar ea nu-l privi.

– Ei bine, atunci, pînă data viitoare...

– Nu va mai fi nici o dată viitoare, domnule Powers.

El se întoarse şi se depărtă, dar nu înainte ca ea să-i poată vedea zîmbetul larg. Oprindu-se în faţa uşii deschise, se uită înapoi.

– În privinţa asta te înşeli, doamnă Chastain, spuse el şi ieşi salutînd-o scurt.

Ea aşteptă, dîndu-i timp să se îndepărteze. După ce trecură cinci minute, îşi înşfăcă poşeta şi ţîşni din spatele tejghelei.

Dar cînd ajunse în uşă, imaginea nedorită îi apăru din nou în faţa ochilor. El înalt cît uşa, blocînd lumina aurie a soarelui pînă cînd devenise o aură în jurul staturii lui.

Cara se chinui să închidă, blestemînd în surdină şi fugi din magazin. Dar nu putu să fugă şi de sentimentul de autoreproş care o urmări tot drumul pe trotuarul

însorit.

Lee Powers o forţase să-l privească ca pe un bărbat. Şi pentru prima dată de cinci ani încoace, femeia din ea se trezise.

Lee bău o bere cu băieţii, dar refuză invitaţia lor de a petrece seara în oraş la Nags Head. Nu le invidia pofta de a se distra puţin; era sîmbătă seara şi de luni or să muncească mult. La fel şi el, dar acum nu prea avea chef să facă un tur prin barurile pline de fum şi muzică puternică.

După o ultimă rundă de fluierături şi atenţionări a ceea ce el urma să piardă, Joe şi restul băieţilor plecară cu toţii, îngrămădiţi într-un camion, lăsînd clădirea Fast Break liniştită şi pustie. Luîndu-şi încă o bere din frigider, Lee ieşi prin spate.

Era aproape şapte. Căldura se mai potolise, iar lumina devenise blîndă. Merse pe terasa sprijinită de pilonii vechi şi-şi puse o mînă pe balustrada de cedru albită de soare şi de aerul sărat. O cărăruie ce părea argintie în lumina crepusculară se întindea în faţa lui şi mai departe nişte trepte coborau spre plajă.

Le coborî aproape pe toate, apoi se aşeză şi privi plaja. La ora aceea oceanul era întunecat şi liniştit, valurile sale ritmice lovind ţărmul ca un cîntec odihnitor la sfîrşitul zilei.

Observînd o bucată de lemn adusă de valuri pe ţărm, puse berea alături şi-şi scoase briceagul din buzunarul de la spate. Cercetînd lemnul cu degete pricepute, găsi un loc moale şi deschise lama briceagului cu rapiditatea pe care ţi-o dă practica îndelungată. Începu să fluiere în timp ce sculpta. Cîteva minute mai tîrziu auzi un zgomot şi, ridicîndu-şi ochii, văzu un copil cu părul cînepiu apropiindu-se alergînd.

– Bună, spuse el oprindu-se în faţa treptelor.

Era băieţelul pe care-l văzuse cu Cara Chastain.

– Bună, răspunse Lee.

Părul blond inelat al băiatului şi ochii erau complet

diferiţi faţă de cei ai femeii, dar ceva din faţa lui...

– Eşti unul dintre oamenii de la *Sone Star,* nu?

– E-adevărat. Numele meu e Lee. Pe tine cum te cheamă?

– Tommy Chastain. Noi locuim chiar acolo.

Arătă spre acoperişul înalt al casei Chastain care se înălţa spre cer.

– Care „noi"? întrebă Lee.

– Eu şi mama. Elsa stă şi ea cu noi. E menajera noastră.

Deci, el era fiul ei.

– Am auzit-o pe mama spunîndu-i ceva Elsei azi-dimineaţă. Spunea că o să ne castrezi.

– Ce? se înecă Lee, ridicîndu-şi sprîncenele.

– Spunea că *Sone Star* o să castreze oraşul.

Lee nu-şi putu abţine un hohot de rîs.

– Ce-i aşa caraghios? întrebă Tommy un pic supărat.

– O, nimic, spuse Lee oprindu-se din rîs. E doar o expresie nostimă. Asta-i tot.

– Dar, totuşi ce-nseamnă?

Semăna puţin cu Cara la felul deschis în care-l privea drept în ochi.

– Cred că mama ta a vrut să spună că îi place Walking Dune aşa cum este, spuse Lee.

– O!

Tommy îşi dădu capul într-o parte, iar privirea i se opri asupra mîinilor lui Lee.

– Ce faci?

– Cioplesc.

Lee făcu cîteva mişcări demonstrative cu cuţitul pe lemn.

– Îţi place să ciopleşti?

– Îhî. Cred că-mi place să cioplesc de vreo – stai să văd – de mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

– Oo! se miră Tommy.

Lee confirmă dînd din cap amuzat, dîndu-şi seama că douăzeci şi cinci de ani suna ca un secol pentru vîrsta lui Tommy.

– E cuţitul tău?

– Îhm.

Lee îi întinse cuţitul ţinîndu-l de lamă cu mînerul sidefat către băiat.

– A fost al tatălui meu şi înainte de asta a fost al tatălui lui. Frumos, nu?

– Pot să-l ţin puţin?

Lee îşi aminti că pusese aceeaşi întrebare cu multă vreme în urmă.

– Cîţi ani ai, puştiule?

Tommy se îndreptă cît de mult putu.

– Cinci ani.

Lee păru să cîntărească răspunsul lui cu multă seriozitate.

– Ei bine, prietene, o să-ţi spun cum mi-a spus şi mie tatăl meu. Un cuţit nu e o jucărie. A trebuit să aştept pînă cînd am împlinit zece ani ca să mă lase să-l ţin.

– Oh!

Exclamaţia era plină de dezamăgire.

Lee îşi ascunse un zîmbet.

– Uite ce-o să fac, totuşi.

– Ce? spuse băiatul cu speranţă-n glas.

– O să-ţi cioplesc ceva. Vrei?

– Sigur!

– Bine. Ce vrei să fie?

Tommy îşi micşoră ochii în timp ce se gîndea.

– Ce-ai zice de un cal? propuse el.

– Un cal, repetă Lee încet, gîndurile zburîndu-i către mama băiatului. Asta înseamnă... Bine, o să fie un cal.

Ochii lui Tommy erau fixaţi pe mîinile lui de parcă ar fi aşteptat din clipă-n clipă ca sculptura să prindă viaţă.

– O să trebuiască să găsesc o bucată frumoasă de lemn, zîmbi Lee. O să dureze puţin. Da?

– Da.

Faţa lui Tommy se lumină de un zîmbet strălucitor.

– Hei, Lee! Vrei să vezi epava portugheză din timpul războiului care a naufragiat pe plajă?

Lee închise briceagul şi-l băgă în buzunarul de la

spate.

– Sigur, răspunse el, ridicîndu-se în picioare şi făcînd un pas înainte.

– Ei bine? întrebă Tommy rămînînd pe loc.

– Ei bine, ce?

– N-ai de gînd să-ţi scoţi ghetele?

Privirea lui Lee se opri asupra picioarelor goale ale băiatului.

– O, aşa se face?

Tommy se uită în sus spre el cu o privire îngrijorată.

– Văd că ai nevoie de cineva să-ţi arate cam cum stau lucrurile pe aici.

Lee îşi aruncă pe spate capul şi rîse din toată inima.

– Cred că ai dreptate, admise el şi, scoţîndu-şi ghetele şi ciorapii, îl urmă pe băieţel prin nisipul răcoros.

Cara merse în pavilion şi cercetă împrejurimile.

Tommy ştia că nu are voie să plece din casă fără să spună la nimeni dar zilele astea se părea că uitase.

De fapt bănuia că Elsa ştia şi-l acoperea.

Îl zări la vreo douăzeci şi ceva de metri unde împreună cu... cineva se apleca deasupra a ceva ce găsiseră pe plajă. Cînd se ridicară, Cara îl recunoscu pe Lee Powers.

Nu-i trebuise mai mult decît drumul de la magazin pînă acasă ca să considere reacţia ei prostească faţă de el ca fiind nesemnificativă. Dar acum văzîndu-l pe neaşteptate, inima aproape că i se opri.

Se sprijini de balustradă, privindu-i. Tommy vorbea cu însufleţire, apoi îşi deschise braţele larg parcă încercînd să demonstreze mărimea a ceva enorm de mare. Bărbatul rîse, şi punîndu-şi mîinile peste ale lui Tommy, le corectă la o măsură mai mică.

O dorinţă ciudată se aprinse în sufletul Carei, ceva legat de ideea de bărbaţi şi băieţi... taţi şi fii. Făcu un pas lute către scări, intenţionînd să rupă vraja care o cuprinsese. Dar cînd mai privi o dată în direcţia lui Lee Powers, pulsul ei se acceleră ameninţător.

– E ridicol! murmură ea şi totuşi se hotărî să nu coboare treptele spre plajă. Putea, pur şi simplu, să-i strige pe Tommy şi să spere că el o va auzi.

– Tommy!

Amîndoi se uitară spre ea.

– Tommy! Vino! Ai întîrziat la cină.

Fiul ei spuse cîteva cuvinte, se întoarse şi începu să alerge către pavilion. Privirea Carei se mută către Lee Powers. Îi făcu un semn de salut cu mîna, de la distanţă.

Ezitînd, Cara îşi ridică mîna în semn de răspuns, apoi o trase repede în jos, simţindu-se prost şi neştiind de ce.

Îşi întoarse atenţia către Tommy în timp ce el se grăbea pe scări.

– Bună, mamă!

– Bună.

Cara îi puse o mînă pe umeri şi-l îndreptă către alee.

– Acela e Lee, noul meu prieten, spuse Tommy cu respiraţia întretăiată. O să-mi cioplească un cal!

– O, zău?

Cara aruncă o privire peste umăr. Bărbatul continuă să stea acolo, privindu-i în timp ce se îndreptau spre casă. Ea întoarse repede capul.

– Poate l-am putea invita pe Lee la cină odată.

– Nu ştiu ce să spun, Tommy.

El se încruntă.

– De ce nu?

– Păi, sînt sigură că domnul Powers este un om foarte ocupat.

Tommy cîntări cuvintele ei.

– Trebuie să mănînce şi el, nu?

– Cred că da, aprobă Cara.

– Atunci ar putea mînca cu noi, concluzionă fiul ei bucuros.

– Zău, Tommy!

Cara îl împinse repede de pe terasă către uşa de la bucătărie.

– Nu putem vorbi despre asta mai tîrziu? Elsa o să se supere că i se înmoaie sufleul!

– Sufleul? repetă Tommy, păşind ascultător înăuntru. Ce-i acela sufleu?

Închizînd uşa din plasă în spatele lui Tommy, Cara făcu cîţiva paşi înapoi pe terasă şi, lăsîndu-se pradă unui impuls de moment, cercetă plaja cu privirea. El era acolo, dar departe, la distanţă. Se apropiase de mal şi părea să privească marea. Era ceva singuratic în figura solitară, ceva mişcător... Cara se trezi gîndind toate astea şi-şi încruntă sprîncenele.

– E ridicol! repetă ea încă o dată şi nu se putu hotărî pe cine era mai supărată – pe Lee Powers sau pe ea însăşi.

Întorcîndu-se, intră înăuntru şi fu întîmpinată de bombăneala Elsei.

•

În următoarele cîteva zile, Lee îşi petrecu majoritatea timpului punînd lucrurile la punct pe şantier. În fiecare zi apăreau probleme neprevăzute şi se văzu nevoit să alerge în oraş ba pentru un lucru, ba pentru altul. De cele mai multe ori camioneta Carei Chastain era parcată în faţa magazinului *Cărţile lui Tom.*

După ce luă cîteva lucruri de la feronerie, Lee la puse în *Jaguar* şi traversă strada. Femeia cu aspect de bunicuţă, pe care o observase cu Tommy la picnic, stătea lîngă uşa deschisă a magazinului.

– Dumneata trebuie să fii Elsa, spuse el apropiindu-se de ea pe trotuar.

– Şi dumneata trebuie să fii Lee Powers.

Ea îl văzuse de departe la picnic, bineînţeles. Dar de aproape, texanul înalt era grozav de atrăgător, în ciuda hainelor uzate de lucru pe care le purta. Cămaşa, care fusese albastră în vremurile ei bune, era decolorată, aproape albă; pantalonii închişi, de o culoare incertă, erau uzaţi în genunchi. Dacă te uitai mai bine, hotărî Elsa, hainele de fapt îi sporeau farmecul. Avea un aer muncitoresc.

– Ce se întîmplă aici? întrebă el cu o privire curioasă către intrarea în magazin.

– Ora copiilor. E aproape pe sfîrşite acum, dar Cara le spune o poveste în fiecare miercuri dimineaţă, pe timp de vară.

– Nu zău? murmură Lee, sprijinindu-se de peretele din lemn de cedru negeluit şi privind fără jenă peste umărul Elsei.

În mijlocul podelei se afla un covor ţesut. Cara era aşezată cu picioarele încrucişate pe marginea unui cerc format din vreo opt-nouă copii aşezaţi la fel.

Ca un grup de mici indieni la un sfat, se gîndi Lee.

Ideea sa prinse contur cînd privirea i se opri asupra Carei. Părul ei negru era împletit în cozi, iar cămaşa fără mîneci pe care o purta părea făcută din piele de căprioară şi avea franjuri. Ţinînd o carte deschisă într-o mînă, cu cealaltă făcea gesturi graţioase ca şi cum ar fi desenat un tablou în aer. Copiii îi sorbeau cuvintele.

Stătea într-o parte faţă de uşă. Lee se sprijini fără sfială de uşă, auzi glasul ei răguşit şi realiză motivul pentru care era creat decorul indian... HIAWATHA!

– *«Şi pădurile întunecate şi-nsingurate,* spunea ea
Cutremurate din adîncuri
Strigau, „Adio, o, Hiawatha",
Şi talazurile bătînd în ţărm,
Ridicîndu-se şi risipindu-se pe pietre,
Suspinau, „Adio Hiawatha!"
Iar ceaurul Shus-Shuh-Gah,
Din cuibarul lui dintre mlaştini,
Ţipa „Adio Hiawatha".»

Mîna Carei se mişcă într-o parte. Închise cartea şi o puse alături în timp ce-i cuprindea cu privirea pe copii aşezaţi în cerc.

– Şi aşa a plecat Hiawatha, începu ea din nou cu glasul acela care-i dădea fiori lui Lee.

„Hiawatha cel iubit,
În gloria apusului de soare,
În pîclele împurpurate ale serii,
Către împărăţia vîntului..."

Cînd termină, Lee era la fel de fermecat ca şi copiii.

– Povesteşte frumos, nu? şopti Lee către Elsa.

– Ar fi trebuit să auzi *Legenda scorburii adormite,* îi răspunse mîndră femeia. În fiecare săptămînă e la fel. Cara se îmbracă potrivit cu povestea. Copiilor le place foarte mult.

Lee clătină din cap, zîmbind uşor la această neaşteptată faţă a „micuţei văduve". Chiar şi acum cînd mamele se alăturau copiilor lor formînd un grup zgomotos în jurul ei, faţa ei zîmbitoare continua să aibă un fel de strălucire aparte.

– Cred c-ar fi bine să-l iau pe Tommy, spuse Elsa.

Lee se dădu deoparte, privirea lui zăbovind asupra Carei.

– La prima vedere pare dură, comentă el, dar am impresia că sub această platoşă e la fel de blîndă ca şi ei.

Privirea de rămas-bun a Elsei deveni una şireată, de apreciere. Bărbatul era foarte frumos, cel mai grozav specimen pe care-l întîlnise de-o vreme bună încoace... poate dintotdeauna.

– Eşti necăsătorit, domnule Powers?

– Nu sînt căsătorit, răspunse Lee cu un zîmbet amical. De ce?

– Doar din curiozitate, murmură Elsa. Ai ochi buni pentru un burlac. Cara Chastain este blîndă, cum ai spus dumneata. Dar e şi deşteaptă foc şi încăpăţînată ca un catîr. Să nu te-ndoieşti de asta.

Lee îşi ridică sprîncenele a mirare în timp ce Elsa se depărtă. Coborî de pe trotuar şi se întoarse la *Jaguar.* Cara Chastain era una într-o mie. De asta era sigur.

Timbrul vocii ei, aspru dar şi plăcut în acelaşi timp, îl însoţi tot drumul cît merse înapoi spre şantierul zgomotos de construcţii din sudul oraşelului.

– Nu, Abigail... Da, ştiu că ţi-am refuzat invitaţia pentru 4 Iulie, dar nu se poate altfel...

Privind spre capătul bucătăriei, Cara îl văzu pe Nick la uşa din spate şi-i făcu un semn energic să intre.

– Tommy este bine, spuse ea în receptor, privindu-l pe Nick intrînd şi apropiindu-se de ea. Creşte ca din apă...

Nu-l văzuse pe fratele ei de cîteva luni; părea bronzat şi plin de viaţă şi zîmbea cu gura pînă la urechi.

Cara îi zîmbi la fel, deşi îşi ridică ochii spre cer în semn de enervare.

– Abigail, nu pot pur şi simplu să plec acum... ţi-am spus că un grup de investitori din Texas au poposit în Walking Dune. E un moment critic... Ce legătură am eu cu asta e că am fost pusă în fruntea unui comitet pentru protejarea mustangilor... Păi, de ce nu eu?... Am să-l aduc pe Tommy la Warrenton cu cîtva timp înainte de a începe şcoala, îţi promit... Aşa e. E la grădiniţă anul acesta. Uite, Abigail, chiar trebuie să plec acum. Nick tocmai a sosit.

Închizînd iute telefonul, Cara întinse mîinile către fratele ei şi-l îmbrăţişă.

– Sînt aşa de bucuroasă că te văd, Nick.

– Şi eu la fel.

– Cum mai e la Virginia Beach?

– Bine, dar ardeam de nerăbdare să ajung aici.

Nick o sărută pe obraz pe sora lui şi se dădu înapoi

– Lasă-mă să te privesc.

Cara luă o poziţie provocatoare. Purta pantofi sport, nişte blugi scurtaţi şi suflecaţi drept pantaloni scurţi şi o cămaşă de doc fără mîneci.

Dar faţa ei era plină de viaţă, iar ochii strălucitori.

– Arăţi altfel, observă Nick. Altfel, dar bine. Ţi-a revenit vechea vivacitate. Ce s-a întîmplat? Are vreo legătură cu ceea ce-i spuneai lui Abigail?

– Poate, într-un fel. Trebuie să recunosc că această cauză mă entuziasmează, dar motivul pentru care lupt nu e lipsit de tragism. Totul se schimbă, Nick. *Sone Star* schimbă totul. În Walking Dune nu mai e linişte. Toată ziua auzi numai zgomotele construcţiilor. Capătul de sud al oraşului arată ca un loc străin, iar doi dintre mustangi au fost omorîţi.

– Doi? În scrisoare scriai că numai unul.

– A doua iapă a fost lovită doar cu două săptămîni mai tîrziu decît prima. Amîndouă urmau să fete.

Nick clătină din cap.

– Asta-i o adevărată ruşine. Îmi pare rău că n-am putut veni mai devreme. Am avut nişte clienţi vechi care au rezervat ambarcaţiunea cu luni de zile în urmă.

Cara ridică din umeri.

– Nu-i nimic. Oricum cred că nu prea poţi face nimic. E bine totuşi că te afli aici, pentru suportul meu moral. Cît timp poţi să rămîi?

– O vreme.

Nick se bătu cu palma peste buzunarul de la spate.

– A fost un sezon deosebit de fructuos.

Tommy năvăli în încăpere.

– Unchiule Nick! se bucură el, aruncîndu-se în braţele lui.

Nick rîse şi-l învîrti pe băiat pe sus.

– O, Doamne! Acesta nu poate fi nepotul meu! Era doar un copilaş!

Cara savură momentul în timp ce amîndoi se îmbrăţişau. Simţi cum izvorăşte din ea dragostea cuprinzîndu-i pe fiul ei, pe fratele ei, cu sentimentul unei familii întregite.

– Ei, bună Nick, spuse Elsa din uşă.

Lăsîndu-l pe Tommy jos, Nick întinse braţele şi o roti pe bătrîna căruntă prin bucătărie.

– Ah, Elsa! E o plăcere să te văd. Pot spera că o să

mă delectezi cu una dintre mîncărurile tale grozave cît sînt aici?

– Dă-mi drumul, ştrengarule, îl certă Elsa, deşi zîmbetul ei arăta o plăcere deosebită. Poartă-te frumos sau altfel nu primeşti decît pîine şi apă.

Nick şi Cara rîseră în timp ce Elsa îşi găsi de lucru la chiuvetă, spălînd vasele rămase de la prînz.

– Vrei să mergem la plajă, unchiule Nick? întrebă Tommy. A fost furtună pe mare acum vreo două nopţi. A adus nişte scoici frumoase pe ţărm!

– Chiar aşa frumoase?

Nick aruncă o privire întrebătoare în direcţia Carei.

– Bine, dacă mama ta e de acord.

Cara ridică mîinile.

– De fapt, ar fi grozav. Primele noastre materiale publicitare, în legătură cu mustangii, au sosit azi-dimineaţă şi trebuie să le distribui în sat. Dacă vreţi ne întîlnim la cină, băieţi.

– Grozav! exclamă Tommy înşfăcînd mîna unchiului său şi îndreptîndu-se către uşă.

– Grozav! repetă Nick, lăsîndu-se tras afară.

Uşa se izbi zgomotos în urma lor.

– E bine să auzi o voce de bărbat în casă, nu-i aşa, Elsa?

– Vocea fratelui tău e binevenită, fără îndoială. Dar nu e un răspuns la liniştea dintre pereţii ăştia.

Zîmbetul dispăru în timp ce Cara aruncă o privire iritată în spatele femeii.

– Pentru Dumnezeu, Elsa, oftă ea, luîndu-şi geanta de umăr umplută cu afişe proaspăt tipărite. N-o lua de la capăt.

– Ba da, o iau. Louis Talbot vorbeşte prea mult de fiecare dată cînd vine. Şi dacă el nu e pe gustul tău, sînt sigură că există un număr...

– Nu contează numărul, Elsa. Nu, zău, credeam că am epuizat subiectul ăsta.

Elsa îi aruncă o privire şireată peste umăr.

– Lucrurile se pot schimba.

Cara îşi puse geanta de pînză pe umăr.
– Anumite lucruri nu, răspunse ea şi ieşi din bucătărie.

Lee era atît de obişnuit cu zgomotul echipamentului, încît abia dacă auzea pufăitul şi zăngănitul utilajelor. De sus, de pe un pod mobil, privea grederele mişcîndu-se pe sol ca o pereche de boi mecanici împingînd tufişurile, copacii şi nisipul în faţă şi lăsînd în urmă terenul drept, brăzdat, de culoare închisă. Pe margini buldozerele ataca mormanele de resturi dislocate, cupele lor metalice mişcîndu-se în sus şi apoi circular, strălucind în soare, în timp ce descărcau încărcătură după încărcătură în remorcile camioanelor care aşteptau la rînd.

Ridicînd binoclul, privi la distanţă. Conduse de Joe Conover, două grupuri roiau în jurul şantierelor unde erau turnate fundaţiile. Erau vreo treizeci de oameni acolo, echipele fiind completate cu localnici, care călătoreau, de obicei, şi o sută de mile în căutare de lucru. Noii angajaţi nu erau atît de bine instruiţi ca oamenii de la *Sone Star,* care veniseră din Houston, dar Joe îi dădea pe brazdă cu flerul lui obişnuit.

Lee era mulţumit. În cinci zile realizaseră mult. Săptămîna următoare fundaţia clubului putea fi turnată.

Acum era vineri, ora patru după-amiaza; era timpul să se oprească. Începuseră de la opt dimineaţa şi soarele era neiertător. Mişcîndu-şi casca galbenă în aer, Lee semnalizã maistrului şi coborî de pe platformă.

Oamenii vor opri lucrul, se vor spăla şi apoi probabil se vor duce undeva să petreacă o seară veselă. Era bine. O meritau din plin. Cît despre el, nu-şi dorea decît ceva rece de băut pentru a scăpa de gustul prafului. Scoţîndu-şi tricoul transpirat în drum spre *Jaguar,* Lee îl aruncă împreună cu casca de protecţie în spate, scoase o cămaşă curată şi plecă în sat.

Era aproape cinci cînd ajunse la magazinul universal al lui Freemont şi cînd privi pe trotuar o văzu stînd de vorbă cu Jacob Abernathy în faţa oficiului poştal. Avea o geantă pe umăr şi purta din nou pantaloni scurţi. Lee se

opri brusc, cu privirea ţintă şi pulsul accelerat.

În afară de cele cîteva clipe cînd o zărise în librărie, n-o mai văzuse pe Cara Chastain de aproape o săptămînă, deşi băieţelul ei, Tommy, venise pe neaşteptate la Fast Break, chiar aseară, cu o scoică semicirculară pe care o găsise pe plajă.

– Facem tîrgul, îl anunţase el cu un aer de maturitate ce depăşea mult vîrsta lui. Cum merge cu cioplitul?

Lee nu prea avusese de a face cu copiii, dar i se părea că Tommy Chastain era al naibii de impresionant pentru un copil de cinci ani.

Cît despre mama băiatului... Profitînd de poziţia sa ferită de pe veranda magazinului, Lee o studie în voie, cu toată atenţia. Părul negru ca pana corbului era ridicat şi strălucea în soare, mîinile şi picioarele goale luceau ca bronzul. Deşi era prea departe pentru a-i observa trăsăturile, îşi imagină obrajii înalţi, mîngîiaţi de soare şi albastrul uimitor al ochilor. Terminînd şi cea de-a doua cutie de suc rece, Lee o aruncă într-un coş de gunoi din apropiere şi se sprijini de un stîlp, privind discret cum îi strînse mîna lui Abernathy şi apoi coborî în stradă.

Cara lipi un afiş pe maşina poştei, scrutînd strada în timp ce urca din nou pe trotuar.

Văzuse maşina verde, decapotabilă, în momentul în care intrase în oraş, de la fereastra magazinului de ţesături şi articole mărunte *Wolf.*

– Oh, Doamne! exclamase Nettie. Nu-i Powers acela? Cel mai straşnic tip pe care l-am văzut vreodată?

Între sprîncenele Carei se formă o cută ce dispăru iute cînd privi faţa rotundă a lui Nettie, strălucind ca soarele. Ultima din familia Wolf, Nettie fusese cu părinţii ei cînd muriseră, fratele şi sora ei fiind de multă vreme plecaţi în nord. Dacă singuratica femeie se simţea emoţionată aruncîndu-i ocheade lui Lee Powers, Cara nu voia să-i strice plăcerea.

– Straşnic, Nettie? o tachină ea. Îmi vine să cred că ţi-a picat cu tronc.

– O, Cara Chastain! chicoti bătrîna. Nu crezi că-mi

dau seama că e prea tînăr pentru cineva de vîrsta mea? Dar nu-i nimic rău să visezi, nu?

Expresia Carei se îmblînzi.

– Nu. Nu-i nimic rău să visezi.

– Sînt categoric de partea voastră, anunţă atunci Nettie cu o scuturare a capului. Te rog chiar să fixezi, indiferent ce e aceea, pe maşina mea.

Cara zîmbi amintirii, dar zîmbetul îi dispăru cînd privirea i se fixă din nou pe *Jaguar*. Sperase ca Lee Powers să fie plecat cînd ea va apărea pe strada principală, dar iată că maşina elegantă era încă parcată în faţa magazinului *Freemont*. Făcu cîţiva paşi pe trotuar, cu ochii zăbovind asupra vehiculului elegant care părea atît de potrivit aici în Walking Dune ca şi un blestemat de avion cu reacţie căzut din cer.

– Bună ziua, doamnă Chastain.

Cara tresări. El se afla la nici trei metri în faţa ei, în umbra verandei din faţa magazinului. Dacă n-ar fi fost atît de preocupată, l-ar fi observat din momentul în care ieşise din oficiul poştal. De cînd o privea oare?

– Bună ziua, domnule Powers.

El se desprinse de lîngă stîlp, făcu un pas înainte către ea şi ieşi în lumină. Purta o cămaşă bleu, pantaloni de lucru murdari şi ghete de constructor. Braţele şi faţa îi erau de culoarea mahonului, iar obrajii roşii. Trebuie să fi stat în soare toată ziua.

– Mă bucur că te-am întîlnit, spuse el cu glasul acela tărăgănat. Voiam să-ţi spun că băiatul dumitale e un puşti al naibii de reuşit.

Dintre toate lucrurile, la care Cara s-ar fi putut aştepta, un compliment referitor la Tommy nu era în plan. O căldură plăcută i se răspîndi în interior.

– Mulţumesc, răspunse ea încet. Şi lui Tommy îi place de dumneata foarte mult. Spune că sculptezi ceva pentru el.

Lee scoase din buzunarul de la spate o bucată din lemn de trandafir.

– Tocmai am găsit asta în magazin. S-ar potrivi per-

fect.

– Un cal, nu? întrebă Cara zîmbind.

Buzele roşii se întredeschiseră, dinţii albi străluciră, iar ochii albaştri scînteiară. Pe Lee îl trecu un fior. Un simplu zîmbet îi transforma frumuseţea în ceva uluitor.

– Ar trebui să faci asta mai des, reuşi el să articuleze. Văd că şi o operă de artă, este îmbunătăţită de un zîmbet.

Abia cînd simţi cum o cuprinde un fior de apărare instinctivă, îşi dădu seama că-i scăpase acel zîmbet.

– Frumoase cuvinte, domnule Powers, îl ironiză ea. Întotdeauna am spus că te pricepi la cuvinte.

Riposta ei submină intimitatea remarcii lui, dar el zîmbi doar, iar colţurile mustăţii i se ridicară, ondulîndu-se. Cara găsi priveliştea fascinantă şi fu uimită.

– O doamnă ar trebui să accepte complimentele care i se fac, o mustră Lee.

– Şi mai ales cînd sînt făcute într-un mod care denotă o practică îndelungată. Presupun că ai lăsat ceva inimi frînte pe drum, din Texas pînă aici.

El rîse. Cara îşi reprimă impulsul de a i se alătura.

– De fapt, spuse Lee, ai fi surprinsă dac-ai şti cît de puţine inimi am frînt în ultima vreme.

– O, ştiu eu? Se pare c-ai stîrnit cîteva pasiuni şi aici în Walking Dune.

El îşi încrucişă braţele puternice pe pieptul larg.

– Să le număr? întrebă el.

Dumnezeule, iar flirta cu ea. Obrajii ei se înroşiră ca focul.

– Sînt sigură că asta-i treaba dumitale, îl ironiză Cara.

Lee aproape că-şi putea simţi sîngele fierbîndu-i în vene. Poate că ea încerca din toate puterile să ascundă asta, dar el nu se înşela în privinţa roşeţii de pe faţa Carei Chastain.

– Oare? întrebă el, cercetîndu-i ochii.

Cara privi brusc într-o parte şi făcu cîţiva paşi spre trotuar.

– Scuză-mă, spuse ea grăbită. Am multe de făcut.

– Stai puţin!

Ea privi peste umăr.

– Şi, totuşi, ce naiba faci? adăugă Lee privind către geanta ei de pe umăr.

– Ce „fac" este să difuzez afişe.

– Ce afişe?

– Despre Fundaţia cailor sălbatici din Walking Dune. Sîntem în plină activitate. Sînt scrise anunţuri, sînt aranjate întruniri.

Cara se bătu cu palma peste geantă.

– Primul nostru efort a prins viaţă. Un prieten de pe coastă şi-a petrecut toată ziua de ieri, tipărind afişe pentru noi.

– Fundaţia cailor sălbatici din Walking Dune, repetă Lee zîmbind. Sună impresionant.

– Sînt bucuroasă că eşti de acord.

Următoarea remarcă necugetată îi apăru pe buze de undeva din subconştient.

– Poate ai dori să participi la întîlnirea noastră de mîine seară.

– Poate că da. Unde se ţine şi la ce oră?

Şocată atît de sugestia ei cît şi de răspunsul lui, Cara rămase interzisă pentru o clipă.

– Nu cred, totuşi...

– Ce-ar putea fi mai potrivit? *Sone Star* este ţinta dumitale, nu-i aşa? Iar eu sînt direct implicat.

– Întrunirea se ţine la mine acasă.

– Acasă la dumneata, zise el cu un interes evident. Ei bine, îmi convine. Speram să am ocazia de a-ţi vizita casa de cînd am văzut-o. E construită la începutul secolului, nu?

– Da, aprobă Cara, neavînd încotro.

– Este pe lista registrului naţional, cumva?

– Registru?

– Al locurilor istorice.

Fără să vrea fu impresionată.

– Casa nu-i înregistrată nicăieri, din cîte ştiu.

– Probabil că ar trebui să fie.

– Eşti în măsură să emiţi o astfel de părere? îl întrebă ea bănuitoare.

El ridică din umeri.

– Sînt arhitect.

– Dar eşti un arhitect bun?

Carei îi veni să-şi muşte limba. Categoric era un specialist bun, altfel n-ar fi avut prestigioasa poziţie la *Sone Star.* Se purta ca o scorpie. Ştia asta, dar nu se putea abţine.

– Eu zic că da, răspunse el în cele din urmă.

Cara privi într-o parte. Îl insultase şi totuşi el continua să arboreze acea mină amuzată, pe care şi-o amintea c-o avusese şi în librărie.

– Ei? continuă el. La ce oră e întrunirea?

Tot ce-şi dorea era să dispară cît mai repede din preajma lui şi totuşi iată că-i dăduse posibilitatea de a se afla în casa ei chiar mîine seară!

– La opt fix.

– Bine.

– Bine! izbucni Cara. O să fiu sinceră, domnule Powers.

– Nici nu mă aşteptam la altceva.

– Invitaţia pe care ţi-am făcut-o n-a fost sinceră, afirmă ea direct. Nu ştiu de ce-am făcut-o. Crezi că nu înţeleg ce se întîmplă? Încerci să te implici aici, să devii părtaş la ceva ce va dispărea curînd din cauza companiei *Sone Star Partners. Fundaţia cailor sălbatici* e formată dintr-un grup de oameni dedicaţi trup şi suflet acestei organizaţii. Nu vom accepta un punct de vedere total opus. Poate că ar trebui să te răzgîndeşti.

– Dacă încerci să găseşti o cale de a anula invitaţia, indiferent cît de nesinceră ar fi fost, n-o să-ţi meargă. Aş vrea să văd casa. Şi pe Tommy.

Se opri, iar ochii lui o cercetau. „Aş vrea să te văd pe tine", şopteau cuvintele lui nerostite. Faţa Carei se înroşi din nou.

– Şi chiar dacă mă crezi sau nu, sfîrşi Lee, sînt sincer interesat de binele mustangilor.

– Păi, atunci... oftă ea... din moment ce ai devenit... suporter.

Băgînd mîna în geantă scoase un afiş şi îl flutură în dreptul *Jaguarului.*

– Îmi dai voie? adăugă ea.

– Dacă-ţi face plăcere, spuse Lee încet.

Coborînd de pe trotuar, Cara îl lipi pe capota maşinii.

– Mulţumesc, domnule Powers, îi spuse ea şi se depărtă cu paşi mari.

Lee coborî de pe trotuar şi se apropie de maşină privind afişul. „O să frînez pentru caii sălbatici" scria. Îşi mută privirea şi o văzu pe Cara la distanţă, cu şoldurile mişcîndu-i-se atrăgător odată cu paşii ei repezi.

Şi pentru femeile sălbatice, se gîndi el cu un zîmbet larg.

«Caii sălbatici sînt descendenţii mustangilor spanioli şi au făcut parte din mediul natural al zonei Currituck încă de pe vremea formării primei bariere stîncoase.

În 1523 expediţiile spaniole i-au adus în Lumea Nouă. Datorită eşecului colonizării, caii au fost părăsiţi.

Mai tîrziu, locuitorii insulei i-au folosit la transport, pentru a ajuta la strîngerea turmelor de vite şi pentru a trage plasele de peşte. Serviciul pazei de coastă al SUA l-a folosit la patrulele călare de pe coastă.»

Lee închise broşura, o puse pe masă şi se lăsă pe spate în canapeaua de răchită. Îşi forţă memoria, reuşind să-şi amintească imaginea din urmă cu o săptămînă – cam o duzină de cai năvălind pe şosea, conduşi de un armăsar negru cu rol clar de conducător.

Nu mai avusese demult de-a face cu caii, de pe vremea concursurilor de rodeo. Caii texani pe jumătate sălbatici erau imprevizibili şi neîmblînziţi, dar nu prea semănau cu herghelia de la Walking Dune care nu cunoscuse decît viaţa în libertate.

– Mustangi, murmură Lee.

Cine s-ar fi gîndit, cînd se angajase în acest proiect,

că se va trezi în faţa unei probleme de conservare a mediului?

Frank nu scosese un singur cuvinţel despre asta. Lee încercă să-şi amintească trăsăturile familiare ale şefului său şi imaginea sa îi apăru clară în faţa ochilor. Oare trecuse doar o săptămînă de cînd ajunsese la Walking Dune?

Era trecut de unsprezece; Fast Break era liniştită. Lee luă bucata din lemn de trandafir, îşi scoase briceagul şi se aşeză într-un balansoar vechi.

Pentru o clipă închise ochii şi se concentră. Încet imaginea se formă – înălţimea şi mărimea mustangului negru, felul în care vîntul îi înfoia coama şi coada. Noaptea de vară le acoperi...

Lee deschise ochii, privi lemnul şi văzu un armăsar. Fluiera uşurel în timp ce făcu prima tăietură.

Înconjurată de stejari acoperiţi cu muşchi, casa Talbot se afla cu faţa spre rîu, verandele graţioase şi coloanele oferind un farmec antebelic unic pe insulă.

Dahlia se îndrepta pe drumul nisipos către casă, gîndindu-se la telefonul lui Louis, primit cu o oră în urmă.

– Te-ar deranja dacă m-ai lua şi pe mine în drum spre Cara? întrebase el.

– Sigur că nu. Nu-i nici o problemă. S-a întîmplat ceva cu *Mercedesul?*

– Nenorocita asta de maşină e ca un fier vechi. Nu ştiu cît o să stea la reparat de data asta. Bineînţeles că aş fi putut lua camioneta, dar mai degrabă aş merge alături de o femeie frumoasă.

Erau cuvinte obişnuite, ştia, dar chiar şi acum amintirea vocii lui, rostindu-le, îi dădu fiori Dahliei. Încercă să-şi oprească un val de speranţă nesăbuită, dar nu avu mai mult succes decît în urmă cu o jumătate de oră, cînd se îmbrăcase pentru întrunire.

Într-unul din rarele momente cînd renunţa la blugi şi tricou, ca acum, purta pantaloni scurţi închişi la culoare care-i strîngeau talia, şi o bluză de culoare verzuie pe

care Louis o apreciase vara trecută.

– Se potriveşte cu ochii tăi, spusese el.

Dahlia aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Îşi prinsese cu piepteni chiar şi părul roşu, cîrlionţat, şi-şi pusese o pereche de cercei de aur în urechi. Întorcîndu-şi privirea spre drum se întrebă cît timp trecuse de cînd nu se mai îmbrăcase aşa. Ce nevoie avea, din moment ce toată ziua nu-i vedea decît pe angajaţii care se ocupau de han şi de grajduri?

Din nou, parcă atrasă de un magnet, se privi în oglindă. Ochii strălucitori o priveau dintre genele rimelate. Firea băieţoasă se revoltă. Cuprinsă de îndoieli, Dahlia se gîndi să se întoarcă şi să se schimbe. Dar era prea tîrziu. În timp ce se apropia de casă, îl văzu pe Louis aşteptînd-o pe verandă.

Opri maşina, iar el coborî treptele cu mersul legănat pe care i-l cunoştea atît de bine. Purta nişte pantaloni kaki, o cămaşă albă cu mînecile suflecate pînă la coate şi mocasini, fără ciorapi. Deşi nu-i putea vedea faţa şi-o imagină proaspăt rasă, cu trăsăturile maxilarelor pătrate precum şi nasul şi sprîncenele frumos desenate.

Urcă lîngă ea şi-i zîmbi în semn de salut. Ea îi întoarse zîmbetul, inima bătîndu-i plină de dragoste şi speranţă.

– Bună, fetiţo, spuse el.

– Bună.

Privind în faţa lui, se aşeză comod pe scaun.

– Eşti gata să mergem?

Pulsul Dahliei încetini într-un ritm plin de dezamăgire.

– Sigur, răspunse ea şi în timp ce pornea maşina, se blestemă din toată inima că era atît de proastă.

– Succes, şefule, strigă Joe în timp ce Lee se îndrepta spre uşă. E o adevărată provocare să încerci să te pui la punct cu problema asta a mustangilor, ca să nu mai vorbim de „micuţa văduvă".

Cîţiva oameni jucau cărţi în jurul unei mese din bucătărie. Priviră către el şi rîseră.

– Du-te la dracu', Joe, răspunse Lee fără supărare.

Bătrînul îl tachinase fără milă de cînd aflase că Lee va merge la întrunirea din casa Chastain.

La început Lee încercase să-i explice cît de important era ca şi *Sone Star* să fie reprezentată, dar Joe doar chicotise şi continuase să facă remarci şirete la adresa calităţilor evidente ale femeii care apăra cauza mustangilor.

În cursul după-amiezei de sîmbătă însă, cîţiva dintre oameni începură să facă şi ei haz şi Lee se hotărî să tacă. Cara devenise un fel de legendă la Fast Break. Auzise comentarii despre modul ei rezervat de-a fi, despre frumuseţea şi trupul ei. Nu-i putea blama pe oameni că observaseră, dar un fel de instinct posesiv îl împinsese să-i lase să afle atunci şi acolo că şeful pusese ochii pe Cara Chastain.

Era trecut de şapte şi jumătate, dar seara de iulie continua să fie foarte caldă. În timp ce urca în *Jaguar*, pentru a parcurge drumul scurt pînă la casa Chastain, Lee ştia că soseşte nepoliticos de devreme. De fapt, făcuse un duş, se gătise şi zăbovise la Fast Break cît de mult putuse. Acum abia aştepta să ajungă, să-l salute pe Tommy şi mai ales s-o vadă pe femeia care fusese cauza atîtor glume fără perdea toată după-amiaza.

Parcînd *Jaguarul* lîngă gardul alb, deschise poarta şi merse pe cărarea pietruită, aruncînd priviri admirative în jurul lui. Urcă pe scări şi sună, observînd desenul sticlei mate a geamurilor laterale. Tommy deschise uşa.

– Bună, Lee! Intră!

Lee păşi înăuntru.

– Bună, Tommy, ce mai faci?

– Bine.

Din spatele băiatului se apropie un bărbat.

– Acesta e unchiul meu, Nick, ciripi Tommy.

Chiar dacă băiatul n-ar fi spus nimic, Lee l-ar fi recunoscut pe fratele Carei.

Păr negru, ochi albaştri, trăsături fin cizelate.

– Nick Malloy, spuse el, întinzîndu-i mîna.

Lee i-o strînse cu putere.

– Lee Powers, răspunse el. Încîntat de cunoştinţă.

– Ai avut timp să ciopleşti în ultima vreme? întrebă ommy.

Lee se uită în jos la băieţelul care-şi încrucişase aţele la piept şi-l privea sceptic. Lee se lăsă într-un enunchi şi-i zîmbi.

– Am avut mult de lucru, Tommy, dar n-am uitat de ţelegerea noastră.

Băgînd mîna în buzunarul de la spate, scoase bucata în lemn de trandafir şi i-o dădu băiatului.

– Abia am început. O să arate mult mai bine cînd va fi ata, dar ce zici pînă acum?

Ochii lui Tommy se măriră în timp ce luă bucata de mn cu mîini grijulii. Liniile viitorului cal erau evidente, şi aspre.

– Oo! se miră el. O să arate exact ca Star!

– Star? repetă Lee.

– Armăsarul! Oo! Pot să-i arăt şi mamei?

– Sigur.

Lee se ridică cu un zîmbet pe faţă în timp ce urmărea latul, fugind pe scări.

– Ţi-ai găsit un admirator, comentă Nick. Deja am zit despre sculptura asta. Ai făcut bine c-ai adus-o cu e, altfel o încurcai.

Lee rîse.

– Tocmai voiam să beau ceva, adăugă Nick. Vrei va?

– Da.

În timp ce-l urma, Lee privi cu interes încăperile prin re treceau. Un hol mare, sufrageria, – toate împodobite arcade şi cu mobilă stii. Intrară într-un birou luminat ecret, care păstra stilul victorian, deşi piesele de mobilă chi şi preţioase erau mai masive şi mai austere, la fel şi atmosfera creată de pereţii lambrisaţi cu lemn de pin chis la culoare.

Nick merse către un bar din colţ. Lee privi în jur, gîndu-se că această casă a familiei Chastain îi depăşise ate aşteptările.

– E o casă grozavă, spuse el.

– Nu-i aşa? răspunse Nick. Scotch?

– Da.

Lee se apropie încet de un birou masiv şi văzu o po a Carei într-o ramă foarte frumoasă. Era vechi de vr cîţiva ani. Părul era mai lung şi zîmbea cu o asemen bucurie, încît semena cu o şcolăriţă. Inima începu s bată într-un fel aparte.

– Apă? întrebă Nick.

– Nu, sec.

– Aşa-mi placi, zîmbi Nick şi se apropie de Le oferindu-i paharul.

– Mulţumesc, spuse Lee şi arătă spre fotografi Frumoasă. Cînd a fost făcută?

– Chiar după căsătorie, cred. Pe vremea aceea To făcuse o pasiune pentru arta fotografică. El i-a făcut-o.

Lee înclină din cap în semn de noroc, ridică paharul luă o înghiţitură.

– Era fotograf?

– Printre altele. De fapt voia să devină scriitor.

Nick întinse demonstrativ mîna spre biroul plin, ar tîndu-i maşina de scris şi hîrtiile care rămăseseră exa cum le lăsase Tom.

– Acesta era biroul lui. Cara n-a mişcat nimic de ai de cînd a murit.

– Şi cînd s-a întîmplat asta?

– Acum cinci ani.

– Am auzit c-a fost un accident de maşină.

– E-adevărat, răspunse Nick. Era într-o noapte, tîrz Se pare că mustangii au traversat chiar în faţa lui. El tras de volan şi a intrat într-un copac.

Lee îl privi pe bărbatul din faţa lui cu un interes vădi

– Păi, cred că asta aruncă o lumină nouă asu acestei probleme.

– Care problemă?

– Felul în care sora ta se poartă faţă de mustangi

– Da, în parte, e-adevărat, confirmă Nick.

Lee mai luă o înghiţitură de scotch şi spuse:

– Presupun că au trecut mulţi bărbaţi pe aici de cînd a murit soţul ei.

Se pare însă că nu era posibil ca un asemenea comentariu să nu cuprindă şi alte implicaţii. Ochii albaştri, atît de asemănători cu ai Carei, scînteiară şi se îngustară.

– Deci acesta este motivul pentru care te afli aici, în seara-seară.

– Nu-i singurul motiv, răspunse Lee. Compania mea investeşte o grămadă de bani în Walking Dune. Această problemă cu mustangii este o bombă cu explozie întîrziată. Dacă o să pot s-o dezamorsez într-un fel, toată lumea va avea de cîştigat.

Nick sorbi din pahar, deşi privirea lui îl cîntărea pe Lee din cap pînă-n picioare. Părea a fi un tip dur, stăpîn pe el.

– Care-i povestea ta, Powers?

– Povestea mea?

– Eşti însurat?

– O, povestea mea, repetă Lee cu un zîmbet. Am fost căsătorit. Sînt divorţat de cîţiva ani. Ce mai vrei să ştii?

– Copii?

Lee clătină din cap.

– De unde eşti?

– Născut şi crescut în Texas. A fost destul de greu, văd. Oraşul meu natal este Pasadena. I se spune „oraşul blestemat". Acolo toată lumea lucrează în rafinării. Am hotărît repede că asta nu-i de mine. Am muncit mult ca să termin colegiul, am absolvit şi m-am angajat la *Sone Star.* Iată vreo paisprezece ani de cînd lucrez pentru ei. Locuiesc în Houston, cînd mă aflu acolo.

– Cînd te afli acolo?

– Călătoresc mult, ca şi acum de altfel. Merg pe şantiere, supraveghez construcţiile. Dar tu? Cu ce te ocupi?

– Închirieri pentru pescuit, răspunse Nick. Tom a fost de fapt cel care m-a ajutat, la început. Mi-a girat împrumutul la bancă pentru *Virgina.*

Sprîncenele lui Lee se ridicară întrebător.

– *Virgina?*

– Ambarcaţiunea mea. Dragostea vieţii mele, primul

lucru bun pe care l-am făcut în viaţă.

– Înţeleg. Locuieşti aici?

– Vin aici destul de des, dar locuiesc la Virgi Beach. Ce gînduri ai cu sora mea?

Lee se afla tocmai pe punctul de a-şi goli paharul aproape că se înecă.

– Nu ştiu încă, spuse el.

– Nu ştii?

Lee ezită. La naiba, era mai bine să-i răspundă sinc

– Mi-ar plăcea să ies cu ea, dar mi s-a spus că ea iese cu bărbaţi... deloc.

– E adevărat.

– De ce?

– Tom. Îi este credincioasă.

– Dar el e mort.

– De cinci ani. Ştiu.

Nick privi paharul gol din mîna lui Lee.

– Mai vrei unul?

– Mai bine nu. Vrei să spui că o femeie precum Ca n-a ieşit nicăieri cu un bărbat în cinci ani?

– Asta am vrut să-ţi spun.

– La dracu', murmură Lee.

Nick zîmbi. Îi plăcea Lee Powers.

– Nu prea ai noroc, băiete, spuse el.

Era aproape opt. Soneria sunase încă de două ori, cînd Tommy apăruse cu răsuflarea tăiată ca să-i ar mamei lui sculptura pe care „prietenul lui, Lee" o ac sese.

Cara se privi în oglindă şi se încruntă. Fusta şi blu cu motive florale erau ridicole. Dezbrăcîndu-le, băgă mi în şifonier şi luă primul lucru pe care-l nimeri – o cămaş albastră din bumbac cu dungi albe. Trăgîndu-şi ni pantaloni albi şi o pereche de sandale, nu mai putea necaz din cauza emotivităţii de care dădea dovadă. asta din clipa în care auzise timbrul vocii lui Lee Pow răsunînd în hol.

Ei bine, nu mai putea amîna. Aruncînd o ultimă pri

oglindă, Cara ieşi cu paşi siguri din dormitor. Era la ătatea drumului cînd uşa se deschise.
– Bună, spuse ea în timp ce Dahlia şi Louis intrară untru, dar abia apucă să rostească salutul înainte ca lis să se repeadă la ea.
– Maşina aceea din faţă aparţine cui cred eu? întrebă

– Ce maşină?
– Blestemata aia de maşină englezească de curse, de!
Dahlia oftă.
– Ştii al naibii de bine cui îi aparţine, Louis.
– Ce dracu' caută el aici? continuă Louis fără măcar l arunce vreo privire Dahliei.
Cara îşi păstră tonul calm, dar nu putu face nimic otriva roşeţii care i se ridica în obraji.
– Nu ştiam că sîntem aşa de mulţi încît să putem unţa la ajutorul unui voluntar.
– Voluntar? repetă Louis cu un mîrîit. Voluntar la ce? ţi încălzească patul?
Roşeaţa care se ridică încet îi umplu obrajii Carei.
– O să uit că ai spus asta, Louis. De ce nu iei loc în ragerie pînă te calmezi?
El o privi fix o clipă, apoi se năpusti afară din hol, îndu-şi nervos o mînă prin păr.
– Ce-i cu el? întrebă Cara.
Dahlia o privi în cunoştinţă de cauză.
– Nu prea ar trebui să întrebi asta, Cara, nu?
Nervii încordaţi ai Carei se întinseră şi mai mult.
– Şi, pe deasupra, adăugă Dahlia, lui Louis nu-i place Lee Powers. Ca să-l citez „tipul e un ticălos arogant".
Glasuri de bărbaţi îi atraseră atenţia Carei, jos în hol. teau lîngă birou – Ned şi doctorul, Nick şi...
Privirea ei se aprinse la vederea celui mai înalt din p. Purta nişte blugi strînşi pe coapse care făceau ca oarele să-i pară de doi metri lungime şi o cămaşă gră cu mîneci scurte care îi scotea în evidenţă braţele rnice şi umerii laţi. Privirea i se opri asupra chipului

lui, chiar în momentul cînd el se uită spre ea. Ochii li întîlniră.

– Ce naiba caută el aici? întrebă Dahlia curioasă.

Cara se întoarse repede cu spatele la Lee.

– Eu l-am invitat, e bine? i-o tăie ea. Ce e rău în as În fond ţinta noastră este *Sone Star* şi el este st implicat în *Sone Star.*

Sprîncenele Dahliei se ridicară.

– Ce naiba s-a întîmplat cu tine, Cara? De obicei c ca un lac liniştit pe care nici un cutremur n-ar putea s tulbure. În seara asta ai faţa roşie ca sfecla şi...

Dahlia se întrerupse brusc, privirea mişcîndu-i-se i către Lee Powers. El privea în sus şi deodată simţi ochii lui erau la fel de scînteietori ca ai Carei.

– O, Doamne, spuse Dahlia abia respirînd. Nu-mi v să cred.

– Să crezi ce?

– Tu şi... O, Doamne.

Cara văzu încotro privea prietena ei. Către Lee P wers.

– Nu fi absurdă, Dahlia.

Şi plecă spre bucătărie.

Dahlia se uită după ea, neconvinsă de masca rigi pe care Cara o arborase în ultima clipă. Aruncînd o priv în sufragerie îl văzu pe Louis, stînd singur la masă dracu' cu asta! gîndi Dahlia şi merse spre birou să toarne ceva de băut.

– Bună, băieţi, le aruncă ea cînd trecu pe lîngă grup de bărbaţi.

Răspunsurile la salut o urmăriră pînă în cameră şi ap sunetul clar al unui fluierat admirativ. Dahlia privi în ur şi-l văzu pe Nick Malloy în uşă. Fluieratul era o surpri deci acesta era modul în care o privea el.

– Bună, Nick, spuse ea nonşalant, deşi se simţi bru emoţionată.

– Cînd ai venit în oraş?

– Ieri.

Nick înaintă spre ea, observîndu-i încă o dată cor

plu în pantalonii scurţi, faţa frumosă încadrată de bucle mii. I se păru că o vede roşind, înainte de a se oarce cu spatele.

– Ce-ai făcut? întrebă el. Arăţi mortal.

Ea îl privi pentru o clipă. Avusese dreptate; ea roşea.

– Ei, Nick, murmură ea şi se întoarse să-şi pregă- ască băutura.

Cam în grabă, se gîndi Nick.

– E adevărat, spuse el.

– Participi la întrunire? întrebă Dahlia încercînd să-i tragă atenţia.

– Da.

El îşi încrucişă braţele la piept şi-i studie profilul.

– De cît timp ne cunoaştem? De şapte-opt ani?

– Cam aşa, ored.

Dahlia se întoarse şi-l privi în fugă, doar atît cît să îşi amintească cît de atrăgător era fratele Carei.

– Ne vedem în sufragerie. Louis e acolo, singur, şi e r-o dispoziţie proastă. O să-ncerc să-i ridic moralul înaie să înceapă întrunirea.

Spunînd acestea, ieşi repede din birou. Nick o urmări privirea pînă la uşă, admirîndu-i şoldurile unduitoare în ip ce păşea spre hol.

– S-ar părea că nici tu nu prea ai noroc, băiete.

Privind după tocul uşii, Nick văzu privirea ironică de faţa lui Lee Powers şi zîmbi larg.

Cei şapte se adunară în jurul unei mese de sufragerie n mahon, care data cel puţin din 1880, se gîndi Lee.

El stătea într-un capăt, Cara în celălalt. Nick era chiar dreapta lui, apoi Doc Simpson şi Ned Crockett. În stîn- era un scaun liber, apoi Dahlia şi Talbot, care-i arunca rirl ucigătoare de cînd începuse întrunirea, adică de l bine de un ceas. Cînd şi cînd, Lee îi răspundea la fel. mai încăpea nici o îndoială că antagonismul prietenesc dintre ei se transformase în antipatie.

Cu puţin timp în urmă, Tommy intrase să spună apte bună". Cara îl îmbrăţişase şi-l sărutase, iar Lee

simţise un cuţit în inimă. Acum ea era aplecată deasu unui carnet, scriind de zor cele mai noi idei, care me luate în consideraţie. De sub genele plecate, Le studia, observînd pentru prima dată cît de lungi şi de erau degetele ei şi, de asemenea, că purta încă verig pe mîna stîngă.

– Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, spuse Dahlia, mînăm într-un ţarc îngrădit este cea mai proastă punere de pînă acum. Chiar dacă închidem o zonă at mare încît să aibă suficient spaţiu, tot nu vor fi liberi lîngă asta, aveţi idee cam cît costă aşa ceva? A problema care apare de fiecare dată – banii. Va destul de multă vreme pînă cînd *Fundaţia cailor sălt* va strînge banii necesari pentru a putea susţine ori din proiectele propuse pînă acum.

Ca nou venit Lee îşi ţinuse gura cît durase întrun Se hotărî totuşi să-şi asume riscul de a vorbi.

– Nu puteţi implica şi statul? întrebă el. Nu există agenţie de conservare a mediului care v-ar putea aju fonduri?

Louis pufni.

– Dacă ai cunoaşte problema cît de cît, n-ai mai întrebări inutile.

– Statul nu-şi asumă nici o responsabilitate p mustangi, domnule Powers, îi explică Cara. Cu a urmă a fost promulgată o lege care interzicea oam să permită cailor sau altor vite să trăiască în liberta Outer Banks. Comisia de resurse naturale din Carolin Nord a hotărît că mustangii sînt descendenţi ai înaintaşi domestici şi, deci, nu merită statutul de prot ca fiind sălbatici. Indiferent ce vom întreprinde, va trb să ne autofinanţăm.

– Îmi pare rău, murmură Lee, n-am ştiut.

– Nici n-ai fi avut cum, remarcă ea cu o privire as către Louis.

– Hai să revenim la problema realizării unei posibil de apărare imediată, sugeră Doc. Ned a făcut un lu bun, redactînd o listă de obligaţii, dar, din neferic

Interzicînd oamenilor să-i atingă sau să se apropie de mustangi, asta nu le va spori şi siguranţa. Cel mai mare pericol este autostrada.

Cele spuse de veterinar îi amintiră lui Lee despre cele două accidente în care fuseseră implicaţi oamenii lui. Îi veni o idee.

– Ce-aţi spune de nişte vopsea? întrebă el.

Şase perechi de ochi se întoarseră către el.

– Vopsea reflectorizantă. Netoxică, bineînţeles. Am vorbit cu oamenii implicaţi în acele accidente. „Era întuneric, au spus ei şi, deodată, caii ne-au apărut în faţă". Mi se pare că pericolul ar putea fi diminuat dacă mustangii ar putea fi observaţi puţin mai repede noaptea. Farurile ar reflecta vopseaua şi i-ar avertiza pe şoferi.

– Ei, uite, asta da, idee! se entuziasmă Doc.

– Şi cum intenţionezi s-o dai pe cai? interveni Louis cu o privire prefăcută. Le ceri să stea drepţi în timp ce le-ndrepţi spre ei cu pensula?

– Cu arme speciale ar putea fi mai uşor, îi replică Lee.

– Ai tras vreodată cu chestii de-alea? întrebă Ned.

Lee privi către ajutorul de şerif.

– Nu spre cai, dar da, am tras.

– Iar eu pot face rost de vopsea din Nags Head, conchise Doc. Asta-i o treabă rapidă, ieftină şi e posibil să aibă un efect al naibii de bun. Bravo, domnule Powers. E cea mai bună idee pe care am auzit-o în seara asta.

– Sînt de acord, spuse Cara încet.

Lee se uită repede spre ea, dar fu prea tîrziu să-i observe expresia feţei, pentru că ea se aplecă din nou asupra carnetului de notiţe.

Întrunirea se termină la puţin timp după aceea. Louis plecă grăbit, iar Dahlia îl urmă. Ceilalţi rămaseră pe loc schimbînd între ei cîteva cuvinte despre proiectul în curs de realizare. Cara se ridică şi începu să se învîrtă printre cei rămaşi, întinzîndu-se peste umerii lor pentru a strînge paharele şi ceştile. Nu se uită către Lee Powers, dar avu sentimentul că el o privea. După ce umplu tava, se retrase în bucătărie unde o găsi pe Elsa umplînd chiuveta.

– Cred că e cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată, spuse ea şi turnă detergentul lichid în chiuvetă

Cara începu să elibereze tava punînd paharele şi ceştile alături.

– Cine?

– Ştii foarte bine. Pare a fi şi deştept pe deasupra.

– Tommy s-a culcat? încercă ea să schimbe subiectu

Elsa însă nu se lăsă păcălită.

– Da. Şi lui Tommy îi place de el. M-a întrebat dacă Lee are vreun băieţel. Are?

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce are domnu Powers, răspunse Cara în timp ce mîinile i se mişcau rapid înainte şi-napoi, punînd pahar după pahar, în apa cu detergent.

– Pot să fac şi eu asta, spuse Elsa.

– Nu mă deranjează să te ajut.

– Vrei să spui că nu vrei să te-ntorci acolo şi să dai ochii cu el.

Cara se-ntoarse, iar spuma detergentului se împrăştie în jur.

– Am văzut cum se uită la tine, adăugă Elsa. Şi am văzut şi cum încercai tu să nu te uiţi la el.

– Ce-ai făcut tot timpul ăsta? întrebă Cara încet, dar cu asprime. Ne-ai spionat?

– Negi faptul că-l găseşti atrăgător?

– Hai, Elsa!

– Asta nu-i o negare.

Ochii sfredelitori ai Elsei o scrutară pe Cara, din spatele ochelarilor.

Ea îi susţinu privirea pentru cîteva secunde apoi înşfăcă prosopul de alături şi se şterse pe mîini.

– Ei, hai! repetă ea şi ieşi din bucătărie.

Şi totuşi cînd Cara intră în sufragerie, mersul ei se transformase într-o încetineală laşă. Ned şi Doc plecaseră, iar fratele ei şi Lee Powers stăteau sprijiniţi de cadra uşii, vorbind ca doi prieteni vechi. Cara simţi brusc că nu ştie ce să facă. Era enervată şi supărată pe ea că se simţea tulburată, dar cînd cei doi bărbaţi se întoarseră

să o privească, ştiu că singurul mod de a acţiona era să îi se alăture. Întipărindu-şi pe faţă un zîmbet vesel îşi ţinu ochii îndreptaţi spre Nick şi traversă încăperea.

– Deci, spuse ea, apropiindu-se, ce spui de întrunire?

– Tipul ăsta e o adevărată descoperire, răspunse fratele ei. Ştiai că obişnuia să facă demonstraţii de tragere cu arma la circuitele de rodeo?

– Zău? Privirea Carei se îndreptă către Lee Powers, dar el reuşi să-i evite ochii, uitîndu-se – puţin jenat, gîndi ea – către holul întunecat.

– E adevărat, adăugă Nick. Un adevărat trăgător de elită. Cu el şi Ned mustangii tăi or să fie pictaţi pe cinste.

Un sentiment de admiraţie înflori în sufletul Carei. Şi-l înfrînă cu o rigiditate aspră.

– Nu sînt mustangii mei, Nick. Nu aparţin nimănui. Tocmai asta-i problema.

Ochii întunecaţi ai lui Lee Powers se întoarseră către ea.

– Mai vine cineva cu voi? adăugă ea, adresîndu-i-se pentru prima dată. Sau numai dumneata şi Ned?

– Nu cred că-i nevoie de un detaşament, nu?

– Sînt sigură că şi noi, ceilalţi, am putea da o mînă de ajutor, spuse ea. Nu mi se pare cinstit ca dumneata să susţii proiectul, mai ales că nici nu faci parte din fundaţia noastră.

– Nu mă deranjează. Doi oameni care se furişează încet noaptea atrag mai puţin atenţia mustangilor decît o întreagă trupă. Şi apoi, poate acest lucru îmi va da posibilitatea să mă achit într-un fel pentru accidentele acelea.

Ochii lui nu erau negri după cum crezuse ea prima dată, ci aveau punctişoare maron-roşcat, pe iris... Brusc conştientă de modul în care-l fixa, Cara ezită, iar privirea îi zbură către Nick care spuse:

– Vă rog să mă scuzaţi, am de supravegheat o încărcătură de lemne pe vas.

Cu un acut sentiment de alarmă, Cara îi privi pe cei doi bărbaţi strîngîndu-şi mîinile.

– Pe curînd, Lee, spuse fratele ei.

– Ia-o uşor, Nick.

Parcă toată lumea din casă conspira pentru a o lăsa singură cu Lee Powers. Nick dispăru sus pe scări, iar Cara rămase singură cu texanul înalt, care o privea cu o intensitate ce-i sporea neliniştea.

– A fost o seară fructuoasă, spuse ea.

– Da, a fost.

Ea făcu un pas către hol.

– Ei bine, atunci...

– E încă devreme, o întrerupse el. E vreun loc pe aici prin apropiere unde se poate bea ceva?

Privirea Carei se ridică, oprindu-se pentru o clipă asupra părului creţ de pe pieptul lui.

– Este o bodegă la hanul Dahliei, dacă vrei să bei o bere.

– Şi dumneata?

– Şi eu, ce?

Lee zîmbi.

– Nu vrei?

– Dacă vreau să beau o bere cu dumneata, vrei să spui?

El se sprijini de arcada uşii şi se aplecă uşor către ea.

– Nu este o idee atît de scandaloasă. Oamenii fac asta tot timpul.

– Eu nu, răspunse ea. Ţi-am mai spus şi înainte, domnule Powers...

– Credeam că poate ţi-ai schimbat părerea. În fond ai spus că ideea mea cu vopseaua a fost cea mai bună pe care ai auzit-o. Asta ne face într-un fel prieteni, nu?

Cara ezită. Nu ştia de ce. Categoric nu avea de gînd să facă un singur pas alături de el, dincolo de uşă.

– Trebuie să recunosc că ai făcut o impresie frumoasă la întrunirea din această seară, spuse ea încercînd să schimbe subiectul.

– Cui?

– Tuturor, cred.

– Inclusiv dumitale?

– Bineînţeles, îi replică ea scurt. După cum ştii, preo-

cuparea mea față de mustangi...

– N-am vrut să spun doar asta.

– Știu.

Se priviră în liniște. Dincolo de tăcerea afișată, Cara aproape că-și simți respirația oprindu-i-se cînd imaginile începură să-i copleșească mintea – felul în care brațul său se încordase sub mînecă, felul în care părul lui se ondula peste guler, felul în care mustața îi încadra gura, atrăgînd atenția asupra buzelor senzuale.

– Nu ne cunoaștem foarte bine, spuse ea și vocea îi sună tremurătoare chiar în propriile urechi, dar ți-aș cere o favoare.

– Cere oricum.

– Aș dori să oprești această... hăituială. Mă face să mă simt incomod.

Lee îi cercetă fața frumoasă; era îmbujorată, ca și mai înainte.

– Incomod într-un mod urît, întrebă el, sau într-unul frumos?

Figura ei păli vag.

– Nu știam că există un mod frumos de a te simți incomod.

Lee o privi cu îndoială și hotărî s-o atace direct.

– Te găsesc extrem de atrăgătoare, Cara Chastain, spuse el cu o voce gravă. Și vreau să bei ceva cu mine. Accepți?

Inima ei începu să bată cu putere.

– Nu.

– De ce nu? întrebă el după o clipă. Ești o femeie liberă. Am dreptate?

Imaginea lui Tom trecu ca fulgerul prin fața ochilor Carei, îmbărbătînd-o în timp ce-l privea în față pe frumosul texan.

– Ești direct cu mine, domnule Powers, așa încît voi fi și eu la fel de directă. În ochii lumii, s-ar putea să fiu o femeie liberă. Dar în inima mea nu sînt. Sînt încă îndrăgostită de soțul meu. Nu am nevoie decît de amintirile mele.

Lee o studie cu seriozitate.

– Presupun că ăsta-i un lucru admirabil, dar cred că e un mare păcat.

– E o cruzime să spui asta, îi replică dur Cara.

– Poate. Dar cinci ani este mult, prea mult pentru ca o femeie frumoasă să se mulţumească numai cu amintiri.

– Domnule Powers, începu Cara, pronunţînd clar fiecare cuvînt. Nu tolerez comentarii asupra acestei probleme nici de la prietenii mei cei mai apropiaţi şi cu atît mai puţin nu voi tolera aceasta din partea dumitale.

– Bine, răspunse el încet. Cred că ai dreptate să mă pui la punct.

– Mă bucur că sîntem de acord.

Expresia ei era una de sfidare făţişă. Un alt bărbat probabil că s-ar fi lăsat păgubaş, dar cînd Lee îi întîlni ochii scînteietori simţi o atracţie atît de puternică faţă de ea încît, aproape că-i veni să întindă braţele s-o atingă. Îşi îndesă însă mîinile adînc în buzunare.

– De obicei nu sînt un tip atît de insistent, spuse el. Am avut doar impresia că ne-am împrietenit.

– Sînt sigură că există un număr de femei pe aici, care ar fi bucuroase să se împrietenească cu dumneata.

– Dar dumneata eşti aceea pe care o vreau.

Cuvintele lui reverberară în sufletul Carei, stîrnindu-i din nou tulburarea.

– Te-am rugat să nu mai spui lucruri de genul ăsta.

Lee se sprijini de uşă cu spatele.

– De ce ţi-e atît de teamă?

– Nu mi-e teamă, izbucni Cara. Pur şi simplu nu-mi plac şi nici nu apreciez propunerile dumitale.

– Ai putea, dacă ţi-ai acorda o şansă.

– Îngîmfarea dumitale e de-a dreptul uluitoare, domnule Powers.

– Nu îngîmfarea, spuse el rar, poate încrederea. Vezi, cred că mi-am dat seama de ceva.

– De ce anume?

– Că spui ceva şi simţi altceva.

Primul ei impuls fu să se lanseze într-o dezminţire

categorică. Dar privindu-i expresia întipărită pe faţă, Cara simţi că el asta şi aştepta. Păstrîndu-şi cu mare greutate calmul , îl privi drept în ochi.

– Este exact ceea ce vreau să împiedic, spuse ea. Apreciez ajutorul dumitale în legătură cu mustangii. Dar dacă se întîmpiă ca drumurile noastre să se mai întîlnească, insist să-mi respecţi dorinţele.

Lee o cîntări gînditor. La naiba, era dură! Chiar cînd gîndise că a ajuns undeva, ea ridica un zid de netrecut între ei.

– Uite ce spun eu, zise el după o clipă. Haî să facem un tîrg. Spui că apreciezi ajutorul meu. Bine, atunci. Fii de acord să sărbătorim împreună evenimentul după ce terminăm de vopsit mustangii. Apoi, dacă nu vrei să mă mai vezi, n-am nimic împotrivă.

Cara clătină din cap ironică.

– Întotdeauna eşti diplomat.

– La ordinele dumneavoastră, doamnă, spuse el zîmbind.

Un zîmbet arogant, se gîndi Cara.

– O sărbătorire? murmură ea cu gîndurile brusc luminate de o idee.

– Să bem ceva împreună. Treaba ar trebui să se încheie spre sfîrşitul săptămînii viitoare.

Expresia lui era întrebătoare, dar arăta şi foarte încîntat de el însuşi.

– Sînt de acord cu o sărbătorire, spuse ea în cele din urmă. Săptămîna viitoare, dacă treaba e gata. Putem s-o facem chiar aici.

– Oriunde doreşti.

Remarca avea o tentă sexuală. La fel şi privirea lui încordată. Cara îl ocoli şi merse către uşă, deschizînd-o. Lee nu putu face altceva decît s-o urmeze.

– Noapte bună, domnule Powers, spuse ea, de îndată ce el păşi pragul.

– Noapte bună, doamnă Chastain.

El oftă şi ieşind afară se pomeni cu uşa închisă rapid în spatele lui.

Cara merse cu paşi repezi către birou, îşi turnă o porţie generoasă de coniac şi urcă pe scări. Odată ajunsă în singurătatea camerei ei, se lăsă pe pat şi luă o înghiţitură care-i arse gîtul. Ochii i se umplură de lacrimi şi prin ceaţă îi apăru imaginea lui Lee Powers, zîmbindu-i.

Mai luă repede o înghiţitură.

Trebuia să se întîmple odată şi-odată, se gîndi ea, în timp ce mintea ei încerca să analizeze la rece această situaţie. Bărbatul era foarte atrăgător şi-şi dădea seama de asta ca oricare altă femeie. Nu însemna nimic. Nimic nu urma să se întîmple. Dar, în timp ce-şi punea cămaşa de noapte, se trezi începînd să viseze cu ochii deschişi, amintindu-şi felul în care o privise, sprijinindu-se de tocul uşii, cu mîinile în buzunare.

„De ce ţi-e atît de teamă?" îi răsuna în cap vocea lui tărăgănată.

Cara îşi trase repede pe ea cămaşa de noapte şi mai făcu un drum în birou, de data asta umplîndu-şi paharul pînă sus.

Cinci

Vineri seară, Lee primi un telefon de la Ned Crockett. Doc Simpson adusese alicele speciale cu vopsea, iar el avea armele. N-ar vrea Lee să înceapă chiar în seara asta?

Crockett îl luă în jur de ora opt şi se îndreptară spre nord. Stînd în maşina poliţiei pe locul din faţă, Lee încercă pistolul de calibrul 44. Ţeava de vreo optsprezece centimetri, patul armei de vreo doisprezece centimetri... Îl cîntări în mîini surprins să constate cît de familiar i se părea. Trecu cel puţin cinci ani de cînd nu mai trăsese cu arma.

– Pari destul de obişnuit cu chestiile astea, comentă Ned.

– Sigur. Deşi te avertizez că e multă vreme de atunci.

– Pe dracu'. Ştii zicala aia veche. E ca mersul pe bicicletă – odată ce l-ai învăţat, nu-l mai uiţi niciodată.

– Şi, totuşi, unde mergem? întrebă Lee. Caii ăştia au vreun fel de program?

Ned surîse larg.

– Mă tem că nu. O să fie cam la nimereală. M-am gîndit să încercăm pe plaja din nord. E o noapte călduroasă. Vîntul, puţin cît e, bate dinspre sud-vest. Din păcate, asta înseamnă ţînţari. Din fericire, cînd vin ţînţarii, mustangii se îndreaptă spre plajă.

Se opriră în spatele dunelor de la malul oceanului. Crockett avea dreptate – era o noapte călduroasă. Avea dreptate şi în legătură cu ţînţarii. În ciuda brizei blînde a mării, afurisiţii îl făceau pe Lee să se lovească peste braţele goale şi gît. Îşi muşcă buzele şi nu spuse nimic pînă cînd nu trecu o oră şi jumătate.

– La dracu', Crockett! explodă el cu o lovitură mîni oasă peste braţ. Chiar trebuie să stăm aici ca nişte mor moloci? Nu putem merge să-i căutăm pe afurisiţii ăştia de mustangi?

– Bine, cedă Ned. Mai stăm zece minute şi apoi ne îndreptăm spre sud.

Abia terminä de vorbit cînd începură să simtă vibraţiile şi apoi văzură herghelia, galopînd pe plajă la vreo doi zeci de metri distanţă spre nord. Furişîndu-se în spatele dunelor, merseră către caii ce se împrăştiaseră pe mal ce urma să fie acoperit curînd datorită fluxului. Cînd ajun seră cît de aproape putură, cei doi bărbaţi se înţeles din ochi şi-şi potriviră ţinta.

Pocnituri repetate sparseră liniştea nopţii, însoţite de nechezatul speriat al cailor în timp ce Ned şi Lee îşi go leau încărcătoarele. Pete de vopsea galbenă fluorescentă apărură pe crupa a patru cai, inclusiv pe unul dintre cei doi mînji din grup. Herghelia se risipi, galopînd pe plajă.

– Nu-i rău, spuse Ned. O treime din ei într-o singură repriză.

Îi căutară pînă spre miezul nopţii, dar nu-i mai găsiră. Căutarea de miercuri noaptea dură pînă la aceeaşi oră, înaintată, dar nu găsiră nici măcar o urmă.

– Armăsarul ăla e foarte deştept, fu de părere Ned. Pun pariu că-i ţine ascunşi pe undeva.

Joi plouă. Pe şantier nu se lucră, iar Lee îşi petrecu ziua cioplind la sculptura lui Tommy. Cerul se înseni abia spre seară, iar Ned sosi curînd după aceea.

Deşi vremea îi permisese lui Lee să-şi tragă sufletul după munca dublă, pe care o făcuse – ziua pe şantier şi noaptea la pîndă cu Ned – problema cu ţînţarii deveni şi mai dificilă. Aerul era atît de încărcat, încît era greu de respirat. Amîndoi erau uzi leoarcă de transpiraţie, iar blestemaţii de ţînţari roiau în jurul lor ca un nor şi păreau să-i urmărească peste tot.

Ned era pe punctul de a se întoarce şi de a porni spre nord cînd Lee zări caii. De fapt, petele galbene fosforescente de pe cîţiva dintre ei îi atraseră atenţia. Cu mai

grijă, el şi Ned se aşezară împotriva vîntului şi se furişară către cai, printre arbuştii de chiparos. De data asta reuşiră să-i nimerească pe toţi în afară de doi – armăsarul şi o iapă roşcată – înainte ca mustangii înspăimîntaţi să se năpustească dincolo de bătaia puştilor.

Seara de vineri fu încîntătoare din punctul lui Lee de vedere. Stătea pe treptele ce duceau spre plajă, pierzîndu-şi timpul, înainte ca Ned să sosească, adăugînd ultimele retuşuri sculpturii care semăna cu Star, cînd, ridicîndu-şi privirea, îl zări pe Tommy îndreptîndu-se hotărît spre el. Surprins, Lee ascunse sculptura sub picior şi puse deoparte briceagul.

– Doare? întrebă băiatul cînd ajunse în faţa lui.

– Ce să doară?

– Doare cînd îi împuşti pe mustangi cu vopsea?

Lee zîmbi.

– Probabil ustură puţin. Asta-i tot.

– Şi va rezolva problema? întrebă Tommy cu o privire serioasă.

Atît privirea cît şi cuvintele serioase îi aminteau de Cora.

– Încă nu ştiu, admise el în cele din urmă. Dar cel puţin îi face mai uşor vizibili pe timp de noapte sau chiar ziua.

– Mama spune că eşti un geniu.

Un fior de plăcere îl străbătu.

– Aşa spune acum?

Ceva îi atrase atenţia în spatele lui Tommy şi atunci o văzu alergînd chiar pe malul mării, pe nisipul ud, în ritmul unui alergător experimentat. Era îmbrăcată într-un costum negru de baie. Lui Lee i se acceleră pulsul. Băiatul spuse ceva, dar el nu-şi dădu seama ce. Ochii lui erau lipiţi de spectacolul pe care-l oferea femeia.

Tommy mai spuse ceva – aparent în semn de rămas bun şi se depărtă alergînd către mama sa. Ea se opri şi-şi puse mîna streaşină la ochi, apărîndu-şi privirea de soarele care apunea şi uitîndu-se în direcţia lor.

Lee se ridică în picioare, privind-o cum îl ridică în

braţe pe băieţel şi-l învîrteşte prin aer. Un amestec de do şi de dorinţă îl copleşi, chiar în momentul cînd auzi î spatele său paşi mărunţi apropiindu-se. Privi peste umă şi-l văzu pe Ned, apoi se uită din nou spre plajă. E începuse să alerge din nou, mai încet însă, ca Tommy s se poată ţine după ea.

Noaptea nu se dovedi a fi obositoare. Poate că no rocul era de partea lor; poate că ei începuseră să s descurce mai bine. Lee îşi dezvoltase o afinitate instinc tivă faţă de armăsarul cel negru, care se dovedea a deosebit de şiret. Noaptea trecută găsiseră herghelia l rîu. În seara asta, Lee propuse să încerce pe plaja dir nord, unde localizaseră mustangii în prima noapte.

Soarele încă înflăcăra cerul spre apus cînd Ned tras maşina poliţiei pe dreapta la marginea autostrăzii. Abi trecuseră cîteva dune cînd îi zăriră la nici douăzeci d metri spre sud, adunaţi la un loc. Amîndoi se lăsară î genunchi. Erau aşezaţi contra vîntului, dar destul d aproape ca să-şi dea seama că, dacă briza îşi schimb cît de puţin direcţia, mustangii le-ar fi simţit imedi mirosul.

– Eu iau armăsarul, murmură Lee.

– De acord, răspunse Ned la fel de încet.

Se deplasară spre nord, prin spatele dunelor şi s uitară printre copaci cu grijă. Toţi cu excepţia celor d aveau pete de vopsea fosforescentă pe corp. Calul c negru se afla în frunte; la fel şi iapa roşcată care stăte deoparte, avînd crupa dreaptă chiar în bătaia puştii. Ce două ţinte, care mai rămăseseră, n-ar fi putut avea poziţie mai bună nici dac-ar fi fost dirijate.

Era parcă prea uşor, se gîndi Lee, ridicînd pistolul simţindu-se de parcă din clipă în clipă ar fi urmat să s întîmple ceva rău. Avu dreptate pentru că exact în clip cînd ţinti către armăsar, acesta se întoarse şi privi dre spre el de parcă ar fi ştiut tot timpul că oamenii se afl acolo. Era deconcertant. Lee se abţinu să dea cu imboldului de a lăsa ţeava jos şi, în loc de asta trase fracţiune de secundă mai tîrziu, zgomotul împuşcăturii l

Ned i se alătură.

Herghelia, pictată acum în întregime, porni în galop.

Cara abia pusese receptorul jos cînd telefonul sună din nou.

– Alo? spuse ea.

– Sper că nu-i prea tîrziu.

Simţi că i se opreşte inima. Nu-i dăduse numărul ei de telefon, dar se aşteptase să o sune. Lee Powers nu era genul care să uite de micul rendez-vous pe care-l obţinuse.

– Bună ziua, domnule Powers, spuse ea.

Vocea ei răguşită era nemaipomenit de sexy; chiar şi modul formal cu care insista să i se adreseze nu-l mai irita pe Lee.

– Încerc să te prind de peste o oră, spuse el. Cuiva din casa dumitale cred că-i place să vorbească mult.

– Am avut de dat o mulţime de telefoane.

– În problema cailor?

Cara privi spre tavanul bucătăriei.

– Într-un fel.

– Am reuşit să vopsim ultimul mustang în seara asta.

– Am auzit.

– Veştile circulă repede.

– E un oraş mic, comentă ea.

Era un sentiment de intimitate, care se crea, vorbindu-i în felul acesta, la telefon. Lee îşi trecu o mînă distrat peste pieptul gol şi se simţi imediat excitat la gîndul că degetele ei lungi l-ar putea atinge la fel.

– Ce spui de sărbătorirea pe care mi-ai promis-o?

– Am promis, presupun cătrebuie să mă ţin de cuvînt.

Lee rîse încet.

– Te rog, nu mă copleşi cu entuziasmul dumitale.

Făcu o pauză, dar ea nu-i răspunse.

– Deci cînd ne putem întîlni?

Cara se simţi vinovată.

– Ce-ai spune de mîine seară?

– Acasă la dumneata?

– Cum am stabilit.

Tonul ei era resemnat, era al cuiva care aştepta în faţa plutonului de execuţie. La naiba! Nu-i făcea deloc sarcina uşoară.

– Nu trebuie să te gîndeşti la asta ca la o obligaţie dezgustătoare, spuse Lee. S-ar putea chiar să ajungi să te simţi bine dacă te-ai relaxa.

– Poţi să fii aici la opt? se răsti Cara, simţindu-se din ce în ce mai vinovată.

– Voi fi acolo.

– Bine, atunci noapte bună, spuse ea, închizînd telefonul aproape înainte ca el să apuce să-i răspundă.

Privind fix aparatul, Cara îşi muşcă buzele. După o clipă, oftă adînc şi se întoarse.

– Ce era de făcut s-a făcut, murmură ea.

– Şi mai exact ce anume? întrebă Elsa din uşa bucătăriei.

Tresărind, Cara o privi, dădu să-i explice, apoi observă suspiciunea aşternîndu-se pe faţa bătrînei.

– Nimic care să te privească, răspunse ea.

– E în legătură cu petrecerea asta pe care ai organizat-o în ultima clipă, nu-i aşa?

– Zău, Elsa, că nu înţeleg ce vrei să spui.

Întinse mîna şi stinse lumina, lăsînd încăperea în întuneric, înainte ca ochii aceia iscoditori să vadă clar în conştiinţa ei vinovată.

Lee coborî pe scări cu pas uşor, aranjîndu-şi manşetele fără să privească în jur.

– Ia te uită, eşti gătit ca un mire.

Lee se opri brusc. Crezuse că toţi plecaseră. Dar se pare că Joe mai rămăsese. Fluieratul admirativ se termină cu un hohot de rîs.

Lee aruncă o privire crispată către el însuşi şi apoi faţa i se destinse într-un zîmbet. Era într-adevăr gătit pentru că-şi pusese cele mai bune haine pe care le adusese cu el – cămaşa albă cu mîneci lungi, un sacou sport, negru, pantaloni asortaţi. O cravată neagră, îngustă, şi o

pereche de ghete elegante dădeau îmbrăcăminţii un aer vestic, dar albul în contrast cu negrul realiza o notă de eleganţă categorică.

– Oare n-o să te plictiseşti vreodată să rîzi de mine? întrebă Lee.

Joe se apropie.

– Nu cred, răspunse el şi scoase de la spate un buchet de flori, rîzînd de surprinderea lui Lee.

– Eu şi cu băieţii ne-am prins. Ne-a picat fisa că în seara asta o să ieşi.

Seara de iulie era călduroasă, după cum era şi de aşteptat, dar nu foarte tare, din pricina unui vînt uşor. Lee urcă în *Jaguar* şi puse florile pe scaunul de alături. Învelit într-o hîrtie verde, buchetul era un amestec de trandafiri chinezeşti, margarete şi nişte flori albastre, al căror nume nu-l ştia, deşi îl izbi asemănarea dintre culoarea lor şi cea a ochilor Carei.

Se depărtă de Fast Break zîmbind. Dar, în timp ce se apropia de casa Chastain, îşi dădu seama că ceva era în neregulă. Vreo zece maşini erau parcate lîngă gard. Recunoscu maşina de poliţie a lui Ned, camioneta doctorului... Lee trase pe dreapta şi parcă *Jaguarul* chiar în faţa camionetei. Oprind motorul, aruncă o privire plină de suspiciune la şirul lung de maşini parcate.

– Ce dracu'? murmură el şi înşfăcă florile. Intrînd repede pe poartă, se îndreptă pe aleea pietruită către casă, şi, în timp ce se apropia, auzi muzică.

Uluirea se transformă în furie. Încercă să se abţină cînd uşa fu deschisă de Tommy.

– Intră, Lee, se bucură el.

– Bună Tommy. Am ceva pentru tine.

Intrînd, Lee scoase sculptura din buzunarul de la piept şi se lăsă într-un genunchi.

– Poftim, spuse el. Am promis, m-am ţinut de cuvînt.

De îndată ce rosti aceste cuvinte îşi aminti ceea ce Cara îi spusese la telefon: „Am promis, trebuie să mă ţin de cuvînt." Lee se luptă să nu se încrunte.

– Oo! exclamă Tommy. E nemaipomenit!

Cînd băieţelul îl privi cu ochii strălucitori, Lee reuşi să-şi controleze mai uşor impulsul de a ucide, iar cînd Tommy îşi aruncă braţele mici în jurul gîtului lui, într-o îmbrăţişare plină de entuziasm, reuşi să zîmbească sincer.

– Mulţumesc, îi şopti Tommy la ureche.

– Cu plăcere, răspunse Lee îmbufnat.

Băiatul se dădu înapoi încă strălucind de bucurie.

– Hai, spuse el. Toţi ceilalţi sînt afară.

Lee se ridică încet, furia revenindu-i.

– Toţi?

– Da. Mama a spus că toţi cei pe care i-a invitat au venit! Eşti un erou!

– Toţi pe care i-a invitat? repetă Lee ca pentru el, în timp ce-l urma pe băiat prin casă. Veranda din spate era luminată de lanterne şi o mulţime de vreo treizeci de persoane erau acolo în semiîntunericul blînd al nopţii de vară. Lee înghiţi în sec în timp ce Tommy îl trase afară.

– Mamă! Uite! strigă băiatul şi se repezi spre mulţime.

Lee rămase în faţa uşii cu florile în mînă, gîndindu-se că, dacă sentimentele pe care le încerca în acel moment s-ar materializa, afurisitele de margarete s-ar ofili pe loc şi-ar zbura în vînt. Îşi dădu vag seama de muzica ce se auzea de la un casetofon de alături, de aroma îmbietoare a gustărilor aşezate pe masă şi de un nor de păr negru, cînd Cara se întoarse şi-l privi.

Ea se pregătise sufleteşte toată ziua pentru acest moment anume, dar, cînd îl văzu pe Lee Powers, îşi dădu seama că se străduise inutil.

Tommy plecase emoţionat să arate şi celorlalţi căluţul sculptat. Cara trebui să se apropie singură de el. El îi susţinu privirea, refuzînd să-i întoarcă zîmbetul de bun venit.

– Ce-i asta? mormăi el cînd se apropie.

– Ce să fie? O sărbătorire.

Chiar şi propriilor ei urechi vocea îi sună fals.

– Iar dumneata eşti oaspetele de onoare.

– Ah, aici erai! se apropie Jack Quincy şi-l bătu cu o

mînă pe umăr pe Lee.

Lee îl privi scurt.

– Bună seara, domnule primar.

– Bună seara! răspunse voios primarul. Ned spune că ai făcut o treabă clasa-ntîi săptămîna asta. Spune că eşti un trăgător nemaipomenit. Ştiam eu că *Sone Star Partners* va face ceva bun în Walking Dune în cele din urmă, iar tu, băiete, eşti cel mai bun exemplu.

Jack Quincy continuă să peroreze... Privirea lui Lee se-ntoarse către Cara. Era îmbrăcată în alb – o rochie largă, care-i lăsa braţele goale, dar îi atingea discret glezne... deşi felul în care i se mula pe corp crea exact un efect contrar discreţiei. Părul lăsat liber strălucea, ondulîndu-i-se uşor pe umerii de un bronz auriu şi încadrîndu-i faţa superbă.

Quincy continua să vorbească, dar Lee nu-l mai auzea. Pentru o clipă avu impresia că e singur cu Cara, atunci cînd ochii li se întîlniră în tăcere. Era extraordinar de frumoasă şi gîndul că aşa ar fi trebuit să-l privească dacă şi-ar fi respectat promisiunea şi ar fi fost numai ei doi, îl făcu pe Lee şi mai mînios.

– Astea sînt pentru dumneata, spuse el, întinzîndu-i florile.

– O... mulţumesc.

Cara luă buchetul şi îi zîmbi.

– Nu era nevoie, adăugă ea.

– Aş putea să-ţi spun acelaşi lucru, îi răspunse Lee, ridicînd o sprînceană.

– Hai, băiete, interveni Quincy, dîndu-şi seama de tensiunea care se crease în jurul lui. Hai să bem ceva.

– Da, sigur, completă Cara grăbită. Mă duc să pun florile în apă.

Fugi către bucătărie, în timp ce gîndurile i se învîrteau în cap despre cît de nemaipomenit de frumos era Lee Powers, cît de furios era şi în ce măsură merita ea această mînie pe care el încerca să şi-o înfrîneze.

Deşi veranda casei Chastain era destul de mare, era plină de oameni. De-ndată ce Quincy îl trăsese în mijlocul

oamenilor, Lee se trezi monopolizat, felicitat, bătut amical pe spate şi simţindu-se bine venit în mijlocul celor din Walking Dune. Hall Freemont, Nettie Wolf, Jacob Abernathy, Doc, Ned şi încă mulţi alţii păreau că se hotărîseră să afle cît mai multe despre el.

Lee îl observă pe Nick, care ridică o mînă în semn de salut, dar nu se putu apropia de proaspătul lui prieten pentru că un grup de doamne vorbăreţe îl înconjurară imediat.

La un moment dat, chiar şi Dahlia Dunn se apropie şi-l felicită. Louis Talbot însă se ţinea la distanţă... la fel şi Cara. Lee o observa cînd şi cînd, mişcîndu-se tot timpul printre invitaţi. Zîmbea, oferea invitaţilor şampanie şi se opri chiar o dată şi la grupul al cărui centru de atenţie era el, pentru a-i oferi un pahar. El n-avu timp decît să-i arunce o privire încruntată înainte ca ea să dispară din nou. Lui Lee îi era clar că-l ocolea. Trecu aproape o oră pînă cînd putu să se apropie de Nick.

– Ce mai faci, Lee?

– Se putea şi mai bine, îi răspunse el scurt. Ce-ar fi să mergem înăuntru şi să bem ceva ca lumea?

Amîndoi se opriră în birou, apoi merseră în partea din faţă a casei, unde era mai linişte. Lee cercetă toate camerele prin care trecură, dar n-o văzu pe Cara. Se pricepea foarte bine să-l evite. Starea lui de spirit se înnegură şi mai mult. Intrară în salonul din faţă şi Nick se întoarse spre el cu o expresie curioasă.

– De ce am impresia că eşti pe punctul de a exploda?

Lee îl privi enervat de-a binelea.

– La dracu' Nick! Sînt plin de înţepături de ţînţari de mărimea unei mingi de golf şi n-am dormit o noapte cu lumea de o săptămînă!

– Asta te face să fii aşa de prost dispus? Înţepăturile de ţînţari?

– Pe dracu', nu!

Lee bău o înghiţitură mare de scotch.

– Am vrut să fac treaba asta cu vopseaua pe cai, nu? M-am simţit într-un fel responsabil. Nu dau doi bani p

înţari!

Nick îşi desfăcu braţele.

– Atunci, ce e?

– Sora ta, recunoscu Lee. M-a indus în eroare cu bună ştiinţă. A fost de acord să sărbătorească în seara asta cu mine, nu cu tot oraşul ăsta afurisit.

Faţa lui Nick se lumină a înţelegere.

– Înţeleg.

Lee se întoarse şi goli paharul înainte de a adăuga:

– Uneori mă enervează aşa de tare, că-mi vine s-o strâng de gît!

– Să nu te atingi niciodată de ea. Niciodată!

Lee privi peste umăr şi fu surprins de cea mai încruntată expresie, ce-i fusese vreodată adresată, şi care acum se oglindea pe faţa lui Nick Malloy.

– Doamne, Nick. E doar o expresie. N-am ridicat în viaţa mea mîna asupra vreunei femei.

– Se mai întîmplă, veni sec replica. Dar Carei nu i se va întîmpla din nou.

– Din nou?

Lee merse şi se opri drept în faţa lui Nick.

– Ce vrei să spui cu „din nou"?

Nick îl scrută pe Lee Powers; maxilarul îi era încleştat, iar expresia feţei fioroasă.

– Ştiam că o placi, spuse Nick, dar e mai mult de-atît, nu-i aşa?

Încruntarea lui Lee se adînci.

– Te-am întrebat ce vrei să spui. I-a făcut cineva vreun rău Carei? Un bărbat?

– Bine, atunci. Poate c-ar trebui să ştii. Cara avea şaisprezece ani, iar numele lui era Mitch Lincoln.

Lee nu ştia ce urmează, dar simţi dintr-odată că nu mai are aer.

– Stai puţin, spuse el şi se aşeză pe un scaun capitonat chiar în spatele lui. Spune-mi totul de la început.

– De la început?

Nick se aşeză pe o canapea mică tapiţată cu catifea şi privi prin camera plină de lucruri rare şi vechi.

– Bine. Pentru început, dacă tu crezi că ea s-a năs în luxul ăsta, te înşeli. Am crescut amîndoi într-un ora mic şi urît de mineri din vestul Virginiei. Tatăl nostru miner, iar mama educatoare. Amîndoi semănăm cu ta Cara a moştenit însă inteligenţa mamei. Timpurile nu e uşoare, dar la început am fost destul de fericiţi.

Dintotdeauna mi-o amintesc pe Cara ca fiind înaltă. cu trei ani mai mare decît mine şi pe vremea aceea ani reprezentau o diferenţă. Îmi amintesc cît era frumoasă. O plăceau toţi băieţii, mai ales cînd începu să crească şi să se împlinească. Dar majoritatea dintre se ţineau la distanţă pentru că Mitch Lincoln pusese ochi pe ea de cînd era mică. Era cel mai mare şi mai rău băia din oraş; avea părul roşu şi se purta foarte urît. Nimen nu-i stătea în cale.

Cu cît Cara înainta în vîrstă, cu atît Mitch devenea ma îndrăzneţ. Ea însă îl refuza mereu. În sfîrşit cînd a împlini şaisprezece ani, el s-a luat de ea şi Cara l-a pălmuit. Apo ea... a dispărut.

Nick se opri, iar privirea sa se concentră undeva p covorul oriental de sub măsuţa de ceai.

– Ce dracu' vrei să spui cu „a dispărut"? se răsti Lee.

Prietenul său ridică în sus ochii albaştri care părea întunecaţi şi chinuiţi.

– A fost închisă timp de nouă zile, spuse Nick.

– Închisă...

– Într-o galerie a unei mine părăsite. Mitch construis o fortăreaţă în jurul intrării. Odată închisă, nu mai aveai p unde să ieşi. Ea mi-a spus că el venea din două în dou zile şi îi oferea libertatea cu condiţia să fie a lui. Ea n acceptat niciodată.

Ochii lui Lee se strînseră, dar îi deschise brusc cîn ecranul întunecat al minţii îi oferi doar imaginea Car copilă fiind, închisă într-o celulă neagră.

– Şi-a croit drum cu bucăţi de piatră ascuţită şi a ven pe jos şase mile, continuă Nick încet. Fusese bătut rănile erau vechi de o săptămînă. Avea trei degete rup nu de Mitch Lincoln ci din cauza săpatului şi loviturii

peretele de stîncă. Mîinile i-au stat bandajate săptămîni de zile. Şi îşi pierduse vocea. Doctorul a spus că din cauza ţipetelor şi-a rănit coardele vocale pentru totdeauna. În cele din urmă vocea i-a revenit, dar...

– Opreşte-te.

Nick se uită în sus cînd Lee sări în picioare.

– Te rog, nu mai povesti, insistă Lee.

După o clipă îşi frecă ochii cu mîna.

– Ce-au făcut părinţii voştri?

– Nimic. Tata era bolnav.. pe moarte. Mama era aproape să înnebunească din cauza lui şi Cara la fel.

– Şi acest Mitch Lincoln?

– Avea şaptesprezece ani. Era minor. A fost trimis la o şcoală de reeducare pentru o vreme. Am auzit că a ieşit de acolo cînd a împlinit optsprezece ani.

– Ai auzit?

– Nu s-a mai întors niciodată în oraş.

– Nu s-a mai întors niciodată? repetă Lee, nevenindu-i să creadă. Autorităţile ar fi trebuit să-l bage-n puşcărie.

Nick ridică din umeri.

– Doi copii dintr-un orăşel de mineri. Nimeni nu dădea doi bani. Au trecut ani de zile pînă am văzut-o pe Cara la fel cum era înainte. A continuat să muncească, a cîştigat o bursă, a plecat la colegiu. Numai cineva care o cunoştea foarte bune putea să sesizeze diferenţa. Încă mai are coşmaruri. Cel puţin aşa bănuiesc. Abia cînd l-a întîlnit pe Tom i-a dispărut frica din ochi. Cred că el o făcea să se simtă în siguranţă.

Lee simţi cum îl cuprinde gelozia. N-avea nici un drept să se simtă stăpîn pe Cara Chastain. Dar simţea că-i aparţine.

– Povesteşte-mi despre Tom, spuse el, aşezîndu-se din nou pe scaunul tapiţat, dînd impresia că ascultă totul cu un aer obişnuit cînd, de fapt, era atent la fiecare cuvînţel.

Louis trase cu urechea o vreme, surprins şi apoi supărat pe cele spuse de Nick Malloy. Numai cei foarte

apropiaţi Carei ştiau despre Mitch Lincoln. În afară d familie, spusese ea odată, numai el şi Dahlia mai ştiau.

Şi acum Lee Powers.

Ieşind încet din casă, Louis o găsi pe Cara pe veran dă şi o trase departe de mulţime.

– Trebuia să-l inviţi şi pe *el?* întrebă el.

Cara îi urmări privirea. Ştia foarte bine la cine se ro ferea Louis.

– Nu puteam să-l exclud, răspunse ea. Pictatu mustangilor a fost ideea lui, planul lui.

– Ăsta-i singurul motiv pentru care se află aici?

Privirea Carei se îndreptă brusc spre el.

– Ce alt motiv ar mai putea fi?

– N-o face pe proasta, Cara. Ştii bine ce vreau s spun. Este ceva între tine şi acest tip, Lee Powers?

– În primul rînd, nu este nimic. În al doilea rînd, nu treaba ta. Săptămîna trecută ai făcut aceeaşi insinuar Louis. Te rog să n-o mai faci niciodată.

Ochii ei sclipiră cînd îl privi, dînd drumul furiei di vocea ei.

– Acum, scuză-mă, adăugă ea. Mă duc să-l culc p Tommy.

Cu asta, se îndreptă spre uşă. Louis privi cum uşa s trînteşte în urma ei şi avu un sentiment de teamă care strînse pieptul ca un hohot de plîns.

– Dar vreau să le spun noapte bună, se plînse Tommy.

Cara privi spre faţa lui proaspăt spălată.

– Cui?

– Unchiului Nick şi lui Lee.

– Ei, hai, Tommy...

– De ce nu pot să le spun noapte bună? întrebă el.

– Chiar aşa, de ce? răsună vocea Elsei din prag.

Cara îi aruncă o privire iritată.

– Nu vrei să ai grijă de musafiri, Elsa?

– Hm, pufni bătrîna înainte de a ieşi.

Cara îşi întoarse privirea către Tommy.

– Nu vreau să cobori din nou şi să începi să te ag

ar, spuse ea. Mulţimea aceea...

– Ei nu sînt în mulţime. Sînt în salon, doar ei amîndoi. Nu-i-ai văzut cînd ai urcat?

Bineînţeles că-i văzuse! Nu sperase ca între timp să se fi amestecat şi ei cu ceilalţi? Nu spera ca să poată trece de această seară fără să fie încolţită de texanul supărat?

– Hai, mamă, o rugă Tommy. O să spun doar noapte bună şi mă întorc imediat.

– Bine, acceptă ea în cele din urmă. Dar dacă nu eşti înapoi într-un minut, nu-ţi citesc nici o poveste în seara asta.

– Bine!

Tommy ţîşni din pat şi luă căluţul sculptat de pe noptieră.

– Vreau să-i mulţumesc încă o dată lui Lee! Nu-i aşa că-i grozav?

Băieţelul îi băgă sub nas căluţul, iar Cara fu obligată să-l privească. Liniile erau frumos trasate; luciul lemnului lăcuit strălucea în lumina veiozei.

– Da, confirmă ea. E nemaipomenit.

– Ia ghici ce e! exclamă el la întoarcere, alergînd prin cameră şi azvîrlindu-se în pat.

– Tommy, îl certă ea. Nu sări în halul ăsta.

El o privi cu ochii lui albaştri precum cerul, strălucind de bucurie şi neluînd în seamă cuvintele ei. Ochii lui Tom.

– Nu vrei să ştii? o întrebă el provocator.

– Ce să ştiu? îi răspunse Cara, învelindu-l şi luînd cartea de poveşti.

– Ce-o să se întîmple mîine.

– Bine. Ce-o să se întîmple mîine?

– Unchiul Nick o să ne ia pe mine şi pe Lee pe *Virgin.*

Privirea Carei se întoarse către faţa bucuroasă a lui Tommy. „Pe mine şi pe Lee"! Ea şi cu Nick plănuiseră să meargă cu maşina pînă la Bellehaven şi să-i facă o surpriză lui Tommy. Şi acum, poftim! Fratele ei, ca un trădător, îl inclusese în planurile lor chiar pe bărbatul pe care ea îl evitase toată seara.

– Chiar aşa? întrebă ea.

– Da, ciripi Tommy. Imediat după micul dejun Lee vi aici şi pe urmă plecăm cu toţii cu maşina pînă la vas.

– Toţi? întrebă Cara ascunzîndu-şi indignarea.

– Vii şi tu, nu-i aşa, mamă?

Ea ezită. Feţişoara lui dulce, strălucind de speranţă, mişca întotdeauna.

– Unchiul Nick a spus că vii.

– O să vedem, răspunse Cara scurt.

– Dar...

– O să vedem, Tommy.

Ea continuă să citească *Comoara din insulă,* m după ce respiraţia regulată a lui Tommy anunţa că adormise. În cele din urmă Cara închise volumul şi ridică de pe pat. De pe verandă se auzi un cor de rîse Se uită la ceas. Zece. Desigur, petrecerea se va termi curînd. Aplecîndu-se, îl sărută pe Tommy pe frunt mîngîie pe păr şi stinse lumina.

Coborî scările cu grijă, aşteptînd să audă voci, dar auzi nici una. Grăbindu-se, se gîndi că a avut noroc, pî cînd îşi auzi numele răsunînd pe hol. Întorcîndu-se baza scării, Cara privi spre salon şi văzu că temerile ei adeveriseră.

Lee Powers se afla acolo... singur.

Înalt şi întunecat, îmbrăcat tot în negru, cu excep V-ului alb al cămăşii de sub sacou, semăna cu pistolar. O privea fix, de parcă îi cerea socoteală. Musta îi acoperea orice urmă de zîmbet iertător care s-ar fi put afla întipărit pe buze. Cara păşi spre el, oprindu-se la distanţă de cîţiva metri care păreau să-i dea siguranţă.

– Ce faci aici, singur?

– Te aştept pe tine.

Înaintă către ea cu paşi uşori, chibzuiţi şi se opri nici un pas de ea.

În spatele privirii ferme, Lee era chinuit de sentimen puternice şi contradictorii. Îşi bătuse joc de el şi era naibii de supărat din pricina asta. Dar povestea lui Ni despre mina părăsită îi temperase supărarea. Privind

ochii ei strălucitori, Lee observă cum se alungeau către colţuri; uitîndu-se la gura ei perfectă îi văzu buzele zemurînd, deşi nu se îndoia că făcea tot ce-i stătea în puteri, pentru a-l înfrunta. Cum ar putea un bărbat să facă vreun rău unei fiinţe atît de frumoase? Oftă înfrînt.

– De ce-ai făcut asta, Cara?

Ea-şi pregătise o mulţime de răspunsuri credibile la această întrebare, dar fiindu-i pusă aşa – cu cel mai blînd ton posibil – nu mai putu scoate nici un cuvînt. Judecînd după cît de încruntat o privise toată seara, se aşteptase la întrebări furioase, cuvinte ostile la care i-ar fi fost mult mai uşor să răspundă. Dar în ochii cercetători ai lui Lee Powers se citea numai dezamăgire, iar trăsăturile lui exprimau o sinceritate copilărească. Expresia aceasta pe faţa unui bărbat care emana o masculinitate aproape intangibilă îi tăie elanul şi-i aţîţă alte simţăminte.

– Ştiai la ce mă gîndisem, adăugă el.

Cara înghiţi în sec.

– Da.

– Şi atunci, de ce?

Ea plecă ochii şi-şi frecă fruntea.

– La început am crezut că sînt deşteaptă... n-am vrut numai să... n-a ieşit cum...

Îşi muşcă buzele şi puse capăt scuzelor bîlbîite.

– N-a fost cinstit, concluzionă ea. Îmi pare rău.

Lee o studie în tăcere, impresionat de modul în care spusese adevărul.

– Vezi cît de neexperimentată sînt pentru genul ăsta de lucruri, adăugă ea uşor răguşită.

Acum ştia de ce vocea ei era aşa de neobişnuit de joasă. Ţipase pînă cînd îşi rănise coardele vocale. Lee recunoscu emoţii contradictorii – îndemnul de a omorî un bărbat numit Mitch Lincoln, instinctul de a o proteja pe femeia din faţa lui, dorinţa aprigă de a o lua în braţe şi de a o ţine strîns lipită de el.

– Ei bine, răspunse el cu un zîmbet uşor, cel puţin acum ştii că există „genul ăsta de lucruri".

– Nu, spuse ea grăbită, n-am vrut să spun asta. Nu

există aşa ceva între noi. Nimic nu s-a schimbat. Te
încă este singurul bărbat din viaţa mea.

Cuvintele veneau de-a valma, prea repede şi
disperare ca să sune adevărat. Cara îşi dădu seama
pulsul, care şi aşa îi zvîcnea, se acceleră brusc ci
observă expresia care se aşternu pe faţa lui Lee Powe
Şi el îşi dădea seama. În depărtare se auzeau sunc
muzicii şi zgomotul înăbuşit al conversaţiilor, dar or
prea departe pentru a o putea ajuta cînd ochii lui negri
aplecară deasupra ei ţesînd o vrajă care îndepărtă to
pînă cînd amîndoi rămaseră dureros de singuri.

– Am tot respectul pentru amintirile tale, spuse el.

Făcu un pas şi întinse braţele spre ea, cuprinzînd
gingaş faţa cu mîinile şi întorcînd-o către el. Cara clipi
după aceea totul păru să rămînă nemişcat, inclusiv oc
ei, pe care îi era imposibil să-i desprindă de ai lui.

– Dar n-am de gînd să te las să pretinzi că nu
întîmplă nimic aici şi acum, adăugă el abia şoptit.

Privirea lui se îndreptă către gura ei. Inima Carei i
ridică în gît. Ştia ce va urma; şi totuşi nu-i împinse mîin
deoparte. Mişcările lui erau atît de încete, mîinile lui atît
blînde, încît ar fi avut oricînd posibilitatea de a se
înapoi. Cumva această idee se pierdu pe drum, între gî
şi faptă.

Răsuflarea lui îi atinse uşor faţa şi apoi gura lui
atinse buzele. Simţi înţepătura uşoară a unei mustăţ
ceea ce nu mai experimentase pînă atunci – apăsar
buzelor excitante, pe care n-o mai simţise de cinci a
şi... el se opri. Ridicîndu-şi puţin capul o privi cu ochi pl
de dorinţă arzătoare.

Un deget îi mîngîie obrazul. Îi cerea voie cu ochii ac
periculoşi, dar ea nu putea să-i răspundă. Nu putea n
măcar să respire, deşi, ştia că, dacă n-o să spună ce
el îi va lua tăcerea drept aprobare. Chiar în clipa cînd
gîndi la asta, mîinile lui îşi schimbară poziţia, una îi apă
ceafa, cealaltă spatele. O trase către el. De data a
gura lui era deschisă cînd o captură pe a ei, apăsîn
ferm în timp ce limba lui îşi făcu loc înăuntru, căut

acea, găsindu-l, posedînd-o blînd. Acesta fu momentul în care ea capitulă.

Lee simţi schimbarea. Gura ei îi primi sărutul, iar trupul se relaxă. Cînd mîinile ei se ridicară şi-i cuprinseră gîtul, mîinile lui explodară într-o asemenea măsură, încît se simţi ameţit. Gestul ei îl făcu să se gîndească la miere... părul ei la flori de vară... părul la mătase neagră. Braţul îi alunecă pe şolduri şi o lipi strîns de el.

Cara îi simţi tăria pe abdomen şi şi-o imagină înăuntrul ei...

Se desprinse brusc. Lee încercă să o tragă înapoi, dar în clipa aceea auzi numele „Tom!" – un sunet gîtuit, ceva între şoaptă şi strigăt. Cu inima bătînd să-i spargă pieptul, se lăsă braţele rigide pe lîngă corp în timp ce Cara se întoarse cu spatele şi se depărtă. Capul ei era plecat. Încet şi-l ridică revenind la poziţia sa mîndră, obişnuită.

– Nu-mi dau seama cum s-a întîmplat asta, comentă el în stilul ei arogant.

– Zău?

Cara se întoarse cu faţa spre el.

– Nu, nu pot. N-ar fi trebuit să se întîmple şi nu se va mai întîmpla niciodată.

– Oare e bine aşa? spuse Lee.

– Da. Aşa este bine, îi aruncă ea.

Ca de obicei ea îi provoca lui Lee sentimente care se contraziceau, ca nişte valuri pe timp de furtună. O parte din el voia s-o consoleze; cea mai mare parte din el voia o simtă din nou lîngă el. Stătea ţeapănă ca o scîndură, cu obrajii îmbujoraţi, cu ochii strălucind ca două safire albastre. Singura mişcare o făcea pieptul ei, care se ridica şi cobora cu o rapiditate care-i infirma calmul statuar.

Lee o putea citi ca pe o carte deschisă. Sau cel puţin îşi credea.

– De fapt, ce te-a necăjit aşa de tare? întrebă el. Faptul că te-am sărutat? Ori că ţi-a plăcut prea mult?

– Nu mi-a...

– Taci.

Comanda, deşi dată cu voce joasă, avea o notă de

autoritate. Cara se forţă să nu riposteze cînd el o privi cap pînă-n picioare cu un aer de intimitate care-i d fiori de gheaţă pe şira spinării.

– Ce-aveai de gînd să susţii? întrebă Lee. Că simţit nimic? Las-o baltă. Am fost şi eu prezent, scump

Ea căută o replică, dar... el avea dreptate. Nu pu susţine că n-a simţit nimic. De fapt nu se simţise niciod pînă atunci atît de copleşită fizic, nici chiar cu....

Mîinile începură să-i tremure. Cara le strînse cu p re, dar nu putu împiedica o reacţie în lanţ care se împ tie ca un foc pînă cînd întregul ei trup păru să tremure.

– Vreau să pleci din casa asta, şopti ea.

Lee Powers ridică o sprînceană, care, consideră e dădea un aer de îndoială, dar şi de aroganţă.

Cara prinse puteri noi.

– Vreau să pleci din casa asta, repetă ea. Şi nu vr să mai vii vreodată. Nici mîine pentru plimbarea cu va rul. Niciodată. Am fost destul de clară, domnule Powe

– Să nu-mi mai spui aşa. Am trecut de faza asta. doar.

– N-am trecut de nimic, îi replică tăios Cara.

Lee făcu cîţiva paşi în direcţia ei şi o văzu înc dîndu-se, deşi refuza să se dea înapoi, chiar cînd el aplecă ameninţător spre ea.

– Am trecut de faza primului sărut, cred. Sau îţi mo părerea că e ceva care poate fi în întregime uitat?

Bărbia ei se ridică în sus.

– *Care* sărut?

Lee vru să rîdă încet, dar sunetul care-i ieşi din g mai degrabă un mîrîit. Iar zîmbetul care-i apăruse p se transformă într-o grimasă.

– Nu înţeleg, spuse el după o clipă. Ceea ce se n plă între noi e bine. De ce eşti aşa de hotărîtă să dist acest sentiment?

Cara privi în altă parte şi nu răspunse. Lee intra un teren interzis.

– Asta crezi că ar fi vrut Tom?

Privirea ei se încrucişă cu a lui.

– Să nu-mi vorbeşti mie de Tom.

– Ar fi vrut oare Tom să te-nchizi pentru tot restul vieţii lo? continuă Lee.

– Ţi-am spus să nu vorbeşti despre el!

Desfăcîndu-şi degetele încleştate, Cara atinse verigheta de pe mîna stîngă şi începu s-o învîrtă încet, inconştient. Inelul se tot rotea pe degetul ei în timp ce imaginile vieţii lui Tom îi treceau prin minte – Tom zîmbindu-i, rotindu-o, făcînd dragoste cu ea...

– Bărbatul acela este mort, interveni vocea lui Lee Powers.

Parcă un glonţ ar fi pornit dintr-o armă. Înainte să-şi dea seama ce face, Cara îşi ridică mîna dreaptă şi şi-o trase îngrozită chiar înainte ca palma ei să fi venit în contact cu obrazul lui.

Lee se ferise puţin, instinctiv, de lovitura care se apropia. Fu surprins cînd ea se trase înapoi, deşi gîndul abia reuşi să se conştientizeze, în timp ce i se dezvăluia un adevăr orbitor. Deodată ştiu. Avusese dreptate tot timpul legătură cu reacţia chimică, sau ce dracu' o fi, care avea între el şi Cara de fiecare dată cînd se uitau unul la altul. Dar deodată îşi dădu seama că nu era de ajuns.

Privirea lui Lee se limpezi şi o văzu privindu-l fix, cu ochii larg deschişi. De ce? Din cauza şocului de a fi fost la punctul să-l lovească sau din pricina pasiunii pe care i-o stîrnise doar cu cîteva clipe mai devreme? Nu conta. Nu o asemenea pasiune fantoma lui Tom Chastain avea nici o şansă.

– Acum înţeleg, spuse Lee cu o voce joasă şi nedorit de guturea. N-o să te mai deranjez. Spune-i lui Tommy că o să pot veni mîine.

Se întoarse şi ieşi. Cara rămase nemişcată, privindu-l cum dispare pe uşă... tresărind la auzul zgomotului făcut de uşa de la intrare.

Încărcat cu o tavă plină de pahare şi ceşti, Louis o împinse în silă pe Dahlia spre bucătărie, conştient că ea încerca să-l ţină ocupat, încercînd să-l scoată din starea

de iritare care amenința să izbucnească. Punînd paharu pe chiuvetă, auzise voci care-l atraseră spre intrare.

Următoarele minute trecură ca-ntr-o ceață, chinuri de încet. Chiar acum, după plecarea texanului, Louis vedea aplecîndu-se deasupra Carei, posedîndu-i...

– Nu face asta! șuieră Dahlia.

Louis își eliberă brațul și ieși din bucătărie.

– Și, mă rog, ce-a fost asta?

Cara se întoarse și-l privi pe Louis cu ochi goi, lipsiți de orice expresie.

– Ce? întrebă ea.

– Te-am întrebat ce dracu' se întîmplă! strigă el. Spune că nu-i nimic între tine și texan. Și, totuși, cînd te sărută lipești de el ca o tîrfă de ultima speță!

Insulta o smulse din apatie.

– Ce? repetă Cara de data asta cu o notă de neîncredere în glas.

– Ce-ai auzit, doamnă Chastain.

Louis i se adresă cu sarcasm și cu toată furia pe care o strînsese în el.

– Încetează, Louis. Tu și cu mine sîntem prieteni.

– Prieteni? urlă el. Sînt îndrăgostit de tine de opt ani de zile, Cara. De ani de zile te-am lăsat să nu iei în seamă sentimentele mele și ți-am acordat distanța respectuoasă pe care o pretindeai. Și pe urmă apare Lee Powers.

Numele îi aduse în minte imaginea bărbatului care mîngîiase șoldurile Carei.

– Ce este de fapt? adăugă el cu o voce aspră plină de silă. Miroase atît de tare a cîine în perioada împerecherii încît nu te poți abține să nu-i răspunzi ca o cățea în călduri?

Pete roșii apărură pe obrajii Carei. Louis îi cunoștea chipul atît de bine. Era șocată și rănită. Asta și intenționase. Voia s-o rănească, s-o doară așa cum îl durea și pe el.

– Ieși dracului afară de aici, murmură ea.

El se așteptase la ceva de genul ăsta, și totuși durerea i se accentuă.

Louis salută ironic și se îndreptă spre hol, ieșind

exact la timp pentru a vedea *Jaguarul* strălucitor mind în viteză. Privi maşina dispărînd pe autostradă cu hii copleşiţi de cea mai neagră furie pe care o simţise odată. Durerea crîncenă se transformă într-o furie e, oarbă.

Dahlia ieşi repede din bucătărie şi fugi pe uşa din te cu ochii plini de lacrimi. Ştiuse! De opt ani de zile şi totuşi, auzind, cuvintele lui Louis îi sfîşiaseră inima parcă n-ar fi fost deloc pregătită.

Fugi departe de mulţimea de pe verandă, oprindu-se o distanţă sigură în umbra terasei înalte ştergîndu-şi easă lacrimile care-i curgeau. Dură puţin pînă cînd ii paşi ce se apropiau.

- Dahlia, se auzi o voce masculină. Ce-ai păţit?

Se adună repede şi se întoarse privind prin întuneric. ik se îndrepta spre ea.

- Nimic, îi răspunse ea veselă. Am ieşit să iau puţin

- Cînd te-am văzut cum ai urcat în goană pe terasă crezut că s-a întîmplat ceva.

- Mulţumesc, dar nu. Nu s-a întîmplat nimic. De fapt făcut tîrziu. Cred că-i mai bine să-l iau pe Louis şi....

- Ce este exact între tine şi Talbot? întrebă Nick. De are dată cînd mă apropii de tine, numele lui este nul cuvînt pe care-l rosteşti.

Dahlia îl privi. Era atît de înalt, cu faţa strălucind în ina lunii, atît de seducător. Se simţi din nou cuprinsă aceea emoţie interioară, exclusiv feminină, pe care o experimentase de cîteva ori pînă atunci în prezenţa Nick Malloy. Îl privi fix, aşteptînd ca emoţia să dispară simţindu-se din ce în ce mai încurcată cînd acest lucru se întîmplă.

- Sînt îndrăgostită de Louis de cînd eram o copilă, se ea căutînd siguranţă în adevărul sumbru.

- El ştie? veni întrebarea după o clipă.

Dahlia încercă să rîdă.

- Categoric nu se poartă ca şi cum ar şti, nu-i aşa?

– Da.

Nick făcu un pas înainte. Emoţia Dahliei crescu, făcîndu-i inima să-i bată cu putere.

– De cînd? întrebă el.

– De cînd ce?

– De cînd n-ai mai avut un bărbat?

– Zău, Nick.

Ea privi în altă parte. Mîna lui îi prinse bărbia şi o ridică cu o mînă blîndă, dar fermă şi masculină, care îi dădu fiori.

– Eşti o femeie frumoasă, Dahlia. Întotdeauna am crezut asta.

Afirmaţia lui rămase suspendată în aer între ei, în timp ce ochii lui îi cercetau pe ai ei şi pentru o clipă crezu că o va săruta. Dar mîna lui se retrase, iar el se dădu înapoi.

– Am să fiu prin preajmă, spuse el şi se îndepărtă, lăsînd-o pe Dahlia în întuneric, cu bărbia tremurînd de atingerea degetelor lui.

Lee conducea spre sud fără nici o ţintă. Capota maşinii era lăsată-n jos şi un vînt călduţ îi trecea prin păr. În fel cum gînduri din trecut îi treceau prin minte.

Marilyn. Cum arăta în prima zi cînd o cunoscuse, cum arăta ultima dată cînd o văzuse, cu cinci ani în urmă... seara cînd dispăruse din viaţa lui „Eşti la fel de bun ca oricare altul, Lee".

Şoseaua dintre Walking Dune şi Southern Shores era întunecată şi pustie. Farurile *Jaguar*-ului străpungeau pustietatea sălbatică care însoţea drumul, formată din dune de nisip şi păduri dese. Lee deschise radioul, dar cîntecul trist de dragoste nu reuşi să-i distragă gîndurile care i se întorceau irevocabil în trecut, într-o perioadă a vieţii sale atît de îndepărtată, încît părea că nu s-ar fi petrecut niciodată. Dar era adevărat; păstrase jacheta neagră de piele toţi aceşti ani ca amintire.

„Caballeros!" strigătul războinic îi răsună în urechi din ce în ce mai puternic şi mai clar pînă cînd aproape că putu să-i distingă glasurile – Johnny, Angel, Pe

Eduardo, Patch...

Erau banda numărul unu din East Side, sau cel puţin asta era impresia lui Lee. Îi privea cu respect, îi invidia, îi invita. Cînd împlinise doisprezece ani, îl luaseră în banda lor. La vremea aceea mama lui murise, surorile mai mari plecaseră, iar tatăl era prea ocupat cu schimburile de noapte ca să mai aibă grijă de un copil. *Caballeros* deveniseră familia lui.

De la ei învăţase se fumeze şi să bea; să conducă maşina ca un profesionist înainte de a împlini treisprezece ani; să se bată, să poarte cuţit, să tragă cu arma. În majoritatea timpului rătăceau pe străzi, căutînd ceartă cu luminarea. De cele mai multe ori găseau ce căutau dacă nu cu o bandă rivală atunci cu vreun biet suflet nevinovat, care avea ghinionul să dea noaptea peste ei. Lee nu participa niciodată la bătăi; rămînea în spatele volanului vechiului *Chevrolet* pentru a oferi o retragere rapidă „trăgătorilor" lui şi, era, deci, la fel de vinovat ca şi ei.

Nu împuşcase pe nimeni niciodată, deşi ştia că atît Patch cît şi Johnny o făcuseră. Johnny, cel mai vîrstnic din grup, fusese cel care-l învăţase să tragă. La cincisprezece ani, Lee era cel mai bun trăgător din bandă. Vara următoare îi părăsise pe *Caballeros.*

Ieşiseră afară din oraş, două maşini pline, şi se îndreptaseră către un club luxos din suburbii. Era o călătorie de plăcere destinată să-i răcorească bătîndu-şi joc de cei bogaţi. Lee parcase lîngă un gard din lanţuri care înconjura piscina, aruncase o privire în dreapta şi o văzuse – frumoasă, blondă, cu părul strălucind în soare ca aurul. Radioul era dat la maximum, băieţii fluierau, dar Lee nu auzea nimic. Toate simţurile lui era concentrate asupra fetei care mergea pe marginea piscinei în direcţia lor.

Fără să mai ţină seama de nimic, oprise motorul, ieşise din maşină şi pornise spre ea. Ochii lor se întîlniseră şi ea-i zîmbise, dar chiar atunci un tip înalt, atletic, o prinsese de braţ şi o trăsese înapoi... şi tot atunci sunetul unei sirene spintecase aerul. Lee sărise în spatele *Chevroletului* în timp ce Patch pornise în viteză. Maşina poliţiei

îi urmărise tot drumul pînă în oraş.

A doua zi plecase, se reîntorsese la club şi se ang jase acolo ca băiat de serviciu, atrăgîndu-şi astfel di preţul celor din *Caballeros* şi în cele din urmă renegarea

Numele' ei era Jennifer Blackwood, prietena bogal din înalta societate a acelui tip mare, atletic, pe carc văzuse în prima zi, Todd Van Camp, şi care făcea par' din aceeaşi societate cu ea. Ea nu era de nasul lui Le dar el era iremediabil îndrăgostit.

Ea îl dusese cu zăhărelul cam vreo lună de zile. c sărutări pe furiş, întotdeauna în spatele cabanei sa oriunde îi era la îndemînă. Într-o după-amiază, Todd descoperise în spatele gardului viu de lîngă piscină. Lee scosese sutienul costumului de baie şi-i săruta sînii. N era ceva ce mai făcuse pînă atunci, dar de îndată c Jennifer îşi dăduse seama că nu mai sînt singuri, împinsese şi îi trăsese o palmă.

– Învaţă să-ţi cunoşti lungul nasului, băiete! mîrîis Todd. Nu eşti destul de bun nici ca să-i ştergi pantofii!

Lee făcuse un pas înainte, cu mîinile strînse pum gata să-i pună jos pe tip. Dar Jennifer îl oprise nu c vreun cuvînt, ci cu privirea de dispreţ pe care i-o adr sase în timp ce plecase cu Todd.

Lee n-o mai văzuse niciodată, dar ea-i schimbas viaţa. Privindu-se prin prisma ei se văzu ca un nimi Pentru el deveni o obsesie să ajungă „destul de bur pentru a-i putea privi de sus pe toţi Blackwood şi Va Camp din lume.

Mai tîrziu obsesia asta îi adusese succesul. Dar cu c preţ... Marilyn, care nu aflase niciodată întîmplarea c Jennifer, ghicise. „Eşti la fel de bun ca oricare, Lee".

În depărtare se zăreau lumini. Lee îşi alungă gînduri şi încetini maşina în timp ce conducea prin Kitty Hawk apoi prin Kill Devil Hill, locurile pe unde zburaseră fra Wright şi care anunţau periferiile oraşului Nags Hea Privi la acul care indica benzina din rezervor. Era aproa gol. Aceasta îl enervă. Totul îl enerva acum şi ştia de c Cara Chastain.

O cunoştea doar de cîteva săptămîni; timpul pe care-l petrecuseră împreună putea fi numărat în ore. N-ar fi trebuit să-i trezească amintiri dureroase despre Marilyn sau Jennifer. Dar aşa se întîmpla. Şi din nou Lee ştia de ce. Cara îi intrase pe sub piele exact ca şi celelalte două. Nu îi trebuise mult timp; o singură privire fusese de ajuns, sau cel puţin aşa părea în cazul lor. Jennifer Blackwood, Marilyn Powers şi Cara Chastain. Trei femei... trei femei extraordinare.

Zărind o staţie de benzină, Lee întoarse şi se opri lîngă o pompă, apoi ieşi din maşină în timp ce dispoziţia îi devenea din ce în ce mai sumbră.

– Bună seara, domnule. Fac plinul?

Lee se întoarse şi zări faţa pistruiată a unui puşti de vreo douăzeci de ani.

– Sigur, răspunse el Fă-i plinul.

Lee se plimbă de colo-colo fără astîmpăr. Cînd puştiul termină, Lee îşi scoase portofelul şi scotoci prin cărţile de credit. În timp ce scoase una, o bucăţică de hîrtie căzu jos. Lee dădu cartea de credit, ridică hîrtia şi o privi. Era un număr de telefon şi numele Sandy. Un zîmbet dulce şi un păr blond îi invadă mintea tulburată. Cînd vînzătorul se întoarse cu cartea de credit, Lee semnă şi zîmbi.

– Cunoaşteţi vreun loc numit *RJ's?* întrebă el.

– *RJ's?* Băiatul zîmbi. Sigur, toată lumea ştie pe aici ce e *RJ's.* E chiar vizavi de şosea.

– Da, răspunse Lee. Pînă cînd e deschis?

– Sîmbătă seara? Cred că pînă la unu, două noaptea.

– Bine, spuse Lee şi urcînd în *Jaguar* plecă spre podul către oraş.

Restaurantul care dădea spre rîul Roanoke era aşa cum şi-l amintea – arhiplin, zgomotos. Bău ceva la bar până cînd se eliberă o masă şi nu peste mult timp o zări pe Sandy. Îmbrăcată cu o fustă de doc şi o bluză albă, uniforma de chelneriţă de la *RJ's,* era la fel cum şi-o amintea, foarte blondă, foarte atrăgătoare.

Nu nimerise în sectorul ei, dar nu trecu mult pînă ca să-l observe. Abia-şi terminase salata cînd ea se opri

la masa lui.

– Bună, spuse ea.

Lee o privi, zîmbind.

– Bună, Sandy.

– Ce mai faci?

– Din ce în ce mai bine.

Sandy strălucea de plăcere. Renunţase să se m gîndească la texan, hotărînd că, dacă ar fi vrut s-o sun ar fi făcut-o pînă acum. Dar iată-l aici, mai frumos c niciodată, într-un costum negru care-l făcea să aral grozav de sexy.

– Cum mai merg treburile în Walking Dune? întreb ea.

– Bine. Dar a fost o săptămînă lungă. Aş avea nevo de o pauză.

Sandy îl privi ascuţit.

– Mă pricep bine la pauze.

Privirea lui Lee se opri asupra trupului ei îndrăznet apoi din nou la chipul ei. Avea pînă în treizeci de ar socoti el, părul ei decolorat de soare era de un blon argintiu, pielea îi era netedă şi bronzată. Era o femei frumoasă şi felul în care îl privea făcu să i se înfierbînt sîngele.

– Cum te mai cheamă? întrebă el.

– Cook.

– La cît termini, Sandy Cook?

Ea locuia într-o casă pe plajă, împreună cu o fat care-şi petrecea majoritatea nopţilor la prietenul ei.

La trei dimineaţa Sandy dormea liniştită în timp ce Le se uita fix în tavan. Privind la forma ei nemişcată, cobo din pat şi luă un pachet de ţigări, pe care ea-l lăsase p măsuţa de cafea. Nu mai fumase de ani de zile. I noaptea asta însă simţea nevoia. Aprinzîndu-şi o ţigar ieşi afară în zorii dimineţii de vară.

Veranda era mică; căsuţa de alături doar la cîţiva pa mai încolo. Cu un gînd trecător, referitor la nuditatea s Lee trase un fum şi se trezi gîndindu-se la Fast Brea

unde putea sta afară pe verandă la o asemenea oră, fără nimic pe el şi fără să-şi facă probleme din pricina vecinilor.

De departe se auzea o muzică tare şi ritmată. Lee se gîndi la ţărmurile nordice încă neatinse şi ştiu că nu vor mai rămîne liniştite. În cîteva luni va fi zgomot şi aglomeraţie, iar luminile vor străluci ca ale unui pom de Crăciun.

Walking Dune nu va mai fi la fel cu casele luxoase presărate ici-colo, cu oameni pretenţioşi plimbîndu-se prin sat, cu magazine elegante, care răsăreau întotdeauna acolo unde se adunau o mulţime de oameni cu bani, într-o nouă staţiune modernă. Oraşul se afla doar la cîteva mile distanţă spre nord. Deodată părul la fel de îndepărtat ca o stea şi la fel de apropiat ca un pod ce urma să fie traversat curînd şi apoi lăsat în urmă. Cuvintele lui Tommy îi răsunau în minte. Cara avea dreptate. *Lone Star* va „castra oraşul". Gîndurile îi hoinăreau la treizeci de mile distanţă, spre nord. Tommy... Cara... Walking Dune. Familia lui Tom Chastain. Casa lui Tom Chastain.

Recunoaşte, se gîndi el. *O vrei pe soţia acestui bărbat, pe fiul lui, totul.*

Dar n-avea rost. În ochii Carei, soţul ei arunca o umbră în care nici un bărbat nu avea loc.

Sprîncenele lui Lee se încruntară. La dracu'! Ar face mai bine s-o uite şi să se gîndească naibii mai bine la sfurisita lui de slujbă! În fond pentru asta se afla aici, fir-ar al naibii!

El era Lee Powers, reprezentantul directorului executiv al uneia dintre cele mai puternice companii din ţară. N-ar trebui să se gîndească la o femeie sau la un băieţel, sau la un loc uitat de lume de pe Coasta Carolinei de Nord, care începuse să-l seducă.

La naiba! Ea probabil că dormea liniştită acum fără să se gîndească la el, aşa cum nu s-ar fi gîndit la vreun tip din Lună. Iar el era aici simţindu-se singur şi respins cînd o femeie pasională se afla în pat la doi paşi de el,

aşteptîndu-l.

„Nu eşti destul de bun", şopti vîntul nopţii.

Stingînd ţigara, Lee aruncă chiştocul peste balustra şi se întoarse la Sandy.

„Ea se afla în bucătărie cînd sună soneria. Nu r punde! striga mintea ei. Dar picioarele Carei începură se mişte înainte, purtînd-o prin sufragerie, în hol, pînă uşă. Deşi nu voia, mîna ei atinse clanţa..."

Cara sări din somn ţipînd. Respira cu greutate, privirea îngrozită alerga prin camera luminată de raz lunii, oprindu-se cînd văzu forma ferestrei... scrinu dulapul. Căzu înapoi pe perne.

Soţul tău e mort, răsunau cuvintele din vis. Doar că această dată şeriful avea faţa lui Lee Powers.

Şase

În săptămîna care urmă Lee se cufundă total în muncă. Între zilele grele pe şantier şi nopţile lungi cu Cindy, reuşi să-şi alunge gîndurile de la Cara Chastain... Până vineri dimineaţă cînd ea apăru, alergînd, într-o pereche de pantaloni scurţi care-i făceau pe toţi bărbaţii în apropiere să rămînă cu gurile căscate.

Zgomotul de pe şantier deveni doar un bîzîit, în timp ce ea trecea alergînd, iar Lee era la fel de vinovat ca şi ceilalţi, lăsînd deoparte ce făcea în clipa aceea. Se afla încă pe o platformă lîngă şosea. Ea trebuie să fi ştiut că el se afla acolo. Dar s-a uitat măcar în direcţia lui? Pe naiba, îi. Lee aruncă o privire furioasă celui mai apropiat grup de bărbaţi uluiţi.

– E pauză? urlă el.

Activitatea zgomotoasă îşi reluă cursul. Lee se apropie de o scară pe care aproape că n-o folosi în graba lui de a ajunge jos. Joe era în apropiere. Lee îi aruncă o privire scurtă şi se întoarse fără un cuvînt.

– Unde pleci, şefule? întrebă Joe.

– Mă întorc repede, răspunse Lee.

Scoţîndu-şi casca din mers, Lee se îndreptă spre *paznicul* lui.

Joe îşi trase pălăria pe ochi, iar pe faţă i se aşternu o expresie de îngrijorare. Îl cunoştea pe Lee Powers de mulţi ani. După părerea lui Joe, nu exista un reprezentant al companiei mai bun sau mai simpatizat decît Lee. Lee era un om vesel, cu un temperament sociabil, care ajuta întotdeauna lucrurile să se desfăşoare mult mai uşor. De vreo cîteva zile însă se schimbase.

De la sfîrşitul săptămînii Lee nu fusese prea mult p
zent la Fast Break şi cînd era acolo, stătea în camera
Pe şantier era distrat, spunea cuvinte în doi peri, iar c
pul avea duritate. Joe îl mai văzuse aşa numai o singu
dată, cu ani în urmă, cînd căsătoria sa se destrămase.

Maşina decapotabilă demară în viteză spre nord. J
se întoarse şi privi spre sud; Cara se mai vedea alergi
la distanţă. Se amuzase cînd şeful fusese cucerit
„micuţa văduvă". Acum nu mai părea aşa de nostim.

– Femeile, bombăni Joe şi se întoarse pe şantier.

În prima sîmbătă din august, membrii Fundaţiei cai
sălbatici se întîlniră la taverna Dahliei, mai puţin Lou
care părăsise oraşul cu puţin după petrecerea de la ca
Chastain şi Lee Powers, care oricum nu făcea parte d
grup. Cel puţin aşa îşi spusese Cara cînd îi invitase
toţi ceilalţi la întrunire. Şi, totuşi, cînd grupul de cin
persoane se strînse în jurul mesei, nu putea nega că
simţea absenţa. Texanul făcuse o impresie bună şi
numai asupra ei.

– Unde-i Powers? întrebă Ned cînd îşi ocupară loc
rile.

Nick şi Dahlia o priviră fix pe Cara. Doc ridică oc
curios. Privirea lui Ned era aţintită asupra ei la fel ca ş
celorlalţi.

– De unde să ştiu eu? răspunse Cara. El nu es
membru al Fundaţiei, ştiţi foarte bine.

– Părea să fie cînd am mers de-am tras în mustan
insistă Ned.

Din nou ochii tuturor se îndreptară asupra ei. Ca
lăsă privirea în jos, uitîndu-se în carnet şi începu să
noteze lucruri idioate cum ar fi data şi locul întrunirii.

– Cred că da, spuse ea. Dar nu ne aflăm aici pentru
discuta despre domnul Powers sau cum a reuşit piar
de a vopsi caii.

Trecuseră mai puţin de trei săptămîni de cîn
vopseaua reflectorizantă fusese aplicată pe mustangi, d
începuse să dispară, sau mai degrabă caii erau cei ca

o făceau să dispară, frecîndu-se de copaci, bălăcindu-se în noroi şi Dumnezeu mai ştie cum.

– Era o idee promiţătoare, spuse Doc. Nimeni nu putea să prevadă cît de deştepţi se vor dovedi mustangii.

Toată lumea fu de acord că trebuia găsit altceva, dar nimeni nu avea vreo idee nouă. Întrunirea se termină puţin după ora zece. Ceilalţi părăsiră hanul. Cara rămase să bea o bere cu Dahlia.

Se simţise tristă şi vinovată. Întrunirea fusese un eşec şi era vina ei. În fond nu era ea cea care îi îndepărtase atît pe Louis, cît şi pe Lee Powers?

– Mai ştii ceva de Louis? întrebă ea.

– Pe naiba, nu.

Dahlia luă o înghiţitură din sticla ei.

– L-a apucat una din crizele lui de furie. Cînd o să se calmeze se va întoarce.

Cara privi în zare.

– E vina mea.

– Nu e vina ta, Cara.

– Nu ştii, Dahlia. În noaptea cînd a fost petrecerea...

– Ba da, ştiu.

Cara o privi surprinsă.

– Ştii ce?

– Că l-ai sărutat pe Lee Powers şi că Louis s-a înfuriat ingrozitor.

– Dar... cum ai...

– Eram în bucătărie cu Louis. Am văzut totul.

– Şi de ce n-ai spus nimic?

Dahlia chicoti.

– Ce puteam să spun? Doamne, Cara, bărbatul ăsta pare cu adevărat că ştie ce face...

– O, pentru Dumnezeu, Dahlia!

– Eşti o femeie matură, Cara. Poţi săruta pe cine vrei şi, dacă lui Louis nu-i place, ăsta-i ghinionul lui. N-are nici un drept asupra ta. Nu eşti responsabilă pentru faptul că el doreşte să-l aibă.

Cara aruncă o privire către prietena ei, care ridică berea spre buze şi începu să bea din ea cu sete. Dahlia îl

iubea pe Louis de ani de zile şi Cara şi-ar fi dorit ca ea să aibă parte de toată fericirea din lume alături de el. Era o ironie dureroasă că ea părea să fie femeia ce stătea în calea Dahliei. Cara evita pe cît posibil să se gîndească la asta dar uneori, ca acum, problema ieşea la suprafaţă. Ciudat era că aceasta nu le afectase prietenia. Ea şi cu Dahlia se plăcuseră de la început şi de-a lungul anilor deveniseră aproape ca două surori. Cara îşi dădea seama că ea se gîndea cu dor la Louis. Merita mai mult.

Cara o studiă cîteva clipe şi apoi o întrebă.

– Ce crezi despre fratele meu?

– Despre Nick?

Numele se auzi un pic strident.

– Cred că Nick e un tip grozav.

Apoi adăugă cu o voce mai calmă:

– Doar ştii asta.

– Am văzut cum se uita la tine în seara asta.

– Ei, hai, Cara.

– Întotdeauna îmi dau seama cînd pe Nick îl interesează cineva şi acum este interesat de tine. Ai accepta să ieşi cu el?

Dahlia trase aer în piept stînjenită.

– Nu.

– De ce nu?

– Ştii de ce.

Urmă un moment de tăcere.

– E prea multă vreme, spuse Cara evitînd cu grijă să pronunţe numele lui Louis. Poate că ar trebui să-ţi acorzi o şansă.

– Pentru ce?

– Pentru ca să se lege ceva nou.

Dahlia îşi lăsă capul într-o parte şi o privi în ochi pe Cara.

– Poate c-ar trebui să-ţi spun şi eu la fel.

Cele două femei se priviră fix prin întunericul uşor luminat, întorcînd capul amîndouă odată cînd lumina unor faruri străpunse pajiştea, iar o maşină apăru pe şosea.

– Aştepţi oaspeţi? întrebă Cara.

– Nu la ora asta.

Părăsind zidul de piatră se îndreptară spre şosea. Inima Carei se opri cînd *Jaguar*-ul decapotabil opri chiar lîngă ele.

– Lee? Tu eşti? întrebă Dahlia făcînd un pas înainte.

– Nu ştiam unde să mă duc în altă parte, veni răspunsul scurt.

Lee ieşi din maşină şi trase de scaunul şoferului în faţă. Cara rămăsese la cîţiva paşi în spatele Dahliei. Nu-şi dădea seama că se ascundea dar, de fapt, asta făcea.

Lee gemu cînd ridică ceva greu de pe scaunul din spate.

– Speram să găsesc un adăpost pentru individul ăsta, spuse el, întorcîndu-se cu faţa spre ele.

Dahlia tresări.

– La dracu'! exclamă ea. Ce-i ăsta?

– Un mînz rănit.

– Cum dracu'...

– N-a fost unul dintre oamenii mei, o întrerupse Lee, iar ochii lui se opriră pentru prima dată asupra femeii brunete din spatele Dahliei. Părul îi era lăsat liber... căzînd peste gulerul bluzei albe. Şi avea o fustă scurtă, din cît putea el să observe prin întuneric. Lee se uită din nou la Dahlia, care întinse mîna spre micul animal ce se mişca în braţele lui.

– Era un grup de puşti, continuă el repede. Am fost în spatele lor tot drumul de la Nags Head. Se opriseră cînd am luat curba în sudul oraşului. De îndată ce-au zărit farurile, au fugit.

Dahlia începu să mîngîie capul mînzului. El se calmă aproape imediat, nechezînd încetişor cînd ea îi murmură cuvinte blînde de alinare.

– Uite, ştiu că-i mic, adăugă Lee cu o notă de nerăbdare. Dar e totuşi un cal şi e al naibii de greu. Mi s-a spus că te pricepi bine la cai. Pot să-l pun jos undeva sau ce să fac?

Grajdurile de la Dunn's Lodge erau vechi şi încăpătoare, pline de mirosul fînului proaspăt. În timp ce o urma

pe Dahlia, Lee observă vreo doisprezece cai privindu-l peste uşile de lemn, pufnind pe nări nemulţumiţi de luminile care le stricaseră liniştea în miez de noapte.

– Ai cui sînt ăştia? gîfîi el adresîndu-i-se roşcatei din faţa lui.

– Doi sînt ai mei, îi aruncă Dahlia peste umăr. Ceilalţi numai stau aici. Haide. Pune-l jos aici.

Lee păşi într-un locaş liber şi îngenunche cu călduţul. Dahlia se lăsă în genunchi lîngă el şi începu imediat să-l consulte.

– Are sînge pe piciorul din faţă, spuse Lee.

– Am văzut, răspunse Dahlia. Se pare că a fost lovit sau s-a lovit singur încercînd să sară din calea maşinii. Mai mult pare speriat.

– Să-l chem pe Doc? întrebă Cara din spatele lor.

– Nu cred că e nevoie. Am nişte antiseptic în casă. Rămîneţi aici cu el, mă întorc imediat. Cara, treci în locul meu, aici lîngă cap.

Cara n-avu timp să se gîndească la o alternativă pentru că Dahlia plecă imediat. Îngenunchind pe locul indicat, Cara întinse uşurel o mînă către mînz. El îi mirosi degetele, apoi i le linse. Cara îşi plecă ochii şi-l privi pe sub gene pe Lee Powers care stătea aplecat în cealaltă parte. Purta blugi şi o cămaşă albă. Chiar în clipa aceea simţi mirosul parfumului *Chalimar* şi observă ruj pe gulerul cămăşii lui. Din reflex Cara se ridică brusc în picioare. Calul încercă şi el să se ridice brusc din cauza acestei mişcări.

– Ce dracu' faci? întrebă Lee încet.

Cara se lăsă din nou în genunchi şi-l atinse pe mînz cu palma.

– Mi-am dat seama că Dahlia se pricepe la cai, spuse Lee după cîteva minute lungi de tăcere. Şi tu pari să te pricepi.

– Nu prea ştiu ce să fac. Mă las doar condusă de instinct.

– Ar trebui să te laşi mai des condusă de instinct.

Nuanţa din spatele acestei remarci nu-i scăpă Carei

Imaginea îi apăru în față, ei amîndoi îmbrățișîndu-se în timp ce instinctele ei ieșiseră la suprafață sălbatic. Privi fix la căluț, bucuroasă că fața care-i ardea ca focul era întoarsă din calea privirii bărbatului.

– Chiar în momentul acesta instinctele mele îmi spun că individul ăsta mititel e norocos, spuse ea hotărîtă să ecolească insiunarea. E unul dintre cei doi mînji din herghelie și ar fi putut fi omorît. Ceva trebuie făcut. O să trebuiască să-i îngrădim.

Din partea cuiva care susținuse atît de mult libertatea cailor, concluzia era surprinzătoare.

– Treburile de genul acesta te fac să nu mai crezi în ideea de mustangi sălbatici, nu? spuse Lee.

– Nu mă pot gîndi la ceva mai îngrozitor decît să accepți omorîrea lor, se auzi răspunsul răguşit.

Lee se lăsă pe spate și o studie. Începu s-o privească de la picioarele încălțate cu sandale îndreptate către el și încetul cu încetul își ridică ochii. Avusese dreptate. Fusta era scurtă și se oprea deasupra genunchilor. Picioarele îndoite sub ea erau lungi și fine și aveau un bronz auriu care contrasta cu albul fustei. Începu să-și simtă inima bătînd cu o intensitate familiară.

– Crezi că toată lumea va fi de acord cu tine? întrebă el.

Cara ridică din umeri.

– Dahlia probabil că nu. În spatele acestei fațade dure, ea este o idealistă.

– Va trebui îngrădită o suprafață foarte întinsă cu stîlpi și sîrmă.

– Poate că un simplu gard din lemn.

– Tot n-o să fie ieftin.

– Va trebui doar să strîngem bani.

– V-aș putea ajuta.

Degetele ei rămaseră înțepenite.

– Cum?

– Va fi nevoie de unelte. Și de forță de muncă.

– Ești foarte generos, răspunse Cara rar. Dar ai făcut deja destul pentru noi. O să ne descurcăm noi.

– Noi? repetă Lee cu o privire aspră. Adică tu şi ceilalţi? Şi eu fac parte din acest comitet. Toată lumea ştie. Şi ai fost de acord acum două săptămîni cînd i-ai invitat pe toţi din Walking Dune să sărbătorească reuşita eforturilor mele. Poţi să faci ce vrei cu viaţa personală, doamnă, dar sînt momente cînd n-ai dreptul să mă dai deoparte.

Vocea lui tărăgănată, adîncă şi foarte stăpînită, răsuna încă în urechile Carei. Era acelaşi ton pe care-l folosise şi în seara aceea, înainte de a pleca. Secunde interminabile se scurseră în timp ce mintea ei era copleşită de amintirea expresiei severe a chipului său, cînd aproape că-l pălmuise atît de prosteşte. Era îngrozită de cîte ori el îl invadase gîndurile de atunci şi pînă acum. Îşi amintea cu o claritate de-a dreptul ruşinoasă atingerea mîinilor lui, gustul gurii lui.

– Aş vrea să-mi cer scuze, spuse Cara brusc, cu privirea aţintită spre mînz.

– Pentru?

– Pentru seara aceea de acasă de la mine. Nu-mi dau seama ce m-a apucat. Nu sînt de obicei atît de... impulsivă.

– Poate asta-i şi problema, răspunse Lee, abia terminînd de rostit cuvintele cînd Dahlia începu să dea ordine ca un sergent de instrucţie. Carei i se ordonă să continue ceea ce făcea, iar lui Lee să rămînă lîngă mînz şi să-l ţină nemişcat în timp ce Dahlia aplica dezinfectantul. Era cu adevărat nemaipomenită, se gîndi Cara, privind cu admiraţie cum Dahlia spală şi bandajează piciorul căluţului, vorbindu-i tot timpul cu afecţiune, astfel încît, în loc să se sperie, mînzul părea pe punctul de a adormi.

– Gata, micuţule, spuse Dahlia în cele din urmă.

Apropiindu-se de el îi luă capul în poală.

– Tu poţi să pleci, Cara, adăugă ea. Şi tu, Lee. Eu mă stau pînă adoarme. O să te faci bine, nu, micuţule? continuă ea cu tonul acela dezmierdător. Foarte bine....

Cara se ridică şi plecă. Văzu cu coada ochiului că Lee făcuse la fel.

Aleea de la grajduri se întindea pe o distanţă de cincisuci de metri pînă la şosea. Lee rămase cîţiva paşi în urma Carei lăsîndu-se în voia plăcerii de a-i studia undulrile trupului şi simţind o satisfacţie perversă la gîndul că ea era probabil conştientă şi stînjenită din cauza asta. Nu-l privise în ochi deloc de cînd sosise, nici măcar cînd îşi ceruse scuze pentru seara aceea.

Dispoziţia proastă care-l cuprinsese cînd găsise mînzul, deveni acum şi mai rea. Două săptămîni trecuseră de la confruntarea cu Cara. Nu se mai văzuseră din seara aceea şi cînd o văzu că se îndreaptă cu paşi mari către maşină, Lee îşi dădu seama că ea n-avea de gînd nici în seara aceea să stea de vorbă cu el. O urmă pînă la maşina ei elegantă, un jeep cu capota din panel.

– Mînzul nu avea nici un fel de vopsea pe el, spuse el cînd ea puse mîna pe portieră.

Cara ezită.

– Sînt sigur că Ned şi cu mine l-am atins cînd am tras în herghelie, adăugă Lee.

Ea se întoarse şi-l privi în faţă.

– Sînt sigură că l-ai nimerit, spuse Cara. Din păcate, caii s-au dovedit a fi foarte ingenioşi în a scăpa de vopsea. Am avut o întrunire în seara asta.

– Întrunire?

– A *Fundaţiei cailor sălbatici.*

– Drăguţ că-mi dai de ştire.

– Oricum nu conta, nu? îl apostrofă ea înainte de a-şi da seama ce face. E clar că ai fost ocupat cu vizite de curtoazie.

– Ce te face să spui asta?

– Pentru o vreme am folosit şi eu *Chalimar.* Are un parfum foarte distinct.

Chiar şi în propriile ei urechi aceste remarci sunau a gelozie. Cara îşi muşcă buzele şi se dădu înapoi, lovindu-se de portiera închisă a jeep-ului.

Gura lui Lee se strîmbă într-un zîmbet ironic şi făcu un pas corespunzător către ea.

– Vizite de curtoazie? Aşa numeşti tu asta?

– Dar tu cum le-ai numi? întrebă Cara cu toată stăpînirea de sine pe care o putea avea în clipa aceea.

Zîmbetul strîmb dispăru. Aplecîndu-se înainte, Lee puse o mînă pe capota maşinii, lîngă capul ei.

– Le-aş numi un mod plăcut de a-mi distrage atenţia de la alte lucruri.

Deşi întorsese capul cînd el încercase s-o privească, Cara îi simţea apropierea ca un foc ce radia căldură.

– A fost o seară lungă, spuse ea şi se depărtă de apropierea braţului lui.

– Iartă-mă dacă vorbele mele au sunat a reproş, adăugă ea. Ceea ce faci nu este treaba mea.

– Ar putea fi, răspunse Lee încet.

Cara îşi puse o mînă pe frunte.

– Te rog, domnule Powers...

– Noapte bună, doamnă Chastain.

Mergînd repede spre maşina decapotabilă, Lee sări peste portieră fără s-o mai deschidă şi porni în viteză de la Dunn's Lodge.

La ora cinci dimineaţa, sîmbătă, holurile impunătoare ale hotelului *Richmond* erau pustii. Louis intră în lift, apăsă pe buton şi-şi închise ochii care-l usturau.

O chintă roială! Afurisitul de yankeu reuşise o chintă roială! Lui Louis încă nu-i venea să creadă, deşi trebuia să admită că fusese de aşteptat ca aşa ceva să se întîmple, dacă era să ia în considerare curba dezastruoasă pe care o luase norocul lui.

Primul lucru pe care-l făcuse cînd ajunsese în Richmond fusese să-l caute pe Harry Dane. Harry întotdeauna organiza cîte-o partidă undeva şi de data asta alesese un apartament de lux într-unul dintre cele mai elegante hoteluri din oraş. În prima săptămînă Louis nu pierduse deloc. La un moment dat avea chiar un excedent de douăzeci de mii de dolari. Dar apoi apăruse blestematul acela de magnat din New Jersey şi intrase în joc. Din clipa cînd se aşezase la masa de joc zeiţa norocului îi părăsise pe toţi şi nu-i şoptise decît lui la ureche.

Cei douăzeci de mii dispăruseră după două nopţi. Harry îl împrumutase după aceea. Dragul de Harry, cu zîmbetul său, cu costumele sale de mătase şi „gorilele" pline de muşchi. Din cauza unei cărţi îi datora o avere.

– Să nu mă dezamăgeşti, Talbot, spusese el doar cu cîteva minute mai devreme.

Louis se întorsese de la uşă. În spatele lui Harry stăteau cei doi credincioşi cîini de pază; Tom, care avea aproape doi metri şi o sută douăzeci de kilograme şi Dick, puţin mai scund decît Louis, dar pe cît de înalt pe atît de lat şi cu una din urechi ca o conopidă, amintire de pe vremea cînd boxa în ring. Tom, Dick şi Harry. Lui Harry îi făcuse mare plăcere să-i prezinte trioul.

– Ştii că sînt bun platnic, Harry, răspunse Louis.

Zîmbetul lui Harry reapăru.

– Sigur că ştiu. Altfel nu te-aş fi ajutat. Deci cam pe cînd o să aud de tine...?

– Vînd nişte pămînt pe Coastă. De-ndată ce fac afacerea mă întorc.

– Cu cît mai repede cu atît mai bine, zîmbi Harry. Nebînzile au prostul obicei de a creşte.

Louis merse în camera sa de la etajul al cincilea, îşi luă bagajele şi era deja pe autostradă cînd se crăpa de ziuă. Maşina închiriată era nouă şi strălucea, dar scaunul nu era confortabil, iar mersul nu-i era deloc lin, îi lipsea *Mercedesul*. Îi spusese Dahliei că era în atelier. Adevărul era că-l vînduse de mai bine de o lună.

Louis se gîndi la Walking Dune şi-şi imagină echipele de la *Sone Star* lucrînd pe şantierul din capătul de nord al oraşului. Cît va mai dura, se întrebă el, pînă cînd pămîntul luat de el pentru a treia fază se va transforma în bani gheaţă?

Viaţa lui Louis era sumbră în timp ce străbătea autostrada însorită. Înţelegerea cu *Sone Star* nu mai era doar un refugiu; era chiar salvarea lui.

Duminică după-amiază Sandy veni de la Nags Head cu maşina. Lee o plimbase pe şantier; apoi merseră pe

plajă, întinseră o pătură şi aşezară una din vechil umbrele de plajă găsită sub scări la Fast Break.

Aşezîndu-se pe spate pe pătura decolorată, Lee i: încrucişă braţele sub cap şi închise ochii.

– Doamne, murmură el, n-am mai făcut asta de ani d zile.

– Trebuie s-avem grijă să se mai întîmple, răspuns Sandy. Aşezîndu-se lîngă el, se sprijini în coate şi pri plaja. Cerul se înseninase în dimineaţa aceea. Razel soarelui străluceau deasupra apei albastre şi colora nisipul într-un alb strălucitor.

O briză uşoară bătea dinspre ocean. Era o zi minu nată şi ei erau singurii oameni de pe ţărm.

– Cu siguranţă lucrurile sînt diferite aici, spuse ea Pariez că acum plaja de la Nags Head e atît d aglomerată, încît cu greu poţi găsi un locşor să-ţi întin pătura.

– Ihî.

Sandy îl privi. Ochii lui erau încă închişi şi părea să f pe punctul de a aţipi. Întorcîndu-se pe o parte îl studie voie, muşchii braţelor îndoite, părul negru de pe piep conturul bărbăţiei sale unde şortul o definea provocato Privirea ei se ridică spre faţă şi-i studie profilul.

– Eşti foarte frumos, spuse ea cu un oftat.

Lee deschise ochii şi-şi întoarse capul, privind-o. Păr blond era ridicat în vîrful capului, scoţîndu-i în eviden faţa în formă de inimioară.

– Tu eşti cea care e foarte frumoasă, spuse el.

Ea zîmbi şi Lee observă din nou cît de drăguţă e cînd zîmbea.

– Vino aici, adăugă el şi, fără să se mişte delo aşteptă ca ea să se aplece şi să-l sărute. După ce e sărută uşor şi se retrase, Lee se întoarse, îi prinse faţa mîini şi începu s-o sărute încet, dar cu pasiune. După termină, Sandy îşi deschise ochii încet. Faţa lui era d la cîţiva centimetri deasupra. Cînd el îi zîmbi o trecu fior, amintindu-i cît de tare era îndrăgostită de el.

– Ai grijă, spuse ea un pic tremurat. O fată s-ar put

obişnui cu aşa ceva.

Zîmbetul lui Lee păli. Ridicînd o mînă, îndreptă o şuviţă de păr de pe fruntea ei.

– Dacă nu ţi-am spus încă, să ştii că îmi place de tine, Sandy.

– Şi tu îmi placi.

Lee îi cercetă ochii.

– Vreau să spun că îmi place cu adevărat şi n-aş vrea să mă înţelegi greşit.

– Ce anume?

– Păi... ei bine, în legătură cu noi. N-o să rămîn aici pentru totdeauna.

Sandy îşi înfrînă durerea. Cît era oare de cînd apăruse la *RJ's*? Părea să fie multă vreme. Gîndul de a se întoarce la o viaţă fără Lee o umplea de spaimă, dar şi mai ingrozitoare era ideea de a-l pierde chiar acum, dacă ar fi încercat să se agaţe de el.

– Ştiu, spuse ea după o clipă. Am ştiut tot timpul. Nu trebuie să-ţi faci griji, Lee. Sînt o fată cu care te poţi distra bine. Nu-mi fac nici o iluzie că aş putea fi altceva.

El se încruntă.

– Eu nu gîndesc aşa despre tine.

– Hai să ne distrăm cît timp eşti aici, da? adăugă Sandy forţîndu-se să dea înfăţişării ei o apariţie veselă. Hai. Cine ajunge primul la apă?

– La ce te uiţi?

Cara luă binoclul de la ochi şi se-ntoarse iute.

– Doamne, Nick! Nu te mai furişa aşa în spatele meu!

– Nu mă furişam. Tu erai atît de absorbită, încît nu m-ai auzit. Ce-i aşa interesant? întrebă el uitîndu-se pe fereastra bucătăriei către plajă.

– Tommy este acolo.

– Da?

Nick o privi pe sora lui care purta o cămaşă albă peste costumul de baie.

– Mergeţi să înotaţi?

– Aveam de gînd, răspunse Cara, întorcîndu-se din

nou către fereastră şi ridicînd binoclul. Dar cred că m-a răzgîndit.

În cele zece minute de cînd privea, cei doi fusese purtaţi de valuri pînă cînd ajunseseră acum în fa pavilionului.

Nick îi urmări privirea.

– Unde-i Tommy?

– Pe plajă, chiar în faţă.

– Ah, da. Îl văd.

Privirea lui Nick continuă să rătăcească peste valu unde zări un bărbat şi o femeie.

– Cine-s ăia? chicoti Nick.

– Cine?

– Dă-mi puţin binoclul.

– De ce?

– Hai, dă-mi-l puţin.

Cara i-l dădu fără chef, aşteptînd şi primind din parte lui Nick o privire vicleană cînd el îl recunoscu pe Le Powers.

– Înţeleg, spuse el de parcă descoperise un mar secret.

Cara îi înşfăcă binoclul din mînă şi se îndreptă spr masă.

– Vrei, te rog, să mergi şi să-l aduci pe Tommy?

– De ce nu te duci tu?

Ea se-ntoarse şi-l privi ameninţător.

– Pentru că nu vreau, Nick.

– Cara, începu Nick solemn. Cred că faci o greşeală.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu Lee Powers.

– Nu mă interesează discuţia despre el.

– E un om bun. Eşti atrasă de el, iar el e categor atras de tine. Care-i problema?

– Pentru Dumnezeu! pufni Cara. Mai întîi Elsa, acu tu. De ce crede toată lumea că are dreptul să se ame tece în viaţa mea particulară?

– Pentru că ţinem la tine.

Ochii ei scînteietori se întîlniră cu ai lui.

– Nu ţi-a fost niciodată teamă de nimic, Cara, adăugă Nick. Nu-ţi fie teamă acum.

– Nu mi-e frică.

Nick îşi încrucişă braţele pe piept.

– Atunci de ce nu te duci să-l iei pe Tommy tu?

Cara se uită urît la el, iar faţa îi deveni din ce în ce mai îmbujorată.

– Zău, Nick! explodă ea şi ieşi pe uşa de la bucătărie. Uneori poţi fi de-a dreptul nesuferit.

Nick zîmbi larg cînd uşa se trînti în urma ei. Niciodată nu putuse rezista unei provocări.

Lee privi spre plajă şi-l zări pe Tommy la malul apei. Băieţelul era în genunchi şi săpa în nisip.

Un zîmbet inconştient apăru pe chipul lui Lee.

– Iartă-mă o clipă, Sandy, te rog. Trebuie să salut pe cineva.

Cînd ieşi din valuri, Tommy îl văzu şi se ridică.

– Bună! îl salută Lee entuziasmat.

– Bună, răspunse băiatul şi-şi întoarse privirea în nisip.

Sprîncenele lui Lee se încruntară privind la aerul necăjit al lui Tommy.

– Ce e, Tommy? Ce s-a întîmplat?

– Nimic.

– Spune-mi, insistă Lee. Ce este?

Tommy îl privi cu ochi acuzatori.

– N-ai mers cu barca unchiului Nick şi nu te-am mai văzut de atunci. Credeam că sîntem prieteni.

Lee se lăsă într-un genunchi.

– Sîntem prieteni. Îmi pare rău, Tommy. Am fost teribil de ocupat în ultimele două săptămîni...

Vocea lui Lee se pierdu cînd văzu că Tommy privea din nou nisipul.

– Uite ce e, zise Lee după o clipă. Lasă-mă să mă recompensez faţă de tine. Ţi-ar plăcea să mergi cu mine în oraş la un hamburger într-una din seri, săptămîna asta?

Chipul băieţelului se lumină de un zîmbet.

– Adevărat?

Lee îi zîmbi şi el.

– Sigur că da. Vorbeşte cu mama ta şi vezi da miercuri seară e bine.

– Mă duc să văd chiar acum!

Spunînd acestea băieţelul o rupse la fugă prin nisi Lee se întoarse şi o văzu pe Cara, care venise pe plajă se afla la nici douăzeci de metri. Briza îi ridica părul şi juca cu marginile cămăşii desfăcute, sub care se afla costum de baie negru. El îşi dădu seama că rămăsese ochii pironiţi chiar cînd Sandy veni în spatele lui.

– Cine-i băiatul? întrebă ea curioasă.

– Tommy Chastain.

Sandy privi alături de Lee cum Tommy aleargă către femeie înaltă şi distinsă cu părul negru, lung, şi un tr incredibil. Cîteva picături de apă îi alunecară lui Sandy pe păr pe faţă. Se şterse, simţindu-se deodată foar scundă şi foarte udă.

– Şi femeia? adăugă ea.

– Mama lui, Cara.

– Deci asta-i Cara Chastain.

– Da, ea e, murmură Lee.

Sandy aruncă o privire şi cînd zări expresia chipul lui, o senzaţie de slăbiciune îi străbătu trupul pînă vîrfurile degetelor de la picioare. În mai puţin de un min băiatul alergă din nou spre ei. Femeia rămăsese pe loc.

– Miercuri seara e bine! anunţă Tommy cu răsuflare tăiată cînd sosi. Şi mama a spus să-ţi zic că *Fundaţ cailor sălbatici* se întruneşte în seara asta la Dahlia.

– Spune-i mamei tale că-i mulţumesc că m-a anunţ dar sînt ocupat în seara asta, zise Lee .

– Bine. La revedere. Acum trebuie să plec!

– Drăguţ puşti, spuse Sandy în timp ce Tommy depărta alergînd.

– Da.

– De unde are atîta energie?

– Bună întrebare, răspunse Lee, privind-o în sfîrşit zîmbindu-i. Eşti gata să ne întoarcem şi să facem duş?

– Da, sigur, răspunse Sandy veselă deşi, în timp ce se depărtau pe plajă, îşi simţea picioarele de plumb.

Întrunirea se desfăşură repede în seara aceea. După ce au văzut mînzul toţi au căzut de acord să încerce ridicarea unui gard în nordul oraşului. Cînd discuţiile veniseră la problema strîngerii de fonduri, Nick propuse un bal dansant.

– Aşa fac toate asociaţiile.

El ridică din umeri.

– Organizează o petrecere, cu taxă de intrare pentru fiecare şi donează fondurile rezultate.

După ce fiecare îşi spuse părerea, balul se transformă într-o adevărată acţiune pentru strîngerea de fonduri şi se stabili să aibă loc sîmbăta următoare în sala de gimnastică a şcolii. Ned a fost însărcinat să se ocupe de obţinerea aprobărilor necesare, iar Doc să ia legătura cu un prieten de-al său, care le-ar fi putut furniza cele necesare, oferindu-şi serviciile gratis.

– Ce facem de orchestră? întrebă Cara.

Toată lumea o privi, dar nimeni nu răspunse.

– Va trebui să avem o orchestră. Şi să decorăm sala. Şi barmani...

Pînă cînd termină de pus totul pe hîrtie, era clar pentru toţi că ea era cea care se va ocupa de acest proiect.

– Timpul e destul de scurt, concluzionă ea. O să punem anunţuri prin oraş. Şi, fiţi atenţi, toată lumea va lua legătura cu prieteni şi rude din afara oraşului. Chiar dacă nu pot veni la bal, s-ar putea să trimită o contribuţie.

Nick, Cara şi Dahlia rămaseră în faţa hanului, discutînd ultimele amănunte în timp ce Ned şi Doc plecară.

– Cred că asta-i tot, spuse Cara. Mă duc acasă să-mi consult lista de Crăciun şi să văd cîţi oameni bogaţi cunosc. Pe curînd, Dahlia. Vii, Nick? întrebă ea.

– Imediat.

Mormăind în barbă, Cara urcă şi închise portiera. Dahlia îl privea vîrfurile pantofilor, ştiind că ar fi trebuit să-i zîmbească lui Nick şi să-i spună ceva de genul „La ce te

gîndeşti?" Dar parcă avea limba lipită de cerul gurii. cîte ori îl surprinsese privind-o în seara aceea, reacţia se intensificase. Ştia că roşise de cîteva ori, inclu ultima dată cînd îi făcuse cu ochiul.

– Dahlia?

– Îhm?

Surprinsă în mijlocul reveriei privi spre el nepregăti Nick făcu un pas spre ea şi asta-i reaminti brusc cît înalt şi de frumos era.

– Ai fost o surpriză pentru mine în seara asta, spu el. Credeam că eşti categoric împotriva îngrădirii musta gilor.

– Am fost. Pînă cînd a fost lovit mînzul.

– Înţeleg. Cînd vezi că e rănit ceva aşa mic şi ne jutorat, vezi lucrurile altfel, nu?

O senzaţie de căldură se împrăştie prin trupul Dahli

– Da. Aşa e.

– Pe unde se-ascunde Talbot zilele astea?

– N-a fost în oraş în ultimele două săptămîni.

– Deci acum n-o să-mi spui că trebuie să fugi să vi ce face Louis?

Dahlia avu un rîs scurt.

– Nu. De data asta nu.

– Bine. Pentru că aş dori să-ţi vorbesc un minut ş vreau să fiu întrerupt. Mai întîi voiam să-ţi spun că pl mîine.

Dahlia clipi nedumerită.

– Pleci?

Nu ştia exact ce aştepta să audă de la Nick, dar sig nu asta. Vestea o umplu de o neaşteptată dezamăgire.

– Am de rezolvat două comenzi la Virginia Bea Rezervările au fost făcute cu luni de zile în urmă.

– Înţeleg, murmură Dahlia. Atunci îţi urez...

– Al doilea lucru e că mă voi întoarce la timp pen acest bal şi aş vrea să mergi cu mine. Vrei?

Dezamăgirea o părăsi atît de repede, încît Dahlia simţi puţin ameţită.

– Nick, eu... nu ştiu ce să spun.

– Spune da.

Privirea ei se opri în ochii lui.

– Bine, atunci da, răspunse ea surprinzător atît pentru ea, cît şi pentru Nick.

Zîmbetul lui se văzu prin întuneric.

– A fost uşor, spuse el.

– Da, confirmă Dahlia cu un surîs larg. Cred că da.

Rămase privind luminile de poziţie ale jeep-ului pînă cînd dispărură, apoi intră în hanul tăcut uluită de senzaţia de fericire care o purtă sus pe scări.

Joi, Dahlia scoase mînzul din grajd pentru prima dată şi-l duse la păşune. Mergea spre bine, spunea Doc. Curînd va veni timpul să fie dus înapoi la herghelie. Dahlia se sprijini cu braţele de gardul ţarcului şi privi căluţul a cărui piele netedă lucea în lumina soarelui. Era probabil destul de sănătos să se întoarcă chiar acum, dar nu-i era gînd să-l lase să plece. Aici era în siguranţă. Odată întors la herghelie ar putea cădea pradă unor mari pericole, nu doar pe şosea, ci chiar şi printre cai.

Exista un singur conducător în herghelia de mustangi, un singur armăsar. Masculii care atingeau o anumită virstă sfîrşeau prin a-l ataca pe conducător. Cînd făceau asta şi pierdeau bătălia, erau îndepărtaţi. Se numeau „armăsari inactivi". Lăsaţi singuri să rătăcească, sfîrşeau de cele mai multe ori tragic. Şi mînzul părea că asta va deveni cu siguranţă, „un inactiv".

Gîndurile posomorîte ale Dahliei fură întrerupte de bogomotul unor paşi. Se întoarse şi-l văzu pe Louis venind spre ea. Sprijinindu-se de gard, îi zîmbi bucuroasă.

– Salut, puştoaico, spuse el şi se aşeză lîngă ea.

– Salut, străine, răspunse ea.

Arăta la fel, deşi un pic obosit. Dahlia era fericită să-l vadă şi sentimentul familiar de dragoste se făcu simţit, iar... cumva parcă-i lipsea ceva din intensitatea obişnuită.

– Unde-ai fost? îl întrebă ea.

– De negăsit, murmură Louis absent, iar privirea i se

opri asupra ei.

– Ce-ai făcut? Ţi-ai schimbat pieptănătura sau ce?

Mîna Dahliei se ridică spre buclele pe care le strînse într-o panglică.

– Nu chiar.

– Arăţi altfel, adăugă el. De fapt, al naibii de bine.

– Mulţumesc, acceptă Dahlia complimentul cu u zîmbet. Ştia despre ce vorbeşte Louis. Observase şi e dar nu era vorba despre păr. Era un fel de strălucir care-i lipsise foarte multă vreme.

– Deci, ce s-a mai întîmplat? întrebă el.

– Multe.

Îi povesti de mînz, de îngrădire, de strîngerea d fonduri care fusese planificată.

– Am auzit de asta, spuse Louis. De fapt am văzut u anunţ la poştă. Un bal dansant în beneficiul *Fundaţi cailor sălbatici,* hm?

– E adevărat. Trebuia să facem ceva. Genul de gar despre care vorbim o să coste vreo zece mii de dolari.

Louis fluieră.

– Chestia asta-i scumpă tare, nu?

– O ştii pe Cara. Odată ce se hotărăşte ceva...

Dahlia nu-şi mai bătu capul să termine, văzîn schimbarea rapidă de pe chipul lui Louis. Deveni rig şi-şi întoarse ochii spre mînz nu înainte ca ea să obser ce se ascundea în spatele privirii lui.

Sărmanul Louis. Săptămînile petrecute departe d oraş nu reuşiseră să-i aline durerea sau furia. Dahl întinse mîna într-un gest de consolare şi-i atinse braţul.

– Louis, spuse ea cu blîndeţe, te rog nu lăsa chest asta să te roadă de viu.

El continua să privească fix păşunea.

– Viaţa e prea scurtă, adăugă Dahlia.

Îşi întoarse ochii către ea cu un zîmbet care era, în c mai bun caz, forţat.

– Ai dreptate, spuse el. Bineînţeles că ai dreptat Acum cu balul ăsta. De ce n-am merge împreună?

Cu doar cîteva zile în urmă, propunerea lui ar

Încolit-o pînă-n adîncul fiinţei ei. Acum, uimitor, singurul lucru pe care-l simţea Dahlia era puţină tristeţe. Se gîndise că recenta schimbare a ei i se datora lui Nick şi aşa şi era, pînă la un punct. Dar brusc îşi dădu seama că aceasta avea mai multă legătură cu Louis. Scăpase de obsesie.

– Ei? insistă el. Ce zici? Stabilim o întîlnire?

– Nu pot, Louis.

– De ce nu?

– Deja am o întîlnire.

Louis aproape că-i veni să rîdă, dar chipul ei serios îl opri.

– O întîlnire? Cu cine?

– Cu Nick.

– Cu Nick? repetă el. Nick Malloy?

Louis o privi uimit, observîndu-i bujorii din obraji şi ochii verzi scînteietori. Deodată îşi dădu seama că în toţi aceşti ani o considerase pe Dahlia ca un bun al lui. Deodată îşi dădu seama că o pierduse, împreună cu toate celelalte.

– Distracţie plăcută, spuse el brutal şi, smulgîndu-şi braţul din mîna ei, se întoarse şi plecă.

– Louis, stai! strigă Dahlia în timp ce el se depărtă cu paşi mari, dar el nu privi deloc în urmă.

Şapte

În după-amiaza balului, Cara era în sala de da ocupată cu ultimele probleme. Furnizorul uitase să adu smokinguri pentru chelneri şi Cara trebui să trimită cineva pînă la Nags Head. Decoratorul pusese cele î îngrozitoare plante de plastic în fiecare colţ. Dirijo orchestrei sunase să spună că pianistul se îmbolnăvis nu ştia ea pe cineva care ar fi putut să-l înlocuiască?

Amintindu-şi în permanenţă, stăruitor, că toţi ace oameni îşi oferiseră timpul şi talentele gratis, Cara re să rămînă tot timpul de o graţie impecabilă, deşi cî ajuns acasă o dureau maxilarele de atîta zîmbet.

În timp ce conducea maşina îşi făcu o verificare a ceea ce mai era de rezolvat şi începu să se relaxeze. Sa de gimnastică a şcolii nu mai arăta chiar ca o sală sport. Orchestra era instalată într-un capăt, barul şi aut servirea în celălalt, iar de o parte şi de cealaltă a s tribunele fuseseră mascate de mese şi scaune împr mutate de la biserică. Fire cu beculeţe albe fuseseră înt se deasupra şi la lumina lor plăcută încăperea semăna o sală de bal.

Lîngă uşa de la intrare îşi instalase ea un birou. S oferise să strîngă banii pe bilete şi contribuţiile benevo şi de asemenea să găsească voluntari care să ajute construcţie. Chiar înainte de a pleca, pusese pe perete, spatele biroului, preţioasa hartă a lui Jacob Abernat care înfăţişa insula. Acoperită cu polietilenă transparent harta mare de peste un metru lăţime arăta locul propi pentru a fi îngrădit, chiar la nord de Walking Dune.

Oamenilor li se cerea să plătească, se gîndise Car

Aveau dreptul să vadă pentru ce dădeau banii.

Gîndindu-se cu plăcere anticipată la o baie lungă şi fierbinte, Cara intră din nou în alertă cînd ajunse în faţa casei şi văzu limuzina neagră: Abigail.

– A venit regina, spuse Elsa cînd Cara intră în bucătărie.

Elsei nu-i plăcea de Abigail şi n-o plăcuse niciodată.

– Unde e? întrebă Cara.

– În solariu, cu Tommy.

Cara se apropie încet de uşa încăperii. Abigail era întinsă pe o sofa, iar Tommy se juca la picioarele ei. Purta o rochie bleumarin şi pantofi asortaţi. O poşetă de aceeaşi culoare se afla alături. Impecabil.

– Bună, Abigail.

Ea o privi cu ochi reci ca-ntotdeauna.

– Bună ziua, Carolina.

– Mamă! uite ce mi-a adus bunica!

Tommy se apropie repede şi întinse braţul stîng. Era un ceas, un ceas de aur care trebuie să fi costat sute de dolari.

– E foarte frumos, murmură Cara.

– Mă bucur că în sfîrşit te-ai întors, Carolina. Vreau să discut cu tine înainte de a pleca.

– Să pleci? Abia ai sosit.

– Am sosit acum două ore.

– Dar e un drum lung...

– Pentru asta sînt plătiţi şoferii, o întrerupse Abigail, făcînd un gest cu mîna. Şi apoi a meritat călătoria ca să-mi văd nepotul. Vino aici, Tommy, şi dă-mi un sărut de rămas-bun. Trebuie să vorbesc cu mama ta.

După ce Tommy se execută şi părăsi încăperea, Abigail se ridică în picioare.

– Am crezut că în tot acest vacarm, care s-a abătut asupra oraşului, ai putea să faci alegerea rezonabilă de a-l aduce pe Tommy la Warrenton, spuse ea. În loc de asta văd că te-ai băgat în centrul scandalului.

Căutînd în poşetă scoase un plic pe care-l trimise zburînd la picioarele Carei.

– Am primit – cum să-i spun – pledoaria ta elocven pentru ajutor.

– Am scris unui număr de persoane despre mustan Abigail. Nu mă aşteptam să vii la bal, dar m-am gîndit ai putea da o contribuţie.

– Zău? Ce eroare din partea ta, draga mea.

– Am multe de făcut, zise Cara. Dacă ai ceva de spu de ce nu spui?

– Mustangi, murmură ea cu dispreţ. Dacă n-ar fi fo ei, Tom... ar fi...

– Eu nu văd lucrurile aşa, spuse Cara după o clip Tom iubea mustangii. Iubea Walking Dune. S-ar putea nu fiu în stare să-i opresc pe cei de la *Sone Star Partner* dar cel puţin pot interveni în favoarea mustangilor. To aşa ar fi dorit.

Abigail îşi îndreptă spinarea. Ridicîndu-şi ochii o pri pe nora ei cu o privire limpede de îndoială.

– E adevărat, insistă Cara. Mustangii erau pentru ceva deosebit. Acest oraş era foarte deosebit...

– Acest oraş e mormîntul lui! interveni Abigail. aceşti cai ai tăi sînt cei care l-au omorît. Dacă crezi că a să dau un singur penny pentru protecţia lor, te-nş amarnic.

Cara o privi în tăcere pe femeia din faţa ei.

– Indiferent de suma care va trebui completată, în c că fondurile strînse la bal nu vor fi suficiente, intenţion s-o acopăr eu. Şi o voi face în memoria lui Tom Chastai

Cu ochii scăpărînd de mînie, Abigail o privi un m ment apoi ieşi din încăpere.

Cara se întoarse şi o privi mergînd pe hol. La intrar în salon, marea doamnă pocni din degete şi un şo apăru. Părăsi casa în modul ei tipic, regesc.

La opt fără douăzeci Dahlia era un pachet de nervi. opt fix era epuizată nervos. Plimbîndu-se de colo c prin încăperile pustii de la parter blestema în gînd han pentru că era gol. Sosirea oaspeţilor obişnuiţi din timp sezonului era iritantă; liniştea instalată în han însă

sfîrşitul verii era îngrozitoare. Bineînţeles că angajaţii erau doar la cîteva odăi distanţă în aripa de vest. Dar nu erau de nici un ajutor, o adunătură de cîrtiţe bătrîne şi seci...

Balul începea la opt, nu? Şi era oficial, da? Corect. Oficial. Cara aşa spusese. Rochie lungă. Mănuşi. Şi celelalte. Dahlia se opri în faţa oglinzii mari din sala mare. Rochia din mătase era croită simplu, fără mîneci, decolteă şi... roz. Prea roz? Cînd o cumpărase în urmă cu trei ani la Raleigh, vînzătoarea o asigurase că-i o culoare perfectă pentru părul ei roşu. Dar acum Dahlia se simţea nesigură. De asemenea nu era sigură nici de mănuşile lungi. Mănuşile mamei ei.

Privindu-se în oglindă îşi aminti cît de mult urîse mama ei aerul băieţesc pe care-l căpătase ea. „Stai prea mult timp în grajd" o certa ea mereu. „De ce te îmbraci numai în pantaloni?" Dumnezeu s-o odihnească. Oare ce-ar crede mama ei acum, dac-ar vedea-o? Împopoţonată şi cu un gentleman care era în drum spre ea? Cel puţin aşa credea Dahlia, că e pe drum. Privind ceasul de pe cămin văzu că era opt şi un sfert.

– Doamne, murmură ea, abia terminînd de rostit cuvîntul cînd sună soneria. Grăbindu-se prin hol, îşi aranjă părul şi deschise uşa grea.

– Bună, Nick.

El era îmbrăcat cu un smoking negru care-l făcea să arate ca prinţul din poveşti.

– Intră, te rog, adăugă Dahlia ascunzîndu-şi cu dibăcie starea de nervi.

– Iartă-mă că am întîrziat puţin, spuse el. Am ancorat tîrziu la Bellehaven şi a trebuit s-o las în drum pe Cara...

Nick se opri în timp ce privirea lui admirativă o cerceta cu atenţie.

– Ce mai faci? întrebă el după o clipă.

– Bine, zîmbi Dahlia.

– Arăţi mai mult decît bine. Arăţi fantastic.

– Mulţumesc.

– Ai ruj de buze?

Ea se grăbi la cele aproape o duzină de nuanţe pe

care le încercase înainte de a găsi una care să se po vească cu rochia roz.

– Ruj? Da, puţin.

Aplecîndu-se, Nick îi luă bărbia în mînă, aşa cum n făcuse odată. Cînd o privi în ochi, nu mai era nici îndoială în privinţa intenţiei sale.

– Te deranjează? întrebă el.

Dahlia nu putu decît să clatine din cap. Cîteva s cunde mai tîrziu gura lui o cuprinse pe a ei. Era pent prima dată cînd era sărutată în mai mulţi ani decît ar vrut să numere.

Lipindu-se de el, Dahlia îi murmură lîngă buze:

– Nu mă deranjează deloc.

– Mulţumesc, domnule primar.

Cara zîmbi în timp ce punea cecul în cutie. Lucrur mergeau nemaipomenit de bine şi era bine dispusă. ciuda absenţei pianistului, orchestra cînta minuna Perechile dansau, iar grupuri de oameni se aflau la mes Nu era încă nici opt şi jumătate şi sosiseră mai bine de sută de persoane din toată aşezarea Bank. La o taxă d zece dolari de persoană, intrarea adusese peste o mie d dolari, iar contribuţiile mai mult decît atît.

– Cu plăcere, Cara.

Era un ton aspru în vocea lui. Se uită şi-l văzu pe Jac Quincy privind-o cu o expresie mai puţin decît plăcută.

– Sper că asta să pună capăt acestei probleme d mustangii, adăugă el dur.

Cara ridică o sprînceană.

– Şi eu sper.

Puţin mai tîrziu sosiră Dahlia şi Nick, ţinîndu-se d mînă.

– Arăţi minunat, Dahlia, spuse Cara, zîmbindu-i d căldură prietenei sale.

– Da, aşa e, confirmă Nick.

– Terminaţi, amîndoi, se plînse Dahlia, deşi zîmbetul era strălucitor.

Nick aruncă o privire asupra sălii.

– Lucrurile par să meargă bine.

– Foarte bine, răspunse Cara. Mai bine decît speram.

– Ceva voluntari?

– Am aici o listă, spuse Cara, arătînd o hîrtie de pe masă. Pînă acum cincisprezece.

Dînd drumul mîinii Dahliei, Nick luă stiloul.

– Eşti sigur, Nick? întrebă Cara cu o expresie ironică ascunsă pe faţă, în timp ce privea de la el la Dahlia şi din nou la el.

– O să muncim în fiecare sîmbătă şi duminică cît timp o să dureze. Ar putea fi o lună, poate mai mult. Eşti sigur că o să te afli prin preajmă?

Nick puse alături stiloul, luă din nou mîna Dahliei şi privi în ochii ei.

– Voi fi prin preajmă, zise el.

Cara îi privi, depărtîndu-se împreună, se gîndi cît de mult ţine la amîndoi şi ochii i se umplură de lacrimi.

Luîndu-şi poşeta, găsi o batistă şi se întoarse cu spatele spre mulţime. Cîteva clipe mai tîrziu auzi pe cineva strigînd şi întoarse capul.

Louis nu se opri, nici nu-şi încetini mersul. Punînd o bancnotă de zece dolari în cutie, intră în sală şi fu repede înghiţit de mulţime.

Era aproape nouă cînd Lee parcă *Jaguar*-ul în faţa şcolii din Walking Dune. Sandy îşi aranjă fusta în timp ce aştepta ca el să-i deschidă portiera.

Ea o monopolizase pe Maxine toată după-amiaza. Părul îi era coafat în bucle ridicate deasupra capului, unghiile făcute şi purta ce-avea mai bun, o rochie roşie de satin care-i accentua liniile bustului şi ale şoldurilor. Lee îi spusese că arată minunat, dar cînd o conduse în sala de bal şi Sandy o văzu pe Cara Chastain, se simţi stingace.

Părul Carei era adunat într-un coc la spate şi era îmbrăcată-n negru, o rochie obişnuită, neagră, lungă, fără mîneci, strînsă în talie, cu fusta amplă şi... arăta extraordinar.

– Daţi-mi voie să vă prezint, spuse Lee. Sandy Coc
Cara Chastain.

Sandy întinse mîna. Femeia frumoasă din faţa ei i
strînse.

– Domnişoară Cook, o salută ea, încîntată să
cunosc. Vă mulţumesc foarte mult că aţi venit.

– Frumoasă hartă, comentă Lee, cu ochii la perete
din spatele Carei, deşi ceea ce-i atrăsese atenţia e
suprafaţa care indica spaţiul propus spre a fi îngrădit.

Era în formă de unghi drept, una dintre laturi întin
du-se prin mlaştină pînă la plajă, cealaltă mărgini
şoseaua la nord de oraş pe toată întinderea unei păd
de cedri şi pini.

– Această hartă e mîndria lui Jacob, răspunse Ca
calm, deşi mintea ei era încordată iar pulsul i se acc
lerase. Mi-a împrumutat-o, ameninţîndu-mă cu moart
dacă nu i-o duc înapoi mîine.

Nu era aceeaşi femeie de pe plajă? Da. Cara e
sigură că da. Nu-l mai văzuse pe Lee Powers de atun
deşi ştia cînd venise să-l ia pe Tommy în oraş. În sea
aceea îl invitase pe băiat să vină pe şantier ori de cîte
dorea şi de atunci Tommy îl vizita aproape în fiecare zi.

Tommy îl idolatriza pe Lee; Nick îl privea ca pe cel m
bun prieten al său. Din toată familia numai ea av
sentimente tulburi faţă de texan.

În seara asta era alarmant de frumos într-un smoki
negru. Nu mai puţin alarmantă fu senzaţia care o
prinse pe Cara cînd observă degetele cu unghii vopsi
aşezate posesiv pe braţul lui.

– Deci ai de gînd să construieşti în capătul de nor
spuse Lee.

– E adevărat.

– Interesantă alegere, comentă el enigmatic.

Lăsînd douăzeci de dolari pe masă o împinse pe Sa
dy înainte. Cara îi privi, în timp ce ei se alăturară mu
de pe ringul de dans, cu inima bătîndu-i nebuneşte.

Seara continuă. Muzica cînta. Oamenii dansa
rîdeau, mîncau şi beau. Cara stătea pe margine. Jac

Abernathy se apropie şi o invită la dans şi mai tîrziu Hal Freemont. Cara îi refuză pe amîndoi zîmbind, folosind ca scuză cutia cu bani de care trebuia să se îngrijească, deşi, ştia foarte bine că nu trebuia decît să roage şi mai mulţi oameni ar fi sărit s-o înlocuiască. Adevărul era că nu voia să meargă pe ringul de dans în imediata apropiere a lui Lee Powers şi a femeii în roşu.

Fără să se poată abţine, Cara le observase fiecare mişcare. Cînd dansau el o ţinea aproape. Cînd mergeau către mese pentru gustări el părea atent la cea mai mică dorinţă a ei. Totuşi în ciuda atenţiei plină de zîmbete pe care i-o acorda blondei, erau momente cînd Cara îl surprindea privind-o. De fiecare dată inima începea să-i bată cu putere din nou.

La un moment dat către sfîrşitul seratei Dahlia îl lăsă pe Nick, vorbind cu un grup de bărbaţi lîngă bar, şi se apropie de Cara la intrarea în sală.

– Nu încape nici o îndoială că te distrezi în seara asta, spuse Cara în timp ce roşcata se apropia de ea. Trebuie să spun că tu şi cu Nick faceţi o pereche grozav de frumoasă.

Obrajii Dahliei se îmbujorară pînă cînd se făcură de culoarea rochiei.

– Nu sînt obişnuită cu termenul ăsta, deşi...

– Ce?

– Deşi cînd se întoarce din Virginia vinerea viitoare, plecăm împreună cu barca în weekend.

– Asta-i minunat, spuse Cara.

Dahlia ridică ochii neliniştită.

– Oare? Nu ştiu. Lucrurile par să meargă îngrozitor de repede. E ca şi cum ai fi pe un val, te sperie de moarte, dar nu vrei să cobori.

– Nick, un val? o tachină Cara cu un zîmbet. Trebuie să-i spun că l-ai numit aşa.

– Să nu îndrăzneşti! obiectă Dahlia îngrozită, dar i se alătură Carei cînd rîse din toată inima.

Amîndouă priviră spre sală cînd orchestra începu să cînte *Strangers in the night.* Privirea Dahliei se opri asupra

lui Louis care stătea lîngă bar, cu un pahar în mîn uitîndu-se la cei din jur de parc-ar fi vrut să-i strîngă de g pe toţi.

– L-ai văzut pe Louis în seara asta? întrebă ea.

– Doar de la distanţă.

– Este iar într-o stare proastă, cel puţin tipică pentr ultimele două luni.

– Ihmm, murmură Cara absentă.

Întorcînd capul Dahlia urmări privirea Carei şi o văz concentrată asupra lui Lee Powers în timp ce-şi condu cea partenera către ringul de dans.

– Blonda e atrăgătoare, comentă Dahlia.

– Care blondă?

– Cea pe care a adus-o Lee în seara asta.

Cara îşi strînse buzele, deşi nu-şi putea lua ochii de l Lee, care o cuprinsese pe Sandy cu amîndouă braţel iar ea şi le ridicase pe ale ei pînă cînd şi le înnodase dup gîtul lui. Apropierea... familiaritatea. Era limpede că cei d erau amanţi...

– Tu eşti cea pe care o vrea, Cara.

Cara se întoarse, tresărind.

– N-a ascuns asta din momentul în care a păşit i Walking Dune. Şi mai mult de atît şi tu-l vrei.

– Zău, Dahlia! Doar pentru că te afli tu în mijlocul un poveşti de iubire nu încerca să găseşti aşa ceva la toţi di jur.

Obrajii Carei erau îmbujoraţi, ochii strălucitori, exac ca în seara din urmă cu cîteva săptămîni cînd Dahli simţise prima dată electricitatea dintre ea şi Lee.

– Ţi s-a aprins faţa ca o torţă, o acuză Dahlia blînd Palmele Carei se ridicară iute către obraji.

– Pentru Dumnezeu, n-ai de ce să-ţi fie ruşine, adăug Dahlia.

– N-am dreptul să mă simt aşa, murmură Cara.

– De ce nu? Din cauza lui Tom?

– Ai grijă.

Mîinile Carei coborîră de pe faţă iar degetele i s înnodară într-un gest inconştient. Începu să-şi roteasc

righeta pe inelar. Vechea ei rochie neagră era uşoară şi ră mîneci, cu toate acestea palmele îi erau enervant de mede.

– Ştii, începu Dahlia cu grijă, acum vreo două săptă-ni mi-ai dat un sfat. „Acordă-ţi o şansă", mi-ai spus. În ara următoare am ascultat acest sfat şi nu-mi pare rău.

– Eşti într-o situaţie diferită faţă de mine, Dahlia.

– Nu chiar aşa diferită.

– Cum poţi să spui asta? Eu sînt văduvă...

– Legată de o dragoste faţă de un om care nu mai ăstă. Eu eram o fată bătrînă, legată de o obsesie faţă de un bărbat, care nu mă va privi niciodată altfel decît ca pe o soră. Problema este aceeaşi. Amîndouă am fost prea ult timp singure.

– Sînt fericită singură, răspunse Cara.

Roşcata îşi ridică o sprînceană, ochii ei verzi părînd să trundă în cele mai ascunse secrete ale sufletului Carei. ericită? Cît timp era de cînd se simţise cu adevărat aşa? u liniştită? Exact din ziua cînd, aflată la magazin, Lee owers îi pronunţase numele şi armura pe care o purtase u atîta uşurinţă atîţia ani de zile se prăbuşise în jurul ei.

– Bine, admise Cara aproape şoptit. S-ar putea să ai eptate. De cînd a apărut el...

Ea se opri, uluită de imaginile care o copleşiră – Lee nd în uşa magazinului în timp ce lumina de asfinţit a arelui îi înconjura înfăţişarea cu o aureolă... Lee zîm-du-i de la uşa salonului pînă cînd rămăsese cu ochii oniţi la el,... Lee întinzînd mîinile şi atingînd-o blînd.

– Oricum nu contează, continuă Cara aspru. E lim-de că n-a avut greutăţi în a-şi găsi o companie femi-nă. Domnişoara Cook este foarte atrăgătoare. N-am nici doială că domnul Powers a uitat demult orice atracţie mplătoare pe care ar fi putut-o avea faţă de mine.

– Sună de parcă ai încerca să te convingi tu însăţi.

– El este azi aici, mîine va pleca, spuse Cara. La ce r ajuta dacă m-aş lega de cineva în felul ăsta?

– Mîine? repetă Dahlia întrebător. Ciudat. Aşa o să fie u Nick, mîine.

– Asta-i altceva.

– Ai dreptate. Lee Powers va mai fi şi mîine aici.

Cara se uită la prietena sa cu o privire supărată. D
hlia i-o susţinu cu o expresie atotştiutoare. Ultimele zile
solicitaseră prea mult, noaptea fusese prea neliniştită. Ca
nu mai era în stare să suporte acea privire scrutătoare.

– Dahlia, spuse ea după un moment, mi se pare că
crezi că situaţiile noastre sînt identice, dar nu este aş
Cînd Tom... a murit... eu am încetat să trăiesc. Nu voia
decît să-i fiu mamă lui Tommy. Nimic altceva. Acum cr
că am uitat să fiu femeie. Nimic altceva. Sau poate
vreau să mai fiu.

– Ba vrei să fii, îi replică Dahlia înţelept, altfel n-ai s
în sus ori de cîte ori apare Lee Powers. Şi nici n-ai uit
nimic, din cîte mi-am putut da seama în seara aceea,
bucătărie.

Ochii Carei se măriră la menţionarea acelei întîmpl
dureroase. Orchestra încheie melodia romantică. Mul
mea din sală aplaudă politicos.

– Mai gîndeşte-te, îi sugeră Dahlia şi făcîndu-i
ochiul se depărtă în direcţia lui Nick.

Oamenii începură să plece pe la unsprezece. La mi
zul nopţii cînd orchestra îşi încheie programul mai răm
seseră doar vreo duzină de persoane. Cara stătea la u
şi-şi lua rămas-bun. Cîţiva se apropiară să discute. Ser
naseră şi pe lista de voluntari. Nettie Wolf tocmai
adăugase şi ea numele pe listă.

– Bună seara, domnişoară Nettie, se auzi vocea
accentul de neconfundat.

Nettie se întoarse. Privirea Carei se îndreptă iute că
bărbatul înalt din spatele ei.

– N-am avut ocazia să vă spun cît de drăguţă sînteţi
seara asta, adăugă Lee.

– O, domnule Powers! exclamă Nettie cu glas pl
găiat. Ce galant din partea dumneavoastră să spun
asta.

– Văd că v-aţi alăturat voluntarilor, zise el.

Ceva roşu intră în raza vizuală a Carei. Privi alături şi

văzu pe Sandy Cook aşteptînd la cîţiva metri distanţă încă uşă... şi privind-o fix. Cara îşi mută privirea spre Nettie.

– O, da, spunea ea. O cauză atît de nobilă, ştiţi. Dar amneavoastră, domnule Powers? Veţi contribui şi dumneavoastră la acest efort?

– Da, domnişoară Nettie, cred că da.

Ochii lui Lee zăboviră scurt asupra Carei în timp ce se aplecă şi-şi scria numele la sfîrşitul listei.

– Dar am o întrebare sau două pentru doamna Chestain, adăugă el.

– Oh? răspunse Cara.

Îndreptîndu-se, Lee făcu un gest cu mîna spre harta din spatele Carei, deşi ochii lui o fixau pe ea.

– Cine a hotărît graniţa de nord?

– Noi toţi, răspunse Cara, observînd că toţi cei rămaşi în sală se apropiaseră în spatele lui – Nick şi Dahlia, Jack Quincy cu soţia, Louis... Cu toţii am căzut de acord că e cel mai bun loc, continuă ea. Departe de oraş şi de vîlcul intens. Şi apoi zona aceasta sălbatică din partea de nord este unul din locurile preferate ale mustangilor.

– E o zonă sălbatică deţinută de stat, îi aminti Lee.

– Ştiu acest lucru.

– Şi mai ştiţi şi că *Sone Star* este pe cale de a licita la chiar zona aceea? Aria haşurată cuprinde cam jumătate din proprietatea desemnată pentru planul fazei a doua de investiţii.

Privirea Carei cuprinse tot grupul din faţa ei. Toată lumea se uita, aşteptînd răspunsul ei.

– Poate că lucrurile se vor schimba, spuse ea după o clipă, dacă statul ar declara zona ca fiind rezervaţie naturală.

– Ce tot spui acolo? vorbi Louis.

Erau primele cuvinte pe care i le adresa Carei de dimineaţă încoace. Faţa îi era roşie, iar ochii acuzatori.

– Şi eu aş vrea să ştiu, anunţă Jack Quincy păşind alături de Louis.

Primarul părea să fie la fel de furios ca şi Louis. Cara

simţi că-ncepe să se enerveze.

– M-am gîndit mult la această problemă în ultimc săptămîni, domnilor. Două iepe pierdute? Un mînz lovi E limpede că, dacă lucrurile vor merge în continuare aş mustangii din Walking Dune vor înceta să mai exist Dacă împrejmuirea se dovedeşte folositoare şi caii se v aclimatiza bine în nord, propun să facem o cerere căt guvernator.

Cei doi bărbaţi o priveau fără să clipească. Ca le-ntoarse privirea.

– Asta-i sora mea, chicoti Nick după un moment c linişte.

Dahlia îi zîmbi înainte de a privi din nou să vadă ce s întîmplă mai departe. Marianne Quincy arăta de parcă fi înghiţit un gîndac, soţul ei părea că ar fi inhalat tot ac din sală. Dahlia îi observă buzele mişcîndu-i-se în tim ce-şi apleca capul către Louis.

– A înnebunit de-a binelea cu problema asta, murmur Jack în urechea lui Louis. O să strice totul.

– Măcar o dată, răspunse Louis încet, sîntem amînd de acord.

Privirea Dahliei se îngustă cînd îl văzu pe Louis înto cîndu-se şi plecînd spre uşă, pantofii lui ţăcănind furio pe podeaua ceruită. Jack Quincy şi soţia sa îl urmar îndeaproape.

– O rezervaţie? întrebă Lee cu sprîncenele ridicate.

Cara îi întîlni ochii cu o privire provocatoare.

– E o idee, spuse ea.

– Şi nu prea plăcută judecînd după reacţia lui Talbot a lui Quincy.

– Ei bine, eu cred că-i o idee colosală, ciripi Dahlia.

– Nu mă mir, spuse Lee aruncîndu-i un zîmbet ro catei.

Privind-o din nou pe Cara, clătină din cap.

– Deci eşti gata să te baţi cu *Sone Star* pe zond deţinute de stat. Trebuie să recunosc, doamnă: cînd v ceva, nimeni nu te mai poate opri.

Băgînd mîna în buzunarul de la piept, scoase un c

şi i-l dădu.

– Ar trebui să-mi fac un examen psihiatric, adăugă el încet.

Cara ridică ochii.

– O mie de dolari?

– După cum spunea Nettie, e o cauză nobilă.

Începu să se depărteze. Cara făcu iute un pas înainte.

– Mulţumesc, Lee, spuse ea.

Privirea lui se-ntoarse brusc către chipul ei şi într-o fracţiune de secundă îşi dădu seama că o făcuse intenţionat. Era pentru prima dată cînd catadicsise să-i spună pe numele mic şi o făcuse cu bună ştiinţă... special ca să-i atragă atenţia.

– Noapte bună, răspunse Lee scurt.

Depărtîndu-se cu paşi mari către Sandy puse o mînă pe după umerii ei.

– Hai să mergem, mormăi el.

Aproape că nu scoase un cuvînt tot drumul înapoi pînă la Nags Head. Sandy tăcu şi ea.

– Îmi pare rău că n-am fost o companie prea plăcută pe drum, spuse Lee în timp ce o conducea la uşă.

– Nu-i nimic, murmură Sandy.

Scoţînd cheia din poşetă, deschise.

– Pot să intru puţin? întrebă Lee.

– Aş prefera să n-o faci.

– Bine, spuse el încet. Atunci te sun mîine.

Sandy se întoarse şi-l privi în ochi.

– Nu, spuse ea. Să n-o faci.

– Ce se întîmplă? întrebă Lee.

– Am crezut că o să rezist, dar nu pot, răspunse ea cu ochii înceţoşaţi din pricina lacrimilor care ameninţau să izbucnească.

– Să rezişti la ce?

– Cara Chastain. Eşti îndrăgostit de ea.

Lee o privi pe Sandy nevenindu-i să creadă.

– Ce?

– Cred că mi-am dat seama din ziua aceea pe plajă. Dar că nu voiam să cred. Dar după seara asta... Nu ţi-ai

putut lua ochii de la ea, Lee.

– Faci din ţînţar armăsar, Sandy.

– Aş vrea să fie aşa.

– Îţi spun că te înşeli.

– Atunci de ce faci ceea ce faci, Lee? Cara Chastain stătea acolo şi-ţi spunea că intenţionează să lupte împotriva companiei *Sone Star.* Şi tu ce-ai făcut? Ai trecut de partea ei. Eşti chiar atît de îngrijorat de soarta unor oameni sălbatici, încît vrei să-ţi sabotezi propria slujbă?

– Sandy, zău. Eu...

Ea îi puse repede degetele pe buze, oprindu-i cuvintele.

– Eu ştiu ce ştiu, Lee, spuse ea bîînd. Uite ce e. Amîndoi ştiam că va sosi acest moment. Doar că nu mi-am imaginat că eu voi fi aceea care să cer această despărţire. Aşa că dă-mi voie s-o fac cu un pic de eleganţă, da? Nu regret nimic. Am avut noroc şi a ţinut mai mult decît mă aşteptam. Am ştiut tot timpul că nu sînt destul de bună ca să...

Prinzîndu-i mîna, Lee i-o dădu deoparte de pe buzele lui.

– Să nu spui asta! Eşti la fel de bună ca oricare, Sandy. Să nu crezi niciodată că nu-i aşa.

Lacrimile lui Sandy izbucniră şi curseră în voie.

– La revedere, Lee, spuse ea.

Păşind iute înăuntru, Sandy închise uşa şi se sprijini de ea.

– Te iubesc, murmură ea în întunericul pustiu.

Lee ştia că lui Frank îi place să-şi piardă timpul duminica după-amiază lîngă piscina lui elegantă de la fermă.

Lee puse ziarul alături şi privi din nou telefonul. După ce o lăsase pe Sandy acasă, stătuse treaz aproape toată noaptea. Îl şocase, era adevărat, nu numai prin faptul că pusese capăt legăturii lor atît de brusc, dar şi datorită concluziilor ei foarte precise.

Cam pe la trei şi jumătate dimineaţa, hotărîse că Sandy avea dreptate. Da, era sincer preocupat de soarta

mustangilor, dar dacă n-ar fi fost Cara nu s-ar fi implicat atît de mult în această problemă. Nici nu ar fi donat atît de impulsiv banii împreună cu loialitatea sa unui efort care ar putea sfîrşi prin a pune în pericol poziţia companiei *Sone Star* pe insulă.

Nu-şi dădea seama dacă tot ceea ce simţea el pentru Cara era dragoste, dar era totuşi un sentiment puternic şi insistuitor, ceva ce încercase să uite cînd începuse să se vadă cu Sandy. Nu mersese. Indiferent cît îi plăcuse compania lui Sandy, mintea lui fusese în permanenţă preocupată de Cara.

Confirmarea îl făcu pe Lee să se simtă de parcă ar fi profitat de Sandy. Nu-i plăcea acest sentiment. Aşa cum nu-i plăcea nici sentimentul că tot ceea ce făcuse seara trecută era o trădare la adresa companiei.

Ridicînd receptorul formă numărul de telefon al lui Frank.

– Îmi pare bine că te aud, fiule, se bucură Frank. Cum mai merg lucrurile pe acolo?

– Satisfăcător.

– Doar satisfăcător? Nu mulţumitor?

– Bine atunci, mulţumitor.

Lee zîmbi.

– Am turnat fundaţia pentru club săptămîna asta. Exact cum era planificat.

– Bine, bine. Cum îţi place Walking Dune?

– E... interesant. Ascultă, Frank, continuă el şi zîmbetul îi dispăru, vreau să te întreb ceva. Ştiai că ai trimis *Sone Star* aici în mijlocul problemei privind conservarea mediului care e al naibii de delicată?

– Despre ce vorbeşti?

– Mustangi.

– Bine, acceptă Frank. Am auzit despre mustangi. Doar vreo duzină sau cam aşa ceva în herghelie, nu?

– Doar o duzină, răspunse Lee. Ceea ce face ca situaţia să fie şi mai proastă. Dacă ar fi fost sute pericolul dispariţiei ar fi putut să nu existe. Să-ţi spun ceva, Frank. Problema asta a mustangilor pare să se transforme într-o adevărată belea.

– Bătălie? Între cine şi cine?

– Între un comitet local şi *Sone Star.*

– De ce vor să se lupte cu noi? izbucni Frank.

– Pentru zona deţinută de stat în nordul oraşului. Vor s-o transforme în rezervaţie pentru cai.

– La dracu'!

– S-a discutat chiar problema unei cereri către guvernator, adăugă Lee. Care-i stadiul tranzacţiilor cu statul?

– Au început. Dar la naiba! Negocierile pot dura luni de zile. Cine-i în afurisitul ăsta de comitet despre care vorbeşti?

Lee făcu o grimasă.

– Cîţiva oameni din oraş... şi eu, cred.

– Tu? Ce dracu' vrei să spui?

– Frank, am învăţat cîteva lucruri de cînd mă aflu aici. Nu sînt sigur că acest comitet acţionează greşit.

Tăcere. Lee îşi frecă fruntea.

– Ştii că întotdeauna ţi-am admirat intuiţia, Frank. Ai dreptate în privinţa acestei zone. Ar putea fi o staţiune trăsnet, dar e grozav de frumoasă aşa cum e. Mustangii fac parte din istoria acestor locuri. N-au alt loc unde să se ducă şi... ei bine, am vrut doar să ştii părerea mea în această privinţă.

– Cine-i şeful acestui comitet? întrebă Frank după o clipă.

– O femeie, numită Chastain.

– Cara Chastain?

– Da, răspunse Lee surprins. O cunoşti?

– Am auzit de ea. Deci ai trecut în tabăra Cara Chastain.

– Poate fi foarte convingătoare.

– Pare periculoasă, dacă vrei să ştii părerea mea.

– Trebuie să mă obişnuiesc cu asta, răspunse Lee.

Abigail abia se întorsese din grădină cînd telefonul sună.

– Abigail? Aici Frank Winston.

– O, bună, Frank.

Punînd alături coşul de flori proaspăt tăiate, ea zîmbi.
– Cum merg lucrurile?
– Nu sînt sigur. Am o întrebare pentru tine. Ai vreo pilă guvernatorul Carolinei de Nord?
– La guvernator? Nu, dar de ce?
– Păi atunci s-ar putea să avem necazuri.
Sprîncenele ei se adunară la rădăcina nasului.
– Ce fel de necazuri?
– Se pare că nora ta s-a hotărît să înainteze o cerere tre guvernator pentru a declara capătul de nord al raşului drept rezervaţie pentru nişte cai.
– Ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva, murmură Abigail. Întotdeauna a fost extrem de încăpăţînată.
– Şi pe deasupra a mai cîştigat de partea ei şi pe unul ntre cei mai buni oameni ai mei. O să fiu sincer cu tine, bigail. Dacă pierdem faza a treia a acestui proiect nu ai are nici un rost să continuăm aceste investiţii uriaşe care ni le-am propus. Ecuaţia nu funcţionează.
– O să mă gîndesc la ceva, răspunse ea cu înflăcă-e. N-am de gînd s-o las pe Cara să cîştige.
Frank se încruntă la telefon.
– Nu mi-am dat seama cît de personală este această oblemă. Ce se întîmplă?
– Îmi ţine nepotul în oraşul ăla nenorocit, Frank, potriva voinţei mele. Sperasem ca acest proiect s-o termine să-l aducă pe Tommy aici la Warrenton, unde îi te locul.
– Deci, în cele din urmă, iese la iveală, comentă Frank.
– Ce?
– Motivul pentru care ai luat legătura cu mine după aceşti ani, invitîndu-mă să mă alătur unei posibilităţi investiţie de prima mînă, presîndu-mă să nu scot o bă despre implicarea ta.
– Ai fost de acord că e o idee bună, îi replică Abigail.
– Da, dar nu ştiam că ne vom trezi în situaţia de a e o bătălie. Asta face ca investiţia să fie riscantă, gail.
– N-aş vrea să par nerecunoscătoare în ceea ce te

priveşte pe tine şi compania *Sone Star.* Dar cinstit vor bind, aş investi oricît pentru nepotul meu. E tot ce mi-a mai rămas.

– Te ai pe tine, Abigail, spuse el în cele din urmă. Cînd te-am văzut toamna trecută am fost uimit cît de puţin te-ai schimbat. Trebuie să fi trecut treizeci de ani de pe vremea cînd jucam golf cu judecătorul, dar tu eşti la fel; elegantă şi frumoasă.

– O... mulţumesc, Frank. Dar m-am schimbat, să ştii. Sînt bunică acum. Şi asta-i *tot* ce sînt.

– Eşti încă o femeie al naibii de atrăgătoare, Abigail. Şi nu mint deloc.

– Zău, Frank...

– Bine, bine, o întrerupse el, gîndindu-se că merseso cît de departe putuse... acum. Gîndindu-se din nou la Leo adăugă: Dă-mi voie să te întreb ceva înainte de a închide. Această noră a ta... cum arată?

– Unii spun că-i o frumuseţe, admise Abigail.

Cîteva minute mai tîrziu, Frank privea în gol spre apa care scînteia în soare, încercînd să şi-o imagineze po femeia cu părul negru ca pana corbului pe care i-o descrisese Abigail.

Sigur că dorea să se pună capăt acestei neliniştl care-l îngrijora pe Lee în aceste zile. Voia ca Lee să fio fericit, mulţumit, aşezat la casa lui... dar nu – Doamne fereşte – alături de o femeie atît de hotărîtă de pe Coasta Carolinei de Nord, care era dispusă să lupte cu *Sone Star* pentru o bucată de pămînt.

Dacă a reuşit să-i sucească lui Lee capul în felul ăsta, Cara Chastain trebuie să fie al naibii de deosebită. Şi do periculoasă, se gîndi Frank din nou, încruntîndu-şi sprîncenele.

În ultima săptămînă a lunii august ploua aproape în fiecare noapte în Richmond. Ridicîndu-şi gulerul, Mitch porni spre uşa din spate a bucătăriei care mirosea urît.

– Stai o clipă, Lincoln, spuse grasul.

El avea un nume, dar pentru Mitch nu era de mai

orasul". Apropiindu-se îi vîrî lui Mitch o lingură în faţă.

– Ai întîrziat aseară, Lincoln. Cei eliberaţi condiţionat nu trebuie să întîrzie. Nu te culca pe-o ureche doar pentru că mai ai puţin. Ştiu că mai ai o singură zi dar e şi ultima cînd trebuie să dovedeşti că ai avut o slujbă bine plătită. Să nu întîrzii mîine.

Încă o zi, îşi repetă Mitch în gînd. Îmbărbătîndu-se la această idee se abţinu să-i tragă un pumn grăsanului din faţa lui şi ieşi afară în ploaie. Era două dimineaţa. În alte zone ale oraşului era linişte, dar aici în mahala se auzea muzică de la barurile de noapte, iar prostituatele te chemau de pe alei.

– Slujbă bine plătită, spuse Mich mîrîind. Ce panaramă. Era băiat de serviciu într-o speluncă nenorocită, ducînd acasă pe săptămînă destul cît să plătească pentru o cameră în hotelul plin de ploşniţe de vizavi.

Încă o zi, se gîndi el din nou. Încă o zi şi va scăpa de jugul ăsta care-l purtase pe umeri trei ani de zile.

Se gîndi la ironia soartei. Cînd avea nouăsprezece ani furase un taxi care-i adusese mii de dolari; pe la douăzeci şi cinci de ani avea reputaţia de a fi unul dintre cei mai buni spărgători din zonă, dar şi unul dintre cei mai periculoşi.

O victimă care-l surprinsese în mijlocul unei spargeri îşi alesese cu gîtul tăiat; un partener care încercase să-l şantajeze avusese aceeaşi soartă.

Mitch devenise, un criminal în sensul strict al cuvîntului. Apoi în urmă cu cîţiva ani rămăsese fără bani, produse o spargere la un magazin şi fusese prins. Optzeci şi doi de dolari. Optzeci şi doi de dolari nenorociţi şi-l puseseră să plătească pentru asta trei ani.

Curînd se va sfîrşi. În douăzeci şi patru de ore va putea pleca unde voia, va putea face ce va dori.

Tropăind pe scările hotelului trecu prin holul mic şi murdar fără să se uite către bărbatul din spatele recepţiei.

– Unde-s banii mei, Lincoln?

Mitch se opri şi-l privi.

– Ea îţi va da să-i primeşti mîine, Brady.

– Eşti sigur?

– Am spus c-o să-i primeşti. Mîine primesc banii.

– Bine atunci. Uite. A venit asta pentru tine.

Brady flutură o scrisoare. Mitch o băgă în buzunarul de la spate fără să se uite la ea şi urcă cele trei etaje pînă-n camera lui. O lumină de neon intermitentă de vizavi arunca reflexe roşii şi albe în interior. Mitch trase jaluzelele şi se dezbrăcă de cămaşă. Ploua, ce-i drept, dar era al naibii de cald.

Camera avea un pat simplu, o chiuvetă şi un W.C., o măsuţă de toaletă veche şi un scaun cu spătar. Îndreptîndu-se spre măsuţă, Mitch luă sticla de whisky şi trase o duşcă.

– Cei eliberaţi condiţionat n-au voie să bea, nu-i aşa, grăsane? murmură el şi mai luă o înghiţitură.

Puţin mai tîrziu, se întinse pe pat şi scoase scrisoarea din buzunar. Privind-o văzu că numele şi adresa lui erau bătute la maşină. Mitch o desfăcu şi o grămadă de bancnote îi căzură pe piept.

– Ce dracu'! bombăni el, ridicîndu-se iute în capul oaselor.

Speriat, dar şi bucuros strînse banii. Cinci bancnote. Cinci bancnote de cîte o sută de dolari fiecare.

Mitch întoarse plicul invers. Căzu o cheie împreună cu un bilet. Înşfăcîndu-l citi cele bătute la maşină: „Dacă eşti interesat să faci o treabă găseşti mai mulţi bani împreună cu instrucţiuni clare la căsuţa poştală 210 de la oficiul Nags Head, Carolina de Nord".

Mitch se uită la bani, apoi la bilet, luă cheia şi privi din nou la bani. Desfăcînd bancnotele ca pe nişte cărţi de joc, îşi îngropă faţa în ele şi căzu din nou pe pat.

În prima sîmbătă cînd începu munca pentru ridicarea gardului de împrejmuire, se aflau la lucru mai mulţi de două duzini de voluntari. În următorul weekend numărul lor se reduse la jumătate, iar cînd se răspîndi vestea că Nettie Wolf făcuse un fel de alergie la orzul sălbatic, toţi începu să bănuiască că în al treilea weekend nu va mai

rea nimeni.

Sărmana Nettie. Nu făcuse altceva decît să ţină de un în timp ce celălalt era aşezat în linie. Dar, de fapt, ă lumea ştia că în zona mlăştinoasă, care mărginea area rezervaţie, erau o mulţime de căpuşe şi ţînţari, în ă de şerpi. Iarba era înaltă, împiedicînd vizibilitatea, iar lurile de apă erau mici, dar periculoase. Ned omorîse arpe veninos din prima zi, de atunci atît el cît şi Lee au pistoale.

Cu atîţia oameni, care dăduseră o mînă de ajutor în ele două săptămîni, se avansase simţitor.

Gardul de pe latura care traversa mlaştina, pînă spre ă, era aproape gata. După terminarea lui, munca de-a ul şoselei avea să fie relativ uşoară.

In a patra sîmbătă, Doc era plecat, avînd o urgenţă, iar ărul lucrătorilor se diminuase pînă la cinci; Nick, lia, Ned, Lee şi Cara.

Era către sfîrşitul lui septembrie. Vara practic se se, dar soarele era arzător, iar mlaştina sufocantă. ă lumea era în pantaloni scurţi, dar cu ghete şi mă- , un adevărat chin în arşiţa aceea, dar o necesitate. rînd în echipe, vorbeau puţin şi se concentrau la ceea făceau. Toţi erau nerăbdători să termine porţiunea de pentru a ieşi din blestemata de mlaştină.

Pe la jumătatea după-amiezei aproape că reuşiseră. plecă la serviciu; Nick şi Dahlia, care deveniseră un absolut radios după weekend-ul petrecut la bordul arcaţiunii, se repeziră pînă-n oraş să ia ceva rece de

ămasă cu Lee, Cara se retrase deoparte, în timp ce nuia cu o dexteritate admirabilă utilajul pentru a săpa pentru stîlp. Îşi scosese puţin mai devreme că- . Studiindu-l pe sub genele plecate îi observă lăr- a umerilor bronzaţi şi a spatelui. Era singură cu el u prima dată din seara aceea la grajdurile Dahliei. de multe se schimbaseră de atunci. Lee se dovedise, le din urmă, de un real folos, dincolo de orice aştep- . Ea presupunea că totul începuse cu vopsirea mus-

tangilor. După aceasta urmase generoasa lui contribu nu numai cu bani, ci şi cu munca. Cara nu se îndoia că singuri n-ar fi ajuns nici la jumătate în ceea ce-şi propus seră dacă n-ar fi fost el. Pe lîngă uneltele atît de trebu cioase, el mai pusese la dispoziţie şi cunoştinţele sale conducător de şantier, ceea ce altădată ar fi enervat-o Cara, dar pe care se baza acum, recunoscătoare.

În ultimele weekend-uri de muncă tăcută, în echipă, nu-i adresase nici un cuvînt. Cara, în calitate de conduc toare a proiectului, transmisese mai departe propuner lui, atunci cînd se dovediseră a fi invariabil strălucite.

Punînd alături barosul, el scoase o eşarfă din buzun şi-şi şterse fruntea. Privirea Carei îi întîlni ochii pentru clipă şi din nou o cuprinse senzaţia aceea de timidita care îi încleşta gura.

– Mă duc s-aduc barele transversale, spuse ea şi piec

Fiind atentă pe unde mergae, în timp ce trecea pr mlaştină, se îndreptă spre locul uscat de lîngă şos unde erau depozitate barele. Cînd se apropie, o maşir opri pe şosea. Cara se uită aşteptîndu-se să-i vadă Nick şi pe Dahlia. Ceea ce văzu însă îi îngheţă sîngelo vene.

Părul roşu. Faţa. Zîmbetul. Trecuseră ani de zile şi afla într-o maşină, în penumbră, dar Cara îl recunos imediat. Mitch! urlă mintea ei îngrozită. Mitch!

El întoarse maşina pe şosea şi dispăru încet vedere. Şi totuşi Cara nu putea face nimic altceva de să se dea înapoi mereu, împroşcînd apa din mlaştină f a mai ţine seama de nimic pînă cînd o durere înfiorăto în piciorul drept o smulse din starea de şoc. Se uită în şi urlă.

La cîţiva metri mai încolo, Lee se-ntoarse brusc într-o clipă, care-i îngheţă sîngele, văzu şarpele atîrnat pulpa ei goală. O fracţiune de secundă mai tîrziu, şarp se desprinse. Cara căzu, apoi începu să se tîrască departe.

– Nu te mişca! urlă Lee, scoţînd iute pistolul din toc, timp ce alerga din toate puterile. Ea nu părea să-l fi

aruncă o privire rapidă în direcţia şarpelui, îl zări şi-l orî cu un singur foc, din mers. Privind înapoi spre ra, văzu că ea continua, să se îndepărteze înnebunită, mai departe. Ajunsese într-un loc uscat cînd Lee reuşi oprească, aruncîndu-se peste ea. Cara îl privi cu ochii baţi de spaimă.

– Am spus să nu te mişti! strigă Lee.

Cînd fu convins că ea l-a înţeles, se mişcă repede, făcîndu-i piciorul şi văzînd cele două înţepături sînge- de lăsate de dinţii şarpelui. Deja o inflamaţie urîtă se fila împrejurul celor două urme, întinînd frumuseţea orului altfel perfect.

Instinctul se declanşă. Aruncînd pistolul alături, Lee îşi ase repede basmaua din buzunar şi o legă strîns sub unchiul ei. Cara scoase un strigăt de spaimă cînd el ase briceagul şi-l deschise, dar el abia dac-o auzi. ndu-i piciorul nemişcat, cu degete de fier, făcu o ură între cele două urme de dinţi şi, aruncînd cuţitul uri de pistol, puse gura pe rană şi începu să sugă.

După a treia sau a patra gură plină de sînge şi venin, scuipă, o privi şi văzu că leşinase. Cu o hotărîre nduplecată, continuă pînă cînd nu se mai observă nimic umflătura roşie, ci numai o rană adîncă de forma gurii lui.

Cu o putere izvorîtă din disperare o luă pe Cara în e şi aproape alergînd ajunse la *Jaguar.* Aşezînd-o pe ul pasagerului, sări în maşină şi porni cu toată viteza oraş. Nu ştia unde se afla spitalul. Nu ştia nici măcar de-ar putea găsi un afurisit de doctor! Lee o privi. tea în continuare nemişcată.

Se afla aproape de marginea oraşului cînd zări nioneta ei îndreptîndu-se către ei. Nick şi Dahlia.

Lee claxonă şi opri maşina în mijlocul drumului. Nick şi el jeep-ul aproape imediat.

– Ce e? strigă el pe geam. Ce s-a întîmplat?

– A muşcat-o un şarpe! strigă Lee.

– O, Doamne!

Aplecîndu-se peste Nick, Dahlia strigă:

– Du-o la mine. Am antidot!

Jaguar-ul porni ca din puşcă. Pentru o clipă Nick privi pe Dahlia uimit.

– Dar ştii că eşti grozavă? spuse el şi porni în vite către oraş.

Cara începu să mişte cînd Lee opri în faţa caban Nick şi Dahlia sosiră chiar în momenul cînd ea se trezi un urlet.

Sărind din maşină Lee înconjură vehiculul, deschi portiera şi se aplecă spre ea.

– Nu-i nimic, Cara, spuse el. Sîntem la Dahlia.

Nick alergă spre *Jaguar* în timp ce Dahlia fugi descuie uşa.

– Am luat-o eu, spuse Lee ridicînd-o pe Cara repe în braţe.

Cara întoarse o privire îngrozită spre fratele ei.

– Nick, l-am văzut! Mitch! E aici.

– Haide, Cara, răspunse Nick, grăbindu-se alături Lee. Hai să mergem înăuntru.

– Dar e aici!

– Vino după mine, spuse Dahlia şi o luă înainte spre cămăruţă din spate dotată cu echipament medic inclusiv un pat, o chiuvetă şi rafturi pline cu bandaje medicamente.

– Prim ajutor, pentru turişti, explică repede Dahl Pune-o pe Cara aici pe pat.

– Oh, Dahlia, se plînse ea cînd Lee o aşeză pe pat.

– Totul o să fie în ordine, o linişti Dahlia. Unde muşcătura, Lee?

– La piciorul drept.

Aşezîndu-se pe pat, Dahlia văzu urmele de sînge pe pulpă.

– Tu ai tăiat-o? întrebă ea.

– Părea singura soluţie, răspunse Lee.

– Ai dreptate. Aşa era.

– Vrea cineva să m-asculte şi pe mine? ţipă Car L-am văzut pe Mitch Lincoln! Se uita la mine!

– Te ascult, Cara, spuse Dahlia calm. Dar acum asta e prima necesitate.

Cara întoarse faţa spre perete, dar nu înainte ca Lee să vadă lacrimile alunecîndu-i pe obraji.

Apropiindu-se de chiuvetă, Dahlia începu să se spele mîini.

– Primul lucru pe care trebuie să-l fac e să curăţ rana. De ce nu ieşiţi, voi băieţi, să aşteptaţi pe sală?

Trecură minute lungi. Nick şi Lee găsiră o sticlă de whisky pe dulap.

– Ce naiba s-a întîmplat? întrebă Nick.

– Să fiu al dracului dacă ştiu.

Lee puse alături paharul şi-şi îmbrăcă tricoul înainte de a continua.

– Aşteptam lîngă stîlpul pe care abia-l montasem, în timp ce ea s-a dus după bare. Am auzit un ţipăt, m-am întors şi... şarpele deja o muşcase.

– Ai văzut ceva?

– Doar un şarpe atîrnat de piciorul ei.

– Vreau să spun pe Mitch Lincoln.

Lee ezită în timp ce luă paharul.

– Nu, spuse el luînd o înghiţitură zdravănă înainte de a privi ochii cercetători ai lui Nick.

– N-ai văzut nimic? Nici măcar o maşină?

– Ţi-am spus, Nick. N-am văzut pe nimeni.

Nick îşi goli paharul. Lee luă sticla.

– Asta nu înseamnă că el n-a fost acolo, adăugă Lee, turnînd cu atenţie lichidul auriu în paharul lui Nick.

– Ai dreptate, răspunse Nick dînd din cap şi se întoarse cu spatele.

– Ce este, Nick? Pari mai îngrijorat de Mitch Lincoln mort de şarpele veninos.

Nick se întoarse încet.

– Sînt. Există vindecare pentru muşcăturile de şerpi.

– Adică?

– Adică, sora mea nu e genul isteric. N-am nici o îndoială în privinţa puterii ei, a constituţiei ei fizice, dar... nu există nici o îndoială nici în privinţa coşmarurilor ei. Mai întîmplat odată aşa.

Lee simţi fiori de gheaţă.

– Cînd?

– Cu ani în urmă. Înainte de a-l cunoaşte pe Tom timp ce era în primul an de colegiu. A crezut că l-a văz pe Mitch. A crezut c-o urmăreşte.

– Şi?

– Şi s-a dovedit că era cineva care doar semăna cu Omul ăsta o obsedează, Lee. Sperasem că s-a ispră dar...

Ochii lor se întîlniră şi schimbară o privire plină î îngrijorare.Trecu o jumătate de oră pînă cînd ieşi Dahlia

– Cum se simte? întrebă Lee.

– O să se facă bine, răspunse Dahlia. N-a fost nevo să-i administrez nici un antidot. Ai făcut o treabă minun tă scoţînd veninul. I-am dat totuşi nişte calmante. Cel m bine ar fi să doarmă puţin dacă poate. E puţin ameţi dar... vrea să te vadă. Punînd paharul alături, Lee intră încăperea mică şi se lăsă într-un genunchi lîngă pat. Ca îl privi cu ochii înceţoşaţi din pricina medicamentelor.

– Cum te simţi? întrebă el.

– Sănătoasă tun, răspunse ea răguşit.

Lee zîmbi.

– M-ai speriat al dracului.

– Voiam să-ţi spun... începu ea în timp ce ochii i închideau. Voiam să ştii...

Nemaiputînd continua, Cara îi ridică mîna spre bu şi-i sărută degetele.

– Mulţumesc, şopti ea.

O clipă mai tîrziu mîna ei căzu alături, iar ochii i închiseră. Lee se ridică în picioare cu inima bătîndu-i de tare încît putea să jure că zgomotul ei umpluse în perea.

Deci Sandy avusese dreptate, se gîndi el, privind-o Cara dormind. Era dragoste totuşi.

Partea a doua

"Cel ce are o mie de prieteni
nu se poate lipsi de nimeni
Şi cel ce are un singur duşman
îl va întîlni pretutindeni."

Ali Ibn-Abi-Talib
(secolul al VII-lea)

Opt

Era aproape şapte cînd Lee se întoarse la Nick şi la Dahlia.

– Doarme, le spuse el cu o voce joasă şi răguşită.

Dahlia insistă să pregătească ceva uşor pentru cină pentru toţi trei. Nick plecă să o sune pe Elsa; Lee o urmă pe roşcată în bucătăria spaţioasă a hanului; ea începu să scoată farfurii şi castroane din frigider.

– Cît timp o să doarmă? întrebă el.

– Toată noaptea, dacă are noroc.

Lee merse către o masă mare din centrul încăperii, trase un scaun şi se aşeză.

– Eşti sigură că o să se facă bine? adăugă el după o clipă. Dahlia se întoarse şi se apropie de masă, cu o farfurie de sandvişuri şi un zîmbet cald.

– O să se facă bine, Lee, spuse ea. Stai liniştit.

„Cina uşoară" se dovedi a fi compusă din şuncă şi curcan, salată de cartofi, ouă picante, brînză şi fructe. Toţi trei abia dacă ciuguliră din mîncare, distraţi, în timp ce reconstituiau evenimentele după-amiezei. În cele din urmă conversaţia lîncezi şi Lee se ridică în picioare.

– Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, Dahlia, spuse el. A fost o zi lungă. Cred că o să mă retrag.

Nick se ridică şi-i întinse mîna.

– Mulţumesc, prietene, spuse el simplu.

Lee îi strînse mîna şi aprobă dînd din cap în tăcere.

– Să te conduc, Lee? întrebă Dahlia.

– Nu-i nevoie. Nimeresc şi singur.

Ieşind din bucătăria luminată vesel, intră pe coridorul întunecat care ducea în spatele hanului.

Nu-ncăpea nici o îndoială încotro se îndrepta. Des chise uşa întîmpinat de lumina străvezie a lunii, de um brele nopţii şi de respiraţia uşoară a Carei. Dormea pe c parte, cu genunchii la piept, cu mîinile strînse, apărîndu-s parcă. Lui Lee i se puse un nod în gît, de emoţie ş rămase cu el pe tot parcursul drumului către Fast Break

Casa era pustie, probabil băieţii plecaseră la o dis tracţie sîmbătă seara. Lee urcă scările cu paşi obosiţi. Er transpirat şi murdar şi se simţea golit de orice putere. Nu voia nimic decît un duş şi să se bage în pat. Şi totuşi, cînd se strecură între cearceafurile răcoroase, descoperi că îl copleşiră tot felul de gînduri care-l ţinură treaz cea mai mare parte a nopţii.

Amintirea atingerii mîinii ei îi înfiora braţul, iar fiorul î încălzea inima, aţîţînd flacăra pasiunii care-l cuprinsese ş care continua să ardă înăbuşit în sufletul lui. Nu mai încăpea nici o îndoială. Era îndrăgostit de văduva lui Tom Chastain, o femeie care-i spusese de la bun început c nu voia alt bărbat în afară de soţul ei.

Lee ştia destul de bine că un sărut de mulţumire p mîna lui nu schimbase nimic. Se ridică din pat şi încă s mai plimba prin dormitorul întunecat cînd auzi echip întorcîndu-se.

Primul dintre ei apăru jos pe la unsprezece şi s îndreptă fără un cuvînt către ibricul de cafea. Lee băus deja trei ceşti şi era agitat nu numai datorită cofeinei unei nopţi nedormite, ci şi datorită concluziei la care ajun sese în zori. Era îmbrăcat, gata de plecare. Dar rămîne de văzut dacă va primi sau nu o mînă de ajutor. Stăp nindu-şi nerăbdarea, aşteptă, prefăcîndu-se absorbit d lectura ziarului de duminică.

Pe la prînz, cam jumătate dintre oameni apărură. Er tăcuţi şi cu ochii roşii, evident mahmuri. Lee se strîmbă l speranţele i se năruiră. Cînd apăru Joe să-şi ia o ceaşc de cafea şi se aşeză lîngă ceilalţi, Lee se ridică în picioare

– Aş vrea să vorbesc cu voi, băieţi, începu el.

Ei îl priviră chiorîş.

– Deşi după cum vă văd, mă îndoiesc că mă pot bi

a multpe voi. Sînt sigur că ştiţi de gardul care se nstruieşte la nord de oraş. Ei bine, ieri s-a întîmplat va, ceva care arată limpede că asta nu-i o treabă de atori, oricît de bine intenţionaţi ar fi. Cara Chastain a t muşcată de un şarpe veninos.

Oamenii se priviră unii pe alţii, murmurînd surprinşi.

– Cum se simte? întrebă Joe.

– O să se facă bine, răspunse Lee. Dar după cum vă uneam, zona aceea sălbatică nu e un loc pentru epători. E un loc pentru profesionişti care pot construi ld gardul ăla afurisit.

Joe îşi frecă bărbia.

– Vrei să spui c-o să-l facem noi?

– Vă rog să vă gîndiţi la asta.

Lee privi în jur. Majoritatea îşi întoarseră privirile către ă.

– Cred c-o să spun eu ce credem noi, spuse Joe ă o clipă. La toţi ne pare rău de caii aceia care-au fost l dar ştim cu toţii că gardul acela se face pe pămîntul mpaniei. Pare caraghios ca tocmai noi să-l construim.

– Încă nu e proprietatea companiei, Joe.

Linişte.

– Uite, adăugă Lee nerăbdător. Oamenii ăştia sînt înţînaţi. Deja au strîns banii, iar gardul ăsta afurisit se ă oricum. Problema este doar cine o să-l construă – femei cum e Cara Chastain sau noi.

– Cît timp crezi c-o să ia? întrebă Joe.

– Cu o echipă experimentată poate cîteva zile.

– Şi cu şantierul cum rămîne?

– M-am gîndit că ai putea să conduci tu lucrările pen- vreme, Joe. Producţia s-ar putea să se încetinească , dar nu atît de mult încît să nu putem recupera.

oe se sprijini cu spatele pe scaun şi-l privi.

– Socotesc că e cazul să-ţi spun şi restul. Nimeni e noi nu se bucură de accidentul „micuţei văduve" u toţii ne întrebăm cît de departe se va ajunge.

– Ce vrei să spui, Joe?

– Nu-i nici un secret, şefule. Cu ce gîndeşti în ultimele

zile? Cu capul sau cu altceva?

Lee se încruntă cu mîinile strînse în pumni, pregăt
du-se să se repeadă la Joe – bătrîn aiurit şi impertine
Dar apoi încetul cu încetul ochii celorlalţi se ridicară sp
el. În spatele privirilor tăcute, necruţătoare ale oamenil
Lee îşi dădu seama că nu poate ocoli subiectul. Într
barea lui Joe era în mintea fiecăruia dintre cei prezenţi,
Lee nu putea da decît un răspuns cinstit – dacă dor
ajutorul lor.

– Da, aşa este, recunosc, spuse el în sfîrşit. Oricît
zadarnic ar fi, îmi place femeia asta. Probabil că nu m
fi implicat atît în chestia asta dacă n-ar fi fost ea.

Toţi în afară de Joe priviră în altă parte.

– Dar nu sînt atît de vrăjit încît să nu pot gîndi raţion
continuă Lee. Cu cît problema mustangilor se va lungi,
atît mai mult va avea *Sone Star* de pierdut. Dacă va fi
ne războim pentru faza a treia, mai bine să aflăm m
repede decît mai tîrziu. Cu cît hotărîrile vor fi luate m
repede cu atît vom putea termina mai rapid aceas
investiţie şi să ne întoarcem în Texas.

De data asta, cînd oamenii se uitară la el, Lee vă
cîteva priviri mai prietenoase, deşi nimeni nu spuse nim

– Propun să începem de azi şi să lucrăm la sînge pl
cînd terminăm gardul ăla afurisit, încheie el. Toţi cei c
mă vor însoţi vor fi pe statul meu personal de salarii cu
bonificaţie de douăzeci la sută.

Un murmur de entuziasm se auzi la aceste cuvin
Unul cîte unul, oamenii se ridicară.

– Luaţi-vă ghetele şi mănuşile, îi instrui el. Ne ved
afară lîngă camioane.

În timp ce ceilalţi urcau pe scări, Joe îl urmă spre u
Lee îl privi întrebător.

– Şi tu, Joe? Vii şi tu cu mine?

– Socotesc că da.

– Bine, doar astăzi. Am nevoie de tine la şantier.

– Şi pe urmă?

– Pe urmă o să lucrăm la capacitatea maximă. Aş v
să putem pleca la sfîrşitul lunii viitoare, cel puţin în c

priveşte prima faţă.

Joe îşi lăsă capul într-o parte. Şeful avea întipărită pe
p una din expresiile sale mohorîte, obişnuite, din
ma lună.

– De cînd ai devenit atît de nerăbdător să pleci din
king Dune? întrebă Joe.

Faţa lui Lee se întoarse către el cu o privire aspră.

– De cînd m-am săturat să lupt pentru o cauză pier-
tă, răspunse Lee şi plecă.

Soarele era sus, arzător cînd camionetele de la *Sone*
se opriră pe şoseaua de la nordul oraşului. Lee simţi
cuţit în inimă, cînd văzu camioneta Carei parcată mai
faţă, apoi se calmă cînd îi zări pe Nick şi pe Dahlia pe
lul mlaştinii, aruncînd priviri uluite în direcţia lor, în timp
oamenii coborau din camioane.

Nick se alătură plin de bucurie echipei de muncitori,
Dahlia îşi asumă rolul de furnizor, aducînd băuturi reci,
vizii, unelte, tot ce era necesar. Echipa lucra ca o
inărie bine unsă, făcînd progrese uluitoare. Segmen-
gardului se ridicau din pămînt cu precizie, iar gardul
ata în două zile şi jumătate, împreună cu o poartă cu
r care se deschidea destul de mult ca să poată per-
intrarea unei herghelii în galop.

Marţi seara, băieţii se urcară în camionetă şi se
rseră la Fast Break în timp ce Lee rămase să lege
poarta pentru a rămîne deschisă. Singura lui grijă
că mustangii ar putea nimeri noaptea peste gard şi să
ovească, deşi îşi dădea seama că Star era prea
cher pentru ca aşa ceva să se întîmple.

Isul Carei se realizase. El întotdeauna se va gîndi la
la gardul ei.

oarele apusese lăsînd în urmă o umbră blîndă,
usculară cînd Lee se întreptă către sud pe şosea.

ivind în faţă văzu o maşină necunoscută parcată la
şi un bărbat aplecat peste portiera *Jaguar*-ului. Apro-
u-se îl recunoscu pe Louis Talbot. Îndreptîndu-se
locul şoferului şi aruncîndu-i doar o privire fugară,
şi scoase cămaşa şi o aruncă în spatele maşinii.

– Te pot ajuta cu ceva, Talbot?

– Am venit doar să văd chestia asta cu ochii mo răspunse Louis. Uluitor, nu?

Lee privi dincolo de bărbatul din faţa sa, către gard.

– E un lucru solid. Mulţi oameni pricepuţi au lucrat la ol

– Nu m-am referit la gard. M-am referit la puterea un femei.

Ochii lui Lee se îngustară.

– Ai ceva să-mi spui, Talbot? Dacă-i aşa, atunci dă drumul. Sînt obosit.

Louis se îndepărtă de maşina decapotabilă, încruc şîndu-şi braţele pe piept în timp ce-l privea pe texan.

– Sînt tare curios în privinţa companiei *Sone Stu* Superiorii tău ştiu ce-ai făcut?

– Am un singur superior, se răsti Lee şi cunoaş foarte bine problema mustangilor ca şi implicaţiile ei.

– Problema mustangilor, repetă Louis rîzînd strîm Chiar crezi că e convins cineva că ăsta-i motivul? S mai ales ardoarea cu care ai construit gardul?

Maxilarele lui Lee se încleştară; deschise portie maşinii şi urcă înăuntru, fără să scoată un cuvînt.

– Ea e ca o boală, nu? îl tachină Louis. Te face delirezi de febră. Şi într-o zi te trezeşti făcînd lucruri care n-ai fi crezut că eşti capabil să le faci. Am crezut eu sînt cel bolnav, îl luă Louis peste picior. Dar mi luat-o cu mult înainte.

Lee ar fi vrut să-i rîdă în faţă lui Talbot, să-i spună că e cel ce delirează. În loc de asta băgă maşina în viteză plecă, iar expresia de pe chipul lui deveni încruntată timp ce conducea către oraş prin lumina înăbuşitoare asfinţitului.

Cara tocmai îl culca pe Tommy. Nick se îndreptă că dormitorul mare, pustiu sprijinindu-se apatic de un sc vechi. Trebuia să fie în Virginia Beach poimîine dar er două motive bine întemeiate care-l împiedicau s-o fac Dahlia şi Cara.

Gîndurile lui încă mai planau asupra celor două fem

ând intră sora lui. Purta un capot subţire de casă care-i ungea pînă la glezne, dar el observă totuşi un uşor clopătat.

– Ce-ţi mai face piciorul? întrebă el.

– Aproape că nu mă mai doare deloc, răspunse ea zîmbind. Ce este?

– Astăzi am terminat gardul.

– O, Nick, e minunat. Nu-ţi pot spune cît de mult apreciez totul...

– Nu mie ar trebui să-mi mulţumeşti, o întrerupse el. Lee s-a ocupat de asta. Ştii, doar.

– Da, răspunse Cara gînditoare. Ştiu.

Nick se îndreptă spre pat.

– Vino aici puţin, spuse el. Stai lîngă mine.

– Ce este? întrebă ea aşezîndu-se lîngă el.

– Trebuie să plec poimîine, Cara.

Scînteia de spaimă din ochii ei se stinse înainte ca el să poată fi sigur că existase. Totuşi îi accentuă îngrijorarea.

– Poate pot să scap, adăugă el.

– De ce-ai vrea să... Aha! se opri Cara cu un zîmbet amplice. Dahlia.

– Şi ea e un motiv, răspunse Nick, dar expresia lui serioasă nu se schimbă. Dar sînt îngrijorat şi de tine.

– De ce? Ţi-am spus doar. Piciorul aproape că nu mă mai doare deloc.

– Nu vorbesc de piciorul tău. Vorbesc de Mitch.

Numai sunetul numelui o îngheţă. Expresia de pe chipul Carei deveni dură, o replică rebelă deşi superficială de teroarea care o cuprinsese... aceeaşi teroare care îi paralizase ani de zile numai cînd se gîndea la Mitch Lindsay. De cînd se întorsese de la Dahlia, duminică dimineaţa, nici măcar nu scosese nasul afară din casă. Toată lumea presupunea că pur şi simplu avea nevoie de cîteva zile ca să se refacă după accidentul suferit. Dar nu era

– Ce-i cu el? întrebă scurt Cara.

Nick oftă.

– Mai povesteşte-mi o dată ce s-a întîmplat alaltăio
Ai văzut un bărbat într-o maşină şi ai crezut că era Mitcl
– *Era* Mitch.
Nick se uită în sus, ochii lui trădîndu-i gîndurile îng
jorate.
– Tu singură ai spus că l-ai văzut doar cîteva secund
Cara. După toţi aceşti ani, cum poţi fi sigură că era el?
– Cum te poţi îndoi că l-aş recunoaşte, indiferent c
ani ar trece?
– Pentru că s-a mai întîmplat, răspunse Nick blînd.
Cara deveni rigidă.
– Deci încă mă mai acuzi de treaba aia.
– Nu vreau să te acuz. Aş vrea doar să vezi lucrurl
aşa cum sînt cu adevărat. Eu...
Nick o prinse strîns în braţe.
– Te iubesc, încheie el blînd.
– Ştiu. Şi mai ştiu că nu m-ai părăsi niciodată dacă
crede că mă aflu în pericol... într-un pericol adevărat.
ce ţi-e teamă de fapt, Nick? Că s-ar putea să înnebu
nesc?
El se dădu puţin mai în spate şi se încruntă uşor spre o
– Eşti una dintre cele mai raţionale persoane pe c
le cunosc, Cara. Te-am admirat de cînd mă ştiu. Tot
pot spune e că necazul prin care ai trecut tu poate afec
o persoană...
– Stt, îl întrerupse Cara acoperindu-i buzele cu palm
Străduindu-se să zîmbească îl privi în ochi pe fratele
Du-te şi vezi-ţi de treburi şi întoarce-te repede. Eu o să
bine. Promit.
Dar cînd Nick plecă ea se rezemă de uşa dormitorul
imaginîndu-şi casa fără prezenţa lui reconfortantă, re
rînd cu greu şi simţind obşinuita teamă claustrofobică.

Joi după-amiază mustangii fură zăriţi în vecinătat
gardului. Era deja trecut de ora şase cînd Lee putu
plece de pe şantier şi să se îndrepte spre nord.
camion şi un trailer pentru cai erau parcate lîngă şos
purtînd emblema *Dunn's Lodge*. Lee parcă în spate,

o zări pe Dahlia pe mal. Cam la o sută de metri spre rd, herghelia rătăcea în afara gardului, nu departe de arta larg deschisă.

– Bună, Lee, spuse Dahlia cînd el sosi.

– Unde-i Nick?

– A plecat azi-dimineaţă pentru treburi.

Lee dădu din cap iar privirea i se aţinti spre nord.

– Se întîmplă ceva cu mustangii?

– Nu prea, oftă Dahlia. Am ajuns aici aacum o oră şi s-au mişcat dm locul unde sînt acum. O dată armă- ul s-a aventurat pînă la poartă, dar cînd ceilalţi s-au opiat de el, i-a gonit.

– Poate că trebuie doar să avem puţină răbdare, ugeră el.

– Poate, îl aprobă Dahlia.

Trecu o jumătate de oră, timp în care soarele necru- or coborî spre vest, iar caii rămaseră în acelaşi loc. esea păreau să privească peste gard, mirosind şi ntărind păşunea bogată care mărginea pădurea în par- cealaltă. Dar nu se mişcau nici o clipă către poarta re le-ar fi permis accesul în rezervaţie.

– Ce-ai adus în trailer? întrebă Lee.

– O iapă de-a mea. M-am gîndit că poate aş putea să-i ez spre poartă, dar pînă acum nu mi-a venit ideea m să mă apropii fără să-i sperii.

– Te superi dacă încerc eu?

Dahlia ridică dintr-o sprînceană.

– Ştii să călăreşti?

– Da. Ai o frînghie?

– O frînghie? Da. Este una în trailer, dar ce vrei... Stai n, spuse Dahlia nevenindu-i să creadă. Te gîndeşti la nă gîndesc şi eu?

– S-ar putea să merite o încercare.

– Dar mustangii ăştia n-au simţit vreo funie pe pielea biectă ea. S-ar putea să le produci panică.

– O să merg încet, răspunse Lee. Sau... dacă tu crezi o idee rea am putea aştepta în continuare.

Dahlia îl privi din cap pînă-n picioare.

– Eşti sigur că ştii ce faci?

– Nu există decît o singură cale de a afla.

– La dracu', spuse ea după o clipă, hai să încercăm
dată înainte să apară ţînţarii şi să ne mănînce de vii. Vi
o şa?

– O, da, chicoti Lee. Categoric am nevoie de o şa.

Puţin mai tîrziu el se afla în şa şi se îndrepta sp
nord, la pas. Ţinînd frîul cu mîna stîngă, ţinu cu dreap
frînghia strînsă colac lîngă cornul şeii. Cu cît se apro
mai mult de poarta deschisă, cu atît ajungea mai aproa
de mustangi. Cînd mai avea aproape douăzeci de met
armăsarul se separă de herghelie şi înaintă, oprindu-
mîndru în timp ce-l privea pe străinul care se apropia. L
se simţea ca pe vremuri, la concursurile de rodeo.

– Bună, Star, spuse el încet.

Armăsarul ciuli urechile cînd auzi cuvintele blînde.

Întorcînd capul, sforăi şi făcu un pas lateral neră
dător. Lee observă corpul puternic al armăsarului
privirea provocatoare din ochii lui. Să pună frînghia
unul dintre mustangii lui? Nici o şansă.

– Ascultă, prietene, adăugă Lee pe acelaşi ton blîn
Ştiu că nu-ţi place de mine nici cît negru sub unghie d
uită-te totuşi la ce-am să fac.

Ajungînd la poartă, cam la vreo zece metri sud faţă
herghelie, Lee conduse iapa înăuntru gardului şi mer
către păşunea de lîngă pădurea din vecinătate. Călăr
iapa în cerc, fără grabă, o conduse din nou spre locul
unde plecaseră. În faţa lui, Star stătea în dreptul por
deschise. Ceilalţi erau strînşi în spatele lui. Lee dădu fr
liber iepii şi o lăsă să pască. Mustangii priviră nemişca
Ghidîndu-se numai după instinct, Lee aşteptă şi lăsă iap
să pască liniştită, după pofta inimii.

Trecură poate zece minute pînă cînd Star făcu cîţ
paşi înainte şi intră pe poartă. Ridicîndu-şi capul, păru
mirosă aerul ca şi cum ar fi căutat vreo ameninţare. Ap
se întoarse şi se uită direct la Lee. Nu era pentru prim
dată cînd Lee simţea impactul a ceva mai mult decît s-ar
aşteptat de la un cal. Chiar în timp ce se gîndea la ast

măsarul se întoarse şi porni în galop cu coama şi oada fluturînd în vînt.

Iapa îşi ridică capul şi făcu un pas lateral nervoasă. e luă frîul şi o ţinu pe loc, în timp ce herghelia porni, mîndu-şi conducătorul în galop cu capetele aplecate ste cîmp spre plajă.

Lee îi privi depărtîndu-se cu inima bătîndu-i cu putere. au doar nişte puncte la distanţă cînd întoarse iapa tre poartă şi o văzu pe Dahlia aşteptînd acolo lîngă mion şi trailer. Lee ieşi cu iapa la trap prin poartă, se ri şi descălecă.

– Ei, a fost aproape incredibil, îl întîmpină Dahlia.

Venind lîngă el apucă frîul.

– Am crezut că intenţionezi să-l prinzi pe unul din ei cu inghia.

– Nu mai părea o idee potrivită imediat ce-am ajuns olo.

Merseră către trailer, Dahlia ducînd iapa.

– Hai să vedem, zîmbi ea, eşti un vrăjitor cu pistolul, cuţitul, cu caiii. Există ceva ce nu poţi face?

Începutul unei replici glumeţe i se opri pe buze în timp ce gîndurile lui Lee zburară în altă parte.

– Da. Sînt lucruri pe care nu le pot face.

Privind către trailer, adăugă:

– Ce mai face Cara?

– Bine. A avut febră cîteva zile. Nu mă-ndoiesc că a e încă dureroasă, dar ea nu lasă să se vadă.

Dahlia îşi lăsă capul într-o parte studiind cu îndrăzlă profilul rigid al bărbatului.

– Mă gîndeam că o să te opreşti pe la ea să vezi cu ii tăi, adăugă ea.

Lee continua să privească fix înainte.

– Îi consider pe Nick şi pe Tommy prieteni buni, cît pre Cara... ei bine, mi s-a spus, nu demult, că nu sînt venit în casa ei.

– Ştiu. În noaptea petrecerii.

El o privi surprins.

– Am auzit ce-a spus, continuă Dahlia. Dar asta a fost

acum cîteva săptămîni. Nu crezi că lucrurile s-au schimbat de atunci?

– Oare? răspunse Lee împietrit. Nu văd nici o diferenţă.

În ultimele zile se gîndise mult. În întreaga perioadă cît lucraseră împreună la gardul ăla blestemat, Cara se ţinuse la distanţă ca de obicei... purtase verigheta, ca întotdeauna. Nu putea presupune decît că-i rămăsese cu totul credincioasă lui Tom Chastain şi de cînd descoperise că era îndrăgostit de ea, cu trup şi suflet, Lee nu credea că ar suporta să se mulţumească cu asta.

Sesizînd starea proastă de spirit a lui Lee, Dahlia îşi ţinu gura pînă ajunseră la trailer.

– Vrei să te duc pînă la maşină? întrebă ea atunci.

– Nu, o să merg pe jos.

– S-ar putea să te-nşeli, îl apostrofă ea cînd Lee se-ntoarse.

Ezitînd el o privi peste umăr.

– Pentru numele lui Dumnezeu, practic i-ai slavat viaţa! adăugă ea. Nu crezi că asta schimbă ceva?

– Nu chiar. Nu vreau recunoştinţa ei.

– Ce vrei?

Lee avu un rîs scurt.

– Tu chiar spui ce gîndeşti, nu?

– În ceea ce o priveşte pe Cara, da, răspunse Dahlia. Ţin la ea. Credeam că şi tu.

Începutul unui zîmbet dispăru de pe faţa lui Lee.

– Ţin la ea, spuse el. Asta-i problema.

– Are doar nevoie de timp.

– Timp? Ca acela pe care i l-a dat Talbot?

Lee clătină din cap.

– Eu nu sînt Louis Talbot, Dahlia. Nu am de gînd să mă ţin după Cara ca un căţeluş sperînd să primesc o mîngîiere afectuoasă pe cap. Ea îl iubeşte pe soţul ei. Nu vrea alt bărbat. Mi-a spus-o de atîtea ori încît o cred.

– Iar eu îţi spun că te înşeli.

Lee făcu o grimasă.

– Ştii, Dahlia, spuse el, după ce se frige de cîteva ori pînă şi un prost învaţă să nu mai bage mîna în foc.

Lee se-ntoarse şi porni cu paşi mari către *Jaguar* fără se mai uite înapoi.

Lumina asfinţitului pătrundea prin ferestrele ce dădeau re vest, alcătuind dreptunghiuri aurii care se întindeau n încăpere, încălzindu-i spatele Carei şi conturîndu-i ăţişarea din oglindă. Ea purta pantaloni scurţi albi şi ndale.

Părul îi era lăsat liber, strălucindu-i pe umeri; bluza era astru-închis, de culoarea ochilor, care păreau mai ri, de parcă ar fi fost suprinsă de ceva. De fapt era nită de emoţiile puternice care, pe parcursul ultimelor , o purtaseră de la spaima îngrozitoare la o căldură cută care o cuprindea din cînd în cînd ca o torţă.

Din sîmbăta aceea îngrozitoare nu se mai opriseră. nd una cînd alta, zi şi noapte.

Nici chiar somnul nu le întrerupea. Fuseseră şi coş- rele la care se aşteptase, în care Mitch apărea cu ura lui ameninţătoare, cu mîinile întinse către ea. Dar rcuri noaptea, sau mai degrabă, joi dimineaţă, avu- e un vis frumos. Tot ce-şi amintea era că Lee o lua în ţe şi o strîngea la piept, dar ceea ce simţise... Doam- , ce simţise. Se trezise cu o senzaţie care n-o mai răsise toată ziua.

În dimineaţa aceea Nick plecase, iar după-amiaza mmy şi Elsa îi aduseseră un buchet frumos de flori. ara aceea Cara coborîse pentru prima dată la cină de sfîrşitul săptămînii. Tot timpul avusese acea senzaţie de tire ca şi cum s-ar fi aflat deasupra celor ce se receau.

Curînd după cină, Dahlia venise cu vestea că mustan- erau în interiorul gardului... datorită lui Lee Powers.

– Cum a reuşit? întrebă Cara.

– A mers călare pe una din iepele mele şi a lăsat-o să că. Simplu ca bună-ziua. După cîteva minute herghe- a intrat galopînd şi s-a îndreptat către plajă.

– E ceva de capul lui, nu? adăugă Cara puţin visă- re.

– Omul ăsta are mîndrie, răspunse Dahlia cu o privire aspră. Dacă nu faci ceva, îl pierzi.

Spre zori, simţămintele care o copleşiseră pe Cara erau ca valurile unui potop. Nu puteau fi îndepărtate sau negate. Ceea ce începuse în ziua aceea în magazin se transformase în ceva diferit.

Nu putea spune exact ce era, abia de putea cuprinde aceste noi emoţii, dar să le mai şi pună în ordine. Îl admira pe Lee, era mîndră de el, avea încredre în el.... era atrasă de el.

Şi totuşi îl rănise. Privind în urmă cu alţi ochi, Cara văzu limpede că o făcuse şi dorinţa de a merge la el deveni copleşitoare. Chiar şi nervozitatea, care-i ţinea stomacul strîns ca un ghem, nu reuşea să-i oprească dorinţa aprigă.

Soarele apunea. El probabil că terminase treaba pe şantier şi se întorsese la casa de pe plajă. Nu mai avea nici un motiv să amîne. Plecînd de la oglindă, Cara coborî scările şi merse în bucătărie. Nick spusese că Lee bea scotch. Şi Tom prefera băutura asta, iar în pivniţă se afla o ladă de cea mai bună calitate.

Căutîndu-l pe Tommy, îl zări în solariu unde construise un turn enorm din cuburi.

– Oo! exclamă el cînd ea intră. Arăţi formidabil!

– Zău? întrebă Cara zîmbind.

Aplecîndu-se îl sărută pe creştet.

– Mulţumesc, aveam nevoie de asta.

– Uită-te la construcţia mea, mamă.

– E grozavă.

– Cînd o să mă fac mare o să construiesc şi eu ca Lee.

Cara se îndreptă uşor cu degetele zăbovindu-i în părul lui.

– Trebuie să plec, Tommy. Să fii cuminte, da?

– Bine.

Cara merse în bucătărie şi o găsi pe Elsa ocupată deasupra sobei.

– Miroase bine, spuse Cara în timp ce trecea pe lîngă ea.

– Fripură la grătar aşa cum îţi place ţie.

Elsa îşi ridică privirea cînd Cara deschise uşa de la bucătărie.

– E gata în zece minute.

– Sînt sigură că-i minunată, Elsa dar va trebui să-mi deschizi porţia. Trebuie să plec puţin.

Aprinzînd becul, Cara coborî scările înguste, în protestele Elsei. Sticlele negre erau depozitate ordonat pe un raft pe peretele de nord. Cara alese una şi se-ntoarse în bucătărie. Elsa nu făcu nici un efort să-şi ascundă supărarea.

– Ţi-am pregătit mîncarea preferată. Spui că pleci?

– Da, Elsa. Mi-e teamă că da.

Îndreptîndu-se către chiuvetă, Cara luă o cîrpă şi începu să şteargă sticla de praf.

– Nu vreau să par nerecunoscătoare, dar acum nu prea mi-e foame.

Elsa păşi în spatele ei şi privi peste umăr.

– De cînd bei scotch? întrebă ea.

– Nu beau.

Punînd alături cîrpa, Cara se îndreptă către uşă.

– Atunci ce dracu' faci? strigă Elsa.

Cara ezită.

– Nu am absolut nici o idee, răspunse ea şi-şi continuă drumul hotărîtă.

Cu toate acestea, întrebarea Elsei îi răsuna în urechi în timp ce scoase jeep-ul în şosea.

Chiar, ce făcea? Cu o umbră de laşitate, Cara se trezi sperînd ca el să nu fie acasă. Dar cînd opri la Fast Break, primul lucru care-i sări în ochi fu maşina decapotabilă parcată în faţă.

Lee privea cu atenţie schiţele întinse pe măsuţa de cafea. Vizavi de el, un grup de băieţi jucau poker ca în toate serile. Cînd se auzi o bătaie în uşă, Joe spuse să deschidă.

Lee aruncă o privire spre uşă şi sări în picioare cînd

Cara pătrunse în încăpere. Prezenţa ei avu acelaşi ef
şi asupra celorlalţi oameni care se ridicară de la ma
Cara le zîmbi prietenoasă în timp ce se apropie de ei.
o regină, se gîndi Lee.

– Vă rog, domnilor, spuse ea. Luaţi loc. Nu vreau
vă întrerup jocul. Am venit doar să adresez mulţumi
mele celor care au ajutat la construirea gardului în par
de nord a oraşului. Am fost uimită cînd am auzit ce
făcut. Şi la fel şi mulţi localnici. Vă mulţumesc în num
întregului oraş Walking Dune.

Niciodată nu mai văzuse Lee un grup de bărbaţi
de roşii la faţă şi complet lipsiţi de darul vorbirii.

– Foarte frumos din partea dumneavoastră, doam
Chastain, că aţi venit să ne spuneţi asta, zise Jo
deschizînd drumul unui şuvoi de remarci asemănăto
din partea celorlalţi bărbaţi, care fu imediat urmat do
număr de întrebări referitoare la muşcătura şarpelui.

Cara îşi privi piciorul unde singura urmă a rănii era
bandaj mic.

– S-a vindecat foarte repede.

Întorcîndu-şi capul îl privi pe Lee.

– Datorită, mi s-a spus, acţiunii rapide a şefului vost

El continua să stea în picioare, la oarecare distanţă
ea, îmbrăcat cu blugi şi o cămaşă neagră cu mîn
scurte, deschisă la gît, amintindu-i de o seară de
petrecută acasă la ea.

Ridicînd sticla, Cara adăugă.

– V-am adus ceva în semn de recunoştinţă.

Privirea lui Lee se opri asupra sticlei şi apoi se îndr
tă din nou asupra Carei. Dar nu spuse nimic şi se
tăcere neplăcută, în timp ce Cara se întreba dacă
bine venind aici.

– Eu şi băieţii tocmai ne pregăteam să ieşim
Joe, aruncîndu-le celor din jur, care se uitară la
prinşi, o privire grăitoare.

– Nu plecaţi din cauza mea, obiectă Cara.

– Deloc, doamnă, răspunse bărbatul blînd. Eu
ieţii mergem la Nags Head aproape în fiecare vi

ară. Nu-i aşa, băieţi?

De data asta oamenii se înghiontiră unii pe alţii în aba lor către uşă. Cara văzu zîmbetele pline de înţeles re-i înconjurară pe ea şi pe Lee. În mai puţin de un nut, uşa din faţă era închisă iar ei erau singuri.

Ea aşteptă, sperînd ca Lee să spună ceva... orice. Dar făcu doar un singur pas înainte şi se opri. Era limpede dacă trebuia să fie făcut vreun gest de apropiere, ea cea care trebuia să-l facă.

– Ei, ei... spuse el în cele din urmă. Ce surpriză!

Ea porni către el şi se opri la cîţiva centimetri. Ochii li întîlniră, iar fiorul iubirii se declanşă în interiorul lui Lee ă cînd se simţi inundat de această senzaţie – blîndă şi uţită, dulce şi amară.

– Mi-am zis că-ţi sînt datoare cu încă o cinste, spuse ea.

Lee înţelese imediat implicaţia. O, da, îşi amintea rte bine seara în care mersese la casa Chastain cu ranţe atît de naive.

– Credeam că acea datorie a fost plătită, spuse el gănat, luînd în considerare petrecerea surpriză pe re ai organizat-o pentru mine.

Deci, n-avea de gînd să se lase cu una cu două.

– Ai pahare? întrebă ea încăpăţînată.

Ochii lui o măsurară scurt, în timp ce merse şi se arse repede cu două pahare mici. Întinzînd unul către luă sticla şi-i scoase dopul. N-o privi în timp ce turna tura.

– Ce cauţi aici, Cara?

Ea trase aer în piept şi ridică paharul.

– Mă pregătesc să rostesc un toast. Pentru tine, Lee. mulţumire pentru tot ce-ai făcut pentru mustangi şi... ntru mine.

– Pentru tine, răspunse el, privirea oprindu-i-se asupra ndajului de pe picior. Şi cu felicitări pentru vindecarea pidă.

Privindu-se unul pe altul în timp ce beau, Cara luă o hiţătură mică iar Lee una zdravănă.

– Doc şi Ned, Nettie, Jacob m-au vizitat, auzind de

şarpe: M-am gîndit că poate eşti curios să vezi cum a progresat primul tău ajutor.

– Nick m-a ţinut la curent.

– Iar astăzi mi-a venit ideea, continuă Cara iute. În loc să te aştept eu pe tine să-mi faci o vizită, eu eram cea care ar fi trebuit să vină la tine. Pentru a-ţi mulţumi personal.

– Foarte frumos.

Terminîndu-şi paharul, Lee luă sticla şi-şi mai turnă.

– Ştii, spuse Cara încet, mi-a trebuit ceva curaj să vin aici în seara asta. Aş fi preferat un mod mai puţin jenant.

Lee îşi desfăcu braţele.

– Ce vrei să spun eu, Cara? Că-ţi apreciez gestul? Bine. Am fost bucuros să fac ce-am putut pentru tine. Oricine în locul meu ar fi făcut la fel.

Ea clătină din cap.

– Nu cred. M-am gîndit mult la tine în ultima vreme. Eşti un bărbat deosebit. Aş putea să te întreb cum merg lucrurile cu domnişoara Cook?

– N-am văzut-o pe Sandy de săptămîni.

– Deci între voi...

– S-a terminat totul, Cara. De ce întrebi?

– Păi, eu... Poţi să-mi mai pui puţin? adăugă ea şi îi întinse paharul gol.

Lee luă sticla, iar inima-i bătea atît de tare încît îi era greu să toarne fără să-i tremure mîna.

– Nu pot să sufăr femeile timide. Nu accept să fiu una dintre ele.

Punînd paharul jos, Lee îşi băgă mîinile în buzunarele blugilor.

– Dintre toate adjectivele pe care le-aş putea folosi ca să te descriu, timid nu e unul dintre ele.

Cara îşi îndreptă umerii.

– Am spus că m-am gîndit mult la tine. N-am spus însă cît de mult am ajuns să te admir.

Un sentiment de uşurare îl cuprinse pe Lee, dar imediat simţi că îl copleşeşte îndoiala, întrebîndu-se dacă o auzise bine.

– Nu prea sînt sigur c-am înţeles corect, spuse el după o clipă. Vrei să spui că mă admiri ca pe un prieten... sau ca pe un bărbat?

Privirea Carei se fixă în ochii lui.

– Amîndouă, admise ea blînd. Sînt sigură că trebuie să fi privit acţiunile mele ca fiind în contradicţie unele cu altele, continuă ea pe acelaşi ton. Dar de fapt nu sînt aşa, pentru că timpul de cînd te-am cunoscut, m-am comportat aşa cum mi-au dictat sentimentele mele. Dar ele s-au schimbat.

– Cum? întrebă Lee aspru.

Ea făcu un pas înainte şi îşi ridică o mînă. El tresări cînd palma ei îi cuprinse bărbia.

– După cum am spus, şopti Cara, ridicîndu-se pe vîrfuri, eşti un bărbat deosebit.

Îl sărută iute. Lee stătea nemişcat ca o statuie, cu ochii strălucindu-i ca onixul şlefuit.

– Să nu mai faci asta, o atenţionă el în cele din urmă. N-am să mă mai mulţumesc doar cu atît.

Cu o nesupunere flagrantă, Cara îşi ridică buzele şi şi le lipi de gura lui într-un alt sărut cast.

– Cred că acum este rîndul tău să-mi faci un compliment, sugeră Cara răguşit. Sau poţi să spui „Mulţumesc foarte mult" şi să mă trimiţi acasă.

El nu făcu nici una nici alta ci, foarte încet, îşi scoase mîinile din buzunare, atît de încet de fapt încît ea crezu că dădă înnebunească pînă o să afle ce intenţiona el să facă cu ele. Ce o să facă? Ce o să spună? În cîteva secunde mintea Carei lua în considerare peste douăsprezece posibilităţi, nici una însă cît de cît apropiată de răspunsul lui.

– Vrei să vii în camera mea? o întrebă Lee cu o voce atît de înceată încît abia se auzi.

Ţinîndu-şi respiraţia, urmări reacţia ei. Chipul ei frumos se făcu roşu ca para; ochii i se măriră. Surpriza ei era egală la fel ca şi nesiguranţa. Acţionînd după impuls, el făcu un pas înainte, apucînd-o de braţe cu mîini uşoare, ridicînd-o la fel ca un musafir care i-ar fi mulţumit pentru o seară plăcută. Dar nu-şi putea controla focul din privire –

care nu semăna deloc cu al unui oaspete – şi nici dorinţa care se dezlănţui cu o elocvenţă mută cînd o sărută.

Lee nu se grăbi şi o sărută seducător, apăsîndu-şi gura pe fiecare dintre buzele ei, apoi limba lui pătrunse înăuntru, făcînd dragoste cu gura ei aşa cum dorea să o facă cu trupul ei întreg. Cînd îşi înălţă capul, ea îl privi cu ochi strălucitori. Lee nu mai ezită. Punîndu-i un braţ pe umeri o conduse pe scări.

În timp ce braţul lui o cuprindea, Cara îşi aminti senzaţia minunată din vis. Dar împreună cu efectul amorţitor al sărutului lui, o cuprinse şi teama în timp ce urcă scările spre etajul al doilea, fiecare pas pecetluind înţelesul destinaţiei lor din ce în ce mai neliniştitor în mintea ei.

În mai puţin de un minut era condusă într-un dormitor spaţios care avea mirosul apei sărate a mării şi al parfumului provocator al after shave-ului folosit de Lee.

El o lăsă şi se întoarse pentru a închide uşa. Ea se uită în jur observînd două scaune joase în faţa unei mese mici, un covor vechi şi un pat mare şi încăpător, acoperit cu o pătură care părea masculină şi aspră. Pereţii erau acoperiţi cu lemn de pin noduros, ca şi în biroul de acasă, cu picturi cu pescăruşi şi...

Mintea îi tresări violent cînd îi simţi mîinile pe umeri.

– Te-ai răzgîndit? se auzi o şoaptă întrebătoare la urechea ei.

Cara încercă să răspundă dar nu putu.

– Dacă da, spune-mi acum, îi ceru Lee.

– Nu m-am gîndit la asta, murmură ea după o clipă. Presupun că ar fi trebuit.

Degetele de pe umerii ei se crispară.

– La ce te-ai gîndit atunci?

Îi putea spune oare că el era de fapt cel la care se gîndise tot timpul în ultimele zile?

– La weekend-ul trecut, spuse ea în schimb. Şarpele şi felul în care m-ai salvat. La toate lucrurile pe care le-ai făcut, nu numai terminînd gardul, ci de cînd ai venit la Walking Dune. Cara îl auzi depărtîndu-se deşi îi trebui un moment să-şi adune curajul înainte de a se întoarce să

dă lîngă fereastră.

Jaluzelele erau trase. Lee le dădu deoparte şi privi în întunericul care se lăsa.

– Recunoştinţa dumitale a fost notată, doamnă Chain. Nu trebuia să vii în dormitorul meu ca să mi-o confirmi.

Cara se îndreptă de spate.

– Nu de-asta am venit.

Lee se-ntoarse şi se sprijini de perete. Expresia lui era a dreptul furioasă, vocea însă moale ca mătasea.

– Atunci ce dracu' cauţi aici? Ai spus mai devreme că putea să-ţi percep semnalele ca fiind contradictorii. Bine ai dreptate. Aşa este.

– Nu mi-ai dat prea mult timp să mă obişnuiesc cu a, bătu Cara în retragere.

– Recunosc că am pus la cale această mică călătorie pe scări dar puteai să spui dacă nu voiai să vii.

– N-am spus că n-am vrut să vin.

– Atunci ce dracu' vrei să spui? urlă el.

– Să mă ia naiba dacă ştiu! răspunse Cara la fel de . Iartă-mă, spuse ea încet. Amîndoi ştim că nu mai sînt tlţă virgină dar într-un fel aşa mă simt acum.

Cuvintele ei străbătură norul întunecat în care se undase Lee deschizînd drumul razelor de lumină care împrăştiară iute unindu-se pînă nu mai rămăsese nimic o incandescenţă aurie.

Apropiindu-se încet de ea, o luă de umeri şi o întoarse e el.

– Mă vrei, Cara? o întrebă el blînd. Poţii măcar să-mi numai atît?

a îşi ridică privirea, contemplînd încă o dată frumuea întunecată a chipului de deasupra ei, studiind liniile lei, ale gurii şi ale sprîncenelor înainte de a-l privi în ochi. Văzuse ochii aceia strălucind de veselie, eriţi de dezamăgire, negri de furie.

ara îi putea simţi dorinţa sălbatică, deşi Lee o privea emişcarea unei reţineri absolute.

– Da, şopti ea, şocată de afirmaţia care-i scăpase

printre buze.

Primul impuls al lui Lee fu s-o strîngă puternic în braţe. În loc de asta însă el duse mîna cu o încetineală dureroasă către gît şi începu să-şi descheie cămaşa.

Privirea Carei se opri asupra degetelor lui lungi. În cetul cu încetul cămaşa se deschise şi cu fiecare nasture desfăcut părea că un alt muşchi i se încordează pe piept, încît ea simţi că nu mai poate să respire. Cu ochii lipiţi de mîinile lui, urmări cum îşi scoate cămaşa din pantaloni, apoi mîinile îi rămaseră pe lîngă corp, îngrozitor de nemişcate.

Stătea în faţa ei, cu cămaşa descheiată, într-o invitaţie pe care Cara o recunoscu dar nu putea face nimic. Privirea ei se plimbă pe braţele lui apoi se opri; nu-i putea privi faţa, şi rămase aşa, concentrată asupra umerilor conturaţi în negru în timp ce el se dezbrăcă de cămaşă şi o lăsă să cadă pe podea, în spatele lui.

Cara îl mai văzuse fără cămaşă dar nu atît de aproape şi nu în asemenea împrejurări. La o privire mai atentă umerii lui erau mai largi decît îşi imaginase, braţele mai musculoase, pieptul mai puternic, cu muşchii bine conturaţi. Pielea era bronzată de soare şi părea atît de netedă încît parcă o invita s-o atingă. Gîndul acesta avu un efect contrar împiedicînd-o să facă şi cea mai mică mişcare. În ciuda trăsăturilor rigide ale Carei, privirea ei se opri asupra lăţimii umerilor lui, a contrastului dintre părul negru şi pieptul bronzat de soare şi urmări părul acela negru mai jos, îngustîndu-se într-o linie erotică. Ochii ei se opriră la blugi şi în momentul acela Lee întinse mîna şi-şi descheie centura astfel încît blugii rămaseră deschişi în talie.

– Uită-te la mine, Cara.

Glasul lui era adînc şi melodios... îndemnînd-o să ridice ochii deşi ea îşi dădu seama că rămăseseră lipiţi de talia desfăcută.

– Nu cred că pot, reuşi ea să articuleze.

Lee întinse o mînă şi-i acoperi degetele strînse. Erau îngheţate. Punînd şi cealaltă mînă i le desfăcu pe ale el

are se strînseră pumn imediat – şi le aşeză încet pe
eptul lui cald.
– Nu-i nimic, spuse el blînd.
Privirea ei se ridică şi Lee putu să-i vadă ochii de safir
re-l cuceriseră de la-nceput. Numai că acum erau plini
e o asemenea emoţie încît şi el îşi simţi propria emoţie
opleşindu-l.
– Nu ştii cît de mult te doresc? adăugă el cu un glas
roape aspru. De cînd te doresc?
Pumnii încleştaţi se relaxară pînă cînd unghiile ei îi
nseră pielea, apoi se deschiseră complet, degetele ei
ngîndu-i pieptul uşor chiar sub sfîrcuri. Lee se gîndi
m îşi imaginase felul în care ea l-ar atinge cu degetele
celea subţiri şi cînd ea şi le frecă de părul de pe pieptul
l, pasiunea îl copleşi atît de puternic încît strînse ochii
u putere iar mîinile i se încleştară involuntar pe încheie-
rile mîinilor ei.
– Dumnezeule, femeie, murmură el. Ce-mi faci...
Cuvintele aspre avură un efect neaşteptat, asprimea
o calmă pe Cara, dorinţa cuprinsă în ele precipitînd
voia de a satisface. Era un timp îndelungat de cînd
rinţa unui bărbat o aţîţase şi pe a ei.
Şi totuşi cînd se întîmplă, apăru atît de brusc, atît de
bordant, încît era de parcă această nevoie nestăpînită
fi aşteptat, toţi aceşti ani, chiar la suprafaţă.
Sub degetele ei, simţi pielea lui Lee, inima lui bătîndu-i
valnic, arşiţa din el. Reuşise să trezească femeia din
, ceea ce nici un alt bărbat nu putuse să facă. Cara
r fi trebuit să fie surprinsă cînd propria ei dorinţă
nsese viaţă, dar era... cel puţin timp de cîteva clipe
inte ca instincte aproape uitate să iasă la suprafaţă
luînd întregul control.
Mîinile ei, care nu mai ezitau acum, se desprinseră
tr-ale lui şi se înlănţuiră după gîtul lui. Ochii ei, care
l mai evitau acum, se ridicară către ai lui. Buzele ei se
edeschiseră cînd se ridicară către gura lui.
Lee îi cuprinse gura cu a lui, iar mîinile lui îi cuprinseră
, alunecîndu-i pe gît şi pe umeri. Degetele îi mîngîiară

pielea delicată şi se întinseră atingîndu-i sînii plini şi tari, cuprinzîndu-i şi trecîndu-şi degetul mare peste sfîrcul înfierbîntat. Ea îi întîmpină limba şi i-o împinse cu încredere dincolo de parte pentru ca şi a ei să pătrundă în interiorul gurii lui.

Ceea ce începuse cu o încetineală dureroasă căpătă repede o viteză ameţitoare. Scoţîndu-şi pantalonii, în timp ce continuau să se sărute, Lee o atinse din nou cu mîinile ca să se constate că ea-şi descheiase bluza. Ridicîndu-i-o nerăbdător peste umeri, o strînse în braţe şi savură impactul sînilor ei goi pe pieptul lui. Braţele lui se strînseră mai tare în jurul ei iar sărutările îi deveniră mai adînci şi mai nerăbdătoare. Nu-şi dădu seama cînd îşi scosese ea sandalele şi-şi descheiase pantalonii scurţi, lăsîndu-i să cadă pe podea.

Mîna lui alunecă instinctiv în jos, degetele atingîndu-i mătasea slipului. Ridicînd-o în braţe o purtă spre pat, ţinînd-o cu un singur braţ, inconştient de puternic, în timp ce cu celălalt dădea la o parte cuvertura.

Căzură pe cearceaful răcoros, cu trupurile lucind de transpiraţie, Lee aşezîndu-se deasupra. Picioarele ei lungi îl înconjurară, strîngîndu-se în jurul coapselor lui. Lee îşi încleştă degetele în mătasea neagră a părului ei, în timp ce continua să o sărute. Cu cealaltă mînă îi cuprinse coapsa stîngă încordată şi întinsă aşa cum părea să fie fiecare muşchi din trupul lui. Simţea că-i fierbe sîngele în vene cînd îi apucă mîinile şi apoi îşi puse braţele de o parte şi de alta, ridicîndu-şi capul.

– Cara....

Numele îi scăpă printre buze, un sunet rugător dar şi triumfător. Expresia de pe chipul ei părea să oglindească aceleaşi sentimente în timp ce îşi strecură o mînă între ei pentru a îndepărta şi ultima barieră. Ceea ce începu on terminină el – aruncînd slipul de dantelă peste umăr, apoi scoţîndu-l pe al său şi lăsîndu-l să cadă, n-avea importanţă unde.

Lee se întinse complet deasupra ei, cu bărbăţia lui tare atingîndu-i abdomenul moale. Braţele ei îl cuprinseră iar mîinile i se mişcară pe spate. El îşi dădu seama că

mura cînd îşi coborî capul sărutîndu-i tremurător pleoa-e, obrajii, colţul gurii. Ea îi întoarse sărutul, eliberîndu-şi picior de sub el şi acoperindu-i cu el pulpele. Lee mu şi scoase un sunet plin de pasiune cînd coapsele şi făcură loc insistent între ale ei, căutîndu-şi poziţia.

Cînd avu loc primul contact a fost ca şi cum l-ar fi lovit netul, căldura răspîndindu-i-se în tot trupul. Oprin-se pentru o clipă, chiar acolo înăuntrul ei, Lee îşi smul-buzele de pe gura ei şi trase aer în piept, cercetînd cu rivire sălbatică femeia de sub el. Părul ei era împrăştiat pernă iar nările îi fremătau de respiraţia grea. Genele e întredeschiseră şi îl privi cu ochi de culoarea dorin-adînci. Era mai frumoasă decît îşi putuse el imagina odată.

Lee îşi ridică o mînă tremurătoare atingîndu-i obrazul Fiecare părticică din trupul lui pulsa de dorinţă în timp mintea îi exploda cu aceleaşi cuvinte mereu şi mereu, nou.

– Dumnezeule, te iubesc!... Dumnezeule, te iubesc!... mnezeule, te...

Pătrunzînd dureros prin incantaţia divină, un gînd îl duse la realitate. Tom Chastain, cum trebuie s-o fi iubit această femeie... cum trebuie să-l fi iubit ea.

Lee îşi apăsă din nou buzele pe gura Carei într-un ut sălbatic şi o pătrunse adînc, jurînd cu ultimele mo-nte de luciditate că o va face să nu se mai gîndească odată la omul acela.

Nouă

Cara stătea perfect nemişcată. Braţele şi picioarele erau moi, ochii închişi, iar nervii încă îi vibrau de pe urm şocului, dar din ce în ce mai puţin, liniştindu-se... deşi readucea în memorie orgasmul zguduitor care-i cupri sese tot trupul doar cu cîteva clipe mai devreme.

O linişte plăcută, languroasă se aşternu peste ea, î cînd-o să zacă nemişcată deşi simţurile ei se trezira viaţă, făcînd-o să simtă greutatea şi lungimea trupului l Lee deasupra ei... înţepăturile mustăţii lui pe obrazul o sunetul respiraţiei lui... mirosul lui amestecat cu al e... cel mai mult apăsarea bărbăţiei lui aflată încă în interio ei.

Mintea Carei derulă trăirile. Nu anticipase o asemene unire cînd îi păşise pragul şi, chiar dacă s-ar fi aşteptat aşa ceva, n-ar fi putut prevedea un asemeneá extaz. l totdeauna crezuse că îţi trebuie timp şi obişnuinţă înain ca dragostea să devină atît de desăvîrşită, că nu trebu să te aştepţi să fie bine de prima dată.

Ar fi zîmbit dacă ar fi putut. La naiba, dacă ar fi fo mai bine n-ar fi putut suporta, ar fi murit acolo, pe loc masca morţii ar fi purtat însemnele unei plăceri delirante.

El se mişcă uşor şi, deşi retragerea fu blîndă înceată, Cara îşi muşcă buzele. Se dădu deoparte lăsîn loc liber unei adieri răcoroase pe pielea ei umedă înain s-o acopere cu cearceaful. Strîngîndu-şi pulpele, Cara întoarse pe o parte. Doamne, era atît de bine făcut, ca statuie antică. Ăsta era unul dintre aspectele farmecu lui Lee Powers – avea de-a face cu chintesenţa un masculinităţi care le făcea pe fetele visătoare să tremu

dorinţă. În timp ce Cara se gîndea la aceste lucruri privirea lui se plimba uşor peste trupul ei, ajungînd în cele în urmă la faţă.

– Bună, spuse el.

Salutul îi aduse Carei un zîmbet pe buze.

– Bună.

El îi zîmbi, cu privirea rătăcindu-i pe trup, apoi o privi în ochi.

– La ce te gîndeşti? întrebă Cara cu glasul ca o şoaptă răguşită.

– Cît de clar şi de limpede pare totul acum, răspunse el pe acelaşi ton răguşit. Cît de negru ţi-e părul pe spate, cum îţi străluceşte pielea la lumina lămpii, cît de albaştri îţi sînt ochii în această lumină. Mă gîndeam că n-am mai văzut ochi de culoarea ochilor tăi. E ceva ce ar trebui să fi gîndit că se potriveşte... la petalele unei violete, la cer... sau la marea adîncă.

Ea simţi un nod în gît. Înghiţind în sec, Cara ridică o mînă şi-şi trecu degetele prin părul lui negru la tîmple.

– Ştiam că te pricepi să vorbeşti, reuşi ea după o clipă, dar nu mi-am dat seama că eşti poet.

– Doar cînd sînt inspirat.

Brusc o imagine din trecut îi reveni în memorie. Lee privi spre tavan, recreînd imaginea, căutînd cuvintele. Imaginea îi apăru clară şi o văzu strînd cu picioarele încrucişate pe podea, recitînd unui grup de copii vrăjiţi.

– Şi aşa plecă Hiawatha, începu el încet. Hiawatha cel viteaz, în gloria apusului de soare, în pîclele împurpurate ale serii...

– Ce? îl întrerupse Cara cu ochii larg deschişi.

Lee îi aruncă un zîmbet.

– Longfellow, nu? Cam la o săptămînă după ce-am venit aici, s-a întîmplat să prind sfîrşitul unuia dintre spectacolele tale de la magazin. Aveai pe tine o vestă din piele de căprioară şi părul împletit în cozi. A fost cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată.

– Glumeşti!

– Nu. Am privit din uşă.

Zîmbetul lui Lee dispăru amintindu-şi de săptămînile tulburătoare care urmaseră.

– M-am gîndit mult la felul în care te purtai cu copiii aceia, spuse el.

– În ce fel?

– Blînd şi calm, cu ochii strălucitori, cu faţa zîmbitoare. Mă întrebam de ce nu te puteai purta la fel şi cu mine. Acum ştiu că poţi.

– Atingerea ta e uluitoare, spuse ea.

Lee îşi împleti degetele cu ale ei şi aşeză mîinile lor îngemănate între ei.

– Şi a ta. Mai mult decît orice mi-am imaginat vreodată şi crede-mă, mi-am imaginat destul de mult.

– Găseşti că tot ceea ce s-a întîmplat..., privirea Carei se îndreptă către cearceaf, urmărind forma şoldului lui de dedesubt. Găseşti că e ceva deosebit?

– Niciodată n-am mai încercat o senzaţie asemănătoare, spuse el. Cu nimeni. Niciodată.

Ea zîmbi.

– Aha, îţi place asta, nu? adăugă Lee. Să poţi să scoţi din minţi un bărbat?

– Da, admise Cara cu un zîmbet larg. Îmi place.

– Ştii, obişnuiam să visez la tine, dar ştiam întotdeauna că e doar un vis. Niciodată, nici în cele mai îndrăzneţe visuri ale mele nu mi-am închipuit că, de fapt, voi sfîrşi prin a te afla aici, în patul ăsta.

– Nici eu.

– Atunci de ce? întrebă el. De ce în seara asta?

Cara se întoarse punîndu-şi un braţ sub cap în timp ce-l privi lung, serioasă.

– N-am mai putut sta departe, răspunse ea simplu. M-am gîndit atît de mult la asta, rememorînd mereu şi mereu imaginile – tu aruncîndu-te peste mine, tăindu-mi rana, aplecîndu-te deasupra mea, salvîndu-mă. Unul lucru pe care mi-l amintesc din ziua aceea eşti tu aplecat deasupra patului meu.

Lee deveni rigid. Ea observă asta pe chipul lui.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea.

– Sper că nu ai de gînd să spui că ai făcut-o din cunoştinţă.

– Nu, Lee, răspunse Cara blînd. Ai avut dreptate în ătură cu noi de la început. Doar că mie mi-a fost mai u să înţeleg deşi...

Privirea ei se îndreptă dincolo de umărul lui.

– Recunoştinţa cred că face şi ea parte din întreg. A t în fond una dintre cele mai înfricoşătoare după-amie- din cîte îmi pot aminti.

Un fior de gheaţă îl scutură pe Lee, acelaşi pe care-i nţise în după-amiaza aceea la Dunn's Lodge... în du- -amiaza în care Cara pusese atît de înfricoşată... după- iază în care Nick îl făcuse să se întrebe dacă sursa nicii ei era reală sau era creată doar în mintea ei.

– Ce-ţi aminteşti exact? întrebă el.

– Şarpele. Dar înainte de asta...

– Da?

Ea-i răspunse la întrebare prin alta.

– Ai văzut o maşină parcată pe şosea?

Lee simţi cît de mult ar fi însemnat pentru ea să poată punde afirmativ. Oftă lung.

– Nu, Cara. N-am văzut.

– Era albastră. O limuzină lungă din cele care se fă- au pe vremuri.

– N-am văzut nici o maşină. Nici albastră, nici altfel. eu nici nu m-am uitat spre tine pînă cînd n-ai ţipat.

– Am văzut o maşină şi un bărbat înăuntru.

– Mitch Lincoln, completă Lee, atrăgîndu-i privirea e el.

– Da.

– Eşti sigură?

– Sînt sigură. Nu ştii ce-a făcut omul ăsta, Lee. Nu-ţi seama de ce pot să-mi amintesc fiecare părticică a ului lui deşi au trecut atîţia ani.

– Ba da, ştiu.

– Ce?

– Nick mi-a povestit totul. Despre Mitch Lincoln, de- mina părăsită... totul.

– Nimeni nu ştie totul, răspunse Cara sumbru.

– Eu aş vrea să ştiu, zise Lee. Dacă simţi că poţi să mi spui.

Ea îl privi şi se gîndi la zilele întunecate, care nu aveau nici început nici sfîrşit pentru că lumina soarelui era ascunsă. Se gîndi la apa leşioasă şi la mirosul de sulf şi la cea de-a opta zi cînd un zgomot îi atrăsese atenţia iar ea se repezise ca un animal asupra unui cărăbuş, îndesîndu-l în gură cu mîini tremurătoare, apoi scuipîndu-l şi întorcîndu-se să vomite deşi n-avea nimic în stomac şi aşa sfîrşise prin a avea spasme pînă cînd fusese sigură că va muri.

– Unele lucruri e mai bine să fie lăsate deoparte, spuse ea.

– Sînt momente cînd este bine să te confesezi cuiva, sugeră Lee. Dacă omul ăsta e cu adevărat aici....

– Dacă? îl întrerupse Cara ascuţit.

El avu bunul simţ să roşească.

– Ai vorbit cu Nick, adăugă ea. Ştiu ce crede el. Nick e convins că doar mi-am imaginat toată întîmplarea.

– Este posibil?

Ea încercă să-şi tragă mîna. El i-o ţinu strîns.

– Crezi că sînt genul care să-şi imagineze aşa ceva? Să facă din ţînţar armăsar?

– Nu, nu cred.

– Atunci de ce întrebi aşa ceva?

– Pentru că se întîmplă lucruri şi mai ciudate decît mirajul Fetei Morgana într-o zi lungă, înăbuşitoare. Pentru că, la fel cum a spus şi Nick, încă mai ai coşmaruri cu Mitch Lincoln.

– Şi, după cum am spus eu, Nick nu ştie totul.

– Eu aş vrea să ştiu, o rugă Lee din nou. Povesteşte-mi.

Încet expresia de pe chipul Carei se transformă dintr-una aspră într-una hăituită.

– Nu-i o poveste frumoasă, spuse ea.

– Nici nu mă aşteptam să fie. Dar te priveşte pe tine. Doresc să ştiu totul în ceea ce te priveşte.

Un zîmbet fugar îi apăru în colţul gurii dar dispăru repede.

– S-ar putea să-ţi schimbi părerea despre mine.

– Chiar crezi aşa ceva?

Privindu-i chipul, Cara se simţi tentată să-i împărtăşească secretul pe care nu-l mai spusese absolut nimănui; să împartă povara pe care o purtase atîta vreme în suflet. Stăpînindu-şi impulsul, privi brusc într-o parte.

– Crezi că eu sînt alb ca un crin? întrebă Lee.

– Puţini oameni sînt.

– La dracu', Cara, mi-am petrecut o bună parte din tinereţe ca membru al unei bande de răufăcători care îi jefuiau pe bătrîni.

Ochii ei se-ntoarseră către el.

– Eram un gunoi, Cara, şi cînd avea şaisprezece ani fata pe care o iubeam mi-a dat de înţeles lucrul ăsta foarte clar.

Cu un ton aspru al vocii, Lee îi povesti totul despre *Caballeros* şi despre Jennifer Blackwood... cum obsesia de a deveni îndeajuns de bun l-a îndemnat să ajungă un om plin de succes dar l-a făcut să-şi rateze căsnicia.

– N-am putut renunţa la bani, la viaţă, la glorie. Şi astfel mi-am vîndut căsătoria pentru ceva ce s-a întîmplat cînd aveam şaisprezece ani.

Lee zîmbi cu amărăciune.

– O justiţie poetică, nu? O plată pentru iadul pe care l-am făcut împreună cu *Caballeros.*

– Cred că eşti prea aspru cu tine.

– Zău?

– Erai un copil... şaisprezece ani.

Ea trase aer adînc în piept.

– Se-ntîmplă tot felul de lucruri cînd ai şaisprezece ani.

– Ce fel de lucruri, Cara?

Ea privi în ochii lui atît de întunecaţi, atît de calzi. Deodată se uimită cînd îşi simţi buzele deschizîndu-se şi auzi că va vorbi.

– L-am lăsat să mă aibă, şopti ea. Mitch a spus că-mi va da drumul dacă-l las, aşa încît... am făcut-o.

Emoţia care-l cuprinse pe Lee începu ca o remuşcar şi se sfîrşi ca o furie.

– Te-a violat.

Ea clătină din cap.

– Nu. Ţi-am spus. Eu l-am lăsat.

– A fost viol, Cara.

– Nick întotdeauna a crezut că mi-am săpat drumu către ieşire, spuse ea fără nici o intonaţie. Am încerc dar n-am reuşit. Mitch mi-a dat drumul. Avea un cuţit d mi l-a arătat numai, a rîs şi l-a pus deoparte. Ştia că n are nevoie de el.

Îşi simţi lacrimile în ochi dar nu şi-i luă de la Lee căruia faţă se înroşise ca focul.

– Odată ce a început, n-a durat mult, concluzionă ea.

– A fost viol, insistă Lee, tonul vocii lui calm şi amo ninţător.

– Nu...

– Acum cine-i cel aspru cu el însuşi?

Ochii lui îi cercetară chipul şi îşi simţi inima bătîndu cu putere cînd o văzu gata să plîngă.

– Sper ca nenorocitul ăla să fie aici. Mi-ar plăcea s am ocazia să-i sucesc gîtul.

O senzaţie de bucurie se răspîndi în sufletul Car alungînd gîndurile negre care o copleşeau de fieca dată cînd se gîndea la Mitch.

Îi zîmbi printre lacrimi.

– Cavalerul meu în armură, care mă apără?

– Dacă mă primeşti să fiu, răspunse Lee.

– Cred că am acceptat deja, şopti ea.

Sprîncenele lui se ridicară şi rîse.

Cara îl studie în timp ce pe chipul ei apăra o expr de mirare.

– N-am spus nimănui niciodată întregul adevăr, ea în cele din urmă. Nu-mi pot da seama de ce ţi spus ţie.

– Mie-mi place să cred că ştiu de ce, răspunse Lee.

Glasul lui o învălui adînc şi mişcător. Cara privi în o lui cu inima copleşită de emoţie.

– Ai iubit-o foarte mult? întrebă ea.

– Pe cine?

– Pe Marilyn. Presupun că ai iubit-o foarte mult.

Lee ridică din nou mîna Carei.

– Da, murmură el cu buzele lipite de palma ei. Au fost momente cînd am crezut că nu mă voi putea obişnui cu pierderea ei.

Lee îi sărută degetele Carei, iar buzele lui se opriră pe rînd deasupra metalului rece al verighetei. Ridicîndu-şi capul cu o tresărire, privi către inel de parcă nu-l mai văzuse pînă atunci. Acum nu-şi mai avea locul pe mîna ei, cel puţin el voia să creadă că nu.

În timp ce atenţia lui Lee se concentră asupra verighetei la fel făcu şi Cara. Un fior de gheaţă o străbătu, dar dul la Tom revenindu-i atît de rapid încît începu să vomure.

Mişcîndu-şi mîna, Lee apucă verigheta şi o roti uşor în jurul degetului ei aşa cum o văzuse făcînd pe ea de nenumărate ori.

– Ce-a fost a fost, Cara, şopti el. Pentru amîndoi.

– Oare?

Lee o privi şi o văzu arătînd acum total deosebit faţă de o clipă mai devreme, cu faţa rigidă şi ochii opaci.

– Da, aşa este, răspunse el ferm.

– Sînt sigură că s-a făcut tîrziu, spuse ea. Te superi dacă folosesc duşul tău?

Ea se întoarse trăgîndu-şi mîna. Lee ţinu de inel. Acesta îi alunecă la încheietura degetului. Privirea Carei se întoarse brusc către el.

– Cred că e timpul să-l scoţi, spuse el.

Cara îi cercetă chipul şi noile sentimente uluitoare o copleşiră din nou luptîndu-se cu vechea loialitate, trase mîna din strînsoarea slabă a degetelor lui Lee şi coborî din pat, luînd cearceaful cu ea. Acoperindu-şi pieptul, se întoarse către el, care continua să zacă nemişcat în splendoarea goliciunii lui, contemplînd-o şi aşteptînd un răspuns de la ea.

– Am nevoie de timp, Lee.

Privind-o, Lee fu din nou copleşit de frumuseţea ei, părul ca un nor negru, trupul magnific conturat de cearceafuri.

– O oră e de ajuns? întrebă el.

Ea zîmbi, dar lui i se păru un zîmbet trist.

Dispăru însă înainte ca ea să-i întoarcă spatele complet îndreptîndu-se către baie, adunîndu-şi hainele în drum.

Uşa se închise şi o clipă mai tîrziu se auzi zgomotul duşului.

– La naiba, bombăni Lee şi coborînd din pat îşi luă blugii.

Cînd ea ieşi cam zece minute mai tîrziu, îmbrăcată, el tocmai îşi încălţa ghetele.

– Ar fi mai bine să plec, spuse ea.

Lee se ridică în picioare, băgîndu-şi cămaşa în pantaloni.

– Aş vrea să te conduc acasă.

– N-are nici un rost. Am maşina mea.

– Atunci o să te urmez cu a mea pînă acasă şi apoi să mergem la plimbare.

– Nu. Eu...

– Hai, Cara, o întrerupse el şi se apropie de ea cu paşi mari. Ridicîndu-şi mîinile îi dădu părul pe spate.

– Hai să nu încheiem ziua aşa.

Apucîndu-i una din mîini, Cara i-o întoarse şi-i sărută palma cu căldură.

– Am nevoie de timp, Lee, murmură ea. Te rog, dă-mi timp.

Coborîră pe scări în tăcere, alături, fără să se atingă. Lee simţea lupta care se dădea în ea dar n-avea nici o idee cum ar putea-o ajuta.

Cînd ajunseră la uşă el porni înainte.

– Noapte bună, spuse Cara.

– Te conduc la maşină.

– Nu. Hai să ne luăm rămas-bun aici.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Cara...

Ea îl opri, ridicîndu-se iute pe vîrfuri şi sărutîndu-

ţele lui Lee o înconjurară dar într-o clipă ea se depărtă eşi.

– Pot să te văd mîine? întrebă el.

Ea ezită, deşi nu privi înapoi.

– Sună-mă, spuse ea şi plecă.

Lee o privi dispărînd în întunericul străbătut de razele i mult timp după ce n-o mai văzu. Avea straniul timent că orice speranţă a unui viitor alături de Cara, va decide în noaptea asta, că ea era pe cale să ia o ărîre decisivă care ori îi va permite să facă parte din a ei... ori îl va îndepărta pentru totdeauna.

Făcuse dragoste cu el, i se confesase, crezuse în el. Lee îşi dăduse seama la sfîrşit că la marea întrebare fusese dat încă un răspuns. „Tom Chastain", murmură

Păşind înăuntru, Lee merse la masă, îşi turnă un tch şi-l bău. Adevărul neplăcut era că aceasta era rîrea Carei... lupta Carei. El nu putea face absolut ic.

Înşfăcînd sticla, Lee se îndreptă către veranda din te. Urma să fie o noapte lungă.

Şoseaua de pe coastă era întunecată. Chiar dacă ea fi uitat în direcţia lui, în timp ce se grăbea spre jeep, l-ar fi observat. Şi nici nu se uitase.

Ochii lui Mitch se îngustară asupra pantalonilor scurţi . Străluceau în lumina lunii, conturîndu-i şoldurile care unduiau cînd ea se îndreptă spre portiera maşinii. O ordare veche îi strînse stomacul, împrăştiindu-i-se în runtaie cînd şi-o imagină aşa cum o văzuse cu o zi nte, cu părul negru strălucitor, cu picioarele goale lu-. Întotdeauna avusese un trup care îi făcea pe bărbaţi le lase gura apă şi din ceea ce văzuse, cu timpul, ul îi devenise şi mai frumos.

Privirea lui străbătu întunericul, dincolo de un pîlc de ci, spre Fast Break. Uşa era închisă dar el îşi ima- cum fusese în urmă cu cîteva clipe – deschisă... e din interior aruncîndu-şi lumina asupra perechii în

timp ce Cara se înălţase să-l sărute. Mitch simţi cum i stîrneşte gelozia în timp ce vedea cu ochii minţii ca întunecat al bărbatului aplecîndu-se spre ea. Ştia cin – acelaşi tip pe care-l zărise în mlaştină în ziua a acelaşi tip despre care auzise vorbindu-se tot timpul cînd sosise pe coastă în urmă cu două săptămîni Powers. Şeful investiţiilor. Un arhitect extraordinar. Tic losul...

– Cara Malloy, murmură el în întuneric. Te-am iubi odată. Pot s-o fac din nou.

Cînd Cara intră pe uşa din spate, pendula cea mu începu să bată. Ea socoti distrată numărul bătăilor în ti ce stingea luminile. Unsprezece. Părea să fie mai tîrziu unsprezece. Părea să fi fost mult mai mult timp în pat Lee decît doar cîteva ore... iar departe de casă aproape viaţă întreagă.

Casa era tăcută ca de obicei la acest ceas din noa te. Tommy dormea, ca şi Elsa, care se scula dimineaţ odată cu găinile, probabil că la fel. Nimic nu o put abate acum pe Cara de la gîndurile ei în timp ce merse bibliotecă şi se îndreptă fără greş, prin întuneric că biroul lui Tom. Aşezîndu-se în scaunul lui întinse mî către întrerupătorul ornamentat al veiozei *Tiffany*, lumină blîndă se răspîndi în jur lăsînd restul încăperii întuneric.

Degetele ei atinseră verigheta şi, în ciuda faptului se afla pe teritoriul lui Tom, vocea lui Lee fu aceea ca răsună în urechi: „E timpul să scoţi asta".

Niciodată pînă atunci nu îndrăznise cineva să i gereze un asemenea lucru; dar de fapt, nimeni nu a sese dreptul. Carei i se păru că ea îi dăduse acest dr lui Lee. *Este timpul.* Amintirea vorbelor lui făcu să i b inima cu putere pentru că ea ştia ce spunea Lee. N cerea să renunţe numai la verighetă. Din nou Cara gîndi că el avea acest drept.

Sprijinindu-şi coatele de birou, îşi odihni bărbia vîrful degetelor, în timp ce privirea ei hoinărea pe su

biroului. Hîrtiile lui Tom, poze, amintiri... aparţinînd lui ei, iubitului ei.

Cara oftă adînc. Multă vreme după ce el murise, se să-i simtă mirosul la acest birou. Acum era doar na lemnului lăcuit. O cuprinse o durere puternică cu aţia că îl pierdea din nou.

ncepu să umble pe birou, luînd în mînă lucrurile lui, nd sentimentul de apropiere, care nu murise niciodată. Dădu peste manuscrisul din sertarul de jos. Îl văzuse de nenumărate ori, bineînţeles, dar întotdeauna îi ectase dorinţa de intimitate. Acoperite cu o foaie paginile erau legate doar cu o bandă elastică. Îndepărtînd cu grijă banda elastică, puse deoparte foaia de upra. *O singură dragoste* era titlul. *De Tom Chastain.* mîngîie cu vîrful degetelor numele lui, apoi dădu da deoparte.

Ploua cînd el a văzut-o pentru prima oară – un înger cu întunecate ca noaptea şi cu ochi albaştri ca şi cerul oamnă.

Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce citea mai rte, scufundîndu-se în amintirile atît de fericite ale în care se cunoscuseră, primul lor sărut, prima lor te de dragoste. Timpul încetă să mai existe cînd u să dea paginile una după alta. Trecu un ceas şi altul. Cara nici nu-şi dădea seama. El scria despre lor şi mutarea la Outer Banks, şi despre alte mărate momente petrecute între ei, despre care ea pe că uitase. Lacrimi fierbinţi îi curgeau pe obraji. ovestea lor de dragoste trăia în acele pagini... Tom n ele! Iar în timp ce citea ultimele rînduri, Cara plînn hohote. Împingînd alături manuscrisul, îşi îngropă mîini şi se lăsă în voia suspinelor.

upă mult timp trupul ei se linişti doar din cauza oboPrăbuşită pe biroul lui Tom, într-un noian de lacrimi, e din urmă, Cara îşi înălţă capul şi privi cu ochii peretele din faţă. Amintirile despre Tom reînviară şi ă, umplîndu-i mintea pînă cînd, pe neaşteptate, imaginea lui Lee care le copleşi.

Se gîndi la zîmbetul lui Lee, la sărutările lui, la al gerea lui. Simţi cum o căldură puternică i se răspînde prin corp şi atunci ca un efect izvorît dintr-o tristeţe mărginită. Cara văzu limpede despre ce este vorba iubea. Ea iubea doi bărbaţi. Iar Lee Powers merita mult decît o jumătate de femeie.

Ridicîndu-se de pe scaun, Cara ieşi hotărîtă din în pere. Cînd Tommy se trezi a doua zi dimineaţă, ea făcu deja bagajele, pentru amîndoi. Înainte de ora nouă e pe autostradă.

Dînd gata aproape o sticlă întreagă de scotch, Lee trezi tîrziu, mahmur.

După un duş şi o cafea se simţi mai bine. Uitîndu-se ceas, văzu că era aproape amiază şi se întrebă dacă era prea devreme s-o sune pe Cara. Aşteptă aproa încă o oră înainte de a pune mîna pe telefon. Răspun Elsa.

– Nu-i aici, Lee.

Elsa oftă adînc.

– Nu ştiu.

– Ce vrei să spui? întrebă Lee simţind că i se înmo picioarele.

– Ea şi Tommy au plecat din oraş azi-dimineaţă vreme. A lăsat totuşi ceva pentru tine. Un bilet.

Sărind în *Jaguar,* Lee acoperi în viteză scurta dista pînă la casa Chastain. Elsa deschise uşa cu scrisoare mînă. El se întoarse cu spatele şi făcu cîţiva paşi verandă în timp ce rupea plicul şi scoase o foaie elega de hîrtie împodobită cu iniţialele CMC.

Lee, te rog să înţelegi. Am crezut că ştiu ce vreau nu este aşa. Am crezut că pot lăsa trecutul în urmă, dar pot. Iartă-mă. Cara.

Lee citi din nou notiţa şi găsi iarăşi că era extraordi de scurtă... şi definitivă. Braţele îi căzură pe lîngă corp, degetele strînseră ghemotoc hîrtia fină.

– Unde e? întrebă el stînd încă întors cu spatel Elsa.

– M-a rugat să nu spun.
Texanul se întoarse, iar cînd Elsa îi văzu chipul abia îşi u reţine lacrimile. Dorise atîta timp un bărbat potrivit tru Cara şi iată-l aici, în faţa ei. Dar ea îl îndepărta.
– Ţi-am spus cumva vreodată că bunica lui Tommy leşte la Warrenton? întrebă Elsa.
– Warrenton?
– Un orăşel bogat în Virginia. La vreo două ore de cu maşina de aici, spre nord-vest.
ee făcu un pas înainte şi-i strînse mîna bătrînei.
– Mulţumesc, Elsa, spuse el şi se întoarse.
– Ce-ai de gînd să faci?
El se opri pe scări.
– Sincer să fiu, nu ştiu. Dar măcar am idee unde e. umesc încă o dată.
– Noroc, murmură ea şi se reîntoarse în casa pustie.

ra sîmbătă seară.
Cu un pahar în mînă, Louis rătăci prin încăperile întu- te ale casei, amintindu-şi de serile de sîmbătă cînd ul era luminat feeric, cînd muzica umplea sala de bal, aspeţii se plimbau prin holuri... vremuri cînd familia ot deţinuse un loc de prim rang în societate.
n seara asta, singurele lumini din casă erau razele ntii ale lunii care pătrundeau prin ferestre. Trecuseră de zile de cînd în această casă nu mai păşise vreun ete. Era tăcută şi părăsită iar el era singurul ei tor. În această seară, mai mult decît oricînd, Louis ni conştient de asta ca o ironie a soartei.
, care fusese numit cel mai popular băiat de către ii lui studenţi... el care fusese considerat cea mai partidă de către fetele din Walking Dune... el care rea pe întreaga Coastă, vizitînd toate saloanele, cluburile, participînd la toate jocurile de poker, întot- na sigur că va fi întîmpinat cu plăcere şi respectat. ra singur. Şi nu numai în această seară. Era pur şi u singur Punct.
săptămînile de cînd se întorsese în sanctuarul

vechii case, Louis nu căutase pe nimeni şi nimeni nu căutase. Nici măcar Dahlia. Singura mulţumire a unei asemenea izolări era că nimeni nu-i aflase secretul... n încă.

Louis se întoarse lîngă bufetul din sufragerie. Umbr binefăcătoare ascundeau schimbările din încăpere, p reţii cu urme albe, unde altădată atîrnaseră tablouri, vitrină goală, care altădată adăpostise porţelanuri mo tenite de generaţii, o masă văduvită de sfeşnicele masiv de argint care fuseseră mîndria mamei sale. Co vîndute discret în afara oraşului.

Louis luă sticla de vin scump, una dintre ultimele d pivniţa tatălui său, şi-şi turnă o porţie generoasă în pah Sorbind o înghiţitură jignitor de mare din vinul nobil *Beaujolais* privi în întuneric.

Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă, la dracu'! Într-u din zilele acestea va recupera totul... într-una din zil acestea cînd *Sone Star Partners* îi va da o avere pent pămîntul acela lipsit de valoare din nord.

Louis se încruntă, amintindu-şi de gardul blestem care se întindea lîngă şosea. Văzîndu-l cu propri săi oc în urmă cu cîteva zile, se simţise ameninţat personal. N se gîndise niciodată ca va fi ridicat cu adevărat. Acum dădu seama că n-ar fi trebuit să se îndoiască niciod de Cara. Ea spusese că va fi construit un gard şi aşa întîmplase – proiectul fiind susţinut şi îndeplinit de iub ei texan.

Durerea care-l copleşi pe Louis era deja una ob nuită. Luă o înghiţitură de vin dar arsura continuă, r cîndu-se din interior pînă cînd îi ajunse în ochi. Îşi am de dimineţele vesele din bucătăria ei, de plimbările plajă la apus, de discuţiile lungi în nopţile liniştite c Tommy dormea. Îşi aminti cum o sărutase de Anul N bucurîndu-se pentru o clipă minunată cînd ea părus răspundă, apoi simţind cum îl cuprinde disperarea c ea îl împinsese.

Louis îşi frecă ochii, dar imaginea cealaltă, atît supărătoare, se materializă în faţa ochilor lui: C

dicînd-şi braţele către Lee Powers... sărutîndu-l cu o asiune la care Louis visase ani de zile.

– Dumnezeule, gemu el.

O iubise atîta vreme. Cum a putut să-i facă una ca ta? Cum? Din seara aceea cînd îl dăduse afară din sa ei, totul se dusese dracului.

Sună soneria. Louis tresări puternic. Punînd alături harul, merse la uşă şi privi prin geamul lateral. În ciuda unericului de pe verandă, îi recunoscu pe loc – Tim şi ck, gorilele lui Harry Dane.

– La dracu', murmură Louis şi trecîndu-şi repede getele prin părul nepieptănat, îşi imprimă pe faţă un mbet, spera el, convingător.

– Bună seara, băieţi, îi întîmpină el. Ce vînt vă aduce aici?

Ei intrară iar Dick închise uşa în urma lor.

– Credeam că ai idee de ce ne aflăm aici, spuse el. De dracu' n-aprinzi puţin lumina, Talbot?

– Tocmai voiam, răspunse Louis.

Dîndu-se cîţiva paşi înapoi, aprinse un lampadar din ropiere. Lumina nu se răspîndea mai departe de rare, dar era suficientă pentru a le putea distinge clar ele. De data aceasta, în ciuda celor mai lăudabile rturi, zîmbetul lui Louis era tremurător.

– Pot să vă ofer ceva de băut? întrebă el.

– Asta nu-i o vizită de curtoazie, răspunse Dick. Domnul Dane vrea să ştie ce se întîmplă. E mult timp de cînd auzit de tine şi nu răspunzi nici la telefon. Domnului ne nu-i plac oamenii care nu răspund la telefon.

– Am fost plecat, se bîlbîi Louis. A trebuit să plec din aş cu afaceri în ultimele cîteva luni.

– Domnul Dane consideră că ai o afacere neisprăvită l el. Ce spui de asta, Talbot? Ai ceva ce-aş putea lua cu ne?

– Nu încă. După cum i-am spus lui Harry, de îndată mi vînd pămîntul, o să-i plătesc totul... cu dobîndă.

– Domnul Dane vrea ceva acum, drept acont.

– Nu am acum.

Dick se încruntă.

– Am văzut parcată în faţă o maşină elegantă.

– E închiriată.

– Ai cont în bancă?

– Da. Dar am doar strictul necesar pentru acoperirea datoriilor pînă cînd va avea loc vînzarea, răspunse Louis.

– Mi se pare că ai uitat cea mai mare datorie.

Dick îi făcu un semn scurt lui Tom şi, înainte ca Louis să-şi dea seama ce se întîmplă, bărbatul cel solid îi apucă mîna. Degetul arătător al lui Louis pocni ca o surcea.

– La dracu'! urlă el ducîndu-şi mîna rănită la piept. Nu era nevoie să faci asta. Harry o să-şi primească banii!

– Ai mare dreptate că şi-i va primi, comentă Dick. Şi o să primească şi ceva ca acont luna asta. Dacă n-o să audă nimic de tine, ai-să auzi tu de noi.

Dick deschise uşa şi Tom ieşi.

– Şi încă un sfat, Talbot, îi aruncă el. Răspunde la telefon, de-acum înainte.

Ţinîndu-şi strîns mîna care-i zvîcnea, Louis trînti uşa după ei cu o lovitură violentă a şoldului.

A doua zi dimineaţă făcu un duş şi se bărbieri, tărîndu-se datorită eforturilor mîinii strîngi, şi porni într-o călătorie total neplăcută.

Trebuia să afle nişte răspunsuri şi, fie că-i plăcea sau nu, cel pe care trebuia să-l întrebe era Lee Powers.

Louis îl găsi pe şantierul de construcţii, aplecat deasupra unor hîrtii, întinse pe ladă de lemn.

Era singur, restul echipei de la *Sone Star* aflîndu-se undeva la distanţă şi, se pare, muncind din greu la una din casele mari, ridicată lîngă dune. Nu putea găsi o ocazie mai bună.

Louis se apropie de el.

– Aş putea să-ţi vorbesc puţin, Powers? întrebă el ţeapăn.

– Depinde despre ce.

– *Sone Star.*

Lee îşi încrucişă braţele pe piept.

– Bine. Dă-i drumul.

– Cum merg investiţiile?
– Conform planului.
Louis privi spre ţărm.
– Se pare că aţi cam terminat pe aici.
– Aproape. O să mai dureze cîteva săptămîni.
– Şi apoi?
– Apoi prima faza va fi încheiată. La ce vrei să ajungi, bot?
Louis îşi muşcă buzele, apoi oftă din greu.
– Cam pe cînd crezi că *Sone Star* ar putea începe să ocupe şi de celelalte oferte?
Lee ridică dintr-o sprînceană.
– Vrei să spui ofertele pentru faza a treia?
– Sînt sigur că ştii ce vreau să spun, îi replică Louis.
– Nu te pot ajuta, Talbot.
– Nu poţi? Sau nu vrei?
– Dacă aş şti răspunsul ţi l-aş spune. Treaba e că nu u ce se va întîmpla cu Faza Trei. În clipa de faţă viitorul se pare că e în mîinile statului.
Pe Louis îl cuprinse spaima.
– Viitorul ei? Sper că nu vrei să spui că există şansa *Sone Star* să nu-şi mai continue planurile.
– Nu eu decid asta. Dar mai mult de jumătate din mîntul propus pentru faza a treia este al statului. Şi în pa asta mustangii se află chiar în mijloc. Se pare *Sone r* va trebui să aştepte întîi care-i părerea statului înainte a merge mai departe.
– Cît timp?
– Nu ştiu, Talbot. Zău, nu ştiu.
Louis dădu din cap şi se întoarse.
Urcîndu-se în automobil, strînse volanul, strîmbîndu-se de durere din cauza degetului rupt.
– Mustangi, murmură el, Cara şi blestemaţii ei de mustangi.
Plecînd de la şantier, parcurse scurta distanţă pînă la a Chastain. Louis opri motorul şi privi la împrejurimi şi uşa familiară, amintindu-şi de anii în care-i trecuse gul aproape zilnic.

Erau luni de zile de cînd nu mai fusese pe acolo. Părea, însă, de parcă ar fi fost vorba de ani; se înstrăinaseră atît de multe. Din seara în care plecase furios de pe verandă, norocul îl părăsise, aducîndu-l în pragul dezastrului. Nu mai exista decît o singură salvare. Apoi simţi din nou durerea atroce care ameninţa să-l îndepărteze şi de această ultimă ancoră. Furia oarbă îl cuprinse din nou în timp ce Louis stătea în faţa casei Carei, revăzînd elementele aparent separate care se uniseră pentru a-l aţîţa împotriva ei. Femeia pe care o divinizase devenise duşmanul lui.

– Nu sînt aici, Louis.

Privi tresărind în jur şi o văzu pe Elsa lîngă maşină, uitîndu-se la el pe deasupra unei pungi cu alimente.

– Nu sînt?

– Ea şi Tommy au părăsit oraşul ieri, şi se pare pentru destul de mult timp, spuse ea.

– Cît înseamnă destul de mult timp? întrebă el.

– Nu mi-a zis, dar era al naibii de grăbită să plece de aici, asta pot să-ţi spun.

Cara plecată? Şi în grabă? Niciodată nu pleca din Walking Dune... oricum, aproape niciodată. Asta ar putea însemna...

– Nu te-am mai văzut de o grămadă de timp, Louis. Unde-ai fost?

– Prin preajmă. Pe curînd, Elsa.

Pornind maşina, se îndreptă spre casă, cu o scînteie de speranţă luminîndu-i gîndurile negre pentru prima dată de zile întregi.

Cara era în pat cînd se auzi o bătaie în uşă.

– Da? strigă ea.

Abigail păşi înăuntru.

– Pot să-ţi vorbesc o clipă, Carolina?

Înaintă, fără a mai aştepta încuviinţarea Carei.

– M-am abţinut o săptămînă, continuă ea în timp ce se opri la marginea patului. Nu mi-ai dat nici o explicaţie cînd ai venit şi nici eu nu ţi-am cerut vreuna.

Cara puse cartea alături şi-şi încrucişă braţele.

– Aveam impresia că eşti bucuroasă să-l vezi pe Tommy ori de cîte ori e posibil.

– Sînt bucuroasă. Dar trebuie să-ţi spun că nu m-am aşteptat să-l înscrii astăzi la grădiniţă.

– Te deranjează asta? Întotdeauna ai spus că şcoala de aici este superioară celei pe care o avem la Walking Dune.

– Nu mă deranjează. Mă intrigă. Ce planuri ai, Carolina? Exact, cît timp intenţionezi să stai aici?

Cara se sprijini de perne.

– M-am gîndit că ar fi plăcut să petrecem sărbătorile împreună.

– Crăciunul? spuse Abigail, nevenindu-i să creadă.

– Elsa va fi plecată cîteva săptămîni. Întotdeauna îşi petrece perioada asta în Florida, la sora ei. Şi apoi ar fi bine să-l duc pe Tommy înapoi la Walking Dune în timpul vacanţei şcolare, la sfîrşitul anului.

– Dar mai sînt încă două luni şi jumătate pînă atunci!

– Şi asta-i o problemă, Abigail?

– Bineînţeles că nu-i o problemă. Sînt pur şi simplu şocată. Niciodată nu l-ai adus pe Tommy aici mai mult de două zile la sfîrşit de săptămînă şi, chiar şi atunci, erai nerăbdătoare să te-ntorci pe Coastă.

Expresia de pe chipul lui Abigail deveni vicleană.

– S-a întîmplat ceva care a făcu ca Walking Dune să-şi piardă farmecul?

– Nu. Dar lucrurile sînt cam complicate în momentul ăsta.

– În ce fel?

– Ţi-am povestit despre constructori, despre muncitori. Totul e într-o agitaţie continuă acum.

– Eşti sigură că asta-i tot?

Cara îi aruncă la rîndul ei o privire şireată.

– Sînt sigură că asta-i tot ce am de gînd să spun.

Abigail îşi strînse gura pungă.

– Anii n-au ajutat la nimic să-ţi îmblînzească limba.

– Şi nici interesul tău deplasat în treburile mele

personale.

– Ei poftim!

– Nu sîntem confidente, Abigail şi n-am fost niciodată. Tommy este aici. Asta ai vrut. Nu-i suficient?

– Mai mult decît suficient, Carolina. Ai dreptate. Tommy este singurul de care-mi pasă.

Spunînd acestea, Abigail se-ntoarse pe călcîie şi părăsi încăperea.

Cara se lăsă moale pe perne iar privirea îi rătăci dezinteresată prin opulenta cameră de oaspeţi.

Piese vechi de mobilă grea, draperii de catifea, totul era splendid în reşedinţa Chastain dar ea întotdeauna le considerase sufocante. Îi era dor de camerele aerisite ale casei de pe plajă, de mirosul de cedru şi de mare. Îi era tare dor de casă, dar... numai gîndul la ea îi aducea aminte de Lee.

Cara stinse lampa de pe noptieră şi închise ochii încercînd să-şi îndepărteze imaginea lui din minte. Şi totuşi prezenţa seducătoare rămase lîngă ea peste noapte, alungînd coşmarurile cu Mitch, învăluindu-o în patul din casa copilăriei soţului ei.

Ultimele săptămîni fuseseră grele. Cursele închiriate dus-întors se dovediseră a fi cele mai profitabile din cariera lui Nick, dar păruseră interminabile. Era îngrijorat de Cara, care plecase fără să-l anunţe la Warrenton, şi îi era dor de Dahlia. De cînd începuseră să se întîlnească, aceasta era cea mai lungă perioadă cînd erau despărţiţi.

Se îndreptă spre vechea lui furgonetă. În timp ce se apropia o privi lung. Vopseaua pe care i-o dăduse primăvara trecută ajutase ceva, dar în general, încă arăta groaznic – luminile de poziţie stăteau aiurea, portiera atîrna îndoită în balamale datorită accidentelor suferite, care ar fi trebuit s-o distrugă complet cu mult înainte ca Nick s-o fi cumpărat acum cinci ani.

El urcă, gîndindu-se că furgoneta îşi îndeplinise misiunea cînd era abia la început şi trebuise să care uneltele şi echipamentul necesar. Dar acum? Acum avea destul

ni pentru a se putea gîndi la una nouă. Acum avea tul pentru a se putea gîndi la o întreagă viaţă nouă.

Pornind motorul, băgă mîna în buzunar şi pipăi cutiuţa catifea neagră. O întreagă viaţă nouă... alături de hlia.

Timpul petrecut pe mare îl îndemnase s-o facă, se di Nick. După ploaie, culoarea oceanului era aproape ochii ei; la apus cerul era străbătut de culori în nuanţa ului ei. De data asta, ca niciodată, cînd plecase din king Dune, imaginea Dahliei rămăsese alături de el. ul îi amintise de ea.

Nick ieşi pe şosea şi se îndreptă spre sud, zîmbind la dul că-i va face o surpriză. O sunase în urmă cu două dar nu-i suflase o vorbă despre sosirea lui.

Era deja întuneric cînd ajunse la han, iar inima începu bată tare cînd o zări în faţa porţilor. Ea se lăsă în unchi şi aprinse o lumînare într-un bostan.

Abia atunci Nick îşi aminti că era *Halloween.* Gîndul dispăru cînd opri maşina lîngă ea iar ea privi în sus.

Se îndreptă încet, cercetînd cu privirea întunericul, se lăsa, ca să vadă cine se afla în spatele volanului furgoneta străină. Nick coborî şi închise portiera mărind emoţiile care apăreau pe chipul ei – curiozitate, mire... bucurie. Bucuria lui se împleti cu a ei. Prinzînd-o prate Nick o ridică şi o strînse la piept.

– Te iubesc, spuse el.

– Te iubesc...

Gura lui flămîndă o acoperi pe-a ei.

Lee păşi pe balcon şi privi către mare. Era prima zi a lui noiembrie, cerul de toamnă era absolut senin iar apa lucea în lumina soarelui de dimineaţă. Numai priveliş- valora jumătate de milion de dolari, hotărî el, ca să nu vorbim de celelate comodităţi oferite de vila cu trei ale.

Traversînd dormitorul principal ieşi pe terasa care dă spre sud şi aruncă o privire de ansamblu asupra strucţiei. Faza Unu de construcţii era gata. În maxi-

mum o săptămînă îşi vor face bagajele şi se vor întoarce la Houston. Cei care urmau să se ocupe de interioare vor munci toată iarna dar munca lui se sfîrşise. Vilele şi clădirea clubului erau frumoase, aranjate cu grijă în peisajul înconjurător, încît rar se întîmplase să fie pierdută vreo colină sau vreun copac din mediul ambiant.

Lee era mîndru de asta, dar în spatele acestei mîndrii simţea un avertisment solemn că ceea ce făcuse va schimba Walking Dune pentru totdeauna.

Gîndurile sumbre ale lui Lee se adîncirăcînd părăsi casa şi se întoarse pe şosea. Curînd va veni *Thanksgiving* şi apoi foarte repede Crăciunul. Oamenii erau bucuroşi că se întorceau acasă, la familiile lor; el nu simţea încă nimic decît un acut sentiment de spaimă.

Ar fi putut să rămînă pe loc, bineînţeles. Nu-l aştepta nimeni şi nimic în Texas şi era foarte sigur că nu voia să plece din Walking Dune. Se îndrăgostise de acest loc aşa cum se îndrăgostise şi de Cara. Dar tocmai aici era problema. Ea şi Walking Dune erau totuna. Oriunde privea, Lee o vedea pe ea, îşi amintea de ea. Atîta vreme cît rămînea aici nu şi-o putea scoate din minte. Ea şi Tommy erau plecaţi de o lună dar el încă se mai gîndea la ei zi şi noapte... încă se mai uita pe şosea după maşina ei. Asta îl înnebunea.

– Bună, Lee.

Ridicîndu-şi privirea, Lee zîmbi.

– Ce mai faci, Nick?, întrebă el, întinzîndu-i mîna.

– Bine.

– Ce cauţi aici?

– M-am gîndit să trec şi să mă uit mai de aproape la opera ta.

Nick aruncă o privire apreciativă către clădirile nou construite, dincolo de Lee.

– Impresionant. Nu cred c-am mai văzut ceva atît de frumos.

– Mulţumesc. Sînt bucuros c-am reuşit. Tu ce-ai mai făcut? Nu te-am mai văzut de săptămîni de zile.

– Toamna e sezonul cel mai profitabil al anului pentru

lne. Afacerile merg strălucit şi am fost mult plecat. Cînd ung în oraş... ei bine, îmi petrec aproape tot timpul cu ahlia.

Zîmbetul lui Lee se mări.

– Nici pe ea n-am mai văzut-o de mult. Ce mai face?

– Bine, dar e ocupată. Toamna a fost un sezon aglo- erat şi pentru han. Apropo, Dahlia mi-a spus că vă în- arceţi la Houston.

Lee aprobă dînd din cap.

– Pentru cîteva luni. Faza Unu e gata. S-ar putea să reze o vreme pînă cînd lucrările vor începe din nou.

– Cît timp vei fi plecat? întrebă Nick.

– Nu ştiu încă. De ce?

– Pentru că sînt hotărît să-i cer mîna Dahliei şi aş dori -mi fi cavaler de onoare la nuntă dacă eşti pe aici.

Lee îl bătu afectuos pe umeri pe prietenul lui.

– O să fiu, spuse el. Numai să-mi spui cînd. Felicitări.

Nick zîmbi trist.

– N-a spus încă da.

– O să spună.

– Inelul ăsta îmi arde buzunarele. Mă gîndeam de răciun... dacă spune da.

Lee surîse larg.

– Sună frumos, zise el. Foarte romantic.

Faţa lui Nick se înroşi puţin.

– Mi-aduc aminte cum te uitai la ea în seara aceea la sa Chastain, adăugă Lee, tachinîndu-l. Cine ar fi crezut se va sfîrşi aşa?

– Eu nu, veni replica scurtă.

Rîseră împreună pînă cînd expresia de pe chipul lui ck se schimbă încet într-una de curtoazie.

– Da, a fost o seară fatidică, seara aceea, spuse el. pă cîte-mi amintesc şi tu puseseşi ochii pe o anumită amnă.

Felul rapid în care Lee se schimbă la faţă îi aminti lui ck de soarele care se acoperă brusc de nori.

– Haide, spuse el. Mergi cu mine pînă la maşină. ebuie să mă duc în oraş după nişte provizii.

Nick păşi alături de el.

– Am crezut că ai să întrebi de Cara.

– Mă abţin.

– Nu vrei să ştii ce face?

Lee mergea alături cu privirea fixată înainte.

– Nu mă-ndoiesc că sora ta o duce bine.

– Eşti sigur?

– Atît cît pot fi de ceva care o priveşte pe Cara.

– Am vorbit cu ea la sfîrşitul săptămînii. A întrebat de tine.

Lee întoarse brusc capul.

– I-am spus că pleci, adăugă Nick.

– Şi? întrebă Lee după un moment.

– Şi mi-a spus să-ţi transmit toate cele bune.

– Cele bune.

Expresia lui Lee se întunecă în timp ce din nou privi înainte.

– Interesante cuvinte.

– Ce vrei să spui?

– Ce vreau să spun e că sora ta e incapabilă de a oferi ceva, cel puţin în ce mă priveşte pe mine.

– Ce dracu' s-a întîmplat între voi? întrebă Nick.

– Asta-i treaba mea.

Nick scrută profilul împietrit al texanului.

– Cînd am auzit că a plecat la Warrenton, am crezut că-i din cauza poveştii aceleia cu Mitch Lincoln. Dar n-a fost aşa, nu? A fost din cauza ta.

– Zău, Nick, nu ştiu.

– Ce i-ai făcut?

– Ce i-am... Lee dădu drumul unei hohot de rîs care se sfîrşi la fel de brusc pe cît începuse. Nu i-am făcut nimic în afară de a investi mai mult timp, efort şi energie încercînd să mă apropii de ea decît faţă de orice altă femeie pe care am cunoscut-o.

Nick ridică dintr-o sprînceană.

– Aş spune că ea merită efortul.

– Iar eu sînt de acord.

– Şi atunci?

Lee îl privi de-a dreptul frustrat.

– Şi atunci, ce? N-a folosit nici cît negru sub unghie. Există ceva între noi, da. Dar nu destul ca s-o facă să-l dea pe Tom Chastain.

– De unde ştii?

Ajunseră la *Jaguar.* Lee îşi scoase casca şi o puse în portbagaj.

– Pentru Dumnezeu, Nick, zise el supărat, mi-a scris un bilețel de adio şi a şters-o din oraş.

– Şi eu unde eram cînd s-a întîmplat asta?

– Erai plecat, cred. De ce?

– Pentru că aş fi văzut.

– Să vezi ce, fir-ar să fie?

– Schimbarea în Cara.

– Nu s-a schimbat, Nick.

– Ascultă la mine, prietene. Cara nici măcar nu s-a uitat la un bărbat de cinci ani. Dacă s-a întîmplat ceva între voi, indiferent ce, este o schimbare majoră. Eşti sigur că vrei să te întorci la Houston fără s-o vezi?

– Uită-te în jur, răspunse Lee făcînd un gest ironic cu mîna. Nu-i aici.

– Nu. E la o azvîrlitură de băţ de aici. Faci doar două ore cu maşina.

Lee se încruntă.

– După cum am spus, murmură el după o clipă, deja am investit mai mult efort în Cara decît în orice altă femeie pe care am cunoscut-o.

– După cum am spus, îl combătu Nick, merită efortul.

După ce se schimbă de costumul de călărie, Dahlia nu mai cobora cînd se auzi o bătaie în uşa de la dormitorul ei. Deschise şi rămase cu gura căscată.

– Louis!

Maxilarul lui era umflat; avea un ochi învineţit.

– Ce Dumnezeu ţi s-a întîmplat?

Louis păşi înăuntru şi încercă să zîmbească.

– Nu-i chiar aşa de rău, nu?

– E îngrozitor, spuse ea. Ce s-a întîmplat?

Louis înaintă cîţiva paşi, iar zîmbetul chinuit i se şterse

de pe față.

– Am necazuri, fetițo.

– Ce fel de necazuri?

– Serioase.

Louis se întoarse și o privi dezolat.

– Îi datorez unui tip niște bani. S-a purtat cam ne plăcut din cauza asta.

– El ți-a făcut asta?

– Cei pe care-i plătește au făcut-o.

– Păi atunci, să-l chemăm pe Ned...

– Nu pot să-l chem pe Ned, o întrerupse Louis trecîndu-și o mînă obosită prin păr.

– De ce nu?

– Pur și simplu nu pot, Dahlia! Înțelegi?

Vocea lui răsună puternic în încăpere. Dahlia privi alături. Louis făcu un pas înainte repede și o luă de umeri.

– Nu pot să bag poliția în chestia asta, adăugă încet. Crede-mă.

Dahlia îl privi în ochi și-i văzu disperarea.

– Ce pot eu să fac? întrebă ea.

Louis înghiți cu greutate.

– Gorilele sînt încă în oraș. Dacă nu le dau ceva îi seara asta o să pățesc din nou ca aseară. Am nevoie de niște bani, Dahlia. Numai atît cît să scap de ei.

– Poți să iei cît vrei, Louis. Știi asta.

Louis simți un val de ușurare care-i înmuie genunchi.

– Mulțumesc, fetițo. Știam că pot să contez pe tine.

Privirea lui se opri în ochii ei în timp ce lacrimi neașteptate îi apărură în ochi.

– Totul e-atît de încurcat, Dahlia, adăugă el cu glasu răgușit. Nu știu cum de s-au putut toate încurca în halu ăsta.

Ea-și deschise brațele. Louis se prăbuși la pieptul ei Nu mai spuse nimic iar respirația i se domoli. Dar Dahli simți umezeala de pe gîtul ei unde curgeau lacrimile lui.

Hanul arăta diferit acum cînd se aflau oaspeți în vizită Erau cam o duzină, majoritatea oameni vîrstnici, care v

au la han în fiecare toamnă de ani de zile, îi explicase hlia. Se plimbau prin împrejurimi, jucau bridge în sala joc, amintiri ale vremurilor trecute cînd bărbaţii şi prieii îşi petreceau ziua vînînd raţe.

Nick salută zîmbind două doamne cu părul cărunt în p ce urca scările spre camera Dahliei. Bătînd uşor, i înăuntru fără să mai aştepte răspuns. Rămase uluit d o văzu pe Dahlia îmbrăţişîndu-l pe Louis Talbot.

– Iartă-mă, spus Nick, simţindu-şi sîngele invadîndu-i a, cred că ar fi trebuit să bat mai tare.

Talbot se îndreptă şi se întoarse, iar Nick rămase prins văzîndu-i faţa lovită.

– Doamne, omule, reuşi să articuleze Nick. Ce-ai it?

– Un mic accident, spuse el. Tocmai plecam.

Vederea rănilor lui îl impresionă pe Nick dar nu destul să-i anihileze gelozia.

– Bine, răspunse el scurt.

Louis zîmbi trist şi o privi pe Dahlia.

– La revedere, fetiţo. Şi mulţumesc.

Nick avu impresia că Louis îşi îndreptă umerii cînd cu pe lîngă el.

– Pe curînd, Malloy, îi spuse el.

– Sper, răspunse Nick.

Talbot ieşi lăsînd uşa deschisă. Privind-o furios pe hlia, Nick merse şi o închise.

– Ce-a fost asta? întrebă el.

Dahlia păşi către Nick, chipul ei exprimînd o sinceri- e totală.

– Avea nevoie de un prieten.

Nick îşi îndesă mîinile în buzunare, iar degetele lui dură de cutiuţa de catifea.

– Un prieten cît de bun?

– Un prieten. Asta-i tot. Nu voia decît prietenie şi doar a i-am oferit.

– Eşti sigură?

– Nu-l mai iubesc, Nick.

El nu spuse nimic. O îmbrăţişă şi o trase spre el.

– Tu eşti cel pe care-l iubesc, şopti Dahlia.

Nick zîmbi.

– Da?

– Da.

– Atunci dovedeşte-mi-o.

El o sărută, mîinile strecurîndu-se pe sub bluza ei şi mîngîindu-i spatele. Brusc Dahlia înţelese ce voia el să spună.

– Adică acum? respiră ea cu greutate. În mijlocul zilei?

– Te vreau, Dahlia, răspunse Nick, chipul lui exprimînd o dorinţă adîncă. Chiar acum.

Ea îl privi cu ochii ei mari şi verzi.

– Vrei? întrebă el.

Dahlia îi alunecă din braţe.

– Dă-mi un minut, spuse ea.

Nick merse şi încuie uşa în timp ce ea se întreptă spre baie.

Dahlia tremura în timp ce închidea uşa şi privi la neglijeul atîrnat pe spatele uşii. Ţesătura era verde deschis ca şi ochii ei şi subţire ca un voal. Se afla acolo dinainte de plecarea lui Nick, în urmă cu cîteva săptămîni, şi încă nu avusese curajul să-l îmbrace.

Îl adora pe Nick dar a avea un iubit era totuşi o experienţă nouă pentru ea. De fiecare dată simţea preţ de o clipă o pudoare stînjenitoare pe care ar fi putut-o descrie doar ca o teamă pe care o încercau miresele. Privind neglijeul transparent Dahlia îşi scoase în cele din urmă hainele, îl îmbrăcă şi se privi în oglinda de deasupra chiuvetei.

Pe umeri erau legate şnuruleţe de mătase verde care ţineau şi decolteul adînc ce abia îi acoperea sînii. În afară de acele şnuruleţe de mătase, restul era pal şi uşor ca un nor. Cea mai uşoară atingere ar fi împins decolteul sub sfîrcurile care, acum, în starea în care se aflau, ieşeau în relief ca nişte muguri. Totul era creat ca un văl peste trupul ei, o invitaţie de a atinge ceea ce era foarte clar vizibil dedesubt.

Respirînd adînc, Dahlia deschise uşa şi ieşi. Nick era

în pat, acoperit pînă la jumătate.

– Dumnezeule din ceruri, şopti el răguşit. Vino aici.

Dorinţa Dahliei faţă de el îi învinse nervozitatea. El dădu deoparte cuvertura. Ea urcă iar el se aplecă imediat asupra ei, înconjurîndu-i umerii cu braţele în timp ce o sărută.

– Trebuie să te întreb ceva, murmură el în cele din urmă, lîngă buzele ei.

– Acum? întrebă ea visătoare.

– Nu cred că mai pot aştepta.

– Ce este?

El îi luă mîna iar ea simţi o apăsare pe deget care nu putea fi decît un inel.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine? o întrebă Nick.

Privirea ei se mută de la inel la chipul frumos de deasupra ei. Cu un ţipă ascuţit, Dahlia îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui şi-l trase peste ea. Nick rîse încet lipit de buzele ei.

– Consider că asta înseamnă „da", spuse el după o clipă.

– Un da hotărît, zise Dahlia fericită, întinzînd mîna stîngă în spatele capului lui şi admirînd strălucirea diamantului.

– Ce spui de o nuntă de Crăciun?

– De Crăciun? repetă Dahlia cu o tresărire. Dar nu sînt decît cîteva săptămîni pînă atunci, Nick. Nu ştiu dacă pot să aranjez o nuntă întreagă în doar cîteva săptămîni.

– O nuntă întreagă? Vrei una mare?

– Ai auzit vreo mireasă să nu vrea?

– Deci... vrei să mai aşteptăm? întrebă Nick.

Dahlia îi studie expresia îngrijorată de pe chip, apoi zîmbi.

– Ce spui de Anul Nou? întrebă ea.

– Sigur! o aprobă Nick din toată inima.

Dahlia îl îmbrăţişă din nou.

– O să vorbesc la biserică, la florărie, la furnizori...

– Eu o să pregătesc pe *Virgin* pentru o croazieră către Bahamas. Sau ai prefera alt loc?

– *Virgin,* repetă Dahlia gînditoare. Cred că va trebui să schimbi numele ambarcaţiunii tale.

– O, zău? zîmbi Nick.

– Zău. Nu intenţionez că am o virgină în familie.

– Nu?

– Nu.

– Atunci ce-ai spune de *Doamna Malloy?*

Dahlia se lăsă pe perne cu un zîmbet fericit pe faţă.

– Îmi place, zise ea.

– Va trebui să merg la Virgina Beach destul de curînd, spuse Nick. Să-mi închiriez apartamentul, să-mi vînd maşina...

– Să-ţi vinzi maşina? repetă Dahlia, devenind brusc atentă. Vrei să spui furgoneta?

– Deja mă hotărîsem înainte de a veni aici, Dahlia. E timpul să-mi iau una nouă. Ceva ce să putem folosi amîndoi.

Dahlia se ridică în pat.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta!

– De ce să te ocupi?

– Să vînd maşina şi să iau una nouă. O să fie darul meu de nuntă.

– O maşină nouă? o întrebă Nick neîncrezător. Ma gîndeam deja că vei dori să locuim aici, la han. Eu n-am nimic împotrivă. Pot să-mi conduc afacerile din Bellohaven. Dar o maşină nouă? E puţin cam extravagant nu crezi?

– Nu. Îmi pot permite. Sînt bogată, ştii.

Expresia zîmbitoare a lui Nick deveni serioasă pentru cîteva clipe.

– Bogată?

– Bineînţeles. Familia Dunn este una dintre primele familii din Walking Dune. Nu ştiai?

– Nu.

Privirea vioaie a Dahliei îi cercetă chipul.

– Bine, spuse ea.

– De ce?

– Acum ştiu că nu mă vrei doar pentru banii mei.

Nick zîmbi larg în timp ce o luminiţă drăcească îi străea în ochi.

– Ai dreptate în privinţa asta, spuse el, trăgînd-o iute la ptul lui.

Lumina soarelui de după-amiază străbătea sticla rdară a ferestrelor. Localul era pustiu, cu excepţia unei nde enervante care tot băga fise în tonomat. Mitch ea într-un separeu din colţ, cu o bere în faţă.

Scrisoarea bătută la maşină, pe care abia o deschie, zăcea lîngă el pe masa zgîriată. Ca şi celelalte era rtă şi la obiect.

Bine lucrat, scria în ea. *Serviciile dumitale nu mai sînt esare.* Alte cinci bancnote de cîte o sută de dolari se seră înăuntru. Plata finală de la o persoană care nînea un mister.

Mitch se încruntă. Nu-i plăceau misterele şi chiar în a asta existau o groază în viaţa lui. Din cîte ştia, Cara ase în urmă cu trei săptămîni, luîndu-şi cu ea şi proltura. Mitch nu îndrăznea să-ntrebe pe cineva unde aseră, aşa că era complet în necunoştinţă de cauză nd locul unde se afla.

L-ar fi urmărit pe vechiul lui „amic", Nick, dar şi el ase cu cîteva zile înainte de sora lui. Aşa că Mitch îl aveghease pe Lee Powers, ultima persoană pe care zuse împreună cu Cara, bărbatul care o sărutase în a aceea la uşă. Dar Powers mersese doar la şantier care dimineaţă şi se întorsese în fiecare seară la de pe plajă. Asta îl făcea pe Mitch să se întrebe nu cumva toţi încercau să o ascundă pe Cara de el.

Pur şi simplu nu se aşteptase ca ea, Cara, să fugă, nu , oricum. Mitch era aproape sigur că ea-l zărise doar tă, în ziua aceea, la puţin timp după ce sosise pe tă, cînd îşi regizase cu grijă o apariţie, iar ea-l privise oroare atît de adîncă încît lui i se înteţiseră bătăile l. Aşteptase cu nerăbdare încă cîteva ocazii din tea înainte de a-şi pune în aplicare planul.

Expresia de pe chip îi deveni ucigătoare. Dar Cara i-o

luase înainte. El subestimase situaţia, iar ea profitase că era din întîmplare sau conform vreunui plan, pentru nu conta. Jocul continua.

Împăturind bancnotele de o sută de dolari, Mitch îndesă în geantă. Nu erau o avere, dar economisi suficient din alte părţi pentru a rezista o vreme. Cu privire furioasă către scrisoarea anonimă, o strînse gh şi o lăsă în scrumieră.

– Bine lucrat, îşi repetă Mitch pufăind pe nări. Da binefăcătorul său misterios considera că îndepărtarea căloasei din oraş era o treabă bună, înseamnă că n-av pic de imaginaţie.

Golind sticla de bere, Mitch părăsi localul, urcă maşina lui albastră, veche şi hodorogită, şi se îndrep spre nord, către Walking Dune.

Acum avea timp liber. Şi juca după regulile lui.

Zece

Soarele apunea în timp ce Lee mergea cu maşina prin turile Virginiei. Urma să plece spre Houston peste ă zile. Cel puţin, se gîndise el, Cara merita un salut de as-bun, faţă în faţă. Ajunse în Warrenton. Locul stea de bani, bani vechi, pe care un nou-venit nu i-ar ea avea oricît s-ar strădui.

Case mari cu coloane albe se aflau în mijlocul unor şti întinse, îngrijite; copaci bătrîni, mari cît casele, breau aleile tăcute. Nu exista vreun cartier mai sărac al ului. Din momentul în care intrase în oraş, Lee nu use decît o paradă de case bogate.

În cele din urmă, ajunse la un magazin cu staţie de ină şi cabină telefonică. Era doar un singur Chastain artea de telefon. Ceru indicaţii şi găsi drumul exact începu să se lase întunericul, iar lămpile se aprinseră upra unei imense porţi de fier care se afla la capătul .

trînd pe alee, opri botul *Jaguar*-ului doar la cîţiva metri de barieră. Un paznic în uniformă îi ieşi înainte, nd pe chip o expresie neplăcută.

— Pot să vă fiu de folos, domnule?

— Aş dori s-o văd pe Cara.

Expresia de pe chipul paznicului deveni una de lă dezaprobare.

— Cara?

— Doamna Chastain, completă Lee.

— Cine o caută?

— Lee Powers.

— Sînteţi aşteptat?

La dracu', individul ăsta începea să-l calce pe nervi.

– Nu, răspunse Lee scurt. Am nevoie de audienţă?

Paznicul se îndreptă de spate la aceste cuvinte şi merse în cabină unde ridică un microfon şi probabil că intră în legătură cu casa. Trecu un minut. Lee se mişca nervos în scaun şi-şi trecu o mînă iritată prin păr.

Nu se gîndise la aşa ceva. Venise atîta drum şi s-ar putea nici măcar să nu fie primit.

– La dracu', se gîndi el.

Dar paznicul ieşi din cabină şi deschise poarta. Lee ambală motorul şi porni în viteză. Privind alături văzu că portarul îl învrednici cu o privire încruntată. Dar cînd Lee se uită în jur, grandoarea reşedinţei îl făcu să încetinească viteza cu respect.

Luînd în considerare locurile pe unde fusese, lucrurile pe care le văzuse, crezuse că bogăţia a încetat să-l mai impresioneze. Şi totuşi îl impresiona. Ochii lui Lee înghiţeră mesajul transmis de stejarii bătrîni şi de magnoliile vechi de secole precum şi de casa impresionantă de cărămidă din faţa sa. Toate însemnau acelaşi lucru. Deci aici crescuse Tom Chastain. Amintirea casei lui umile, în care se născuse, îi apăru în faţa ochilor. Lee încercă din toate puterile că nu mai facă nici o comparaţie în timp ce se opri în parcarea acoperită din faţa uşilor duble de la intrare, împodobite cu alămuri strălucitoare. Ieşind din maşină se întoarse şi văzu că uşile se deschiseseră.

Lee ocoli *Jaguar*-ul cu ochii aţintiţi asupra femeii care stătea în uşă. Era subţire şi scundă, cu părul cărunt, cu toate acestea, încă, destul de impozantă. Barîndu-i drumul, nu se mişcă nici un centimetru decît pentru a-şi ridica bărbia cînd el făcu un pas înainte, dominînd-o cu înălţimea lui.

– Sînt Abigail Chastain, îl anunţă ea. Pot să vă ajut?

Acum cînd se afla la mai puţin de un metru de ea, Lee îşi dădu seama de duritatea privirii ei. Era îmbrăcată într-o rochie închisă la culoare, cu perle la gît, care valorau mii de dolari şi cu un aer evident de superioritate. Aristocrată din sud – bogată, cultivată, arogantă.

– Nu cred, spuse el tăios. Înţeleg că asta-i casa dumavoastră, doamnă Chastain. Dar nu pe dumneavoastră n venit să vă văd.

Numai datorită luminilor de la uşă Lee putu să obrve urma iritării care-i tulbură sprînceana ridicată întretor.

– După cum i-am spus paznicului dumneavoastră, ăugă Lee, am venit s-o văd pe Cara. E aici?

– Nora mea este sus, răspunse Abigail, pregătindu-se ntru cină. V-aş invita să fiţi alături de noi, dar...

– Nu sînt aici pentru a obţine o invitaţie la cină, amnă Chastain. Nu doresc decît să răpesc cîteva nute din timpul Carei.

– Iar eu nu doresc decît o explicaţie asupra apariţiei mitale nepoftite în pragul uşii mele, tinere.

În ciuda stăpînirii de sine, Lee rămase uluit.

– Poftim? reuşi el să articuleze.

– Sper că nu ai venit aici cu scopul de a o convinge nora mea să se întoarcă la Walwing Dune.

– Mă îndoiesc că cineva ar putea-o convinge de ceva.

– E bine, atunci, de ce-ai venit?

Lee strînse din dinţi.

– Cu tot respectul cuvenit, doamnă Chastain, motivele irii sînt treaba mea. Dar dacă vă e teamă că am venit influenţez plecarea nurorii dumneavoastră, staţi tită.

Femeia îl privi cu autoritate şi îndoială.

– Pot să intru? întrebă Lee.

– Ah, bine, şopti ea după o clipă şi se dău deoparte.

Lee păşi într-un hol uriaş, mărginit de două scări rale, cu un candelabru minunat deasupra şi cu o ă elegantă în mijloc, pe care se odihnea un vas cu lole superbe. Un majordom în uniformă stătea la o anţă respectuoasă în spatele stăpînei sale.

– Cred că o să urc s-o anunţ pe Carolina, spuse ea.

Calorlina! Lee o privi pe femeie.

– Vă rog, spuse el răguşit.

O uşă laterală se deschise şi Tommy năvăli în hol.

– Lee! ţipă el.

Alergînd către el, sări în braţele lui Lee, care-l ridică rîzînd uşor.

– Ajunge, Tommy, îl certă Abigail. Domnul Powers a venit s-o vadă pe mama ta.

Cu o privire ascuţită către Abigail, Lee puse băiatul jos.

– Ţi-am aduse ceva Tommy, zise el, băgînd mîna în buzunar şi scoţînd o statuetă mică, pe care o terminase noaptea trecută.

– Oo! exclamă Tommy. E un mînz!

– Unul din mînjii lui Star, nu-i aşa? întrebă Lee.

– Da! Unul de-al lui Star! Mulţumesc Lee!

Lee întinse mîna şi-i ciufuli părul blond.

– Cu plăcere, Tommy. Mă bucur că-ţi place.

– Crezi că te poţi duce sus la mama ta şi să-i spui că are un vizitator? îl întrerupse Abigail.

– Sigur şi o să-i arăt asta! adăugă Tommy, fluturînd statueta în timp ce se repezi sus pe scări.

– Încet, Tommy! îl admonestă bunica lui, deşi Lee fu bucuros să constate că observaţia n-avea aproape nici un efect asupra băiatului.

Femeia duse o mînă cu manichiură perfectă la tîmplă de parcă acolo s-ar fi aflat toate greutăţile din lume, apoi făcu un gest elegant cu aceeaşi mînă, care se sfîrşi într-o invitaţie.

– Dacă vreţi să mă urmaţi, domnule Powers? Sînt sigură că Tommy o va aduce pe mama sa direct în salon.

Ea îl conduse într-o anticameră, care era mai intimă dar nu mai puţin elegantă decît holul. Privind în jur, în timp ce-o urma pe Abigail, Lee se afla deja în mijlocul încăperii înainte de a observa căminul de marmură de pe peretele din faţă. Deasupra lui era atîrnat un portret enorm al unui tînăr, care semăna atît de bine cu Tommy încît Lee ştiu numaidecît că se afla în faţa lui Tom Chastain.

Se opri brusc.

– Aş dori s-o întîlnesc pe Cara în hol, dacă nu v

anjează.
Abigail se întoarse.
– Ba da. Mă deranjează. Nu obişnuim să primim tatorii în hol.
– Poate aş putea să vă cer îngăduinţa cu această zie, îi răspunse Lee cu o plecăciune.
Abigail ridică dintr-o sprînceană.
– Mă surprinzi, domnule Powers, remarcă ea. Am ît că eşti din Texas.
– Da, aşa e.
– Toţi texani sînt atît de politicoşi?
Lee îi zîmbi fermecător.
– Nu mă pot pronunţa în privinţa tuturor, doamnă stain. Dar pot spune cu siguranţă că noi obişnuim să eplinim dorinţele vizitatorilor noştri, atunci cînd sosesc asele noastre, oricît de neanunţaţi ar fi.
– Aş spune că voi cei din vest duceţi ospitalitatea prea arte, remarcă ea sec.
– Poate, doamnă, răspunse Lee cu glas exagerat de gănat, dar totuşi aş prefera s-o întîlnesc pe Cara în parte.
Abigail se îndreptă de spate.
– Iar eu aş prefera să ne comportăm după regulile bilite de mult în această casă. Ce nu-ţi convine în era asta, domnule Powers?
Înainte de a se putea opri, privirea lui Lee poposi pra portretului.
Abigail îi urmări privirea.
– Înţeleg.
Lee privi din nou spre ea şi fu confruntat cu cea mai rvantă expresie de mulţumire de sine pe care-o use vreodată.
– Există un vechi proverb, domnule Powers, continuă „Dragostea adevărată nu moare niciodată": Dacă-ţi e prin minte că i-ai putea lua locul fiului meu, te înşeli rnic. Carolina îi rămîne cu totul devotată, după cum şi uie, de altfel. Fiul meu a fost un bărbat extraordinar.
Faţa lui Lee se împietri.

– Aşa am înţeles şi eu. Dar e mort de cinci ani. A trecut destul de mult timp.

– Deci nu negi că o problemă de inimă te-a adus aici în seara asta.

– Nu neg şi nu afirm nimic... în faţa dumneavoastră. V-am mai spus. Motivele pentru sosirea mea aici sunt personale.

– Dar nu greu de ghicit, sublinie Abigail. Poate ar fi bine să fii informat de faptul că mulţi bărbaţi şi-au încercat norocul pe lîngă Carolina, de la decesul fiului meu, şi toţi fără nici o şansă. Mă îndoiesc că norocul dumitale se va dovedi a fi mai mare decît al lor.

– Pot să vorbesc şi singură, Abigail.

Lee se-ntoarse brusc. Ea se afla la cîţiva metri în spatele lui, chiar în uşă. Tommy era lîngă ea, zîmbind fericit şi strîngînd încă în mîini căluţul de lemn.

Deşi Lee reuşi să-i facă cu ochiul băieţelului, nu se putu împiedica să nu o privească pe Cara. Tulburător de frumoasă ca întotdeauna, purta un pulover alb şi o fustă strîmtă de aceeaşi culoare, cu părul ridicat într-un coc simplu.

– Bună, Lee, spuse ea. E o adevărată surpriză.

– Nu-mi place să rămîn dator, replică el încet. Mi se pare că-mi amintesc că şi tu mi-ai făcut o adevărată surpriză în urmă cu vreo lună.

Obrajii Carei se împurpurară şi îşi întoarse privirea.

– Ţi-aş rămîne recunoscătoare dacă ne-ai lăsa o clipă singuri, Abigail.

– Foarte bine, spuse bătrîna, privirea ei de gheaţă mutîndu-se de la Cara la Lee şi din nou la Cara.

– Dar sper că această vizită nepoftită să nu întîrzie cina. Bucătarul a pregătit pui în sos de vin.

– Poţi începe şi fără mine, dacă se va întîmpla așa, spuse Cara.

– Nu-i un exemplu bun pentru Tommy.

– Sînt sigură că va trece cu uşurinţă peste asta.

Cara puse o mînă afectuoasă pe umerii lui Tommy în timp ce-l privi.

– Nu-i aşa, Tommy?
– O să mănînci şi tu cu noi, Lee? ciripi băieţelul.
Lee zîmbi.
– O să-mi iau bilet pentru altă dată.
– Cum adică?
– Adică o să mîncăm împreună altă dată. Da?
Băieţelul oftă cu dezamăgire.
– Promit.
– Hai, Tommy, interveni Abigail şi se-ndreptă iute către ɔotul ei. Au de discutat probleme personale.
Scoţîndu-l pe Tommy din încăpere, Abigail închise le, o curtoazie la care Lee nu s-ar fi aşteptat. Băieţelul runcă o ultimă privire de regret înainte ca uşile să se hidă complet. Lee zîmbi din nou dar, în timp ce-şi ɔarse ochii către Cara, expresia îi redeveni sobră.
– Mi-a fost dor de Tommy, o anunţă el. Lucrurile n-au l fost la fel pe şantier fără el, care venea în fiecare zi pe ɔlo.
Glasul lui adînc străbătu distanţa dintre ei şi o învălui Cara cu o căldură care o înfioră. Ea continua să stea nişcată, pe loc, resimţind încă şocul apariţiei lui, cu ıtea plină de impresii – cît de înalt era, cît de frumos, n numai sunetul glasului lui o lăsa fără respiraţie. ndu-se cu el aici, mai ales în această încăpere, era o ıuţie pe care nu şi-ar fi imaginat-o niciodată – părul lui ɔru ieşind şi mai mult în evidenţă alături de cel blond al batului din portret. Tom şi Lee... Lee şi Tom. Privirea ei uprindea pe amîndoi şi Cara se gîndi că nici o altă ıeie nu putuse fi mai sfîşiată decît ea.
– Şi lui Tommy i-a fost dor de tine, reuşi ea să spună ɔele din urmă.
Lee făcu cîţiva paşi către ea, iar privirea îi rătăci prin ăpere înainte de a se opri din nou asupra ei.
– Ăsta-i un adevărat castel, spuse el. Paznic la poartă, lordom la uşă, tot dichisul. Înţeleg de ce te-ai stabilit .
– Nu m-am stabilit aici.
Lee ridică dintr-o sprînceană.

– Nu?

– Nu.

– Cel puţin aşa pare. Cara Chastain, murmură el. I dera comunităţii... campioana cauzelor... Îşi clătină capul Nu m-aş fi aşteptat niciodată să fugi aşa.

Deşi spuse pe un ton calm, cuvintele usturau.

– Poate că în fiecare dintre noi există ceva care ne îndeamnă să fugim, răspunse ea, dacă există un moti

– Bine. Care a fost motivul tău? Mitch Lincoln sau eu?

Numele îi dădu fiori de gheaţă pe şira spinării. Pri Carei se îndreptă în altă parte.

– Au fost mai mult lucruri, spuse ea. Eu, tu, or Deodată totul părea să iasă de sub control.

– Deci ai întors spatele la tot.

Ea îl privi din nou în ochi dar nu spuse nimic.

– Chiar şi mustangilor, adăugă el.

– N-am întors spatele oraşului sau mustangilor. Am rămas în legătură cu Dahlia şi intenţionez să-i vorbesc guvernatorului. Pot să stau la fel de bine aici ca în Walking Dune.

– Scuză-mă. Atunci mi se pare că singurul de care fugi sînt eu.

Deşi timbrul jos al glasului său nu se schimbă nici o clipă, expresia chipului său conţinea o furie abia stăpânită.

– Mi-era teamă c-aşa ai să vezi lucrurile, spuse Cara după un moment.

– Cum altfel le-aş putea vedea?

– Ţi-am lăsat o scrisoare.

– Mulţumesc foarte mult. Înţeleg că nu te-ai gîndit că era necesar să vorbim faţă-n faţă.

– La ce-ar fi folosit?

– Cine ştie? răspunse aspru Lee. S-ar fi putut să ajut. Pomeţii obrajilor lui ardeau, iar sprîncenele erau înclinate deasupra ochilor acuzatori.

– Te-am rugat să înţelegi, spuse Cara vehement.

– Aş vrea, dar îmi ceri să înţeleg al naibii de multe.

– Oare?

– Eu aşa aş spune. Scrisoarea ta era puţin cam vagă.

ugă el. De fapt ce voiai exact ca eu să înţeleg?
După o clipă îngrozitoare ea se-ntoarse cu faţa la el.
– Că nu sînt liberă.
Cuvintele spuse răguşit răsunară în urechile lui Lee.
– Ai mai spus asta şi înainte, spuse el. Dar n-ai fugit odată.
– Acum lucrurile sînt diferite.
– Oare?
– Bineînţeles că sînt. În noaptea aceea cînd noi... am împreună, mi-ai spus că era timpul să-mi scot inelul. aşteptai ca eu să-l uit, Lee, şi eu, pur şi simplu, ... nu

Privirea lui Lee se opri asupra mîinii ei, căutînd şi nd verigheta pe degetul ei.
– Am crezut că ai nevoie de timp, murmură el. Cum se că ai reuşit să iei o hotărîre şi să şi pleci din oraş în a doua zi dimineaţa?
– Atîta timp mi-a trebuit, răspunse Cara solemnă.
El rîse slab.
– Nu ţi-a trebuit prea mult.
– Nu fi aspru, Lee. Nu-i uşor pentru nici unul dintre

– Nu-i uşor pentru mine. De asta sînt sigur.
– Îmi pare... rău.
– Nici pe jumătate cît îmi pare mie, scumpo.
Cara deveni rigidă.
– Al mai folosit odată termenul ăsta şi înainte cu laşi ton muşcător. Nu-mi place.
– Iartă-mă, răspunse Lee scurt.
– Ştii spuse ea cu o privire provocatoare, totul s-a mbat de cînd *Sone Star* a venit în oraş. Înainte de Walking Dune era o aşezare liniştită, mulţumită, ră... şi aşa eram şi eu.
– Sperînd că vei reuşi să duci o viaţă normală?
Ea îl privi fix, cîteva clipe lungi, amintindu-i lui Lee de o oară rănită, făcîndu-l să dorească să-şi ia înapoi tele.
– Ai făcut tot drumul ăsta ca să mă răneşti? întrebă ea.

De aceea ai venit?

– Nu. Eu...

– Atunci de ce ai venit?

– Ca să-mi iau rămas-bun.

Asta o opri. Îi opri pe amîndoi. Deodată inevitabi apăru între ei ca un zid imposibil de străbătut. (fantoma lui Tom Chastain, se gîndi Lee.

– Plec la Houston poimîine, adăugă el.

Ea dispăruse din viaţa lui cu săptămîni în urma ştiuse de cîteva zile că el urma să plece. Şi totuşi Car cutremură auzindu-l.

– Nick mi-a spus că pleci, dar nu mi-a spus pentru vreme.

– Nu se ştie, mai ales acum cu problema aceast mustangilor. Ai reuşit să pui lucrurile în mişcare, să continuă el. Nu am crezut niciodată că va fi posibil, d am impresia că *Sone Star* nu face decît să aştepte vadă care va fi următoarea mişcare a Carei Chast Dacă eu aş fi şeful acestei companii aş anula totul. nu sînt... nu încă, oricum.

– Nu încă? repetă Cara surprinsă.

– Nu cred că am apucat să-ţi spun, dar practic constrîns să-i succed lui Frank Wlinston la *Sone Star*.

– Şi ce înseamnă asta?

– Director executiv. Avînd în vedere ambiţiile de care-ţi povesteam acum cîteva săptămîni, cred că poţi înţelegi ce va înseamna numirea asta pentru mine.

– Da. Cred că pot.

Cara privi absentă trandafirii albaştri care se-ngem nau pe covor, încercînd să se obişnuiască cu imagi lui Lee ca director atotputernic, stînd în spatele unui bi ia mii de mile depărtare. Brusc ochii ei se umplură lacrimi imposibil de stăpînit.

– Deci vei locui la Huston, spuse ea.

– Acolo am locuit şi în ultimii cinci ani.

– Înţeleg, spuse Cara.

– Îmi vine greu să mi te închipui în altă parte decît Walking Dune, sau făcînd altceva decît dînd ordine de

Capul ei aplecat plin de tristeţe îl făcu să simtă o nţă nebună de a întinde mîinile spre ea, de a o mîn- de a o strînge în braţe. Dîndu-şi deoparte jacheta, şi îngropă mîinile în buzunare.

- Sună tentant, spuse el. Ideea de a rămîne în Walk- Dune, de a face din acest oraş un cămin. Dar nu pot, ugă el. Nu pot dacă nu te am pe tine. Sînt îndrăgostit ine, Cara. Afirmaţia răsună în camera tăcută, cerînd spuns, pe care ea deja spusese că nu-l poate da. Îl incapabilă să scoată un cuvînt, cu ochii mari şi zi.

- Văd că asta nu are nici o importanţă, concluzionă

- Ba are.

- Nu îndeajuns.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz.

- Nu face asta, îi ceru el.

- Nu mă pot abţine.

Cara înghiţi cu greu dar nu-şi putu stăpîni durerea şi lacrimile fierbinţi care-i umezeau genele.

- Îmi eşti drag, Lee, adăugă ea cu un glas şoptit ca rea printre trestii. Indiferent ce se va întîmpla, întot- una îmi vei fi drag.

- Frumos. Dar nu-i suficient.

O altă lacrimă se alătură celei dintîi, căzîndu-i pe z, lăsînd o urmă strălucitoare. Scoţîndu-şi mîinile din nare, el făcu cîţiva paşi grăbiţi, îi luă faţa în mîini şi se că deasupra ei.

El se gîndea la un sărut scurt – la dracu' cine ştia la e gîndea el? – dar cînd buzele ei tremurătoare se deschiseră, Lee îşi dădu seama că nu se mai putea părta. Ridicîndu-şi capul, privi adînc în ochii uzi de mi şi-i mîngîie obrajii umezi cu un gest de rămas-bun.

- La revedere, Cara, spuse el, întorcîndu-se înainte de mina de spus cele două cuvinte.

O părăsi acolo, în încăperea aia blestemată, cu retul ăla blestemat şi ieşi în hol, găsind-o pe Abigail

Chastain care-l aştepta la uşă.

– Îmi pare rău că v-am întrerupt seara, doam Chastain.

– Nu-i nimic. Ea deschise una din uşile duble. meritat să vă cunosc. În fond sîntem puţin complici.

Lee ieşi afară, se opri şi privi întunecat peste um emoţiile lui fiind pe punctul de a exploda şi, găsind cine să-şi verse focul, nu putu rezista.

– Ce dracu' vrei să spui, doamnă?

– Hai, domnule Powers, eu încercam de ani de ă să-i aduc aici de la Walking Dune. Se pare că dumne ai reuşit să-ndeplineşti sarcina asta doar în cîteva lu Felicitările mele, domnule.

Înainte ca Lee să-şi dea seama că ea, probal trăsese cu urechea la convorbirea avută cu Cara, Abig Chastain zîmbi dulce şi-i închise uşa în nas.

Jaguar-ul ţîşni prin poartă ca din tun. În maşina p cată la curbă, într-o umbră discretă, Mitch se lăsă spate în scaun. Nu mai era nevoie să-l urmărească n departe. Domnul Powers îşi îndeplinise misiunea.

Mitch se strîmbă aruncînd încă o privire asupra po impresionante dincolo de care se vedea forma masivă unei clădiri cu lumini aprinse la majoritatea ferestrelor. l tăbliţa indicatoare de la stradă era scris *Chastain*. Mit îşi întipări numele în minte, savurîndu-l aşa cum ar fi sav rat o băutură rece într-o zi fierbinte. Văzuse casa imp nătoare din Walking Dune. Şi totuşi abia acum realiză se gîndise tot timpul la Cara doar ca la Cara Malloy pînă în seara asta.

În seara asta văzuse cine devenise ea. Cara Chast din familia Chastain din Warrenton. Trebuie să fie al naib de bogată. Mitch rînji. Şi Cara se pricepea atît de bine împartă. Întotdeauna ştiuse că într-o bună zi drumurile se vor întîlni din nou. Era inevitabil. Soarta lui era leg de a ei. Doar că nu-şi dăduse seama cît de profitabilă va dovedi situaţia.

Pornind motorul, Mitch aruncă o privire de rămas b

ţilor de fier care închideau accesul spre domeniul
stain. Locul îi amintea de o afurisită de fortăreaţă;
vea de gînd să se apropie de ea aici. Dar nu era nici o
blemă. Ea o lăsase pe menajera aceea bătrînă să aibă
ă de casă şi de magazin la Walking Dune. Cara se va
arce şi insula izolată din Outer Banks erau mult mai
rabilă planului care se închegase în mintea lui.
Se va întoarce, se gîndi Mitch, plecînd cu maşina.
una din aceste zile, se va întoarce.
Şi în fond, avea o mulţime de timp liber la dispoziţie.

În dimineaţa însorită, în care Lee trebuie să plece la
ston, dispoziţia lui era proastă, gîndurile furtunoase.
Echipa plecase cu maşinile spre nord în urmă cu o zi
să ia avionul de la aeroportul internaţional de la
folk. Lee îşi amînase zborul cu o zi, rămînînd în urmă,
urile, pentru a închide Fast Break. Acum apa fusese
ruptă şi geamurile asigurate. Bagajele lui se aflau în
ină. Nu mai era nimic de făcut, dar cu cît se apropia
mult de momentul în care să închidă uşa şi să plece,
atît Lee simţea că nu poate s-o facă.
La dracu'! Nu voia să plece, nu voia să urce în *Jaguar,*
voia să facă nimic ce i-ar fi tăiat orice legătură cu
king Dune. În cele din urmă intră, îndreptîndu-se către
fon. Frank răspunse pe linia particulară, la primul apel.
– Cine dracu' e?
– Frumos mod de a saluta pe cineva.
– Lee? Îmi pare rău. Abia am intrat în birou şi primul
u pe care-l văd sînt planurile propuse pentru afacerea
Alaska. Ce dracu' se întîmplă în sectorul tău? N-aş
ca acele case s-ajungă de rîsul curcilor.
– Ei, haide, nu sînt chiar atît de rele.
– Dar nici atît de bune, bombăni Frank. Ce-i cu tine?
uia să te-ntorci azi, nu?
– Trebuia să mă întorc, dar.... am de gînd să-mi anulez
ul de avion, Frank.
– S-a întîmplat ceva? veni iute întrebarea.
– Nu. Totul e în ordine. Vreau doar puţin timp liber.

Poate vreo lună.

– Ce?!

– N-ai nevoie de mine în Houston, chiar acum, Frank

– De unde dracu' ştii tu?

– Pentru că ştiu, spuse Lee cu un rîs scurt.

– Nu ţi-am spus că planurile pentru Alaska put ca bălegar într-o zi fierbinte? Aş avea nevoie de o mînă de...

– Am nevoie de o pauză, Frank. Nu-mi face greutăţi.

Frank se aşeză pe scaun şi-şi trecu o mînă peste frunte.

– Rămîi la Walking Dune?

– Nu. Aş vrea să mă mişc puţin, să iau *Jaguar*-ul şi să merg cu el prin ţară.

– Te simţi bine, fiule?

– Sînt bine, răspunse Lee. Nu te duce cu gîndul la ceva ce nu există. Ne vedem peste vreo lună, da?

Frank puse încet receptorul în furcă, privind telefonul de parcă ar fi fost un şarpe gata să se repeadă şi să-i dea peste cap toate planurile. O clipă mai tîrziu, apăsă pe butonul care-i făcea legătura direct cu secretara sa.

– Sophie? Vreau să-mi faci legătura cu un număr de telefon din Austin.

– Numele?

Privirea lui Frank se fixă asupra suprafeţei lucioase a o oglindă a biroului său masiv.

– Marilyn Powers, răspunse el hotărît.

Dahlia se grăbi să iasă din magazinul de ţesături cu mărunţişuri *Wolf* cu rochia înfăşurată în hîrtie pe braţ şi cu un zîmbet strălucitor pe faţă.

– Vezi, să ţii minte ce ţi-am zis, Dahlia Dunn! îi strigă Nettie. S-o pui pe umeraş imediat ce ajungi acasă!

Aşa şi făcu, atîrnînd-o pe uşa de la şifonier, scoţînd cu grijă hîrtia, parc-ar fi fost o operă de artă. Dar aşa era. Rochia de mireasă a mamei ei era dintr-un satin ivoriu cu mîneci lungi şi un decolteu în formă de inimioară, cu bustul împodobit cu perluţe mici şi trena lungă.

Dahlia o scosese din pod în urmă cu cîteva săptămîni, ivind-o cu teamă că, după atîţia ani de cînd stătea aco- materialul îngălbenit nu-şi va mai recăpăta culoarea ţială. Dar Nettie avusese grijă de asta. Draga de Nettie! ium satinul strălucea ca lumina lumînărilor, iar perlele eau. Tot ce mai trebuia făcut era să o strîmteze puţin talie.

Abia aştepta s-o vadă Nick. El era în Virginia Beach -şi vîndă vechea furgonetă unei firme de automobile, ntru a-şi cumpăra una nouă, refuzînd astfel să-i ac- pte darul de nuntă.

Apropiindu-se de măsuţa de toaletă, Dahlia scoase itaţia gravată pe care-o prinsese la marginea oglinzii. misese invitaţiile abia ieri, pe 1 decembrie, cu aproape tru săptămîni înainte de data cînd va avea loc nunta. n punctul ăsta de vedere încălcase eticheta; invitaţiile nuntă trebuiau primite cu cel puţin şase săptămîni inte. Cu toate acestea ea aştepta să sosească rude şi eteni de la mile distanţă şi deja eliberase masa din fragerie pentru darurile de nuntă. *Domnişoara Dahlia rie Dunn are onoarea de a vă invita...*

Dahlia îşi muşcă buzele citind invitaţia. Se gîndise lt la părinţii ei în ultimele săptămîni, şi se gîndea la ei şi um. Muriseră cu ani în urmă – tatăl cînd era plecată la legiu, iar mama la puţin timp după ce se întorsese în lking Dune. Dar ideea de a se căsători îi provoca Da- i un sentiment şi mai acut de singurătate şi amîndoi îi eau enorm. În timp ce alerga de colo-colo, ocupîn- -se de invitaţii şi de flori, se gîndea cum s-ar fi agitat ma ei; în timp ce îşi imagina cum se va îndrepta către ar, realiza cît de mîndru ar fi fost tatăl ei.

Ochii Dahliei începură s-o usture din pricina lacrimilor, re din cauza acestor noi emoţii aveau tendinţa să ară mult prea des, zilele acestea.

– Pentru Dumnezeu, se mustră ea.

Punînd invitaţia la loc, trase hotărîtă aer în piept şi îşi se jacheta. Mai era un singur amănunt în legătură cu nta care trebuia pus la punct şi momentul era foarte

potrivit.

Soarele asfinţise dincolo de rîu iar seara de decembrie se instală rapid pe coastă, aducînd un aer înghe[ţat]. Dar în timp ce conducea maşina, zîmbetul cald al Dahliei îi reveni pe buze, gîndindu- se la viaţa ce va urma aceea de a adormi în braţele lui Nick şi de a se trezi tot în braţele lui Nick. Cotind pe drumul atît de cunoscut, opri în faţa vechii case. Fără să ţină seama că totul era în întu[neric], sună la sonerie.

Aruncînd o privire plină de panică asupra apariţiei sale neîngrijite, care nu era deosebită faţă de starea jalnică în care se afla şi casa, Louis se furişă cu atenţie la uşă şi privi pe fereastră. Se dădu repede înapoi cînd ochii curioşi ai Dahliei îl priviră de-afară.

– Pleacă, Dahlia, strigă el. Sînt bolnav.

– Ştiam eu că e ceva în neregulă. N-ai mai venit de cîteva săptămîni. De fapt nu eşti în apele tale de luni de zile. Ce-i cu tine, Louis?

– Am gripă, minţi el.

– Eşti sigur că asta-i tot? întrebă Dahlia.

– Ce vrei să spui?

– N-ai mai primit vreo vizită de la gorilele alea, nu?

– Nu. Ascultă, dacă eşti îngrijorată în privinţa banilor.

– Bani? rîse Dahlia. Cui îi pasă de bani? Ai primit invitaţia?

– Ce invitaţie?

– N-ai primit-o încă. Păi, atunci, înseamnă că nu ştii. Am ceva să-ţi spun, Louis. N-o să-ţi vină să crezi.

– Ce?

– Mă mărit.

Dintre toate emoţiile care-l copleşiră pe Louis, resimţi cel mai mult senzaţia de pierdere.

– Te măriţi?

– De Anul Nou. Cu Nick.

–Tu şi Nick, murmură el.

– Nu te bucuri pentru mine?

– Sigur că da, fetiţă.

Dahlia mîngîie cu un deget cărămida veche care

cadra fereastra. De partea cealaltă se afla Louis, iubitul ereţii ei, prinţul viselor ei de fată.

– Aş dori ca tu să mă însoţeşti la altar, spuse ea.

Sprijinindu-se de uşa închisă dintre ei, Louis închise hii, amintindu-şi-o pe Dahlia, copilă, alergînd după el şi m, apoi ca fată privindu-l într-o încăpere aglomerată, ste capetele mulţimii, ca femeie, cercetîndu-l cu ochi rebători, la care el niciodată nu putuse răspunde.

– Să te însoţesc? repetă el. Şi să te dau mirelui, se ndi el şi-şi dădu seama de ironia soartei.

– O consider o onoare.

– Nu trebuie decît să mă însoţeşti pînă la altar în erică şi cînd preotul întreabă cine a adus această fe- ie, tu să spui „eu".

– Cred că mă descurc.

– Va trebui să poţi un smoking, bineînţeles, dar o să rite. După nuntă petrecerea de la han cred c-o să reze pînă dimineaţa.

– Se pare că va fi o distracţie pe cinste.

Sprîncenele Dahliei se încruntară uşor.

– Eşti sigur că te simţi bine, Louis? Deschide puţin a.

– Nu-i nevoie, zău. N-are nici un rost să intri, să rişti să gripă, mai ales că o să fii mireasă. O să fiu în formă la ntă, promit.

– Bine, răspunse ea încet. Eşti sigur că nu te pot ajuta ceva? Să-ţi aduc ceva?

Din nou Louis îşi strînse ochii cu putere.

– Dahlia, spuse el, şoptit, întrebîndu-se dacă ea l-o fi uzit cumva prin uşa masivă care-i despărţea.

– Da, se auzi vocea ei îngrijorată.

– Nick Malloy e un bărbat al naibii de norocos, răs- unse Louis în timp ce o lacrimă îi aluneca pe obrazul ras.

În loc de patru săptămîni, lui Lee îi trebuiră şase. unse la Houston îmbrăcat în haine de sărbătoare pen- Crăciunul ce se apropia, încărcat de cumpărături.

Lee opri motorul şi se privi în oglindă. O pălărie mare şi boţită îi acoperea fruntea, iar obrajii îi erau acoperiţi de barbă. Nu se mai bărbierise de cînd plecase la drum. Părea să se potrivească cu dispoziţia lui. Portarul clădirii îl privi cînd el intră şi apoi sări ca ars.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule? întrebă bărbatul spilcuit. Să chem pe cineva?

– Nu, mulţumesc, Jeffries.

– Vai, domnule Powers! Nu v-am recunoscut. Bine aţi venit.

Lee îi adresă un zîmbet scurt.

– Mulţumesc. Totul e în ordine?

– Da, domnule. Corespondenţa dumneavoastră e în apartament.

– Mulţumesc încă o dată, spuse Lee şi în drum spre lift reflectă că trebuia să arate şi mai prost decît se gîndise.

Apartamentul era la fel – curat, gol, părînd nelocuit. Frigiderul era gol; o plantă uitată se uscase pe pervazul ferestrei. Luînd corespondenţa, Lee se aşeză pe canapea şi răsfoi plicurile, oprindu-se cînd văzu unul purtînd ştampila din Walking Dune. Deschizîndu-l găsi o scrisoare de la Nick.

Am încercat să te sun, scria el. *Nu ajungi acasă niciodată? Dahlia a zis „da". Nunta e de Anul Nou. Sper să fii aici, prietene. Sună-mă.*

Lee zîmbi privind scrisul grăbit, ridicîndu-şi mîna încet şi frecîndu-şi barba aspră. Urma să se întoarcă. Brusc simţi nevoia să se radă.

În noaptea de Crăciun, la Warrenton ninsese, umplîndu-l de bucurie pe Tommy, deşi era îngrijorat că Moş Crăciun s-ar putea să nu cunoască drumul spre casa bunicii lui.

– Nu-ţi face griji, îi zîmbi Cara în timp ce-l culca. Moş Crăciun ştie tot. Şi apoi el lăsa jucării aici şi pentru tatăl tău cînd era mic.

Chipul lui Tommy se lumină.

– Crezi că Moş Crăciun îşi aduce aminte de robotul e poate să meargă şi să vorbească?
– Cred că Moş Crăciun ţine minte perfect tot ce-şi esc băieţii cuminţi.
– Eu am fost cuminte, nu mamă?
Cara se aplecă şi-l sărută pe obraz.
– Ai fost foarte cuminte.
– Deci, crezi c-o să-mi aducă robotul?
– Pun pariu pe orice, spuse ea şi-l făcu să zîmbească.
Ciufulindu-i uşor părul, Cara se ridică, stinse veioza şi ndreptă spre uşă.
– Te iubesc, mamă.
Ea privi prin întunericul din odaie, unde lumina lunii îi ea părul blond.
– Şi eu te iubesc, puişor.
Mişcîndu-şi degetul, adăugă:
– Şi acum gata, în ţara viselor cu tine. Ce cît ai să rmi mai curînd cu atît Moş Crăciun o să vină mai ede.
Tommy se-ntoarse iute pe-o parte şi-şi trase plapuma ă la urechi.
Casa imensă era minunat gătită de Crăciun, cu rlande mari împodobind scara, cu un brad uriaş în hol lucind cu sute de luminiţe şi lumînări la geam. Totul tăcut, urmele ospăţului de Crăciun fuseseră de mult se iar servitorii se întorseseră la familiile lor. Afară ea. Un impuls de moment o făcu să deschidă uşile şi asă afară.
Noaptea era foarte geroasă, aerul muşcător şi osind a zăpadă. Stîngîndu-şi braţele în jurul trupului, a privi printre norii de zăpadă, împrejur.
Totul era alb şi strălucitor în lumina tăcută a cerului mburiu. Era foarte frumos, dar cum stătea acolo, în aia vîntului, în faţa casei, i se făcu dor de dune şi de re. Niciodată nu fusese plecată atîta timp din Walking ne şi îi lipsea teribil. Chiar şi aşa, nu regretă instinctul care-l urmase atunci cînd părăsise oraşul.
Speriată de moarte din cauza lui Mitch, zdruncinată

pînă-n adîncul sufletului de Lee... Privind în urmă, Ca[illegible] văzu ca o fiinţă rătăcită, ceea ce nu se potrivea deloc [illegible] modul ei obişnuit de a fi. Timpul şi distanţa îi limpez[illegible] mintea.

Apariţia lui Mitch părea să fi avut loc cu mult tim[illegible] urmă şi era înceţoşată ca una dintre acele imagini di[illegible] Acum se putea gîndi la el – chiar şi să şi-l imagine[illegible] fără a simţi teroarea aceea îngrozitoare din ziua [illegible] mlaştină. Nu ajunsese să gîndească chiar la fel ca Nick, dar un lucru era sigur – spaima care o cuprinsese [illegible] risipise. Nu mai avusese un coşmar de luni de zile.

Cît despre Lee, încă se mai gîndea la el, dar amintir[illegible] nu mai erau atît de vii. Timpul avea un mod de a înde[illegible] părta lucrurile, umbrindu-le şi, cu fiecare zi care-l îndepăr[illegible] ta de ea, sentimentele încordate ale Carei se calmaseră.

Venirea la Warrenton fusese o hotărîre înţeleaptă, s[illegible] gîndi ea din nou. Tommy îşi făcuse prieteni noi şi avuse[illegible] şansa de a petrece mai mult timp cu bunica lui, care[illegible] adora şi căreia îi plăcea să-l arate tuturor prietenelor [illegible] Destul de uimitor, chiar şi propria ei relaţie cu Abigail[illegible] părea să se fi îmbunătăţit, deşi Cara era încă destul d[illegible] sceptică în privinţa asta. Una peste alta, ea şi Tommy s[illegible] simţiseră mult mai bine în Warrenton decît sperase l[illegible] început. Dar Cara ştia că şi el aştepta la fel de mult ca [illegible] ea să se reîntoarcă acasă peste cîteva zile.

Nunta Dahliei şi a lui Nick urma să aibă loc peste [illegible] săptămînă. Tommy era cel care urma să ducă inelul, i[illegible] ea era doamnă de onoare. Cavalerul de onoare, [illegible] spusese ieri Nick, era Lee Powers.

Cu Lee plecat atît de departe, fusese relativ uşor să [illegible] îngroape sentimentele într-un colţ întunecat al minţii, să [illegible] ţină închise acolo, spunîndu-şi că el e plecat – aproape [illegible] acelaşi mod irevocabil ca şi Tom.

Dar acum urma să-l vadă peste cîteva zile. Acum [illegible] simţea din nou acel sentiment de vinovăţie, copleşind o [illegible] o parte din ea abia aştepta să-l vadă pe Lee, o alt[illegible] încerca să înăbuşe acest dor.

Cu o ultimă privire aruncată asupra zăpezii, ea int[illegible]

untru şi merse către dulapul din faţă scoţînd rochia pe
e-o cumpărase ieri. Nunta urma să aibă loc la şapte
petrecerea de la han era programată să dureze toată
ptea, întrucît sărbătoreau şi noaptea de Anul Nou.
Pentru că era singura doamnă de onoare, Dahlia îi
use mînă liberă în alegerea unei rochii pentru această
zie, dar Carei îi fusese imposibil să găsească ceva
rivit şi începuse să se îngrijoreze – pînă cînd ieri zărise
hia într-o vitrină. Scoţînd-o din hîrtie merse prin hol
e uriaşa oglindă înrămată şi o puse în faţa ei.
Era din catifea albastră, o nuanţă apropiată de bleu-
în, dar cu o strălucire aparte. Avea mîneci lungi, era
ată pînă la şolduri, de unde cădea în pliuri largi pînă-n
nînt. Cara o privi cu plăcere şi mîngîie catifeaua, amin-
u-şi cît de elegantă se simţise în ea, cînd o probase şi
de bine îi venea, ceea ce era un adevărat noroc, din
ment ce nu mai era timp pentru a o modifica.
– E foarte frumoasă.
Privind brusc din nou în oglindă, Cara o văzu pe
gail stînd la cîţiva metri în spatele ei.
– Din păcate, adăugă ea, cînd mă uit la rochia asta nu
pot gîndi decît la faptul că tu şi cu Tommy veţi pleca.
buie să mergi?
Cara se-ntoarse şi-şi puse rochia pe braţ.
– Nick este fratele meu. Bineînţeles că trebuie să mer-
n.
– Bineînţeles, murmură Abigail, iar privirea ei îngri-
tă se opri asupra pachetului din mîini, apoi se ridică
r către ochii nurorii sale.
– Aş vrea să-ţi spun ceva, Carolina.
– Da?
– Nu-i prea uşor să-mi găsesc cuvintele. Dar m-am
dit mult în ultima vreme şi există anumite lucruri în
ut pe care le regret. Nu mi-am dat seama cînd ai
ut aici că... Ei bine, indiferent care au fost motivele
acestea au fost cîteva din cele mai fericite săptămîni
viaţa mea. La mulţi ani!
dădu un pacheţel mic învelit în hîrtie argintie. Cara o

privi surprinsă.

– Mulţumesc, Abigail. Îmi pare rău că eu încă nu l-am împachetat pe al tău. Mă gîndisem că vom da cadourile mîine.

Abigail făcu un gest nerăbdător cu mîna.

– Fleacuri. Haide. Deschide-l. Vreau să văd cum îi vine la rochia asta nouă.

Cara ridică capacul şi scoase un medalion de aur cu un lanţ lung, strălucitor.

– E frumos, şopti ea.

Şi punîndu-l pe catifeaua albastră adăugă:

– Şi se potriveşte perfect cu rochia.

– Am pus ceva înăuntru.

Cara desfăcu medalionul şi găsi înăuntru portretul lui Tom, zîmbind, o miniatură a unei fotografii preferate de ei. I-o făcuse chiar ea cu şase, şapte ani în urmă şi i-o dăduse o copie şi lui Abigail. Privirea Carei se înceţoşă în timp ce-i mîngîia trăsăturile feţei.

– Acum îl poţi purta alături de inima ta.

Cara o privi cu ochii umezi.

– Întotdeauna a fost aproape de inima mea, Abigail. Ştii asta.

– Da, copila mea. Ştiu asta.

Era cel mai apropiat cuvînt de mîngîiere pe care Cara îl auzise vreodată din gura lui Abigail. Pentru o fracţiune de secundă avu senzaţia că se vor îmbrăţişa dar... asta era prea mult, la urma urmei.

Fiecare din ele privi stînjenită în lături.

– S-a făcut tîrziu, spuse Cara.

Abigail o urmă în timp ce Cara merse şi băgă rochia la loc în dulap.

– Crezi că te pot ajuta? întrebă ea în cele din urmă. Cu cadourile lui Tommy, vreau să spun.

– Desigur.

Cara zîmbi.

– Ştii, de luni de zile nu mai vorbeşte decît despre robotul ăsta care merge şi vorbeşte. Aşteaptă pînă îl vezi. Are aproape un metru înălţime.

Vorbind în şoaptă, emoţionate, amîndouă urcară pe cări.

În Houston norii acoperiră cerul toată ziua, iar tempe-atura scăzuse pînă la cinci grade în timpul nopţii. Acum ploaie rece îl udase pe Lee în timp ce alerga spre casă, nişcările fiindu-i împiedicate de pachetul mare pe care ncerca să-l adăpostească sub haină.

– La dracu', murmură el, grăbindu-se să intre prin şile de sticlă şi scuturînd picăturile de ploaie de pe ndă. Vînzătoarea de la magazin i-l împachetase deo-ebit într-o hîrtie cu sănii trase de cai şi-i pusese o fundă nare, roşie. Lee se linişti cînd văzu că pachetul nu uferise stricăciuni.

Setul de construcţii fusese scump, dar era alcătuit din ute de piese frumos făcute, dintre cele mai complicate e care le văzuse Lee vreodată. Tommy o să poată xecuta construcţii ascuţite şi chiar turnuri. Singura limită ra doar imaginaţia copilului, iar el nu ducea lipsă de aşa eva. Ţinînd pachetul într-o mînă, Lee ieşi din lift, descuie şa şi intră în apartament, cu gîndurile încă zăbovind supra băiatului.

– Cam deprimant, Lee.

Întorcîndu-se brusc, privi prin întuneric şi o văzu ridi-ndu-se din fotoliu.

– Nici o podoabă. Nici un brad. Unde-i bucuria ta de răciun?

Lee pipăi în spatele lui pentru a găsi comutatorul. înd lumina inundă încăperea tresări, nevenindu-i să readă.

– Marilyn?

Ea înaintă spre el, unduindu-şi şoldurile cu o mişcare necunoscută şi zîmbindu-i.

– Ce faci aici?

– Asta-i tot ce poţi să-mi spui după atîta timp? îi plică ea ridicînd dintr-o sprînceană. Nu arăt bine?

Executînd o întoarcere graţioasă în timp ce înainta, arilyn îi oferi ocazia să-i admire trupul suplu, într-un

costum de mătase de culoarea prunei şi picioarele lungi puse în evidenţă de tocurile înalte şi de fusta scurtă.

– Arăţi minunat, mormăi Lee observînd că părul blond era mai scurt, mai creţ iar faţa la fel de frumoasă ca-ntotdeauna.

– Cum naiba ai intrat?

Ea îşi ridică degetele manichiurate de care atîrna cheie.

– Nu ţi-am dat-o niciodată înapoi, ţi-aminteşti?

Lee se frecă pe frunte încercînd să-şi adune gîndurile.

– Ăsta-i un adevărat şoc.

– Aş fi preferat s-o consideri o surpriză plăcută.

– De unde ai venit?

– Din Austin. Acum vreo două săptămîni.

– Şi ce naiba faci aici?

Marilyn se opri la cîţiva paşi de el iar ochii îl scrutară din cap pînă-n picioare. Picături de ploaie îi străluceau în părul negru ca abanosul la fel ca şi mustaţa de pistolar. Un pachet frumos ambalat îi ieşea de sub haină, pe sub care purta un pulover pe gît şi blugi. Umerii săi erau la fel de largi, trupul la fel de musculos şi bine făcut. Şi aerul acela sexy? Parcă era şi mai puternic. O cuprinse un fior vechi. Cum oare fusese în stare să plece de lîngă un asemenea bărbat?

– Pentru cine este cadoul? răspunse ea ignorînd întrebarea.

– Pentru un prieten de-al meu.

Punînd pachetul alături, Lee îşi scoase haina şi o lăsă pe scaun, chipul său oglindind încă surpriza.

– Arăţi bine, Lee.

Apropiindu-se de el, Marilyn îi înconjură gîtul cu braţele.

– Cred că uitasem cît de bine poţi să arăţi.

Mîinile lui Lee se opriră pe talia ei iar ochii îi cercetară chipul.

– Vrei să spui că te-ai mutat înapoi la Houston?

– Da, asta vreau să spun.

Privirea ei se opri asupra buzelor lui, iar gura ei se

ridică spre a lui, invitîndu-l.

– De ce Mairlyn? De ce acum?

– Chiar trebuie să vorbim acum? şopti ea.

– Nu te-am văzut de cînd ai plecat de aici, răspunse Lee răguşit. Aş dori nişte răspunsuri.

– După un sărut de bun venit.

El o sărută cu blîndeţe.

– Bine? spuse el.

– Ajunge, zîmbi Marilyn. Pentru început.

– La fel de directă ca întotdeauna, văd. Deci ce-ai zice de cîteva răspunsuri. De ce te afli aici după tot acest timp?

– Ai crede dacă ţi-aş spune că pur şi simplu mi-a fost dor de tine?

Lee îi aruncă o privire de îndoială.

– Eh, bine.

Marilyn oftă, făcînd cîţiva paşi înapoi în timp ce continua.

– Cred că ar trebui să ştii. A fost Frank.

– Frank?

– Ştii că nu m-a iertat niciodată. Nu pentru că te-am părăsit ci pentru că te-am făcut să alegi între mine şi *Sone Star*. Am aflat că fusese înspăimîntat că m-ai fi putut alege pe mine. Oricum, acum cîteva săptămîni, Frank m-a găsit în Austin şi mi-a oferit o slujbă pe care n-am putut-o refuza. Tot ce trebuia să fac era să mă mut la Houston, într-un apartament de lux şi să-ţi stau la dispoziţie în caz că te hotărăşit să mă vezi. Exact pe gustul meu, nu crezi? Să fiu plătită pentru a mă distra.

– Nu înţeleg, murmură Lee uluit.

– E visul tău care se împlineşte. Frank vrea să-i urmezi în postul de director executiv, să fii şeful uneia dintre cele mai puternice companii din ţară. Dar îi este teamă că inima ta nu mai e în Texas.

Făcînd o pauză, Marilyn îi aruncă un zîmbet seducător.

– Mă aflu aici pentru a te ispiti să te-ntorci unde ţi-e

– Nu-mi vine să cred, spuse Lee aspru, încruntîndu-se. Vrei să spui că Frank se joacă cu viețile noastre iar tu privești asta ca pe o glumă?

Zîmbetul ei se evaporă.

– Nu-i o glumă, Lee. Am fost bucuroasă că m-a sunat, că mai am o șansă. Sînt aproape șase ani, un timp destul de lung pentru a privi lucrurile degajat, să le vezi mai limpede. Am învățat ceva în ultimii șase ani. Dragostea nu e ceva cu care să te întîlnești în fiecare zi. Am făcut o greșeală, concluzionă ea blînd.

– Greșeală? repetă el. Tu numești o greșeală faptul că ai pus capăt vieții noastre comune?

– Tu ce simți, Lee? îl provocă Marilyn. Mă acuzi, mă respingi... mă iubești? Ce?

Lee oftă din greu.

– Nu te acuz, Marilyn. Tot timpul am știut că a fost greșeala mea. Nu te puteam obliga să mă aștepți în timp ce eu alergam prin toată țara.

– N-o să mai fie așa dacă vei fi director executiv. Asta e ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna, nu? adăugă ea.

– Da, răspunse Lee încet.

– Atunci ce e? Nu pari prea bucuros.

– Nu. Cred că nu sînt bucuros.

– De ce? întrebă Marilyn iar pe chip îi apăru o privire plină de înțeles. Deci Frank avea dreptate, șopti ea. Inima ta nu mai e aici. Cine e ea?

– Nu-i vorba numai de-o ea.

Încruntarea lui Lee deveni nostalgică în timp ce gîndurile îi zburau către Cara și Tommy, apoi către Nick și Dahlia, Ned și Doc... către mirosul de pin... către felul în care soarele strălucea deasupra ovăzului sălbatic și a dunelor.

– E vorba despre un nou mod de viață, adăugă ol gînditor.

– Modul de viață de la Walking Dune?

Lee o privi brusc.

– Ce știi tu despre Walking Dune?

– Frank a spus...

– Iarăşi Frank!
Expresia de pe chipul lui Lee se îmblînzi, la fel ca şi
ul, atunci cînd adăugă:
– Bătrînul îmi spusese că este o altă lume. A avut
ptate. Am simţit-o dar îmi scapă printre degete.
– Lucrurile au ieşit aşa cum ar fi trebuit, spuse ea dînd
umeri. Walking Dune s-ar putea să aibă un farmec
ırte, dar acolo nu e locul tău.
– De unde ştii, Marilyn? Nu ne-am văzut de şase ani.
unde poţi să ştii unde e locul meu sau ce e mai bine
ıtru mine?
– Te cunosc, Lee. N-ai fi fericit izolat undeva la peri-
ile din Carolina de Nord.
Lee ridică dintr-o sprînceană.
– Poate că m-am schimbat.
– Nu chiar aşa de mult.
– Ai mai spune aşa dacă aş refuza oferta lui Frank?
Marilyn îl privi şocată.
– Asta vrei să faci?
Lee îşi trecu degetele prin păr.
– Nu ştiu ce vreau. Cu tine aici, apărută ca din senin,
prea mă simt în stare să gîndesc limpede.
Păşind uşor în faţă, Marilyn îşi ridică mîna şi îi cu-
ıse obrazul.
– Aşa mai merge, spuse ea. E plăcut să ştiu că încă îţi
i pot suci capul.
– E sucit de-a binelea. În toţi anii aceştia, eu....
– Şşt, îl întrerupse ea punîndu-i degetul pe buze. Gîn-
ıte-te numai. Gîndeşte-te la zilele bune trăite împreună,
ıopţile cînd făceam dragoste la lumina lunii.
Cuvintele ei îşi îndeplinirăă misiunea. Mintea lui Lee fu
adată de amintiri, de trupul ei auriu cu pielea ca
rsica, răspunzînd mîngîierilor lui cu aceeaşi ardoare cu
e îi răspundea şi el.
– Ai să găseşti numărul meu de telefon pe noptieră,
).
Mîngîindu-l uşor pe bărbie, se depărtă.
– La mulţi ani, îi ură ea înainte de a închide uşa.

Mult timp după ce plecă, mirosul parfumului ei stătu în apartament.

A doua zi după Crăciun, Lee năvăli în biroul lui Frank.

– Stai jos, Lee. Sînt bucuros că te văd.

– Îmi pare rău că nu pot spune şi eu că sînt bucuros să mă aflu aici. Ce dracu' te-a apucat, Frank? Pînă acum nu mi-a prea păsat de aranjamentele tale, dar de data asta ai mers prea departe.

– Zău?

– Categoric.

Frank se lăsă pe spătarul scaunului.

– Întotdeauna ai ţinut mult la Marilyn. Am crezut că ai să te bucuri dac-ai s-o vezi.

– Nu asta-i problema. Încerci să mă manipulezi, Frank.

– Doar spre binele tău.

– Cine dracu' ţi-a dat dreptul să hotărăşti care e binele meu?

Frank îşi încrucişă braţele.

– Te privesc ca pe un fiu, Lee. Şi moştenitor. Nu-i purta pică unui biet bătrîn care vrea să-i asigure viitorul fiului său.

– Şi al meu este în pericol? întrebă Lee.

– Aşa cred. Da.

Nevenindu-i să creadă, Lee deschise braţele.

– Din ce cauză?

– Walking Dune.

– Nu ştii ce vorbeşti, Frank.

– Te-ntorci acolo peste cîteva zile, nu?

– Pentru nunta unui prieten.

– Şi pentru mai ce? Poate pentru o şansă de-a o vedea din nou pe Cara Chastain.

Lee îl privi pe bătrîn, incapabil să nege că gîndul de a o vedea din nou îl umplea de emoţie.

Frank alese o scrisoare din teancul de corespondenţă de pe biroul său.

– Doar ce-am primit o interesantă scrisoare de la guvernatorul Carolinei de Nord. Se pare că doamna are

a, Chastain, i-a scris cam pe la începutul lunii. El i-a
t propunerea cu privire la mustangi *în serios* şi s-a
dit că e *bine* să ştiu şi eu.
– Deci a făcut-o, murmură Lee. A spus că o s-o facă.
– Bineînţeles că aş putea să îmbunătăţesc oferta către
. Sînt sigur că ei aşteaptă asta. Dar mă gîndesc la
a Chastain. Guvernatorul scrie că ea s-a oferit să-l
lnească la Raleigh. Cam cît de departe intenţionează
meargă cu lupta asta pentru cai?
– Destul de departe, aş spune.
– Se pare că e timpul să mă întîlnesc personal cu
mna şefă.
Lee rămase surprins.
– Mergi la Walking Dune?
– Nu. Nu pot. Plec în Alaska săptămîna viitoare şi am
a multe de făcut. Dar ar putea veni ea aici. Ar putea
i cu avionul împreună cu tine de la Walking Dune. Am
i pun la dispoziţie avionul particular al companiei.
Lee cîntări ideea, surpriza fiind înlocuită de o emoţie
ernică. Avea o scuză oficială de a petrece mai mult
o cu ea. N-ar fi trebuit să se simtă atît de uşurat, dar se
tea.
– Ce te face să crezi că ea va accepta? întrebă el.
– Tu n-ai nici o influenţă asupra ei?
– Nu prea.
– Convinge-o. Spunei-i ce-i place s-audă. Spune-i că
gîndesc să retrag *Sone Star* din Walking Dune.
Sprîncenele lui Lee se ridicară a mirare.
– Şi chiar aşa vrei să faci?
Frank zîmbi şiret.
– Adu-o pe Cara Chastain cu tine şi ai să afli.

Unsprezece

Cara întoarse camioneta pe şoseaua paralelă cu litoralul. Era decembrie, rece dar senin. Soarele de după amiază era strălucitor, luminînd drumul pustiu.

Ea încetini cînd trecură pe lîngă pădurile din nordul oraşului, apoi şi mai mult cînd se apropiară de gard. Atît ea cît şi Tommy priviră peste terenul mlăştinos.

– Lee e cel care l-a terminat, nu-i aşa mamă? întrebă Tommy mîndru.

– Da, sigur că el. Oh, uite, Tommy! Sînt acolo! Mustangii!

– Unde?

Oprind maşina la marginea drumului, Cara îi arătă cu mîna.

– Chiar acolo. Vezi? Pe păşunea de lîngă copac. Cedînd unui impuls de moment, opri motorul.

– Pune-ţi haina, adăugă ea. Hai să ne uităm mai de-aproape.

Ţinîndu-se de mînă, traversară şoseaua şi se apropiară de gard.

Mustangii păşteau la cîteva sute de metri distanţă. Cara îi numără – armăsarul, iepele şi un mînz negru aproape la fel de înalt ca Star, deşi doar pe jumătate atît de voinic. Cu o tresărire scurtă, Cara îşi dădu seama că trebuie să fi fost mînzul pe care-l adusese Lee în vara la Dahlia.

– Sînt toţi aici, murmură ea. Dahlia nu exagera. Şi mă simt extraordinar de bine. Dacă nu pot hoinări liberi în siguranţă, atunci presupun că ăsta e cel mai bun lucru.

– Lee a făcut o treabă bună cu gardul, nu, mamă?

Din nou observîndu-i mîndria din glas, Cara simţi şi ea fel.

– O treabă foarte bună, răspunse ea trecîndu-şi o nă prin părul strălucitor.

– Haide. Să mergem.

În timp ce treceau prin oraş, Cara se trezi că nu se ate uita destul de repede la toate – strada străjuită de paci, clădirile familiare. Claxonă şi-i făcu semn lui Nettie d o văzu trecînd pe tortuar şi apoi din nou lui Jacob re ieşea de la poştă. Era minunat să fii din nou acasă.

Casa se afla în perfectă ordine. Elsa n-ar fi lăsat-o fel. Pe frigider se afla lipită o notă detaliată care explica eritele feluri de mîncare aflate în congelator precum şi resa surorii ei şi numărul de telefon (deşi Cara bene- iase de aceleaşi informaţii în fiecare din ultimii patru i), o agendă a planurilor de sărbători a familiei ei şi aşa ai departe.

Crăciun fericit şi la mulţi ani se încheia epistola. *Ne dem în februarie. Cu dragoste, Elsa.*

Cara se întoarse cînd Tommy intră în bucătărie.

– Pot să merg pe plajă, mamă?

– Ţi-ai adus înăuntru toate darurile?

– Da. Sînt sus în camera mea.

– Bine, atunci, îi dădu voie Cara. Dar vezi să nu te ci prea departe! adăugă ea în timp ce uşa se trîntea în ma lui.

Cara descărcă încet bagajele, bucurîndu-se de miro- oceanului, de muşcătura rece a aerului sărat. Cînd mină, se lăsă să cadă pe pat, luă telefonul de pe nop- ă şi formă numărul de la han.

– Viitoarea mireasă la telefon? întrebă cînd răspunse hlia.

– Cara! Te-ai întors?

– Ne-am întors, răspunse Cara, auzind zgomot în ndal. Ce se- ntîmplă acolo? Sună ca şi cum v-aţi afla în locul petrecerii.

– Cred că ne aflăm, rîse Dahlia. Toată ziua au sosit safiri, rude din toată Carolina, prieteni din Banks. Nick

se ocupă de bar. Trebuie să spun că se descurcă de minune. În loc ca lumea să-l felicite pe el, oamenii îmi spun mie ce norocoasă sînt. Mişcă-ţi fundul încoace şi ajută-mă.

Cara chicoti.

– Vin. Am ceva pentru tine.

Gîndindu-se brusc la Lee, adăugă grăbită:

– Cine mai spuneai că se află acolo?

– Rude, prieteni. Pe cîţiva i-ai cunoscut, sînt sigură. Oh...

Dahlia se întrerupse înţelegînd despre ce era vorba.

– Nu. Urmează să sosească mîine pe la prînz. Îmi spune că va sosi cu un avion al companiei.

– Înţeleg. Ei bine, am vrut doar să fiu sigură.... ştii tu. Las-o baltă, sfîrşi Cara, bîlbîindu-se.

– Pe curînd.

Imaginea lui Lee îi invadă gîndurile. Mîine la prînz. Concentrîndu-şi gîndurile către Dahlia, Cara se ridică de pe pat şi căută prin mulţimea de genţi pînă cînd găsi pachetul învelit într-o hîrtie albă, cum se cuvenea pentru o mireasă. Cumpărase compleul la Warrenton, o cămaşă de noapte din dantelă cu un capot vaporos, tivit cu dantelă. Punînd cutia sub braţ, coborî, trecu prin hol şi privi absentă pe fereastră.

Şi iat-o, se afla acolo, o maşină veche, albastră trecînd încet prin faţa casei.

Cara se opri, fiori de gheaţă cuprinzîndu-i braţele şi împrăştiindu-i-se în tot trupul. Maşina dispăru în cîteva secunde şi pentru o clipă nu fu în stare să se mişte din loc. De îndată ce putu, Cara se năpusti spre ieşire, chinuindu-se să deschidă uşa, năvălind pe verandă, privind îngrozită spre şosea, dar aceasta era pustie. Maşina dispăruse fără urmă, singurul semn fiind doar senzaţia de pericol care pulsa în corpul ei.

Tommy, se gîndi ea. *Tommy!*

Cara fugi prin casă, ieşi pe uşa de la bucătărie şi alergă pînă la pavilion, zărindu-l la mică distanţă pe plajă şi simţind o asemenea uşurare încît se sprijini de bară.

– Tommy! strigă ea. Vino! Mergem la Dahlia!

Împingîndu-l rapid în maşină, Cara ajunse la han tr-un timp record.

Mulţimea aflată în han era o binecuvîntare, aşa cum a şi fericirea zugrăvită pe chipurile Dahliei şi al lui Nick. cetul cu încetul, bătăile inimii Carei se liniştiră, sentientul de teamă se atenuă. Perechea fericită îi arătă arurile expuse pe masa din sufragerie – argintărie, porlanuri şi cristaluri, apoi o prezentară rudelor şi prietelor care veniseră de la mile distanţă pentru a fi prezenţi nuntă.

– Niciodată n-a fost mai adevărată zicala din bătrîni umi Dahlia. Chiar că acum nu mai este nici un loc în an.

Trecu o oră pînă cînd Cara putu s-o tragă deoparte. ck se ocupa de Tommy în timp ce ele urcară în camera ahliei unde Cara se minună de rochia de mireasă, ce se la pe umeraş în şifonier, cu trena împachetată în lofan.

– E minunată, murmură Cara. Ai să fii răpitoare, Dala.

– Nu uita că mîine trebuie să m-ajuţi să mă îmbrac. ai întîi avem repetiţia la ora două, apoi îţi iei rochia şi vii coace. Am impresia că mîinile or să-mi tremure aşa de e încît n-am să fiu în stare să-mi închei un singur nasre. Neîmblînzita Dahlia Dunn. N-am fost aşa nervoasă în aţa mea.

– Nu se vede. Arăţi doar foarte fericită... foarte frubasă... vino aici, Dahlia.

Se aşează pe pat iar Cara îi dădu pachetul.

– Cara, murmură Dahlia mustrător, ne-ai dăruit deja t de multe, setul acela de porţelan, faţa aceea minunată masă...

– Asta-i doar pentru tine, o întrerupse Cara.

– Bine, atunci.

Desfăcînd hîrtia cu degete iuţi, Dahlia scoase comul de dantelă.

– E grozav! exclamă ea. O să-l port noaptea viitoare.

– Asta am şi sperat, sau cel puţin în prima ta noapte la bordul vasului *Virgin.*

– Vrei să spui, *Doamna Malloy.*

– O, zău? spuse Cara zîmbind.

– A fost o parte din cadoul de nuntă al lui Nick. Cînd a adus ambarcaţiunea de la Virginia Beach, deja îi schim base numele.

– Deci veţi pleca pe mare, spre apus, de Anul Nou.

– Îmh. Poate pînă la Keys. Nick spune că putem merge unde vrem şi să ne întoarcem cînd vrem.

Expresia strălucitoare de pe chipul Dahliei se transformă într-un zîmbet blînd.

– Mă mărit cu Nick. Uneori nici nu-mi vine să cred că e adevărat. E ca-ntr-o poveste cu zîne.

– Şi au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţe, o completa Cara. Bănuiesc că ştii că nu există nimeni pe lumea asta pe care să fi dorit mai mult să-mi devină soră.

O sclipire trecu prin ochii verzi. Dahlia se aplecă şi o îmbrăţişă pe Cara cu cealaltă.

– Ei! Nu-i frumos ca o mireasă să aibă ochii roşii. Hai să ne întoarcem la petrecere.

– Cred că eu şi Tommy o să mergem acasă, spuse Cara. Aş vrea să ajung înainte de a se înnopta.

– De ce? întrebă Dahlia curioasă.

Gîndul la maşina albastră trecu ca fulgerul prin mintea Carei.

– A fost o zi lungă, răspunse ea simplu.

Jos se întîlniră cu Nick şi cu Tommy şi toţi patru se îndreptară spre uşă.

– Cred că ne vedem mai tîrziu, Nick, spuse Cara. El se uită la ea uimit.

– Stai acasă, nu?

Obrajii lui Nick se îmbujorară.

– Păi, nu. Nu m-am gîndit. Eu m-am mutat aici într-un fel ... De ce? Vrei să vin?

– Nu, răspunse ea cu un zîmbet iute. Bineînţeles că nu. Ar fi trebuit să-mi dau seama...

Cara păşi spre fratele ei şi-l sărută pe obraz.

– Somn uşor, adăugă ea, făcîndu-i cu ochiul Dahliei.

Reuşi să-şi facă o ieşire graţioasă, dar Cara nu-şi putu ontrola sentimentul de teamă, care o cuprinse în timp ce îndrepta spre casă, trecînd pe lîngă şantierul com-niei *Sone Star* unde vilele luxoase se ridicau înalte şi bale, şi pe lîngă Fast Break, care odată roia de ac-vitate.

Lee era plecat. Elsa era plecată. Nick era plecat. Iar văzuse o maşină albastră pe şosea.

Cara încercă să se încurajeze, să nu devină ridicolă ar cînd intră pe drumul familiar, sentimentul de alarmă intensifică. În contrast cu precauţia ei, de-ndată ce eschise uşa, Tommy năvăli înăuntru şi fugi pe scări. proape că-l strigă înapoi dar apoi se abţinu. Ce-o să că? Să-i spună să aştepte afară în timp ce ea căuta pe ub paturi?

Cara încuie uşa, o verifică de două ori, apoi trecu pede prin încăperile de la parter aprinzînd toate lu-inile.

Ridicol sau nu, casa de la marginea mării pe care totdeauna o iubise, părea deodată izolată, vulnerabilă, proape sinistră. Şi pînă cînd soarele apuse de tot ea erifică fiecare ungher şi ascunziş.

Lee tocmai îşi făcea bagajele cînd sună soneria. ăgîndu-şi cămaşa în blugi, merse şi deschise nepăsător apoi rămase cu gura căscată.

Ea purta o rochie neagră fără bretele care-i ajungea nă la glezne, cu excepţia unei despicături într-o parte are înainta pînă la jumătatea coapsei. Pe un braţ ţinea o ină neagră, pe care el i-o dăduse în dar în urmă cu iva ani, iar în mînă o sticlă de şampanie.

– Am auzit că pleci mîine, spuse Marilyn. M-am gîndit poate te pot convinge să... bei cu mine în cinstea ului Nou în seara asta.

Ea îl urmă în bucătărie. Lee scoase două pahare din fet iar ochii i se opriră asupra ei.

– Parcă eşti de pe coperta unei reviste de modă.

Marilyn zîmbi şi-şi ridică palmele.

– Îţi place?

– Da, spuse el. Îmi place.

Întorcîndu-şi privirea asupra sticlei de şampanie, Lee ţinu sticla deasupra chiuvetei şi-i scoase dopul.

Marilyn rîse încet cînd lichidul spumos dădu pe dinafară iar el se grăbi să-l pună în pahare.

O clipă mai tîrziu cînd dădeau noroc ea încă zîmbea. Lee ar fi trebuit să fie orb să nu vadă cît de frumoasă era.

– La mulţi ani, spuse ea.

– La mulţi ani, repetă Lee.

În timp ce beau, gîndurile lui zburară înapoi spre nopţile de Anul Nou pe care le petrecuse singur, adesea gîndindu-se la ea, întrebîndu-se unde era, ce făcea.

– Deci, spuse el, privindu-i rochia neagră, mergi la o petrecere?

– Numai cu tine.

Lee mai sorbi o înghiţitură.

– De unde ştii că plec? întrebă el.

– De la Frank, bineînţeles.

– Bineînţeles, replică Lee, încruntîndu-se.

– Păi dacă aş fi aşteptat să-mi spui tu, n-aş fi aflat nimic, nu? Sînt şase zile, Lee. De ce n-ai sunat?

– M-am gîndit.

– Exact, la ce te-ai gîndit?

– Nu sînt sigur. De aceea n-am sunat.

– Nu-i atît de complicat, Lee. N-ai vrea să ieşi cu mine să luăm cina? Să bem un vin bun? Să ne distrăm?

– Sună grozav, spuse Lee cu un zîmbet scurt. Dar nu se va sfîrşi ca o distracţie oarecare, nu cu tine.

– Şi ce-i rău în asta?

Făcînd cîţiva paşi înainte, Lee îşi ridică o mînă şi-i cuprinse bărbia. Ea îşi mişcă obrazul în palma lui şi închise ochii.

– Eşti o femeie frumoasă, Marilyn. Orice bărbat te-ar dori.

– Păi atunci, murmură ea.

– Dar sînt multe lucruri care se bat cap în cap în ıfletul meu. Nu cred c-aş fi potrivit pentru tine acum.

Ea ridică dintr-o sprînceană.

– Întotdeauna ai fost mai mult decît potrivit.

– Vorbesc serios.

– Înţeleg. Povesteşte-mi despre ea.

– Despre cine?

– Despre Cara Chastain.

Un muşchi începu să se zbată nervos pe obrazul lui.

– Frank a cam lucrat peste program în privinţa asta.

– Spune că ai s-o aduci înapoi cu tine.

– Pentru afaceri. Şi nimeni nu ştie dacă va veni sau l.

– De cînd timp eşti încurcat cu ea, Lee?

– Nu sînt încurcat cu ea.

– Dar ai vrea să fii.

– Ceea ce-aş vrea este să punem capăt acestei dis-ţii.

Luînd o gură de şampanie, Marilyn îl studie pe dea-pra paharului. Obrajii lui erau îmbujoraţi, ochii îi luceau. a al naibii de furios – şi frustrat. Cunoştea privirea asta. ›ărea cînd nu putea să facă aşa cum dorea el.

– Să-ţi spun atunci ce vreau eu, spuse ea încet. Pe e, Lee.

Se opri o clipă, în timp ce el privi intenţionat în altă rte.

– M-am gîndit la asta ani de zile, continuă Marilyn. Şi -am dat seama cu adevărat în seara cînd te-am re-zut. Ceea ce există între noi e ceva deosebit, ceva ce i nici nu îndrăznesc să viseze...

– Ce *a existat*, Marilyn.

– Ar putea exista din nou, dacă mi-ai acorda o şansă.

– Nu-ţi pot oferi nimic în momentul de faţă. Asta încerc -ţi spun.

Cuvintele loviră dureros.

– Da. Cred că ai dreptate.

Marilyn îşi puse paharul alături şi un zîmbet uşor îi ıăru pe buze.

– Ei, n-a ieşit aşa cum am sperat.

– Uite, Marilyn, îmi pare rău...

– Nu-ţi cere scuze, pentru Dumnezeu! Ai să mă faci doar să mă simt şi mai prost. Hai. Condu-mă pînă la uşă.

Lee o ajută să se îmbrace vrînd să-i spună ceva şi nereuşind să găsească nimic. Dintr-un impuls se aplecă şi o sărută pe cap. Marilyn oftă adînc şi ieşi în hol.

– Nu lăsa şampania aia să se strice, spuse ea întorcîndu-se cu faţa la el. Şi nu mă înţelege greşit. Plec doar acum, nu pentru totdeauna. O să-ţi vii în fire într-una din zilele astea.

– Oare? murmură Lee.

– Trebuie să fie ceva de capul ei, răspunse Marilyn iritată. Dar nici eu nu sînt genul care să renunţe pînă cînd nu sînt învinsă de-a binelea.

Întorcîndu-se rapid, se îndreptă spre lift. Lee încă o privea cînd ea îi trimise un sărut chiar în clipa cînd uşile liftului se închiseră.

El se întoarse la bagaje cu amintirile fostei lui soţii trecîndu-i prin minte. Marilyn arăta bine, ai naibii de bine. Dar nu trecu mult pînă cînd imaginea ei dispăru, fiind înlocuită de cea a Carei – felul în care-l privise ultima dată cînd o văzuse, cu lacrimi în ochi.

Nunta era peste nu mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Ea trebuie să fi plecat din afurisitul ăla de Warrenton şi să se fi întors în Walking Dune. Mîine seară el, cavalerul de onoare, o va însoţi pe ea, doamna Chastain, către altarul acelei biserici albe.

Oare ea se gîndise la asta? se întrebă Lee. Oare se gîndise la el în ultimele două luni?

Lumina lunii se filtra prin jaluzelele argintate. Cara se trezi tresărind, pe moment dezorientată că se afla încă în balansoarul de lîngă patul lui Tommy.

Ceva o trezise, un zgomot care nu semăna cu cele obişnuite ale casei vechi, sau cu geamătul vîntului de iarnă.

Se aplecă înainte. Balansoarul scîrţîi. Blestemînd în

surdină, Cara privi prin cameră cu urechile ciulite. Toate erau aşa cum ar fi trebuit să fie – umbrele mesei de oaletă, a rafturilor, a dulapului... lumina blîndă a nopţii. Totul era tăcut, în afară de respiraţia ritmică a lui Tommy, care se auzea din patul de lîngă ea. Întinzîndu-şi picioarele amorţite, Cara căscă.

Atunci observă.

Pe sub uşa de la camera lui Tommy se vedea o dîră de lumină, din cauza becurilor, pe care le lăsase aprinse în toată casa. Dar în timp ce privea, dîra de lumină se micşoră puţin...şi apoi şi mai puţin. Cineva stingea luminile. Era cineva în casă.

Ridicîndu-se cu o mişcare uşoară, care nu provocă nici un scîrţîit al balansoarului, Cara se furişă către uşa dormitorului lui Tommy. Era încă încuiată, încă în siguranţă. Respiră uşurată – dar oftatul se întrerupse – cînd încă o lumină se stinse iar camera în care se afla se întunecă şi mai tare.

Cara se lipi cu spatele de uşă, întorcîndu-se să audă sunetul îngrozitor care veni în cele din urmă – paşi pe scări care se opriră la mică distanţă de uşa lui Tommy. I se opri respiraţia, simţind o prezenţă de partea cealaltă, imaginîndu-şi un bărbat cu părul roşu, ochii înguşti şi o măietură în locul gurii. Îşi amintea acea gură cu buzele atît de subţiri încît atunci cînd rînjea, dispăreau. Cara simţi o transpiraţie rece, ivadînd-o, degetele i se desfăcură pe suprafaţa uşii iar unghiile i se înfipseră în lemn.

O asemenea barieră nu era nimic... pentru Mitch.

Paşii se auzeau din nou. Ea se uită prin întuneric, respirînd sacadat cînd paşii se îndreptară către dormitorul mare. Din nou uşurarea ei fu de scurtă durată. De-ndată ce paşii dispărură îi auzi întorcîndu-se din nou. Fără îndoială că se uitase în camera ei şi văzuse că era goală.

Cara începu să caute prin cameră, aproape nedîndu-şi seama că de fapt se uita după o armă, pînă cînd privirea îi căzu pe ceva strălucitor la picioarele patului lui Tommy.

Robotul! Era făcut din plastic argintiu greu şi cîntărea

peste un kilogram. Dacă îl nimerea drept în faţă...

Nu se mai obosi să se gîndească mai departe. Ducîndu-se după el, Cara îl puse pe umăr ca pe un băţ de baseball şi îşi reluă locul lîngă uşă. Nici nu apucă să se uite bine la clanţa uşii că şi începu să se mişte. Îşi înfipse cleştă mîinile pe picioarele robotului. Clanţa se răsuci din nou şi reveni la loc întîlnind încuietoarea, parcă scuturată de o mînă nerăbdătoare.

Urmă o clipă îngrozitoare de linişte. Cara îşi imagină uşa dîndu-se de perete şi făcu un pas înapoi, muşcîndu-şi buzele, aşteptînd zgomotul îngrozitor care va anunţa intrarea forţată.

Atunci se auzi o bătaie uşoară şi apoi:

– Cara? Eşti înăuntru?

Nick! În graba ei de a deschide uşa, Cara uită de robot. Năvălind din camera lui Tommy îl îmbrăţişă pe Nick, strîngîndu-l cu putere.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el.

– Credeam că eşti.. începu Cara.

Atingînd trupul puternic al lui Nick se simţi deodata foarte caraghioasă.

– Credeai că sînt ce?

– Nu contează, mormăi ea.

Dîndu-se cu un pas înapoi, Nick văzu robotul.

– Drăguţ, murmură el zîmbind.

Cara puse robotul jos şi aplecîndu-se închise uşa la dormitorul lui Tommy.

– Ce faci aici, Nick? întrebă ea încet. Am crezut c-ai spus că nu vii în seara asta.

– Am fost dat afară, spuse el fără jenă. Dahlia a început să se gîndească şi deodată nu i s-a mai părut normal ca eu să rămîn la han cu o noapte înainte de nuntă.

Cara reuşi să zîmbească.

– Neconvenţionala şi neconformista Dahlia. Cine ar fi crezut că va cădea victimă tradiţiei?

– Cred că mai pot aştepta o noapte. Dar nu mai mult de-atît.

Privirea Carei se ridică veselă către ochii fratelui ei, iar îndurile temătoare îi dispărură.

– Ştii cît de fericită sînt pentru tine, Nick?

El zîmbi larg.

– Da. Ştiu.

– Ştii cît de mult te iubesc? adăugă Cara cu glas ăguşit.

În ochii ei apăru brusc o strălucire, ceva ce aducea a ıcrimi. Zîmbetul lui Nick dispăru.

– Te simţi bine, Cara?

– Sigur că da, reuşi ea să spună. Doar un pic ostalgică înaintea marii zile.

– Femeile, murmură el, iar zîmbetul îi apăru din nou. E ine dacă mă culc în vechea mea cameră?

Totul se trăgea de la maşina albastră. Fusese oare colo? Şi dacă fusese, înăuntrul ei se afla oare Mitch? au...

Degetele Carei se ridicară spre frunte şi şi-o frecă, rînd să îndepărteze durerea de cap. Oare îşi pierdea ıinţile?

Lee se afla în faţă, lîngă pilot, un tip prietenos numit ete şi care zbura pentru „Domnul Winston" de zece ani.

– Cred că ai să iei o primă frumoasă pentru zborul sta, spuse Lee. E doar Anul Nou.

– Domnul Winston a fost foarte generos, trebuie să ɔcunosc. Se pare că zborul ăsta e foarte important entru el.

Aterizară pe un aeroport particular. Nick trebuia să-l ştepte cu maşina pentru a-l duce la Walking Dune. În mp ce avionul ateriza, Lee îl zări stînd lîngă pistă.

– La ce oră să mă întorc, mîine? întrebă Pete.

Lee cîntări întrebarea. Oare Cara va veni şi ea ori va ɛfuza? Dacă n-o va putea convinge în seara asta, n-o va utea convinge deloc.

– Peste douăzeci şi patru de ore, e bine?

– În regulă, şefule. Ne vedem la prînz.

Luînd cadoul de Crăciun pentru Tommy sub braţ, Lee

coborî treptele înguste ale avionului, mărind paşii în timp ce se apropia de Nick.

– Ce face mirele? întrebă Lee, dînd mîna cu Nick.

– Grozav. Sînt încîntat că ai venit tot drumul ăsta.

– Tu şi cu teroarea aia cu părul roşu vă căsătoriţi şi eu să lipsesc? răspunse Lee zîmbind. Pentru nimic în lume.

Cînd ajunseră la hanul vechi, Lee aproape că nu-l mai recunoscu. Drumul era împînzit de maşini, hanul zbîrnîia de agitaţia pregătirilor pentru nuntă, holul era plin de oameni veniţi să-i felicite. Nick îl conduse pe Lee sus, către o cameră de oaspeţi rezervată pentru el.

– O grămadă de lume, spuse Lee.

– Nu-mi spune mie.

Nick deschise uşa dormitorului.

– A trebuit să-ţi păzesc camera cu preţul vieţii.

– N-am văzut mireasa. Unde e?

– În camera ei, răspunse Nick, zîmbind larg. Se pare că mireasa ia totul foarte în serios. N-am voie s-o văd astăzi pînă cînd nu vine la altar.

Lee deschise geanta, îşi puse smoking-ul pe umeraş apoi împreună cu Nick se alătură mulţimii.

Ora care mai era pînă să înceapă repetiţia la biserică zbură pe negîndite. Sunetele solemne ale orgii îi întîmpinară în timp ce intrară în biserică îşi înaintară către altar.

Preotul, un bărbat cu părul argintiu, care se prezentă ca fiind reverendul Stowe, îi aştepta acolo... împreună cu Nettie Wolf care juca rolul miresei. Cîteva minute după ce sosiră Lee şi Nick, apăru şi Louis Talbot, dar se ţinu departe de grup, în timp ce-i aşteptau pe ultimii care participau la ceremonie – Tommy şi Cara.

Lee îşi impuse să fie calm şi răbdător. Dar nu se putea abţine să nu se uite spre uşă din două în două minute. Cînd în sfîrşit uşa se deschise şi ei intrară, Lee simţi că îi sare inima din piept.

– Ne pare rău c-am întîrziat, spuse ea din fundul bisericii. Cred c-ar fi bine să-ncepem.

Lee o privea, mîncînd-o din ochi, de la distanţă. Toată lumea îşi luă locurile. Avea nişte blugi strîmţi, un pulover

ros, iar părul strîns într-o coadă de cal. Era frumoasă. rivirea i se mută către Tommy care-i făcu vesel cu mîna.

Lee îşi ridică mîna în semn de salut şi pe măsură ce e desfăşură repetiţia, făcu tot posibilul să-l privească oar pe băiat.

Îl durea prea tare să se uite la Cara.

Luîndu-şi locul în fundul bisericii, Louis îi oferi braţul lui lettie Wolf iar privirea i se fixă pe cefa Carei. Brusc ea se ıtoarse.

– Bună Louis, spuse ea.

– Bună.

– A trecut mult timp. Mă bucur că te văd.

– Şi eu la fel, răspunse el cu o ezitare.

Ea zîmbi şi zîmbetul ei îl străpunse pe Louis ca o rază e soare într-o zi de vară.

Era mult timp de cînd Cara nu-i mai zîmbise, din vara ecută, de fapt. Acum în timp ce o privea îşi aminti imaini disparate – felul în care arăta prima dată cînd o văuse, cînd Tom o adusese acasă la Walking Dune... cum răta alergînd pe marginea şoselei cu părul ca o coamă eagră... cît de fericită era cînd îi zîmbea blînd lui Tommy. ı clipa aceea se gîndi la dimineţile petrecute în bucătăria i, la serile de pe veranda ce dădea spre mare, la orele ıngi în care stătuseră de vorbă, rîseseră împreună. Părea e parcă totul s-ar fi întîmplat într-o altă viaţă.

Marşul nupţial începu iar ea se întoarse. Chiar şi aşa, puis încă resimţea căldura zîmbetului ei.

Doamne... încă o iubea.

În cursul scurtei repetiţii, Lee se uită de mai multe ori pre Cara. În timp ce se apropia de altar ea îi aruncă un îmbet scurt, dar de atunci nici măcar nu se mai uitase în irecţia lui. De fapt, părea hotărîtă să acorde atenţie tutuor în afară de el – preotului, lui Nick, lui Tommy, lui lettie.

Cînd repetiţia ceremoniei se termină, nu-l mai putu coli. Nick porni pe culoar cu Nettie. Îl urmă Tommy.

Făcînd un pas înainte, Lee îi oferi braţul.

– Bună Cara.

Luînd braţul, pe care i-l oferise, ea îl privi.

– Bună Lee.

Glasul răguşit îl înfioră aşa cum se întîmpla de fiecare dată. Lee îi întîlni ochii şi, simţind dorinţa nebună de a o strînge în braţe, privi brusc alături. Coborînd cele cîteva trepte de la altar, porniră pe culoar.

– Trebuie să-ţi vorbesc, spuse el.

– Despre ce?

– Afaceri. Sînt doar un mesager, adăugă el. De fapt propunerea vine de la Frank Winston. Te invită la Houston şi-ţi pune la dispoziţie avionul companiei.

Cara clipi nedumerită.

– El vrea ca eu să merg la Houston? Cînd?

– Mîine.

– Pentru ce?

– Pentru o petrecere.

Curiozitatea ei se transformă în suspiciune.

– Are loc o mică adunare la ferma sa, continuă Lee. Şi te invită pe tine. Frank a auzit de scrisoarea ta către guvernator. Trebuie să fi fost bună. Se pare că guvernatorul a luat în serios propunerea ta.

– Şi domnul Winston vrea să-mi vorbească despre asta?

– Da.

– De ce la Houston? De ce nu putem vorbi la telefon?

– Problema e puţin mai complexă, Cara. Ţi-am mai spus o dată că discutăm despre milioane. Şi Frank Winston nu e genul care să ia o hotărîre de milioane de dolari fără să-şi cunoască adversarul.

– Eu nu sînt adversarul lui.

– Pe naiba nu eşti.

Ea păru rănită, de parcă el ar fi spus ceva neaşteptat, ceva ce n-ar fi ştiut de prima dată cînd îşi încrucişaseră săbiile asupra problemei mustangilor.

– Pentru Dumnezeu, Cara, spuse el în şoaptă, doar nu eşti proastă. Lucrul ăsta dospeşte de luni de zile, iar

cum a ieşit la iveală. Tu eşti împotriva companiei *Sone tar.*

Pînă cînd ei ajunseră la capătul bisericii, ceilalţi ieşiră deja afară. Pînă să realizeze cele spuse de el, Carei trebui aproape un minut pentru a observa că se opriră şi că stăteau apropiaţi unul de altul, mîna ei încă nîndu-l de braţ. Brusc fu conştientă de prezenţa lui şi se ădu înapoi.

Braţul lui Lee căzu pe lîngă corp cînd ea şi-l retrase pe l ei. Nu le trebui decît o clipă pentru a-şi da seama ce imţeau cînd erau singuri împreună.

– Dacă domnul Winston vrea să-mi vorbească de ce u poate veni el aici? întrebă ea.

– Pleacă într-o călătorie mai îndelungată în Alaska şi peră să lămurească întîi problema asta. Mi-a spus să-ţi pun că se gîndeşte să retragă *Sone Star* din Walking lune.

Pe faţa Carei se oglindi surpriza.

– Păi, nu prea pot să las totul baltă şi să plec imediat.

– De ce nu? o provocă Lee. Din cîte-mi amintesc, te ricepi de minune la aşa ceva.

Cara îl privi uluită şi se-ntoarse pe călcîie. Încruntîn-u-se, Lee o urmă afară din biserică.

– Cara, stai.

O ajunse din urmă în timp ce ea urca scările privind rept înainte.

– Îmi pare rău, bine? spuse el.

Ea privi la el şi ochii li se întîlniră, doar pentru o clipă, entru că Tommy veni alergînd şi se lipi de piciorul lui ee, strîngîndu-l cît putea de tare.

– Am ceva pentru tine Tommy. Un cadou de Crăciun e care l-am găsit la Houston.

– Ce este? întrebă băieţelul nerăbdător.

– Păi, acum, o să trebuiască doar să-l deschizi şi o să ezi.

– Pot să-l deschid acum?

Lee se ridică.

– Mi-e teamă că nu l-am adus cu mine. Este la han.

– Oh, oftă Tommy.

– O să mergem imediat la han, Tommy, spuse Cara. Poate c-o să-l poţi deschide atunci.

– Bine, răspunse băieţelul şi zîmbetul îi reveni.

– Pot să-l deschid atunci, Lee? A trecut Crăciunul, ştii.

Lee rîse din nou.

– Ai dreptate. Sigur că poţi să-l deschizi. De îndată ce ne întoarcem la han.

Cara îl luă de mînă pe Tommy.

– A fost drăguţ din partea ta, Lee. Mulţumesc.

Zîmbetul vesel adresat lui Tommy dispăru cînd Lee se uită la ea.

– N-ai pentru ce.

– Ei, atunci, spuse ea, pregătindu-se de plecare. Cred că o să ne vedem la han.

– Cred că da... şi, Cara...

Ea se-ntoarse şi-l privi cu ochi strălucitori.

– Gîndeşte-te la ce ţi-am spus, sfîrşi Lee.

Ea nu spuse nimic, doar îl privi o clipă în tăcere înainte de a pleca cu Tommy. Uneori ochii ei îi trădau sentimentele, dar nu de această dată.

Lee n-avea nici cea mai vagă idee care va fi hotărîrea ei, dar dacă ar fi fost să parieze în clipa aceea, ar fi spus că n-avea de gînd să se mişte nici măcar un centimetru către Houston.

Încărcată de pachete, Cara se strecură pe uşa dormitorului, închizînd-o apoi cu cotul.

– Ai adus tot? ciripi Dahlia.

– Stai să vedem – smokingul lui Tommy şi pijamaua pentru mai tîrziu. Rochia mea, combinezonul, ciorapii, pantofii, bijuteriile, trusa de machiaj...

Cara privi în sus şi izbucni în rîs. Ochii Dahliei erau mari cît două farfurii.

– Ce-i aşa de caraghios?

– Arăţi de parcă eşti pe punctul de a te îndrepta spre ghilotină şi nu spre altar. Linişteşte-te, Dahlia. Totul va fi bine. Respiră adînc de cîteva ori.

Dahlia îi urmă sfatul, în timp ce Cara îşi puse lucrurile ɔoparte, agăţîndu-şi rochia pe umeraş alături de rochia ɜ mireasсă.

– Ajută, murmură Dahlia. Arată-mi rochia ta.

Cara trase fermoarul husei.

– Îmi place foarte mult, şopti Dahlia. E perfectă.

– Aici am ceva care s-ar putea de asemenea să fie ɜrfect, spuse Cara.

Luîndu-şi poşeta scoase din ea o cutie mică din care ă o pereche de cercei cu perle şi-i puse alături de ıchia Dahliei.

– Ceva de împrumut? o întrebă ea zîmbind. Cînd ţi-am ızut rochia ieri, m-am gîndit că ăştia s-ar potrivi. I-am ırtat la nunta mea.

Ochi verzi se umplură de lacrimi.

– A, nu. Nu acum, o certă Cara. Hai să nu apucăm de ɜabă.

Orele zburară. Dahliei nu-i mai rămăsese decît să se ıbrace cu rochia de mireasă cînd Cara îl chemă pe ɔmmy şi-l ajută să se îmbrace în smochingul lui mititel, o ɗevărată miniatură a aceloraşi haine elegante pe care ick şi Lee urmau să le poarte.

– Stai liniştit acum, îl instrui ea, în timp ce-i aranja avata lui Tommy şi se dădu înapoi să-l privească.

– Minunat, se pronunţă ea. Categoric minunat.

– Băieţii nu sînt minunaţi, mamă, se plînse Tommy.

– Nu?

– Nu. Noi sîntem frumoşi.

– Oh, înţeleg. Ei bine, de ce nu te duci jos să-l găseşti ɜ unchiul tău, frumosule? Acum trebuie să mă îmbrac şi ɹ.

– Poate că aş putea să mă joc cu setul de construcţii ɜ care mi l-a dat Lee, sugeră el.

– Doar cîteva minute, răspunse Cara. Şi doar dacă nu ,şifonezi hainele. Vărul Dahliei o să ne ducă cu maşina ı biserică şi trebuie să plecăm într-un sfert de oră. Nu ai tîrziu.

– Niciodată n-am mai avut blocuri ca astea. E un

cadou grozav de Crăciun, nu, mamă?

– Da. Din ce-mi spui tu, aşa e.

Tommy deschise uşa şi se întoarse.

– Îmi place tare mult de Lee, zise el.

Cara îşi privi fiul în ochi.

– Ştiu, Tommy.

Uşa se închise.

– Şi mie-mi place, adăugă ea în şoaptă şi întorcându-se iute luă rochia de catifea albastră.

Razele palide ale soarelui se furişau în biserică prin ferestrele cu arcade, ce străjuiau pereţii dinspre nord şi sud, umplînd naosul cu o lumină sporită de cele două rînduri de sfeşnice înalte aşezate de o parte şi de cealaltă a altarului. Între ele se aflau multe flori, un buchet uriaş de trandafiri roşii, boboci, şi fire de ferigă verzi.

Uitîndu-se prin uşa puţin întredeschisă Cara văzu că toate scaunele erau ocupate, oaspeţii salutîndu-se unul pe proc şi vorbind în şoaptă, cu respect, pe fundalul muzicii de orgă, o baladă romantică ce se încheia chiar în clipa aceea. Urmă un moment de linişte înainte de a se deschide o uşă laterală pe unde intrară bărbaţii, reverendul Stowe în odăjdii albe, Nick şi Lee în smochinguri, amîndoi înalţi şi bruni şi extraordinar de frumoşi. Luîndu-şi locurile în dreapta se întoarseră cu faţa către adunare.

Organistul începu imnul religios, un preludiu emoţionant la marşul miresei, care umplu biserica şi ajunse în hol unde aştepta grupul de patru persoane.

Cara deschise uşa şi îi aranjă puţin părul lui Tommy. El nu se uită în sus ci ţinea în continuare ochii aţintiţi asupra inelului aşezat în mijlocul unei perniţe de mătase pe care o ţinea în mîini.

– Să fii cuminte.

– Da, şopti el.

Întorcîndu-se puţin, Cara privi peste umăr. Louis era frumos, îmbrăcat în smochingul negru, cu cămaşă albă, şi-i ţinea strîns mîna Dahliei ancorată de braţul lui.

Ea încă mai avea figura aceea puţin speriată, dar

adia de fericire.

– Eşti frumoasă, murmură Cara.

Şi într-adevăr era, în rochia de satin, care-i venea ca rnată pe trupul ei suplu, cu buclele roşcate acoperite de n voal brodat cu perle.

Reuşind s-o facă pe mireasă să zîmbească puţin, Ca- se întoarse şi păşi în biserică, cu degetele strîngînd un ingur boboc de trandafir pe care-l avea în mînă.

Pentru Lee timpul se opri în loc cînd Cara păşi spre ltar. Lumina era blîndă, atît cît să-i facă să lucească părul egru ca pana corbului răsucit la spate, iar rochia lungă e catifea să capete irizări de culoarea ochilor ei. Niciodată nu mai văzuse o asemenea frumuseţe uluitoare.

Se părea că şi mulţimea era de acord cu asta. O nişte adîncă se instală, întreruptă doar cînd apăru Tomy de un murmur şi de zîmbete. După Tommy urmară cordurile marşului nupţial şi îşi făcu apariţia Dahlia.

Mireasa era frumoasă în satinul şi dantelele albe, ar...

În timp ce Louis Talbot o aduse pe Dahlia lîngă Nick, ee avea ochi numai pentru Cara.

– Iubiţi credincioşi, ne-am adunat împreună aici, în asa Domnului şi în prezenţa acestor martori pentru a-i ni împreună pe acest bărbat şi pe această femeie.

Dahlia auzise aceste cuvinte de sute de ori înainte ar, cînd le pronunţă reverendul Stowe, îi părură ceva ou.

Dar de fapt totul în momentul acela i se părea chimbat – lumina lumînărilor era parcă mai strălucitoare, irosul trandafirilor uimitor de puternic, iar lumea tăcută n biserică parcă ar fi aşteptat ca ceva deosebit să se tîmple. Picături de transpiraţie îi apărură deasupra buzei r bătăile inimii i se înteţiră.

Mîinile începură să-i tremure şi astfel buchetul pe re-l ţinea se legănă uşor.

– Nicholas, vrei să o iei pe această femeie pentru a-ţi

fi soţie legiuită, pentru a trăi împreună în sfînta taină a căsătoriei? Vrei să te căsătoreşti cu ea, s-o iubeşti, s-o ajuţi, să o respecţi şi să rămîi lîngă ea, la bine şi la rău, şi să-i fii credincios atîta timp cît veţi trăi împreună pe acest pămînt?

– Da, răspunse Nick hotărît.

Privind dincolo de Louis, Dahlia întîlni privirea lui Nick pentru prima dată de cînd sosise în faţa altarului.

El îi făcu cu ochiul...

Şi atunci se întoarse în timp, în seara cînd se întîlniseră la han şi cînd el îi făcuse cu ochiul, stînd vizavi de ea la masă, iar mai tîrziu o invitase să-l însoţească la bal. Chiar de atunci simţise că viaţa ei era pe punctul de a se schimba. Dar în timp ce privea în ochii lui albaştri, Dahlia îşi dădu seama că nu bănuise cît de mult. Cum ar fi putut să ştie? Pînă a-l întîlni pe Nick nu avusese idee cît de mult putea o femeie să iubească un bărbat.

Simţi o bucurie atît de imensă, cuprinzînd-o încît, ca prin farmec, braţele încetară să-i mai tremure, nervii i se liniştită şi nu rămase nimic altceva decît o fericire divină. Era atît de norocoasă, atît de extraordinar şi de miraculos de norocoasă.

– Dahlia, vrei să-l iei pe acest bărbat pentru a-ţi fi soţ legiuit, pentru a trăi împreună în sfînta taină a căsătoriei? Vrei să te căsătoreşti cu el, să-l iubeşti, să-l ajuţi, să-l respecţi şi să rămîi lîngă el, la bine şi la rău, şi să-i fii credincioasă atît timp cît veţi trăi împreună pe acest pămînt?

– Sigur că da, se auzi glasul limpede plin de siguranţă al Dahliei.

Nick îi aruncă un zîmbet strălucitor în timp ce mulţimea adunată chicoti.

– Cine i-o încredinţează pe această femeie pentru căsătorie, acestui bărbat?

– Eu, răspusese Louis şi după ce o sărută pe Dahlia scurt pe obraz, se retrase în primul rînd.

Cara îi urmări mişcările, şi apoi privindu-l pentru o clipă pe Louis, schimbară un zîmbet, înainte ca ochii ei să

e întoarcă asupra mirelui şi a miresei şi să se fixeze supra fratelui ei. El începu să repete după preot.

– Eu, Nick, te iau de soţie pe tine, Dahlia pentru a te ubi şi a te respecta, la bine şi la rău, de azi înainte pînă înd moartea ne va despărţi...

Cara fu copleşită de dragoste şi fericire. În timp ce atele ei spunea frumoasele promisiuni, ea se gîndi la ropria ei nuntă şi pentru o clipă avu impresia că aude ocea lui Tom în locul celei a lui Nick. Ironia făcu însă ca n acelaşi timp privirea ei să alunece către Lee, care se ita drept la ea, iar în ochii lui strălucea ceva mai puternic lecît lumina lumînărilor.

– Eşti frumoasă, mimă el cu buzele.

– Şi tu la fel, îi răspunse Cara.

Lee îi zîmbi iar Cara se trezi că nu-şi putea lua ochii le la el şi aproape că nu mai auzea cuvintele Dahliei.

– Eu, Dahlia, te iau pe tine, Nick, de soţ pentru a te ubi şi a te respecta, la bine şi la rău...

O mişcare bruscă în spatele lui Lee îi atrase atenţia arei la fereastră. Şi acolo se afla un bărbat cu palmele pite de geam încercînd să privească în biserică. Mitch.

Cara înţepeni, iar degetele i se strînseră spasmodic şa încît trandafirul uitat căzu jos. Chiar şi în lumina alidă, crepusculară, părul roşu era inconfundabil la fel a şi silueta conturată prin fereastra înaltă. Deşi nu-i utuse distinge trăsăturile, simţise rînjetul lui.

– Poftim, mamă.

Cara privi cu ochi înceţoşaţi şi abia-l văzu pe Tommy, u greu dîndu-şi seama că luase trandafirul pe care i-l lădea el. Cînd se uită din nou la fereastră, Mitch lispăruse.

Restul ceremoniei trecu ca prin ceaţă. Nick şi Dahlia chimbară inelele, îşi terminară de făcut jurămintele şi ngenunchează pentru a primi binecuvîntarea. Cara îşi ăcă rolul cu o amorţire care, parcă, îi încetinea mişcările. ot timpul privi pe furiş spre fereastra care rămase însă oală, nemaizărindu-se nimic altceva decît lumina palidă zilei de iarnă care dispărea încet.

Dar Mitch fusese acolo... nu? O cuprinse o îndoială care-i umezi mîinile şi-i dădu fiori de gheaţă pe şira spinării cu toată căldura oferită de rochia de catifea.

N-avea de unde să ştie că încă cineva din biserică privise fix la acea fereastră singuratică.

– Dumnezeu să vă binecuvînteze şi să vă apere. Dumnezeu să-şi întoarcă faţa către voi în pace şi bucurie. Amin.

Nick şi Dahlia se ridicară şi se întoarseră.

– Doamnelor şi domnilor, anunţă reverendul Stowe, permiteţi-mi să vi-i prezint pe domnul şi doamna Nick Malloy.

Se auziră aplauze în timp ce orga intona un marş.

Simţindu-se încă de parcă s-ar fi aflat departe de tot ce se întîmpla în jurul ei, Cara se aplecă să aranjeze trena de la rochia Dahliei, apoi spunîndu-i lui Tommy ce să facă, atunci cînd cuplul proaspăt căsătorit începu să se îndrepte pe culoar spre ieşire. Luîndu-i braţul lui Lee, se întoarse mecanic cu faţa către adunare.

– Ce-i cu tine? şopti el cînd coborîră treptele din faţa altarului.

Cara se uită la el.

– Pe la jumătatea ceremoniei te-ai făcut albă ca varul la faţă. Şi acum eşti la fel.

Cara nu-i răspunse dar se mai uită o dată înainte, privirea ei ţintindu-se dincolo de Nick şi Dahlia, către hol şi către uşă. Oare Mitch era afară? Oare o urmărea din umbră? Pe de o parte ar fi vrut să fugă afară şi să-l caute prin curtea bisericii pînă-l găsea şi să-l foţeze să o privească în faţă. Pe de altă parte se îndoia de sănătatea ei psihică.

Lee aşteptă pînă cînd trecură pragul bisericii. Luînd-o deoparte îşi puse mîna peste degetele ei care-i strîngeau braţul. Erau reci ca gheaţa.

– Ce este, Cara?

Ea îl privi iute, speriată, de parcă s-ar fi aflat pe altă lume.

– Ce naiba s-a întîmplat? adăugă Lee.

– Nimic, răspunse Cara, decît că m-am hotărît.
– În legătură cu ce?
– Houston. Cînd plecăm?
– Vrei să spui că o să mergi? întrebă el uluit.
– Doar dacă Tommy poate veni cu mine.
– S-a făcut, răspunse Lee în timp ce ochii lui întrebători o priveau cum se foţează să zîmbească, în timp ce ultimea ieşi afară din biserică, înconjurîndu-i.

Pe la unsprezece seara, localul din Nags Head era atît e aglomerat, de cei ce veniseră să petreacă Anul Nou, ncît Mitch nu putea auzi nici ce gîndeşte. Iar el voia se se îndească. Voia să savureze în tihnă fiecare detaliu al hipului îngrozit al Carei atunci cînd se uitase şi-l văzuse fereastră.

Luîndu-şi cîteva beri sub haină, traversă strada şi mere la motel. Noaptea era rece şi întunecată, iar luna argine abia se zărea. Descuind uşa, Mitch intră în încăperea ntunecată şi aprinse lumina.

– Bună, Mitch.

Berile căzură cu zgomot pe podea în timp ce Mitch intr-o singură mişcare îşi scoase cuţitul din gheată şi e-ntoarse. În cîteva secunde lama cuţitului era îndreptată ătre direcţia din care se auzise glasul.

– Nu e nevoie de asta.

Clipind din cauza luminii, Mitch se uită la singurul caun din încăpere. Pe el stătea aşezat un străin elegant mbrăcat într-un smoching.

– Cum darcu' ai intrat? întrebă Mitch.
– Cu ajutorul unui funcţionar îndatoritor.
– Ce vrei?
– În nici un caz să te jefuiesc. De ce nu pui cuţitul eoparte?

Mitch închise lama cuţitului deşi continua să ţină arma mînă.

– Te cunosc de undeva?
– Doar prin poştă, răspunse Louis încet, privindu-l ent pe cel din faţa lui.

Mitch Lincoln era mai voinic decît se aşteptase, mai înalt, mai robust, deşi se mişca cu agilitatea unui animal de pradă. Coama nepieptănată de păr roşu şi creţ era în contrast cu faţa lui palidă şi pistruiată, care nu reuşea să i atenueze severitatea nasului şi a bărbiei ascuţite, iar ochii erau atît de înguşti încît Louis nu-şi putea da seama ce culoare aveau. Louis simţi că acest bărbat nu avea scrupule sau limite. Instinctul îi şopti că fusese prost că venise. Dar se afla aici. Nu putea face altceva decît să încerce să ducă lucrurile la bun sfîrşit.

– Prin poştă, repetă Mitch.

Louis dădu din cap.

– Deci tu ai fost.

Mitch îl măsură scurt, categorisindu-l ca pe un tip bogat, care nu-şi murdărise niciodată mîinile în vreo luptă, toată viaţa. Băgîndu-şi cuţitul în cizmă adăugă:

– Te-am văzut în seara asta, nu? La biserică în Walking Dune.

– De aceea mă aflu aici, să te întreb ce căutai la biserică.

– Mă uitam şi eu.

– Credeam că ai plecat din Outer Banks pînă acum. Afacerea noastră s-a încheiat.

Mitch ridică din umeri.

– M-ai angajat ca să îndepărtez gîndurile doamnei de la caii ăia.

– Se pare că ai reuşit. Aproape că a fugit din oraş.

– Dar acum s-a întors. Ce se întîmplă dacă începe din nou?

– Dacă vrea, n-are decît, spuse Louis cu glas obosit.

– Ce-ai păţit, amice? Ţi-a pierit cheful de vînătoare?

Chipul lui Louis deveni aspru.

– Niciodată nu s-a pus problema violenţei. Ţi-am spus-o clar de la început. Şi acum pentru că afacerea noastră s-a încheiat vreau să pleci din Banks.

– Vrei să plec din Banks, repetă Mitch, chicotind cu nepăsare. Dar tu, cine dracu' eşti?

– Numele meu n-are importanţă. Ceea ce ar trebui să

intereseze este suma de bani pe care sînt gata să ţi-o
er dacă accepţi să pleci.
– Bine, se arătă de acord Mitch. Mă interesează.
Ridicîndu-se de pe scaun, Louis îi întinse trei banc-
ote de cîte o sută de dolari.
– Dar insist să-mi dai cuvîntul că vei pleca de aici pînă
îine.
– Cuvîntul meu? Mitch îşi ascunse un rîs cinic. Sigur
i da. De ce nu? Nu mai e nimic care să mă reţină aici.
Luîndu-şi haina de pe spătarul scaunului, Louis se
dreptă către uşă, punîndu-i banii lui Mitch în mînă cînd
ecu pe lîngă el.
– De fapt ce reprezintă ăştia? îl întrebă Mitch. Nişte
ani pentru a-ţi linişti conştiinţa?
Louis avu o ezitare în prag.
– Poate, spuse el fără a privi în urmă. Poate că asta
nt.
Uşa se închise iar Mitch îşi îndesă banii în buzunar.
– Fraierule, murmură el.

Petrecerea era în toi iar vechea sală de banchete a
anului fusese transformată într-o sală de bal plină de
ori, la un capăt fiind instalat un bar, unde se servea
ampanie, iar la celălalt o orchestră de nouă muzicanţi.
ngul de dans se afla în mijloc. În acest moment orche-
ra cînta *In the mood*, un hit al anilor patruzeci, foarte
mat. În centrul unei mase de spectatori care îl încon-
rau, Nick o învîrtea pe Dahlia din ce în ce mai repede
cît la un moment dat ea îşi lăsă pe spate capul rîzînd.
Sprijinit de un perete la uşa de la intrare, Lee îi privi şi
e încet. Nimeni n-avea nici o grijă. Şampania curgea în
luri iar încăperea răsuna de rîsete şi veselie, în timp ce
nbile uriaşului ceas de deasupra estradei se apropiau
e miezul nopţii.
Lee privi dincolo de canaturile uşii la mesele cu
ustări, acum părăsite de invitaţi. După nuntă, o mare
arte dintre cei prezenţi veniseră la han unde mîncaseră
ptură de pui, chifteluţe suedeze, învelite cu şuncă, şi

sandvişuri de toate felurile, fără a mai vorbi de tortul de nuntă, care avusese opt etaje şi o înălţime de aproape un metru şi jumătate, fiind aşezat pe o măsuţă specială.

Fusese suficient pentru a hrăni două oraşe de mărimea lui Walking Dune, se gîndise Lee, deşi, spre marea lui mirare, se mîncase aproape tot, înainte ca oaspeţii să intre în sala de bal pentru dans. Acum numărul de oaspeţi mai scăzuse, dar foarte puţin. Sala era încă plină de musafiri, care doreau să petreacă Anul Nou împreună cu mirele şi cu mireasa.

Lee privi din nou la ceasul lui. Unsprezece şi zece. Îşi duse din nou mîna stîngă la buze şi luă o înghiţitură de şampanie. În ultimele cîteva ore se amestecase printre oaspeţi, cunoscînd oameni noi şi reîntîlnindu-se cu prieteni, pe care nu-i văzuse de luni de zile.

Lee se gîndea cît le simţise lipsa la toţi şi cît de mult i se strecurase pe sub piele acest orăşel, Walking Dune, cînd Jack Quincy se apropie de el.

– Bună seara, Lee. Căutam momentul să-ţi vorbesc. I o problemă importantă.

– O?

Aplecîndu-se spre el, Quincy adoptă o atitudine conspirativă.

– Am încercat să obţin nişte informaţii de la compania ta acum o lună. Mi s-a spus că nu se putea lua legătura cu tine şi că şeful tău nu era dispus să discute despre proiectul de la Walking Dune.

– Da? răspunse Lee absent, căutînd-o cu privirea pe Cara.

Ceva era în neregulă.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Quincy.

Lee întoarse capul şi-l privi pe bărbatul scund din faţa sa.

– Ce-ai spus?

– Am întrebat dacă s-a întîmplat ceva cu planurile de investiţii pentru Walking Dune.

– Cred că se poate spune şi aşa.

– Ei bine! izbucni Jack. Iartă-mă că sînt atît de insis

ıt dar aş vrea să ştiu dacă s-a întîmplat ceva care să ricliteze viitorul acestei investiţii. La urma urmei, eu sînt marul acestui oraş.

Lee îi studie faţa înfierbîntată. Dintre toţi oamenii pe re-i cunoscuse în Walking Dune, Quincy era unul dintre i mai nesuferiţi, în afară poate de Louis Talbot, care nici ăcar nu apăruse la petrecerea de nuntă.

– Nu s-a întîmplat nimic nou, domnule primar. Mu-ıngii se află pe pămîntul deţinut de stat. *Sone Star* ıreşte aceeaşi zonă.

– Vrei să spui că toată afurisita asta de investiţie va fi spendată?

Pierzîndu-şi interesul, Lee privi prin mulţime din nou.

– Cine ştie? îi aruncă el într-o doară.

– Asta-i mai rău decît mi-am închipuit.

– Şi ce se întîmplă dacă lucrurile rămîn aşa? întrebă e. Înainte să apară *Sone Star* erai mulţumit de Walking ıne aşa cum era, nu?

– Înainte să ştiu cum ar putea fi!

Chipul lui Jack se întunecă din pricina visurilor spul-rate.

– Să-i ia dracu' pe caii ăia, murmură el. Şi s-o ia dracu' pe Cara Chastain care şi-a bătut joc de viitorul tuturor ı cauza lor.

Capul lui Lee se întoarse brusc la auzul acestor vinte, iar privirea şi mintea îi deveniră ascuţite. Timp de eva clipe se uită fix la individul enervant din faţa lui, ercînd să se abţină, muşcîndu-şi limba. Dar nu reuşi.

– Ascultă, ticălos lacom ce eşti, spuse el în cele din nă. Cum este Walking Dune – acum – este mult mai ıe decît crezi tu. Nu-ţi dai seama nici un pic cît de osebit este locul ăsta? Nu simţi nici un regret dacă se ınsformă într-un alt loc de distracţie pentru cei bogaţi?

– Nici unul, se răsti Jack Quincy şi se îndepărtă rapid, erzîndu-se în mulţime.

– Nenorocitule, murmură Lee încet.

Uitîndu-se din nou la ceas, văzu că era unsprezece şi ıuăzeci. Îşi ridică paharul de şampanie spre buze dar se

opri brusc cînd o văzu alături pe Cara.

Stătea la intrarea sălii de bal. Ochii ei erau parcă în ceaţă, iscoditori, iar în braţe îşi ţinea copilul adormit. Punîndu-şi paharul jos, el făcu un pas iute în faţă.

– Lasă-mă să-l iau eu, spuse el întinzînd mîinile.

Ochii ei mari se-ntoarseră către el, iar Lee simţi că se pierde în privirea lor.

– Mulţumesc, Lee, murmură Cara punîndu-şi fiul în braţele lui puternice. Te rog, ţi-aş putea cere două favoruri? Ai putea să ne duci cu maşina acasă? Şi... ai putea să rămîi peste noapte cu noi?

Păşind înainte în camera lui Tommy, Cara dădu deoparte cuverturile şi aşteptă, în timp ce Lee îl aşeză cu blîndeţe pe pat. Îi aranjară împreună plapuma deasupra.

– Noapte bună, mamă. Noapte bună, Lee, murmură Tommy somnoros.

Ochii lor se întîlniră pe deasupra patului. Întorcîndu-se, Cara se aplecă şi-l sărută pe Tommy, apoi ieşi din cameră. Cînd Lee coborî scările, o clipă mai tîrziu, o găsi în faţa dulapului din hol.

– Cred că Nick şi Dahlia au fost un pic dezamăgiţi că n-am stat pînă la miezul nopţii, spuse el, în timp ce ea întinse mîna spre un raft.

– Eu cred că nu, mai ales că le-am spus că vom trece mîine pe la ei să le urăm drum bun.

Lee o privi în timp ce ea scoase un ornament de Crăciun, un coşuleţ pentru picnic, un teanc de fulare şi căciuli...

– Ce naiba faci? întrebă el cînd nu se mai putu abţine din cauza curiozităţii.

Ridicîndu-se pe vîrfuri, Cara căută în fundul raftului, iar degetele-i atinseră o casetă de lemn.

– Aici este...

– Ce e aici?

Scoţînd-o cu atenţie cu amîndouă mîinile de parcă ar fi putut zbura din mîini în orice clipă, Cara privi fix cutia.

– Întotdeauna m-am împotrivit s-o am în casă, dar

-un fel după ce a murit Tom, nu m-am îndurat s-o dau.
– Pare a fi o casetă elegantă pentru pistoale, observă
e.
Cara desfăcu încuietoarea şi ridică încet capacul din
ın de nuc, scoţînd la iveală un pistol cu patul de fildeş,
e se odihnea pe un suport de catifea roşie. În cele
uăzeci şi patru de locaşuri care mărgineau cutia
guiaţă se afla un set de gloanţe din care lipseau doar
uă.
– Acesta i-a aparţinut judecătorului, spuse ea. Tatălui
Tom.
Lee întinse mîna şi luă arma, cîntărind-o în palmă
inte de a o aşeza în poziţie de tragere.
– E un revolver *Colt* de calibrul patruzeci şi cinci cu
ionare simplă, murmură el. O armă foarte scumpă
ăzi. Se spune că nimic nu-i mai bun decît un *Colt*.
– Se pare că vorbesc cu persoana potrivită.
– Potrivită pentru ce?
– Învaţă-mă, Lee. Învaţă-mă cum să trag.
– Să tragi? repetă el uluit. Ce se-ntîmplă, Cara? Mai
i mă rogi să rămîn peste noapte. Acum vrei să te învăţ
tragi. Ce naiba se întîmplă?
– Nu vreau să-ţi spun.
– De ce nu?
– Pentru că ştiu ce-ai să gîndeşti.
– Ce-o să gîndesc?
– Că-mi imaginez tot felul de lucruri.
Lee o scrută atent.
– E vorba despre Mitch Lincoln?
Cara îşi ridică bărbia.
– Asta e? întrebă Lee.
– L-am văzut în seara asta.
– Unde?
– La biserică.
– Era la nuntă?
Cara clătină din cap.
– Afară. Cîteva clipe a fost acolo şi a privit pe geam.
oi a dispărut.

Lee se lumină la faţă.

– Asta s-a întîmplat atunci cînd arătai de parcă ai fi văzut o stafie.

– Cred că da.

– Cara, era întuneric, spuse Lee blînd. Eşti sigură?

– Ştiam că o să mă întrebi asta. Îmi dau seama ce gîndeşti, Lee. Şi tu şi Nick. Dar în seara asta am ajuns la concluzia că trebuie să procedez aşa cum gîndesc eu. Acum, vrei să mă înveţi cum să folosesc afurisita asta de armă?

Glasul ei nu se ridica niciodată, dar Lee mai văzuse expresia aceea hotărîtă şi înainte. Era totuşi o schimbare binevenită după privirea aceea ca în transă pe care o avusese toată seara întipărită pe chip.

– Bine, se arătă el de acord în cele din urmă. Ăsta este un pistol destul de greu. Uite. Vezi cît e de greu.

Învîrtindu-l expert pe deget, Lee i-l dădu cu mînerul îndreptat spre ea. Cara îl privi o clipă. În ciuda smocului elegant arătă ca un pistolar adevărat. Nu era prima dată cînd se gîndea la el în felul ăsta.

– Ia-l, insistă Lee. Nu poţi să înveţi să-l foloseşti dacă nu-l mînuieşti. Sau te-ai răzgîndit?

Cara luă iute arma din mîna lui, mirată de greutatea ei.

– Dacă ai de gînd să ai în preajmă o armă, continuă Lee, ar trebui să ştii cam tot ce se poate despre ea. Bătaia acestui pistol este între o sută cincizeci şi două sute de metri. Este acţionat simplu, ceea ce înseamnă că trebuie să tragi cocoşul armei manual de fiecare dată înainte de a trage. Şi e un 45, ceea ce înseamnă că tragi cu gloanţe de calibru 45. Dispozitivul de încărcare este lateral. Hai. Deschide-l.

Cara întoarse cu mare grijă pistolul în mînă, ţinînd ţeava pistolului aţintită în altă parte, în timp ce căuta ceea ce-i spusese el. Îl găsi şi-l deschise.

– Bine. Acum răsuceşte cilindrul. Auzi zgomotele?

Băgînd mîna în cutie, Lee scoase un glonţ şi i-l dădu.

– Cînd apare un orificiu gol în dreptul dispozitivului, bagi glonţul. Încearcă.

Cara băgă glonţul în orificiu.

– Întoarce acum cilindrul pînă auzi un zgomot. Bun. um ai un glonţ în încărcător. Încap şase dar e mai sigur încarci doar cinci. Un pistol cu încărcătorul plin s-ar teá descărca din greşeală dacă piedica nu e pusă.

Întotdeauna să laşi locaşul care este chiar în dreptul edicii. Deci îţi rămîn cinci gloanţe, da? După ce-au fost se toate cinci, cartuşele goale trebuie scoase la fel m au fost încărcate. Deschizi încărcătorul şi le scoţi ul cîte unul. Ai vreo întrebare?

– Nu, murmură Cara, privind pistolul ca vrăjită.

– Bine, atunci. Scoate acum glonţul afară şi am să-ţi t poziţia.

– Să-l scot?

Lee ridică dintr-o sprînceană.

– Cred că n-ai de gînd să-mpuşti pe cineva în seara ta?

Merseră către capătul holului. Lee o aşeză înaintea lui, faţa spre birou.

– Uşa aceea de acolo este ţinta ta. Depărtează-ţi picioarele la lăţimea umerilor şi sprijină-te bine pe amîndouă. Eşti dreptace?

Cara dădu din cap că da.

– Bine. Ţine pistolul cu dreapta şi cu stînga ţine patul deasupra. Bine. Acum ridică braţele, ţine-ţi coatele epte şi îndreaptă cilindrul către ţintă.

Făcînd un pas mai aproape, Lee o prinse uşor de cheieturile mîinilor şi i le coborî cîţiva centimetri.

– Aşa. Acum ridică mîna stîngă şi trage cocoşul mei... Bine, acum strînge patul din nou. Priveşte exact ţintă şi apasă pe trăgaci. Nu te mişca deloc. Trage.

Clic! Cocoşul armei se închise cu un sunet sec.

– Bine, spuse Lee. Acum dacă tragi din nou trebuie să mezi pistolul din nou.

Cara repetă procedeul, apoi încă o dată cu viteză mai are.

– Acum să nu începi să te gîndeşti că eşti *Billy the Kid* u ştiu eu cine, spuse Lee. Îţi trebuie puţin timp pînă

înveţi să mînuieşti cocoşul armei.

Braţele lui rămaseră în jurul ei, acordîndu-i un sprijin de care Cara n-avea nevoie, în timp ce ea mai repetă de cîteva ori mişcările. Lee închise ochii în timp ce mirosul ei îi umplea nările iar apropierea de ea îi aţîţa simţurile.

– Asta-i tot, murmură el.

– Nu pare chiar atît de greu, răspunse ea tot în şoaptă.

– Nu-ţi poţi da seama cu adevărat cum e cînd tragi decît cînd o faci cu adevărat, Cara. O să mergem la ferma lui Frank mîine. El are un teren de tragere. Dacă eşti hotărîtă, am puta face nişte exerciţii acolo.

– Sînt hotărîtă.

– Şi eu, spuse el, în timp ce mîinile i se ridicară pe umerii ei, mîngîindu-i braţele. Avu impresia că o auzi pe Cara scoţînd un suspin cînd mîinile lui continuară să coboare, atingîndu-i uşor sînii înainte de a se opri pe talie.

Atingerea lui era blîndă şi provocatoare, parcă lipsindu-i braţele de putere, în timp ce ea îşi lăsă mîinile în jos, pistolul atîrnîndu-i fără viaţă în dreapta. El îşi înfăşură braţele în jurul ei şi o lipi de el, învăluind-o în căldura trupului lui în timp ce Cara îi simţea respiraţia în păr.

Era atît de bine! Cara nu se putea desprinde din îmbrăţişare. Punîndu-şi capul pe umărul lui, vru parcă să absoarbă din puterea lui, să-i simtă aproape. Şi în momentul acela pendula mare începu să bată miezul nopţii.

Întorcîndu-şi capul ea îl privi.

– La mulţi....

Au fost singurele cuvinte pe care le spuse înainte ca gura lui să o acopere pe a ei.

Întorcîndu-se, Lee o trase lîngă el, luînd-o strîns în braţe, parcă în disperare, în timp ce continua să o sărute. O dorea de atîta vreme şi, în timp ce Cara îl săruta şi ea înflăcărată, el simţi că-şi iese din minţi. Nu mai auzea nimic altceva decît bătăile puternice ale inimii sale; nu mai simţea nimic decît o dorinţă sălbatică care-l cuprinse pînă-n străfundurile fiinţei sale. Nici măcar nu-şi dădu

eama cînd braţul îi alunecă pe şoldurile ei, lipind-o şi mai trîns de el.

Cu o mişcare rapidă a capului, Cara îşi îndepărtă uzele de ale lui.

– Te rog, Lee, şopti ea fără suflare.

La fel de repede el o trase înapoi cu faţa spre el.

– Te rog, ce?

– Trebuie să ne oprim.

– De ce?

– Pentru că nu ne mai putem stăpîni.

– Ăsta nu e un motiv să ne oprim, spuse Lee cu glasul ıtretăiat. Vreau să fac dragoste cu tine, Cara. Trebuie să ıc dragoste cu tine.

Ea clătină din cap.

– Nu, noi n-ar trebui să...

– Ba ar trebui! tună el, depărtîndu-se brusc şi privin--o furios. La naiba, Cara! Oare pentru tine nu contează eloc că te iubesc?

Lee îi susţinu privirea tăcută, strălucitoare cît de mult utu.

– Atunci stai departe de mine, îi ceru el în timp ce se ıdrepta cu paşi mari către barul din birou.

Doisprezece

Prima zi a noului an era rece şi senină cu excepţia norilor mari, albi care făceau doar ca bolta Texas-ului să pară şi mai albastră

Marilyn se afla pe veranda fermei privind pajiştea plină de oaspeţi, apoi dincolo de islazul îngrădit, unde păşteau caii, şi în sfîrşit la cîmpia întinsă acoperită de iarbă care părea nesfîrşită. Era o privelişte frumoasă dar ea n-avea ochi pentru aşa ceva acum. Gîndurile îi erau concentrate asupra acelei seri pline de dezamăgire şi regrete.

Încă o dată se revăzu apărînd în rochia aceea neagră, sexy. Încă o dată revăzu expresia hăituită de pe chipul lui Lee şi-i auzi refuzul aspru. Fusese o revenire brutală la realitate. În ciuda faptului că ea fusese aceea care pusese capăt căsătoriei – sau poate tocmai de aceea – Marilyn se gîndise întotdeauna că ea este adevărata dragoste a lui... întotdeauna şi-l imaginase tînjind după ea... şi crezuse că nici o femeie nu-i va putea lua locul vreodată.

Cu numai cîteva cuvinte crude, Lee îi arătase că se înşelase. Se aflase în faţa lui, cu şampania în mînă, cu o invitaţie clar întipărită pe faţă. Şi de la mii de mile distanţă, Cara Chastain aruncase o vrajă asupra lui pe care ea n-o putuse rupe.

Acum Lee o aducea aici. În orice moment *Jaguar*-ul ar putea apărea pe alee. Sentimentul de nerăbdare o scotea din sărite pe Marilyn.

Se uită la ceas. Două şi jumătate. Ea sosise la amiaza, prima dintre cei vreo cincizeci de invitaţi care se strînse seră acum în faţa casei. Mica adunare de Anul Nou, cum o numise Frank, se dovedise a fi o petrecere în toată

egula, aprovizionarea fiind făcută de cei mai buni fur-
ıizori din Texas. Pajiştile de un verde viu din cauza florilor
le iarnă erau pline de mese şi scaune. Iar la margine se
ıfla o cabană care se ridica deasupra meselor încărcate
:u tot felul de delicatese, precum şi un bar bine garnisit.
\cordurile unei balade mexicane se auzeau încet cîntate
le un trio care se plimba printre oaspeţi.

Privirea lui Marilyn căzu asupra mulţimii de oameni
)ogaţi, îmbrăcaţi în jachete de piele şi blugi, cizme şi
)ălării – în stilul vechiului Vest sălbatic care acum costa
nii de dolari în magazinele de modă. Ea părea parcă
)uţin prea împopoţonată în costumul ei verde de anti-
)pă. Dar pantalonii strîmţi şi jacheta îi puneau valoare
:orpul, iar nuanţa făcea adevărate minuni pentru tenul şi
)ărul ei. Şi astăzi dorea să arate foarte bine.

Zărindu-l pe Frank în centrul unui grup, vizavi, Marilyn
ıvu un sentiment de iritare. Părul lui alb ca zăpada, stră-
ıci în lumină cînd îşi dădu capul pe spate şi rîse de
)arcă n-ar fi avut nici o grijă pe lumea asta. Nervii ei erau
ıcordaţi la maximum, gîndindu-se la ce-ar putea fi un
)unct de cotitură în viaţa lui Lee. Va rămîne în Texas sau
:e va întoarce în Carolina de Nord? Frank ştia că acest
ıcru atîrna deasupra lor ca o sabie. Oare era un actor atît
le bun? Sau nu-i păsa chiar atît de mult cît credea ea?

Întorcîndu-se, Marilyn intră în casă. Puţin mai tîrziu
Frank intră şi el şi o găsi refăcîndu-şi machiajul în oglinda
lin hol.

– Arăţi bine, Marilyn, spuse el. Nu te mai agita.

– Trebuie să fac ceva.

– De ce nu ieşi afară? Stai cu oaspeţii. Distrează-te.

Marilyn se-ntoarse către el.

– Cred că glumeşti, spuse ea. E aproape ora trei.
Jnde dracu' sînt?

– Or să vină, răspunse Frank, calm. Urmau să-i con-
lucă pe tinerii căsătoriţi la plecarea în călătoria de nuntă
ıi apoi să-l întîlnească pe Pete în jur de douăsprezece.
Zborul durează cîteva ore iar drumul cu maşina pînă aici
:el puţin o oră. N-ar fi putut ajunge pînă acum nici dacă

aveau aripi. Liniştеşte-te, Marilyn.

– Să mă liniştesc? întrebă ea cu un zîmbet forţat. E limpede că eu iau lucrurile astea mai în serios decît tine.

– Şi eu iau în serios, spuse Frank cu un ton dojenitor. M-am gîndit la toate, mi-am notat fiecare amănunt, fiecare nuanţă. Ca în dimineaţa asta, de exemplu, cînd m-a sunat Lee. Era nervos şi vorbea în doi peri. S-a întîmplat ceva rău şi pun pariu că-i vorba de văduva Chastain. A fost la fel ca atunci cînd l-ai părăsit tu.

– Nu mai scormoni, Frank, spuse ea în cele din urmă. Te rog... nu mai scormoni.

Apropiindu-se de Houston, avionul coborî la o altitudine care permitea vederea panoramei oraşului.

În compartimentul mic dar luxos al pasagerilor, Cara stătea în spatele lui Lee care-l ţinea pe Tommy în braţe, la fereastră.

– Oo! E mare! exclamă Tommy.

– E şi frumos într-un fel, nu? întrebă Lee.

Privind prin hublou, Cara trebui să-i dea dreptate. Oraşele mari nu erau pe gustul ei dar priveliştea ce se desfăşura în faţa ochilor merita admirată. Pete de verdeaţă erau traversată în zig-zag de şosele albe. Clădiri monumentale reflectau lumina soarelui.

– Uite, Tommy, continuă Lee arătînd cu degetul pe fereastră. Acolo este stadionul unde se joacă meciurile mari – fotbal, baseball, tot felul de meciuri. Este enorm. Unii jucători îl numesc „Casa durerii". Şi acolo este *Transco Tower.* Vezi? E clădirea aceea înaltă din sticla neagră.

În timp ce asculta, Cara simţi aceeaşi emoţie caldă, pe care o simţise în prima zi, cînd îi văzuse rîzînd împreună pe plajă. Dar curînd gîndurile din urmă cu ore întregi o copleşiră din nou. Glasurile lui Lee şi Tommy se estompară în timp ce ea începu să reflecteze.

Se părea că nimeni nu putea sta între ea şi Mitch. În ciuda prezenţei binefăcătoare a lui Lee în casă, noaptea trecută ea avusese un coşmar, unul care ieşise din tipar

pentru că în loc să reia trecutul, îi prezisese viitorul.

În vis ea se afla în hol cînd Mitch deschisese uşa de la intrare cu uşurinţă de parcă nici n-ar fi fost zăvorîtă. El se năpustise asupra ei, Cara ridicase pistolul, iar el îi rîsese în faţă.

Se trezise cu rîsul acela răsunîndu-i în urechi. Sculîndu-se în zori, se plimbase prin cameră în sus şi-n jos, uitîndu-se pe fereastra care dădea spre şosea, căutînd o maşină albastră. El era acolo undeva. Iar ea ştia – ştia aşa cum simte un iepure jaguarul care-l pîndeşte din copac.

De ce, se întrebase ea în ultimele luni, îşi mutilase propriul suflet cu îndoieli care erau împotriva instinctelor ei primare? Lee şi Nick ar crede că e şi mai nebună decît îşi închipuiau dacă le-ar spune că ea şi cu Mitch erau legaţi unul de altul. Dar era adevărat. Cara îi putea simţi prezenţa; uneori îl putea simţi gîndindu-se la ea.

Încet, miraculos, în timp ce se plimba de colo pînă colo, spaima veche se transformă într-un sentiment copleşitor de acţiune. Mitch apărea în visele ei oricînd dorea, o teroriza ori de cîte ori dorea şi... ea avea să-i pună capăt.

Odată gîndită, ideea deveni atît de simplă, ca lumina apărută la capătul unui tunel. Cara se forţă să-şi amintească tot ce fusese mai rău, întunericul minei părăsite, respiraţia lui Mitch cînd pusese mîna pe ea, chiar şi felul în care-şi simţise propria carne sfîşiată de a lui. Nici una dintre amintiri nu mai reuşi să-i stîrnească teama îngrozitoare, ci doar îi umplură sufletul de o ură turbată.

Lee spusese că se ajunsese la momentul unei confruntări între ea şi *Sone Star.* Cara ştia că se pregăteşte una şi mai esenţială. Mitch va veni după ea – săptămîna următoare, luna următoare. Atingînd poşeta din poală observă greutatea neobişnuită a pistolului din ea şi se simţi ca un războinic pregătindu-se de luptă. Pentru prima dată de cînd avea şaisprezece ani, aştepta cu plăcere lupta.

Avionul aterizâ, întrerupînd gîndurile Carei, dar nu şi sentimentul de linişte hotărîtă pe care-l simţea cu toată

fiinţa ei.

Insistînd să ducă el toate bagajele lor, Lee îi conduse afară prin aeroportul aglomerat, în aerul rece şi senin al după-amiezei din Houston. Tommy, care trăia în plină aventură, o rupse la fugă cînd se apropiară de parcare şi zări *Jaguar-ul.*

– Întotdeauna am vrut să merg cu maşina ta, Lee! strigă el.

– Şi acuma vrei? îl întrebă Lee zîmbind. Încărcînd bagajele în portbagaj, deschise portiera şi trase scaunul în faţă.

– Va trebui să stai în spate, Tommy. Mă tem că nu-i prea mult loc. De fapt maşina e doar pentru două locuri.

În timp ce Tommy intra înăuntru, atenţia lui Lee se concentră asupra Carei. Ea îi întîlni privirea. Era pentru prima dată în ziua aceea, cînd se uitau unul la altul cu adevărat, şi Cara putu să vadă cît de furios şi de dezamăgit era el încă. Se vedea limpede în ochii lui negri cînd îi oferi mîna în tăcere şi o ajută să se aşeze.

Plecară de la aeroprot, iar pe drum Lee îşi asumă doar rolul de ghid arătîndu-i lui Tommy, care era foarte nerăbdător şi curios, diverse locuri pe unde treceau.

– Şi aceea este clădirea companiei *Sone Star,* spuse el în cele din urmă.

De data aceasta se-ntoarse şi Cara şi privi.

Înaltă şi impresionantă, cu pereţii de sticlă în care se reflecta tot oraşul, clădirea companiei *Sone Star Partners* era mai mare decît se aşteptase ea. Deci Lee va conduce toate astea. În timp ce treceau pe lîngă clădire, Cara îi studie profilul pe sub genele plecate discret, amintindu-şi cum arăta el pe şantierul din Walking Dune şi imaginîndu-şi-l în biroul imens de la ultimul nivel, înconjurat de pereţi de sticlă... şi simţind un sentiment clar de pierdere.

Lăsînd în urmă centrul oraşului, Tommy se întoarse să privească pe geamul din spate. Cei trei ocupanţi ai maşinii păstrau tăcerea.

– Unde mergem? întrebă Cara peste cîteva minute.

– Acasă la mine, răspunse Lee.

Privind-o ea îi observă surprindera.

– M-am gîndit că poate ai vrea să-ţi tragi sufletul ıainte de a merge la Frank.

– Drăguţ din partea ta, dar de fapt aş prefera să ăsesc un loc unde să stau, adică... ştii tu.

Lee îi aruncă o privire ascuţită.

– Am spaţiu suficient. Din moment ce-i vorba doar de noapte m-am gîndit să stai la mine.

– Nu cred că-i o idee bună, Lee.

– De ce oare nu sînt mirat?

Continuară să meargă în tăcere. După cîteva minute, ee dădu drumul la radio şi privi în oglinda retrovizoare entru a fi sigur că Tommy priveşte tot pe geamul din pate.

– Linişteşte-te, Cara, spuse el cu voce joasă pe fonul muzical al radioului. Vei fi în perfectă siguranţă. Cree-mă, ai fost destul de clară cînd mi-ai spus că nu vrei ă te ating.

Ea privi în poală la mîinile încleştate.

– Chiar aşa fiind, cred că ar fi mai nimerit....

– Un hotel? o întrerupse Lee.

– Da, confirmă Cara cu privirea aţintită în continuare supra mîinilor. Un hotel.

– *Ritz Carlton* în partea de vest, nu departe de aparamentul meu.

– Bine.

– Bine, se răsti Lee.

Poate dacă n-ar fi fóst atît de înalt n-ar fi semănat atît e bine cu un munte întunecat şi tăcut aşezat lîngă ea.

Era trecut de cinci. Mulţi dintre oaspeţi plecaseră casă să se pregătească pentru cină.

Marilyn stătea singură la una din mesele de pe pajişte rivind către alee şi devenind din ce în ce mai nerăbdăare cu fiecare minut care trecea.

Unde dracu' erau? se întreba ea pentru o suta oară. bia îşi termină gîndul cînd *Jaguar*-ul apăru şi opri chiar izavi de ea.

Marilyn se îndreptă în scaun cînd Lee ieşi din maşină şi, apoi, aplecă scaunul ajutîndu-l să iasă afară pe un băieţel blond. Cealaltă portieră se deschise şi ieşi o femeie. Privirea lui Marilyn se concentră asupra ei în timp ce ajunse în faţa maşinii.

Era înaltă, bine făcută, îmbrăcată obişnuit în blugi, un pulover alb pe gît şi o jachetă de stofă... deşi felul în care mergea dădea impresia de eleganţă. Părul închis, care i se ondula pe umeri, era negru ca pana corbului şi strălucea în soare. Chiar de la distanţă, Marilyn îşi putea da seama de trăsăturile ei fine.

– Oh, la naiba! murmură ea.

Ridicîndu-se din scaun, se îndreptă graţios pe pajişte, ieşindu-le în întîmpinare, observînd că Lee se oprise brusc văzînd-o.

– Ce dracu' faci aici? bombăni el cînd ea se apropie de ea.

– Nu fi grosolan, Lee, răspunse Marilyn dulce. Prezintă-mă.

– Cara Chastain, se supuse el. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe Marilyn Powers.

– Marilyn... Powers, repetă Cara încet atingînd mîna întinsă a femeii din faţa ei. Încîntată. Acesta este fiul meu, Tommy.

– Bună, îl salută Marilyn.

– Bună, răspunse Tommy cu o figură mirată. Ştii că ai acelaşi nume ca Lee?

– Da, răspunse Marilyn rîzînd. Cred că ştiu, nu-i aşa?

Lee îşi drese glasul.

– Mă scuzaţi o clipă. Mă duc să-l caut pe Frank. Şi se îndepărtă grăbit către casă.

– Sărmanul Lee, murmură Marilyn, privind după el. Cînd e vorba de afaceri e unul dintre cei mai buni diplomaţi. Dar în viaţa particulară? Mă tem că niciodată n-a fost bun în privinţa confruntărilor.

– O să aibă loc o confruntare? întrebă Cara.

– Aşa îmi închipui.

Cu cît Marilyn o privea mai mult cu atît devenea mai

furioasă.

– Deci, tu eşti Cara, adăugă ea.

Femeia blondă din faţa ei îi amintise Carei imediat de Sandy Cook, deşi Marilyn Powers era mai frumoasă – trăsăturile perfecte înconjurate de un păr perfect, iar corpul suplu, scos în evidenţă de un costum elegant. Avea o ţinută de înaltă clasă precum şi aer de naturaleţe. Cara îi întîlni privirea directă.

– Deci, tu eşti Marilyn, răspunse ea.

Lee intră cu paşi mari în fermă şi merse direct către biroul lui Frank. Ar fi trebuit să-şi închipuie că bătrînul şmecher o va aduce pe Marilyn aici. Fără îndoială că Frank savurase ideea de a-i aduna pe toţi laolaltă doar ca să vadă focurile de artificii. Fără să bată la uşă, Lee deschise uşa, intră şi-l găsi la telefon.

Frank îl privi, iar chipul lui ridat se destinse într-un zîmbet.

– Stai o clipă, Bud... Lee! Bine-ai venit. Ai călătorit bine?

– Trebuie să-ţi vorbesc, Frank.

– A mers totul conform planului? Doamna Chastain şi băiatul sînt cu tine?

– Sînt aici. Am spus că trebuie să-ţi vorbesc.

– Nu acuma, Lee. Frank arătă telefonul. Vorbesc cu Bud Finley din Alaska. Du-te afară şi ia-ţi ceva de băut. Mergi la ceilalţi.

– O să fiu pe terenul de tragere, anunţă Lee în timp ce Frank duse din nou receptorul la ureche.

Mergînd drept către vitrina cu arme de pe peretele din sud, Lee scoase o cutie cu gloanţe de calibrul patruzeci şi cinci, le îndesă în buzunarul jachetei şi se întoarse.

– Ca să ne răcorim, adăugă el.

Frank abia dacă-i făcu un semn cu mîna şi-şi continuă conversaţia.

Îi trebuiră cîteva minute pînă să găsească pe cineva care să aşeze ţintele. Lee ieşi afară grăbit şi zări grupul unde-l lăsase pe pajişte – femeia pe care o iubea, fiul ei

şi fosta lui soţie. Niciodată nu şi-ar fi imaginat un asemenea trio.

– Frank e ocupat, spuse Lee cînd sosi privindu-le pe rînd. O să se întunece curînd. Dacă vrei să mergi pe terenul de tragere, ar trebui să mergem acum.

– O, da, hai să mergem, spuse Marilyn cu o privire triumfătoare către Cara. Lee este un trăgător excelent, ştii. Aşa ne-am şi cunoscut. El făcea o demonstraţie la un circuit de rodeo şi prietenele mele au pariat cu mine că mă duc în arenă şi să mă prezint.

– Nu eu am să trag, spuse Lee cu ochii asupra Carei. Ea o s-o facă.

– Cine? întrebă Tommy. Mama?

Deodată Cara simţi trei perechi de ochi aţintite asupra ei.

– Învaţă să tragă, zise Lee.

– Ce palpitant, remarcă Marilyn cu o voce seacă.

– Tu? rosti Tommy cu glasul subţire.

– Da, Tommy, răspunse Cara. Învăţ să trag cu pistolul bunicului tău.

– De ce?

– Pentru că Elsa şi unchiul Nick sînt plecaţi şi mi s-a părut că ar fi o idee bună să am la îndemînă nişte mijloace de apărare.

– Împotrivă la cine?

– Cui.

– Împotriva cui, atunci?

– Împotriva...., privirea Carei se ridică spre Lee, împotriva vreunui om rău care-ar încerca să ne deranjeze.

– Hai să mergem, zise Lee scurt. Terenul e în spate.

Înconjurînd aripa de est, porniră toţi patru pe o alee pietruită din spatele casei. Cara nu ştia prea multe despre ferme dar a lui Frank Winston părea extraordinar de vastă, clădirea mare albă întinzîndu-se în trei direcţii, iar pajiştile din spate fiind presărate cu grădini şi cărări, cactuşi, yuka şi cîţiva stejari rari. În verdele strălucitor al cîmpului, terenul de tragere era o suprafaţă goală cu un mal de pămînt construit în spate.

Marilyn îl apucă pe Tommy de mînă şi-l trase înapoi cînd Cara şi Lee se îndreptară către linia de tragere.

– Acela este Slin, spuse Lee, arătîndu-i un cowboy, care stătea pe margine. A aşezat ţinta la cincizeci de paşi. După ce-ai să termini de tras o să ne aducă ţinta aproape şi o să vedem loviturile.

Cara privi în faţă. Ţinta era o bucată de carton avînd imprimată o siluetă neagră a unui om pînă la mijloc.

– Sînt numai cincizeci de paşi? Pare mai departe de atît.

– Unde-i arma? întrebă Lee.

Scoţînd pistolul, Cara puse poşeta alături şi, cînd se întoarse, Lee îi dădu o cutie cu gloanţe. Pentru o scurtă clipă privirea ei se aţinti asupra gloanţelor – moarte de plumb în înveliş strălucitor – şi stomacul i se strînse dureros.

Nu trebui decît să-şi amintească de Mitch şi senzaţia de rău dispăru. Alegînd cinci gloanţe, Cara încărcă pistolul lăsînd locaşul din dreptul cocoşului liber.

– Te-ai descurcat foarte bine, remarcă Lee.

– Am exersat.

– Cînd ai avut timp să exersezi?

– Astă noapte, răspunse ea cu o privire scurtă. În timp ce tu îţi înecai amarul în birou.

Depărtîndu-şi picioarele, Cara luă poziţia, pe care o învăţase de la el, ţinti şi trase. Din cauza reculului, braţele se ridicară brusc iar ţeava se îndreptă spre cer. Lee se apropie şi-i corectă poziţia mîinilor. În ultima clipă îşi băgă mîinile în buzunare.

– Linişteşte-te, spuse el. Nu te opune cînd pistolul zvîcneşte. Urmează-i mişcarea.

Cara aprobă dînd din cap. Pregătind un nou glonţ, ea ochi ţinta şi se concentră cu toată atenţia asupra siluetei îndepărtate. Din nou se gîndi la Mitch şi deodată silueta fără chip avea ochii înguşti şi o gură pe care nicioată n-o va putea uita. Ca o mişcare uşoară, fluidă, trase cocoşul, prinse din nou arma bine şi apăsă pe trăgaci... o dată... şi încă o dată... şi încă o dată.... şi încă o dată. Cele patru

împuşcături se auziră cu putere într-o cadenţă ritmică.

– La dracu', Cara, izbucni Lee.

– Îţi dă un sentiment de putere, nu? întrebă ea întorcîndu-şi privirea asupra pistolului şi deschizînd orificiul lateral. În timp ce scotea tuburile unul cîte unul, Slim venea alergînd cu ţinta.

– La dracu'! exclamă Lee încă o dată.

Prima ei împuşcătură fusese aiurea, probabil nimerise undeva în mal, departe de ţintă. Dar toate cele patru gloanţe, pe care le trăsese după aceea, nimeriseră într-o circumferinţă de cincisprezece centimetri, exact în mijlocul feţei siluetei.

Lee privi uimit.

– Ce ai ţintit?

– Nasul, răspunse Cara întînzînd palma. Vrei, te rog să-mi mai dai nişte gloanţe?

Frank se uită pe fereastra din spate a biroului lui, privind omul pe care-l trimisese, apropiindu-se de grupul de pe terenul de tragere. Un moment mai tîrziu, toţi se îndreptară către casă. Privirea lui Frank se opri asupra femeii înalte, brune, în jacheta de stofă. Ea nu se potrivea cu preferinţa obişnuită a lui Lee pentru blonde micuţe dar, din cît îşi dăduse seama Frank în ultimele săptămîni, Cara Chastain nu era o femeie obişnuită.

Niciodată nu şi-ar fi închipuit că o femeie singură va fi în stare să-i ameninţe planurile, ţelurile, chiar visurile. Frank Winston învîrtise multe la viaţa lui şi se descurcase ajungînd în vîrf, dăduse lovituri, care afectaseră vieţile a mii de oameni, făcuse milioane care care îi aduseseră alte milioane. Şi acum, o tînără văduvă îl încolţise cu două probleme – Walking Dune şi Lee. Dacă Frank trebuia să sacrifice una din două, aceea va fi Walking Dune.

Mergînd în faţa biroului, se sprijini cu spatele de el şi privi către uşă. Cîteva minute mai tîrziu, fără se se mai deranjeze să bată la uşă, Lee deschise uşa şi intră. Lui Frank aproape că i se opri respiraţia. Cu părul negru ca

oaptea şi ochii albaştri ca safirele, Cara Chastain avea hipul unei zeiţe şi trupul unei seducătoare. Mai mult ca igur că era cea mai frumoasă femeie pe care-o văzuse reodată.

– Sîntem aici, anunţă sec Lee.

Ochii lui Frank se îndreptară spre Lee. Nu era de iirare că era îndrăgostit lulea. Figura lui întunecată i-ar fi utut păcăli pe alţii dar nu pe Frank. Zîmbind, făcu un pas iainte, strînse mîna femeii şi luă pe loc o hotărîre.

– Vă mulţumesc că aţi venit, doamnă Chastain, spuse l, cînd toţi trei se aşezară lîngă şemineu. Aruncîndu-i lui ee o privire scurtă, şireată, adăugă:

– Apropo, unde staţi? Aş fi bucuros să vă pot oferi...

– Fiul meu şi cu mine stăm la *Ritz Carlton,* îl întrerupse ara. Vă mulţumesc, totuşi.

– După cum spuneam, urmă Frank calm, vă mulţuiesc că aţi făcut această călătorie. Distanţa poate contitui uneori un impediment serios.

– Impediment pentru ce, domnule Winston?

Chipul ei frumos era calm şi serios, glasul provocator.

– Pentru înţelegere, răspunse el. Aş vrea să ştiu ce îndiţi, doamnă Chastain.

– Mi s-a spus că guvernatorul din Carolina de Nord a iat legătura cu dumneavoastră.

– Da.

– Asta gîndesc, adăugă Cara.

– Bine, zise el. Să nu ne mai învîrtim în jurul cozii. Ştiu ine sînteţi şi dumneavoastră ştiţi cine sînt. De ce trebuie a afurisiţii dumitale de cai să-şi găsească adăpost tocnai pe pămîntul *meu?*

Cara îi aruncă o privire iute lui Lee dar el nu-i oferi nici n ajutor, doar continua să privească spre şeful lui cu o xpresie de nepătruns.

– Zona aceea n-a fost aleasă din răutate, spuse ea. iste singurul loc logic. Acolo este plaja şi apă proaspătă, ăduri unde mustangii se pot adăposti vara sau refugia arna.

– Sună de parc-ar fi raiul pe pămînt acolo, răspunse

Frank cu sarcasm.

– Pentru ei este casa lor, replică încet Cara. Şi pe urmă, capătul de nord este mai sigur. De ani de zile oraşul se extinde dinspre sud. Fiecare mustang care a fost omorît sau rănit, a fost lovit pe autostrada din sudul oraşului.

– De ce nu pot fi duşi în partea de vest? întrebă Frank. Undeva de-a lungul rîului.

– Nu există nici un loc, inverveni Lee. Fiecare lot locuibil de lîngă Walking Dune a fost pus pe listă pentru investiţii.

Frank se lăsă pe spătarul scaunului privind frumu seţea brună din faţa lui.

– Un singur premiu. Doi candidaţi. Ce propuneţi să facem?

– Nu sînt sigură că putem face ceva. Dar eu sînt foarte hotărîtă în ceea ce susţin, domnule Winston. Şi sînt sigu ră că şi dumneavoastră sînteţi la fel.

– Da, dar există o diferenţă între noi, doamnă Chastain. Avem în vedere lucruri total diferite. Dumneata ai o cauză de apărat, iar eu o investiţie. Cînd o investiţie nu mai are rost, eu am tendinţa de a mă opri şi de a o judeca foarte bine. Spuneţi-mi numai cît de departe sînteţi pregătită să mergeţi pentru a apăra cauza musangilor ăstora ai dumneavoastră?

– Pînă la Raleigh, de exemplu, răspunse Cara rar. I-am scris guvernatorului că, dacă e de acord să mă primească, voi aduce o petiţie.

– Şi dacă nu merge?

Cara privi drept în ochii lui întrebători.

– Atunci mă voi gîndi la altceva, răspunse ea scurt.

– Ai reuşit să mă convingi, doamnă, spuse el. Şi m-ai făcut să iau o hotărîre. *Sone Star Partners* se retrage din Walking Dune... deocamdată.

Lee sări ca ars.

– Aşa, pur şi simplu?

– N-are rost să procedăm altfel, Lee. Ce facem dacă vom continua cu terenul de golf, amenajarea portului şi

toate celelalte – şi doamna Chastain, aici de faţă, sfîrşeşte prin a cîştiga terenul pentru mustangii ei? Nu vom avea suficienţi turişti nici măcar pentru a ne apropia de cîştigarea vreunui profit. S-a terminat.

Ridicîndu-se în picioare, Frank o mai privi o dată pe Cara şi-i întinse mîna.

– Cred că nu ţi-ai dat seama că ai să dai o asemenea lovitură cînd te-ai urcat în avionul meu pentru Houston.

Simţindu-se puţin ameţită, Cara se ridică şi-i strînse mîna.

– Nu, nu mi-am dat seama, spuse ea. Vă mulţumesc, domnule Winston.

– Nu-i mulţumeşti unui alergător pe care abia l-ai întrecut, doamnă Chastain. A fost o plăcere să vă întîlnesc.

Cînd ea se întoarse, Lee sări de pe scaun.

– Vin într-un minut, Cara, spuse el scurt.

Cînd ea închise uşa, Lee păşi ţeapăn spre Frank.

– Eu aş numi asta un efort inutil, îl acuză el.

– Zău?

Lee rămase încruntat.

– În orice altă situaţie ai fi luptat cu forurile locale, ai fi făcut concesii, ai fi ridicat obiecţii – indiferent cît te-ar fi costat. De ce nu şi acum?

– Cred că ştii răspunsul.

– Îmi strîngi laţul în jurul gîtului, Frank. Nu-mi place.

– Gîndeşte-te la asta ca la o dovadă de afecţiune. Şi, apoi, nu eşti tu acela care spunea că Walking Dune trebuie să rămînă aşa cum este? Neatins? Intact?

Lee îl privi cu o figură deznădăjduită. Da, o spusese şi o credea. Dar acum, dacă *Sone Star* ieşise din scenă, la fel ieşise şi el. Întorcîndu-se brusc, Lee traversă încăperea şi privi îngrijorat pe fereastră. Marilyn şi Tommy stăteau la o masă pe pajişte, iar soarele de asfinţit le strălucea în păr.

Frank se apropie de Lee şi-i urmări privirea. În timp ce se uitau, Cara ajunse la masă. Mîngîindu-l uşor pe băieţel, se aşeză în faţa lui Marilyn.

– Deci acela e băiatul ei? întrebă Frank.

Lee aprobă dînd din cap.

– Tommy. E un copil bun.

Nepotul lui Abigail, reflectă Frank în tăcere.

– Mi-ar plăcea să-l cunosc. Am o idee. Ce-ar fi să luăm maşina şi să-i ducem la hotel?

– Nu.

– Hai, Lee. Băieţelului i-ar plăcea.

– Pentru Dumnezeu, Frank! explodă Lee. Ai aranjat astfel încît nu mai am nici un motiv să mă întorc. Lasă-mă cel puţin în seara asta.

Frank îl urmări cu privirea ieşind din birou, încă îngrijorat, dar cu certitudinea că luase singura hotărîre bună. Nici măcar nu-i păsa de pierderea financiară pe care urma s-o aibă fără îndoială datorită abandonării proiectului. Merita. După ce o întîlnise pe Cara Chastain nu mai dorea ca Lee să se întoarcă la Walking Dune... vreodată.

Ieşind pe verandă, Lee privi de-a lungul pajiştii către păşune, unde cîţiva dintre caii lui Frank păşteau. Cedînd unui impuls, se opri lîngă cabană şi încărcă o farfurie cu felii de mere şi bucăţele de morcovi. Cînd ajunse la masa de pe iarbă, cei trei îl priviră. Lee se uită doar la Tommy.

– Ţi-ar plăcea să vezi caii înainte de a se întuneca? întrebă el.

– Putem? ciripi Tommy, sărind în picioare.

– Sigur. Sînt destul de blînzi. Ne vom întoarce repede, spuse Lee către cele două femei înainte de a pleca cu băiatul.

Atît Cara cît şi Marilyn îi urmăriră cu privirea, în timp ce bărbatul înalt îşi potrivea paşii după Tommy pentru ca acesta să se poată ţine după el.

– Nu mi l-am închipuit niciodată pe Lee purtîndu-se atît de ... părinteşte, comentă Marilyn.

– Sînt foarte buni prieteni.

– Dar tu? Şi voi doi sînteţi foarte buni prieteni?

Cara îşi ridică iute ochii.

– Îl apreciez foarte mult pe Lee, spuse ea. Dacă ăsta poate fi un răspuns la întrebarea ta.

– Nu chiar, murmură Marilyn. Mă bucur că avem prilejul să stăm un pic de vorbă, Cara. O să fiu sinceră cu ine. Lee, şi numai Lee, este singurul motiv pentru care mă aflu la Houston. Îl vreau înapoi.

– Am înţeles asta.

– E atît de uşor de văzut?

– Nu este prea greu, răspunse Cara.

– M-a iubit odată.

– Ştiu.

– L-am părăsit, dar n-am încetat să-l iubesc.

– Nici el nu cred că a încetat să te iubească, spuse Cara încet. Lee mi-a spus odată că au fost momente cînd credea că n-o să poată trece niciodată peste faptul că te-a pierdut.

Marilyn o privi pe femeia frumoasă cu ochi extraordinari.

– Dar se pare că a reuşit... destul cît să fie în stare să se îndrăgostească de tine.

Cara o privi drept în ochi.

– De unde ştii asta?

– Văd. Acum ştiu de ce Frank s-a retras. De teamă. El contează pe Lee să-i ia locul cînd se va retrage. Într-un an Lee va deveni şeful companiei *Sone Star Partners,* unul dintre cei mai puternici oameni din Texas. Este succesul pe care şi l-a dorit toată viaţa.

– Dar... o întrerupse Cara în timp ce ochii femeii blonde o scrutau.

– Dar acum pare tentat să dea cu piciorul la tot, continuă Marilyn fără ezitare. Ar fi cea mai mare greşeală pe care Lee ar putea-o face. Şi acum, sincer vorbind, ar face-o numai din cauza ta. În fond care sînt exact intenţiile tale?

– Nu intenţionez să mă lupt cu tine pentru el, Marilyn.

– De ce naiba nu?

Privind la chipul plin de curiozitate, Cara văzu dintr-odată partea comică a situaţiei.

– E o poveste lungă, spuse ea zîmbind, şi pe care nu m-aş fi aşteptat s-o discut cu fosta lui soţie.

– Îl iubeşti, nu-i aşa? insistă Marilyn.

Zîmbetul Carei dispăru.

– Indiferent ce simt eu, nu pot fi ceea ce vrea sau ceea ce merită el. Ca şi tine, îi doresc binele lui Lee dar eu nu i-l pot oferi. În nici un caz acum.

– Ce vrei să spui? întrebă Cara.

– Realmente îmi placi, răspunse Marilyn.

Coridorul hotelului *Ritz Carlton* era tăcut şi slab luminat. În timp ce Cara introduse cheia în broască, lumina slabă a aplicelor se reflecta în părul lui Tommy şi strălucea în ochii lui umezi.

– Nu, Tommy, răspunse Lee ferm. Veţi pleca înapoi cu avionul cu Pete. Eu nu merg de data asta.

– Dar ai spus că vom face călătoria împreună!

– Am spus... noi am spus. Dar acum călătoria s-a terminat pentru mine. Houston este casa mea.

Uşa se deschise. Tommy alergă prin eleganta camera de primire, într-unul din cele două dormitoare ale apartamentului de hotel. Deşi nu trînti uşa, o închise cu zgomot.

Păşind înăuntru, Cara îşi lăsă poşeta pe o măsuţă şi-şi duse mîna la frunte.

– Îmi pare rău, Lee. E necăjit acum. Şi obosit. O să se simtă mai bine după un somn bun.

Urmînd-o înăuntru, Lee închise uşa după el.

– Ne vedem dimineaţă. Vă conduc la aeroport.

Cara clătină din cap.

– Nu. Vezi şi tu cum este Tommy. Hai să nu-l mai punem încă o dată în siutaţia de a-şi lua rămas-bun.

– Ce spui, Cara? Că n-o să vă mai văd mîine?

– Cred că aşa e cel mai bine.

Lee ridică dintr-o sprînceană.

– Tu crezi că aşa e cel mai bine.

Cara îl privi de jos, din vîrful ghetelor urmărindu-i cu privirea... picioarele lungi şi şoldurile înguste atît de la iocul lor în blugii decoloraţi... puloverul pe gît şi jacheta de piele, amîndouă negre ca smoala... chipul incredibil de frumos cu mustaţa sexy deasupra gurii. Întotdeauna şi-l

va aminti aşa cum arăta acum.

– N-ar fi uşor nici pentru mine, Lee, spuse ea. Cred că însemni mai mult pentru mine decît îţi închipui tu.

– Dacă-i aşa de greu pentru noi să ne luăm rămas-bun, murmură el după un moment, atunci de ce-o facem?

– Poate că e adevărată vechea zicală. Trăim în două lumi diferite – tu un magnat în plină ascensiune al unei corporaţii dintr-un mare oraş, eu o bibliotecară dintr-un orăşel mic şi izolat.

– Îţi dai seama că ai cîştigat, Cara? Te-ai ridicat împotriva lui Frank Winston şi l-ai înfrînt. Walking Dune o să rămînă aşa cum este, exact aşa cum ai vrut.

– Poate, aprobă ea. Pînă cînd o altă companie va veni.

– Am sentimentul că eşti în siguranţă.

– Oare? întrebă Cara cu gîndul la Mitch. Sînt lucruri mai înfricoşătoare decît sosirea companiei *Sone Star* la Banks.

– Ca de exemplu ce?

Ochii lui Lee se îngustară în timp ce o privea atent.

– Mitch Lincoln? E acolo, nu-i aşa?

Cara îl privi suprinsă.

– O spui de parcă ai crede asta.

– O cred dacă tu o crezi.

Ea deveni rigidă.

– Sînt pe deplin conştientă de ceea ce cred şi de ceea ce este adevărat. Sînt unul şi acelaşi lucru, deşi nu mă aştept ca tu să accepţi asta.

– Dacă accept, răspunse Lee, atunci ar trebui să mă întorc cu tine.

Bărbia Carei se ridică.

– Pot să am şi singură grijă de mine, Lee. După acestă după-amiază petrecută pe terenul de tragere, ar trebui să ştii asta.

– De ce? Pentru că ai nimerit într-o ţintă de carton? E o diferenţă mare cînd te afli în faţa unui om în carne şi oase, Cara.

– N-o să mi se întîmple nimic, răspunse ea curajoasă.

Am avut un profesor bun.

Se aşternu tăcerea cînd privirile li se încrucişară. Lee îşi muşcă buzele în timp ce îi privea obrajii netezi a căror delicateţe o atinsese, şi gura, al cărei gust îl simţise.

– Atunci eu ce vrei să fac? întrebă el cu glas răguşit. Să-ţi întorc spatele? Să plec? Nu ştiu dacă pot.

Cara privi într-o parte.

– Bine, atunci, murmură el după o clipă. Cred că pot.

Băgînd mîna în buzunar, Lee scoase o carte de vizită şi i-o întinse.

– Uite. Am scris aici numărul meu de telefon. Dacă ai vreodată nevoie de mine, sună-mă.

Luînd cartea de vizită, Cara îşi ridică privirea spre el. Lee scutură din cap dezamăgit.

– Deci, asta e, spuse el. S-a terminat. Simt că există atîtea lucruri nelămurite între noi, Cara, atît de multe pe care le-aş putea îndrepta numai dacă aş şti cum.

– Nu e ceva care depinde de tine, Lee. Nu tu ai fost problema. Amîndoi ştim asta.

– Doamne, aş vrea să-ţi scot din cap unele lucruri, ştii asta?

Sărutînd-o scurt pe buze, se întoarse brusc şi ieşi.

Făcînd cîţiva paşi după el, clătinîndu-se ca un om beat, Cara îşi lipi fruntea şi palmele de uşă. De partea cealaltă, Lee trecu uşor cu palma peste suprafaţa uşii în timp ce – fără să ştie – întindeau amîndoi mîna unul după celălalt prin bariera care-i despărţea.

Primele două săptămîni din ianuarie trecură. Zilele la Banks erau senine şi reci iar valuri albastre şi înspumate acopereau suprafaţa Atlanticului. Uneori, după-amiaza, Cara şi Tommy plecau la plimbare pe plajă. Dar în majoritatea timpului stăteau în casă. Întregul Walking Dunes părea să se adăpostească cînd se instala iarna – aerul era prea rece, vîntul sărat era prea puternic,pentru plimbare.

Cara avea un motiv în plus. Deşi nu-l zărise de cînd se întorsese din Houston, din cînd în cînd, avea senzaţia

ciudată că Mitch era prin apropiere. Păstra pistolul încărcat pe raftul de sus al vitrinei cu porţelanuri ca să n-ajungă Tommy la el. Majoritatea nopţilor stătea trează pînă în zori.

În multe seri, Tommy se juca cu jocul de construcţii, pe care i-l dăduse Lee de Crăciun. Iar Cara îi dădea voie să se uite la televizor mai mult decît de obicei. Luna ianuarie nu păruse nici într-un an atît de lungă şi pustie. Acum însă da.

În seara zilei de15 ianuarie, Cara era în bucătărie pregătind cina cînd se auzi o bătaie în uşă. Ea tresări, iar gîndurile îi zburară la pistolul din camera de alături, înainte de a se uita printre jaluzele şi de a-l recunoaşte pe Louis. Ştergîndu-se repede pe mîini cu un prosop, merse la uşă.

– Louis, îl întîmpină ea surprinsă. Intră.

– Nu stau decît un minut.

– Stai cît vrei. E mult timp de cînd nu ne-am văzut.

– Da. Cred că am mai spus asta la nunta Dahliei.

Privirile li se întîlniră şi o mulţime de amintiri îi copleşiră.

– Da, aprobă Cara. Cred că da. Vrei puţină cafea? Abia am făcut-o.

– Nu mulţumesc. Am venit doar să-ţi spun că plec din Walking Dune.

– Pentru cîtă vreme?

– Pentru totdeauna.

– Ce tot spui, Louis? Aici este casa ta. Familia Talbot se află aici de generaţii întregi.

– N-am încotro. Îi datorez unui om periculos o grămadă de bani.

– Bani? Dar întotdeauna ai avut o grămadă de...

Vocea ei se pierdu cînd Louis îşi ridică mîna, întrerupînd-o.

– Sînt ruinat, Cara. Anunţul a sosit ieri de la *Sone Star.* Anulează toate licitaţiile, opresc investiţiile. Nu mi-a rămas decît casa, care e ipotecată complet.

– Nu înţeleg.

– Eu mi-am făcut-o cu mîna mea. Am jucat cărţi ani de zile. O vreme am cîştigat. Dar de foarte mult timp n-am mai cîştigat.

– Dar dacă nu-i vorba decît despre bani, eu pot să te ajut cu...

– M-am împrumutat pentru ultima oară, Cara. S-a terminat cu mine şi ştiu asta. Şi apoi, tu eşti ultima persoană de la care aş lua bani, avînd în vedere pericolul la care te-am expus.

– Ce pericol?

– Mitch Lincoln.

Cara făcu ochii mari.

– L-am văzut astăzi. Cel puţin i-am văzut maşina trecînd pe lîngă casa ta, atît de încet încît am avut impresia că o studia. Sînt sigur că are de gînd să facă ceva necurat.

– L-ai văzut? întrebă ea calmă. L-ai văzut pe Mitch?

– Da. Şi e vina mea că se află aici.

– Cum poate fi vina ta?

Nesuportînd privirea ei necruţătoare, Louis îşi întoarse capul şi privi în gol prin bucătăria atît de familiară.

– Cred că s-a întîmplat în urmă cu vreun an, murmură el. Am petrecut mult timp în Richmond atunci şi, într-o noapte, la un joc de poker, s-a pomenit numele lui. Era eliberat condiţionat după cîţiva ani de închisoare şi lucra într-o speluncă ordinară ca băiat bun la toate. Am făcut imediat legătura între tine şi el, apoi am uitat de asta... pînă astă vară cînd totul s-a dus naibii.

Louis adînc.

– Eu l-am adus aici. L-am plătit să vină la Banks. Mi-am spus că-mi apăram propriile interese, că dacă tu continuai să tulburi apele cu mustangii ăştia, îmi puneai în pericol vînzarea către *Sone Star.* Asta s-a dovedit a fi adevărat pînă la urmă, dar acum ştiu că nu ăsta a fost adevăratul meu motiv.

Se întoarse şi se uită la ea aproape bucurîndu-se de reproşul întipărit pe chipul ei frumos, marcat de o tristeţe de nedescris.

– Voiam să te rănesc, Cara. Cred că mi-am pierdut şi minţile vara trecută împreună cu restul. Acum, cînd mă uit la tine, te văd pe tine cu Tom, pe mine cu Dahlia. Eram atît de apropiaţi.

Glasul i se frînse. Cara făcu iute un pas înainte şi-l îmbrăţişă.

– Cu cîteva săptămîni în urmă, şopti Louis, m-am dus la Mitch, la hotel în Nags Head, i-am dat cîteva sute de dolari şi i-am spus că totul s-a terminat şi să plece. El a luat banii şi mi-a dat cuvîntul. Cred c-am fost nebun cînd l-am crezut. N-a plecat, Cara. Mă simt de parcă aş fi deschis cutia Pandorei. Diavolul e liber... şi-şi face de cap. În după-amiaza asta, după ce i-am văzut maşina, m-am dus din nou la hotel. Plecase în a doua zi de Anul Nou, mi-a spus recepţionerul. Mi-e teamă pentru tine, dar ce pot să fac? N-am idee unde-i Mitch şi dacă nu plec din oraş sînt un om mort.

– E în regulă, murmură Cara. M-ai avertizat. Mulţumesc.

– Îmi mulţumeşti? repetă Louis. După tot ce ţi-am spus, îmi mulţumeşti?

– În toate lunile astea n-am fost sigură că e adevărat. Acum ştiu. N-ai idee ce-nseamnă asta pentru mine, Louis.

El clătină din cap.

– Eşti într-adevăr nemaipomenită, Cara Chastain. Ştiai asta?

Neluînd în seamă comentariul lui, ea îşi privi vechiul prieten cu o figură îngrijorată.

– Ce-ai să faci? întrebă ea.

Louis ridică din umeri de parcă problema n-ar fi avut nici o importanţă.

– Să dispar pentru o vreme. Să scot casa la vînzare. Să sper că voi putea evita ucigaşii plătiţi pînă cînd o vînd.

– Dar, serios, Louis. Dacă ai nevoie de bani...

– De ceea ce am eu nevoie, o întrerupse el, este să mă simt din nou bărbat. La revedere, Cara.

Ea îl conduse pînă la uşă şi-l privi coborînd scările.

– Noroc, îi ură Cara cu blîndeţe.

Louis privi peste umăr.

– Noroc? întrebă el cu un zîmbet amar. E ceva de care n-am prea mai avut parte de multă vreme.

O oră mai tîrziu, în timp ce-şi încărca o valiză în mașina închiriată, o maşină neagră apăru în viteză pe alee, iar frînele puse brusc împrăştiară nisip în toate părţile.

– Bună seara, băieţi, zise Louis în timp ce Tom şi Dick coborau din maşină. Vă aşteptam.

A doua zi dimineaţă pe un vînt puternic şi un cer înnorat ce amenința cu un uragan din nord-est, John și Amos Wilkes îi găsiră cadavrul adus de valuri pe plajă, la jumătate de milă spre nord de casa Talbot, dinspre rîu.

Treisprezece

Era după-amiază tîrziu cînd a sunat soneria. Uitîn-u-se pe geam, Cara zîmbi. O pală de vînt rece pătrunse ı încăpere cînd deschise uşa.

– O, bună, Ned. Intră, spuse ea închizînd repede uşa e-ndată ce el intră. E o zi păcătoasă. Se pare că vom vea parte de o furtună din nord-est.

– Da. Cred c-o să izbucnească înainte de sfîrşitul nopţii.

– Vrei nişte cafea?

– Nu mulţumesc, Cara.

El stătea cu pălăria în mîini părînd foarte încurcat. xpresia veselă a Carei se transformă într-una de îngrijo-are.

– Ce este, Ned? Ce s-a întîmplat?

– Veşti rele, răspunse el în timp ce o privea cu ochi ıgrijoraţi. E vorba de Louis.

– Ce-i cu el?

– E mort, răspunse Ned încet.

Cara simţi o gheară îngheţată cuprinzîndu-i inima. entru o clipă păru să-şi înceteze bătăile.

– Louis? articulă ea într-un sfîrşit.

Bărbia lui Ned se lăsă în piept, în semn de confirmare.

– Cum?

– Nu sînt doctor dar pare pur şi simplu un înec. John i Amos Wilkes l-au găsit.

– Unde e acum?

– La casa Talbot.

Înfofolindu-l pe Tommy într-o canadiană cu glugă, ara îl urmă pe Ned la casa cu coloane albe, observînd înd păşi înăuntrul cît de mult se schimbase. Dispăruseră

atîtea lucruri de care îşi amintea, tablouri, covoare, mobilă. Amintindu-şi cele spuse de Louis cu o zi înainte, îşi simţi inima şi mai grea.

– E sus, în camera lui, spuse Ned. Reverendul Stowe se află la căpătîiul lui.

– Tommy, vreau să rămîi aici cu Ned, spuse Cara şi urcă pe scări cu paşi grei.

Reverendul Stowe o privi de pe un scaun aflat lîngă patul pe care era întins Louis, îmbrăcat într-un costum albastru cu mîinile încrucişate liniştit pe piept, de parcă ar fi dormit.

– Îmi pare rău, Cara, murmură preotul cînd ea intră.

Abia îl auzi. Chipul lui Louis era ciudat de umflat, iar culoarea normală fusese înlocuită de cea vînăt-cenuşie a morţii. Incapabilă să mai îndure priveliştea, Cara întoarse capul iar privirea ei înlăcrimată se opri asupra noptierei, pe care se afla un pachet de cărţi de joc. Ochii i se fixară asupra desenului roşu de pe spatele cărţilor, iar gîndurile îi zburară către Louis cînd se aflase în faţa ei.

Eu mi-am făcut-o Cara cu mîna mea... am jucat ani de zile...

– Oh, Louis, spuse ea şi suspină adînc.

– Eu l-am botezat pe băiatul ăsta, zise reverendul Stowe. Nu-mi vine să cred că am trăit să văd asta.

Aplecîndu-se, Cara mîngîie uşor părul de deasupra sprîncenelor lui Louis.

– E atît de rece.

După o clipă adăugă:

– Trebuie s-o sun pe Dahlia.

– E păcat să întuneci fericirea unei luni de miere, dar sînt sigur că ar dori să ştie.

Cara rămase în picioare, privindu-l pe Louis şi mîngîindu-i părul.

– O să rămîn lîngă el, spuse reverendul Stowe. N-o să fie singur. Sun-o pe Dahlia şi du-te acasă, Cara. Vine furtuna.

Dînd din cap în semn de aprobare, Cara atinse obrazul lui Louis cu o uşoară mîngîiere, se-ntoarse cu spatele

bre forma nemişcată şi coborî. Îi trebui o jumătate de oră înă cînd reuşi să localizeze ambarcaţiunea *Doamna Mal-y,* care se afla ancorată lîngă Beaufort în Carolina de ud. Cara încercă să-i spună vestea cît mai pe ocolite; şi otuşi Dahlia izbucni în lacrimi. Nick intră pe fir.

– Putem ajunge în două zile, spuse el. Plecăm ime-iat.

Cînd Cara închise telefonul, Ned intră cu Tommy.

– Tommy şi cu mine am închis toate obloanele şi uşile în casă, o anunţă Ned. O să fie o furtună puternică. Ai evoie de ajutor ca să-ţi pui în siguranţă geamurile şi şile acasă, Cara?

Ea puse o mînă pe umerii lui Tommy.

– Nu, mulţumesc. Ned. Ne descurcăm.

– Atunci hai să mergem, sugeră Ned. Toţi avem eabă. Eu aş vrea să ajung la Carolla înainte ca furtuna ă se declanşeze.

Cu gîndurile pline de amintirea lui Louis, Cara ajunse casă, parcă maşina şi intră prin uşa de la bucătărie.

– Dă-mi canadiana, Tommy.

Agăţîndu-şi hainele în cuierul de lîngă uşă, Cara se ıtoarse, puse o mînă pe umerii lui Tommy încă plină de 'isteţe şi intrară în sufragerie împreună.

– Ei, ei... În sfîrşit acasă.

Ea îşi ridică privirea şi pentru o clipă îngrozitoare, în-heţă. Mitch stătea la masa din sufragerie, cu un braţ prijinit leneş de spătarul unui scaun elegant. În timp ce e uita la el, incapabilă să scoată un sunet, privirea lui se ıută de la ea la Tommy.

– Ăsta-i băiatul tău? întrebă el.

– Sigur că da, răspunse Tommy curajos. Tu cine eşti?

– Un vechi prieten al mamei tale.

Cara îşi reveni iute.

– Du-te sus, Tommy.

– Dar...

– Du-te! îi ordonă ea.

Mitch rîse cînd Tommy dispăru ascultător pe scări. ara privi peste masă, întîlnind ochii înguşti, dorind din

răsputeri ca ura, care clocotea în ea, să-i umple privirea.

– Deci, în sfîrşit te-ai arătat la faţă, spuse ea.

– Ştiai că o voi face, mai devreme sau mai tîrziu.

– Da, ştiam. Dar tot nu ştiu încă ce vrei.

– Doar să reînnoiesc o veche prietenie, spuse el, păşind în jurul mesei, care-i despărţea.

– Nu te apropia de mine, Mitch, îl avertiză ea.

– Şi ce-ai să faci dacă vin? o tachină el. Ai să mă opreşti la fel ca ultima dată?

Continuă să meargă, apropiindu-se cu fiecare pas.

Cara începu să se dea înapoi, cu gîndurile fixate la pistolul din vitrina cu porţelanuri, care era doar la cîţiva paşi în spatele ei. Mitch continuă să se apropie de ea pînă cînd Cara intră cu spatele în perete. El întinse mîna de parcă ar fi avut de gînd să-i atingă părul.

– Nu mă atinge! îi ordonă Cara, dîndu-i mîna violent deoparte.

– Sau ce?

– Sau te omor, îi promise ea încet.

– Tu? rîse el.

Cara făcu un salt lateral către vitrina cu porţelanuri, dar el o înşfăcă, prinzînd-o de braţe şi, ţintuindu-i-le strîns pe lîngă corp o lipi din nou de perete.

– Nu face mişcări bruşte, Cara, o ameninţă el.

Ea îi simţi mirosul de bere acră al răsuflării. Cara îşi întoarse repede capul într-o parte. Chiar şi aşa văzu scînteierea unei lame în timp ce el scoase cuţitul şi-l îndreptă spre ea.

– N-am plănuit ca asta să fie o întîlnire apropiată, adăugă el. Dar poate fi şi aşa dacă tu vrei.

– Ia-ţi mîinile de pe mine, Mitch.

– Sigur, răspunse el după un moment şi-i dădu drumul. Deocamdată.

Uitîndu-se încă o dată la el Cara îi adresă o privire de dezgust.

– Ieşi afară, spuse ea.

– Cînd am să termin, răspunse el, iar rînjetul îi dispăru în timp ce-şi băgă cuţitul în gheată. Am o mică propunere

ntru tine. Hai să-i spunem un schimb.
– Ce fel de schimb?
– Tu obţii pace şi linişte. Iar eu o sută de mii de dolari.
Cara rîse ascuţit.
– Ce tot vorbeşti acolo?
– Vorbesc despre tine, doamnă arogantă şi trufaşă nastain. Ai ajuns sus de tot faţă de cum te ştiam.
– Bani, murmură Cara.
Brusc apariţia lui Mitch căpătă un nou înţeles.
Împingîndu-l deoparte ea merse în faţa vitrinei de ɔrţelanuri.
– Despre bani e vorba? adăugă ea.
– Tu îi ai, iubito. Iar eu îi vreau.
– Eşti nebun, spuse ea. N-am o sută de mii de dolari.
– Dar poţi face rost de ei. Am văzut vila Chastain din arrenton. Ştiu cîţi gologani valora bărbatul tău.
– Chiar dacă aş putea procura, răspunse Cara cu ceală, ce te face să crezi că ţi-i-aş da ţie?
– Pentru că am să-ţi transform viaţa într-un iad dacă o faci. Ştiu exact pe ce butoane să apăs. Sau ai uitat?
El înaintă, dîndu-i din nou tîrcoale. Cara se gîndi să ungă la pistol dar ştia că n-o să-l poată lua înainte ca el i scoată din nou cuţitul.
– Stai pe loc unde eşti, ordonă ea. Am să te dau pe îna poliţiei, Mitch. Jur c-am s-o fac. După cum ai spus, crurile sînt diferite acum.
Cu o mişcare fulgerătoare, el făcu un pas înainte şi o ɔucă de bărbie, smucindu-i faţa cu cruzime aproape de lui.
– Să nu faci ceva ce-o să regreţi. Nimeni nu mă poate ɔri, Cara. Nu atunci cînd e vorba de tine. Sîntem mult ea legaţi unul de altul şi o ştii la fel de bine ca mine.
– Dă-mi drumul, scrîşni ea.
Mitch o împinse brutal deoparte.
– Pot să pun mîna pe tine oricînd vreau.
Măsurînd-o din cap pînă în picioare, cu o privire bricică, ce-i făcu pielea Carei să se încreţească, păşi pe ıgă ea şi intenţionat îi atinse sînii cu braţul.

– Încetează! spuse ea printre dinţi.

El chicoti şi continuă să meargă pînă cînd ajunse la uşă, unde se întoarse.

– Ce valorează mai mult pentru tine, iubito? Vrei să scapi de mine? Sau vrei să rămîn prin preajmă şi să devin o parte intimă a vieţii tale?

– Du-te dracului, răspunse Cara.

El rînji.

– Poate. Dar dacă mă duc am să fiu sigur că te iau şi pe tine cu mine.

Cu aceste vorbe, el ieşi. Grăbindu-se să încuie uşa în urma lui, Cara îl auzi rîzînd de partea cealaltă a uşii.

Furtuna izbucni cu furie pe la opt, brăzdînd cerul întunecat al nopţii de iarnă. Pînă atunci nervii Carei se liniştiseră în urma întîlnirii cu Mitch, deşi sentimentul ciudat că el era pe aproape încă mai persistă. În timp ce închise toate obloanele şi uşile, se aşteptase să dea de el ori de cîte ori ajungea în dreptul vreunui colţ. Sub adăpostul unui pulover gros şi larg, pistolul încărcat se afla la centură.

Casa era închisă ermetic ca un mormînt. Chiar şi aşa gemea în vîntul puternic şi răsuna de bătaia stropilor de ploaie. În camera lui Tommy, prin fereastra dinspre nord-est începu să se scurgă apă în ciuda oblonului trac. Ştergînd apa cu un prosop, Cara începu să îndese altul sub rama ferestrei, pe pervaz.

– N-o să se întîmple nimic, nu, mamă? întrebă Tommy.

– Bineînţeles, puişor. Cara asta veche e cea mai sigură din lume. A rezistat la sute de furtuni ca asta.

– Pot să beau ceva? întrebă el după o clipă.

– Sigur, răspunse Cara, luînd alt prosop şi ştergînd tapetul lavabil.

Tommy plecase doar de cîteva minute, cînd un fior rece o scutură. Întorcîndu-se în timp ce se ridica în picioare, Cara privi către uşa deschisă.

– Tommy? murmură ea.

Alergînd pe palier, privi în jos.

– Tommy? ţipă ea cu glas ascuţit.

Aproape zburînd pe scări, Cara sări peste ultimele epte şi fugi prin casă. Chiar înainte de a ajunge în ucătărie, auzi zgomotul furtunii mult mai puternic. Uşa in spate era deschisă, furtuna năvălind nestingherită în asă. Vîntul biciuia draperiile iar ploaia cădea pe podea în iroaie. Ochii îngroziţi ai Carei alergară prin încăpere, bservînd mai întîi că jacheta lui Tommy lipsea din cui şi poi o bucată de hîrtie lipită de bufet.

Doar o mică asigurare era scris cu litere mari, mîzgă- te. *Îl vrei înapoi? Ţine-ţi gura şi adu banii.*

Apropiindu-se, Cara citi din nou cuvintele şi deschise ura deşi nu putu scoate nici un sunet.

Năpustindu-se prin uşa din spate, se trezi înghiţită de ıtunericul care urla prin jurul ei. Apărîndu-şi faţa cu o ınă, încercă să vadă ceva pe veranda, care ştia că se flă acolo, deşi un putea vedea nimic nici la doi paşi. O uprinse groaza care explodă în cele din urmă într-un rlet.

– Nu!, urlă Cara, iar ţipătul ei de deznădejde pieri ıghiţit de vuietul vîntului.

Intră, clătinîndu-se înăuntru şi merse ca un om beat rin casa pustie, ajungînd în cele din urmă în biroul care ısese sanctuarul lui Tom, privind prin încăpere, forţîn- u-se să găsească puţină putere sau mîngîiere, pe care ısă nu le află pînă cînd... ca o lumină orbitoare imaginea ıi Lee îi apăru în faţa ochilor.

Alergînd sus pe scări, Cara căută în poşetă, înşfăcă artea de vizită şi deodată se trezi înconjurată de întu- eric, cînd luminile se stinseră datorită întreruperii curen- ılui. Căutînd pe noptieră, găsi cutia cu chibrituri, aprinse ımînarea şi apucă telefonul. Pe linie erau perturbaţii. Cu- nd se vor întrerupe şi telefoanele.

Nu-i trecu prin cap să-l sune pe Ned, care se lupta robabil cu furtuna în Carolla... sau pe Doc, care se afla oar la jumătatea de oră distanţă în Nags Head... sau pe verendul Stowe, care veghea trupul lipsit de viaţă al lui ouis... sau pe Jack, sau pe fraţii Wilkes sau pe oricare

altă persoană aproape de Walking Dune.

Singurul om, singura persoană din lume, în care avea încredere că o poate ajuta era Lee.

Privind fix cartea de vizită la lumina pîlpîitoare a lumînării, Cara formă numărul cu degete tremurînde.

Marilyn se mişca prin vechea bucătărie, aroma cunoscută de chili texan se răspîndea în aer şi aproape că venea să creadă că anii nu trecuseră deloc... pînă cînd, privind spre living îl văzu pe Lee, care privea abătut pe fereastră.

Ridicîndu-şi bărbia energic, Marilyn se întoarse să amestece sosul cu chili. În ultimele zile tristeţea aceea distantă se mai înmuiase. Era sigură de asta. N-avea nevoie decît de puţin timp.

Cu mîinile băgate în buzunare, Lee se sprijini de fereastră şi privi afară. Soarele era jos, cerul roşu şi auriu, iar oraşul strălucea în depărtare. Era frumos dar era simplu ca bună ziua că el nu dorea să se afle acolo. În fiecare noapte spera că în zori le va simţi mai puţin lipsa. Dar nu era aşa. Amintirea Carei şi a lui Tommy, care ar fi trebuit să se estompeze, îi era limpede ca lumina zilei şi la fel de puternică.

Se purtase îngrozitor în ultimele două săptămîni şi se întreba de ce Marilyn îl suportase, mai mult decît atît, îl căutase cu insistenţă – cînd îl invitase la un pahar.. cînd la cină.

Sună telefonul. Lee îl ridică fără chef, încruntîndu-se cînd începu să audă pocniturile de pe fir.

– Alo?

– Lee, eu sînt.

Vocea abia se auzea dar el o recunoscu pe loc.

– Cara? Cara, vorbeşte mai tare. Abia te aud.

– Sîntem în mijlocul unei furtuni. Am putea pierde legătura în orice clipă. Te rog, Lee..

Un val de paraziţi îi acoperi vocea, întrerupînd-o.

– Ajută-mă, auzi el după cîteva secunde de încordare nervoasă.

– Ce este? urlă Lee în telefon.
– Mitch. În carne şi oase. L-a răpit pe Tommy.
– O să vin...
Se auzi un zgomot scurt şi apoi tonul.
– Cara? izbucni Lee.
Închizînd telefonul, se-ntoarse brusc.
– Ticălosul.
– Ce s-a întîmplat? întrebă Marilyn.
Lee îşi ridică ochii, amintindu-şi brusc că ea se afla totuşi la o distanţă de sute de mile.
– Cara era, răspunse Lee încordat. Ticălosul l-a luat pe Tommy. Trebuie să ajung acolo. Poate cu avionul... Nu, Frank e plecat cu el în Alaska. N-o să se întoarcă pînă mîine. O să apelez la aeroport. *Intercontinentalul* e puţin mai departe decît *Hobly* dar sînt mai multe zboruri... Unde-i cartea de telefon? Dracu' s-o ia! Unde-i afurisita aia de carte de telefon?
Făcînd cîţiva paşi înainte, calmă, Marilyn luă cartea de telefon de la locul ei, de pe birou, unde stătea de ani de zile şi i-o dădu. El începu să răsfoiască paginile cu atîta grabă încît cîteva dintre ele zburară pe jos. Prima companie pe care o sună n-avea programat nici un zbor pînă dimineaţă. Lee închise şi formă din nou.
– Aveţi un avion la opt şi un sfert dar are întîrziere.
El îşi privi ceasul.
– Bine. Asta o să-mi dea timp să ajung acolo. Şi vreau o maşină. Ce? Transfer? Nu mă transfera, doamnă!
Lee îndepărtă receptorul de ureche şi-l privi cu dezgust.
– La dracu'!
Punînd din nou receptorul la ureche bătu din picior nerăbdător.
– Alo? spuse el după o clipă. Da, vreau o maşină să mă aştepte în Norfolk... Nu-mi pasă dacă-i vreme rea! strigă el. Faceţi-mi rost de afurisita aia de maşină! Numele este Powers. O sută de dolari pentru cine mă aşteaptă cu cheile!
Trîntind telefonul, Lee se îndreptă către cuier, înşfăcă

o pălărie şi şi-o puse pe cap. Era aproape pe punctul de a deschide uşa cînd se-ntoarse brusc şi merse către dormitor. Luînd o geantă de pînză din dulap începu să îngrămădească lucruri în ea. Cînd ieşi, cîteva minute mai tîrziu, Marilyn stătea la uşă cu haina pe braţ.

– Am închis aragazul, sosul cu chili l-am aruncat la gunoi. Ai grijă de tine, Lee. N-o să fiu aici cînd ai să te întorci... *dacă* te mai întorci.

Ezitînd, Lee privi spre ea.

– Unde pleci?

– Înapoi la Austin. Ai avut dreptate, Lee. Te-ai schimbat. Odată, nimeni nu putea sta în calea companiei *Sone Star,* a puterii, a gloriei. Acum nici măcar nu mai doreşti asta.

– Nu este exact...

– Ştiu exact ce este sau mai degrabă cine este.

Marilyn clătină din cap.

– Ţi-am spus odată că n-am să renunţ, pînă cînd n-am să fiu bătută. Ţi-aduci aminte?

– Mi-aduc aminte, murmură Lee.

– Ei bine, acum sînt. Şi ştii ce-i nostim? Ea nici măcar n-a fost nevoită să dea măcar un pumn. Transmite-i salutările mele, da? Şi trage-i o bătaie bună ticălosului care l-a luat pe Tommy.

Cu acestea, Marilyn ieşi şi închise uşa. Lee rămase uluit pentru o clipă şi simţi un sentiment de tristeţe. O mai privise plecînd o dată dar acum era altfel. De data asta Marilyn făcea parte din trecut şi ştia că n-o va mai vedea niciodată.

Revenindu-şi, înşfăcă iute cîteva lucruri din baie, coborî grăbit la *Jaguar* şi se îndreptă către aeroport.

Petrecu o oră şi jumătate, plimbîndu-se nervos în sus şi-n jos prin aeroportul *Intercontinental,* aflînd ultimele noutăţi despre furtuna care lovise Coasta de sud-est, întrebîndu-se dacă singura legătură pe care o putea avea va fi anulată.

Încercă s-o sune pe Cara de cîteva ori, dar liniile erau moarte. În cele din urmă, la zece şi unsprezece minute

seara, după fusul orar al Coastei estice, Lee se îmbarcă pentru aeroportul *Norfolk International.*

Vînturile puternice făcură ca zborul să dureze o jumătate de oră în plus. Sosi la două şi jumătate dimineaţa, speriindu-l pe tînărul negru, care stătea în ploaie, în faţa aeroportului, cu cheile unui automobil *Monte-Carlo* maroniu.

– Au spus că-i vorba de o sută de dolari, zise el îndrăzneţ.

Lee scoase portofelul şi numără bancnotele. Aruncîndu-şi geanta în spate, sări în spatele volanului.

– Încotro te-ndrepţi omule? întrebă băiatul, aplecîndu-se prin portiera deschisă, în timp ce Lee se pregătea s-o închidă.

– Spre sud.

– E o furtună îngrozitoare acolo, îl atenţionă el. Ai grijă.

– Mulţumesc, băiete, îi aruncă Lee şi, pornind motorul, se îndreptă cu viteză spre autostrada de pe Coastă.

Îngrijorarea lui crescu atît pentru Cara cît şi pentru Tommy, atingînd punctul culminant. Reuşind să treacă de muntele de nisip, se strecură din nou pe şosea, simţind prea puţină uşurare din faptul că furia furtunii se mai potolise cînd ajunse la marginea oraşului.

O bucată de acoperiş zăcea în mijlocul străzii împreună cu doi copaci căzuţi. Lee nu mai avu timp să observe mai multe în graba lui de a ajunge la Cara. Punînd frînă brusc în faţa casei, alergă prin ploaia îngheţată către verandă. Uşa era descuiată. El alergă înăuntru cu inima bătînd să-i spargă pieptul, cu privirea înspăimîntată.

Luminată de pîlpîirea unei singure lumînări, Cara stătea absolut nemişcată pe canapeaua din salon, cu ochii fixaţi către fereastră. În clipa aceea, Lee avu impresia că stătea în poziţia aceea de ore întregi.

Casa era umedă şi rece, dar ea nu avea pe ea decît o pereche de blugi şi o cămaşă cu mîneci lungi. Părul îi era împrăştiat pe umeri, strălucind la lumina lumînării la fel ca şi pistolul băgat la centură. Micşorîndu-şi paşi, Lee se

apropie uşor de ea.

– Cara? spuse el.

Ea se uită în sus deşi Lee avu senzaţia că nu-l vedea cu adevărat.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, murmură ea.

Lee se aşeză lîngă ea.

– Să-ţi dai seama ce, scumpo?

De data asta dezmierdarea nu cuprindea decît căldură. Cara îşi dădu seama de asta prin ceaţă aşa cum îşi dădu seama şi că Lee se afla lîngă ea, purtînd o haină de piele şi o pălărie de cowboy care îl făcea să arate şi mai mult ca un aventurier din vest, aşa cum şi-l închipuise mereu.

– Mitch a fost aici ieri, spuse ea fără nici o intonaţie. I-am spus să se ducă dracului. Ar fi trebuit să-mi dau seama că va face asta.

– De unde ai fi putut să ştii? o întrebă el blînd.

– Şi mie mi-a făcut la fel, nu? Dar Tommy... Nu pot suporta, şopti ea.

– Ba da, poţi.

– Nu.

– Ascultă, Cara. Nu-ţi dai seama că asta este exact ceea ce vrea Mitch?

După un moment, ea se trase înapoi şi-l privi în ochi şi ceva din privirea rătăcită păru să dispară.

– Dacă îţi pierzi sîngele rece, continuă Lee, te aduce exact în starea în care vrea el – la fel ca înainte – aşa încît nu vei mai fi bună de nimic, nici pentru tine nici pentru băiat. Adună-te, Cara. Fiul tău are nevoie de tine..

Cara clipi şi brusc începu să vadă în jur. Ridicîndu-şi o mînă îi atinse faţa lui Lee. Era neras şi părea de parcă n-ar fi dormit toată noaptea. Chiar şi aşa ochii lui negri erau plini de hotărîre.

– Ce facem, mai întîi? întrebă ea.

Luîndu-i mîna, Lee i-o sărută şi o privi din nou.

– Mai întîi să rezolvăm o problemă. Furtuna pare să se fi potolit. Vrei să încerci să chemi poliţia?

Cara îşi imaginâ o trupă de poliţişti ca Ned năvălind

peste Mitch.

– Nu, răspunse ea. Mitch mi-a spus că o să regret dacă o voi face şi acum îl are pe Tommy...

– Atunci vom fi eu şi cu tine.

Privirea ei alergă peste chipul lui cu trăsături frumoase şi ferme.

– Da, răspunse Cara cu un sentiment de uşurare. Tu şi cu mine.

– Atunci spune-mi toate amănuntele în legătură cu ticălosul ăsta. A fost aici mereu, nu-i aşa? Din vara trecută.

Cînd Cara dădu din cap în semn de aprobare, Lee adăugă:

– După toţi aceşti ani de ce-a apărut aşa ca din senin?

– Cineva l-a plătit să vină aici – să mă sperie şi în legătură cu problema mustangilor printre altele.

– Din nou mustangii? se încruntă Lee. Cine l-a plătit?

– Louis.

– Talbot? Prăpăditul ăla. Ar trebui să...

– Nu, Lee, îl întrerupse Cara încet. E mort.

– La dracu'!... Îmi pare rău, adăugă Lee morocănos. Cînd?

– A fost găsit ieri. Înecat. Doamne, a trecut numai o zi de-atunci? Parc-ar fi fost ani.

Ochii lui Lee se îngustară.

– Crezi că Mitch ar fi putut s-o facă?

– Nu. Acum două zile, Louis a venit să mă vadă. A spus că era dator unui om periculos şi că nu putea plăti. Avea de gînd să părăsească oraşul şi voia să mă avertizeze în legătură cu Mitch. Louis regreta ce-a făcut şi voise să-ncheie treaba. Acum cîteva săptămîni l-a plătit pe Mitch să plece din Banks dar pe urmă l-a zărit învîrtindu-se pe lîngă casa mea.

– Mitch n-a plecat deloc?

– Se pare că nu. Şi Louis n-avea idee unde să-l caute. Părăsise motelul din Nags Head unde fusese pînă atunci.

– Atunci ar putea fi oriunde.

– Am senzaţia că-i pe aproape, remarcă ea, lumi-

nîndu-se la faţă. În sfîrşit, măcar dacă relaţia asta diavolească a celui de-al şaselea simţ pe care o am cu Mitch ar putea fi ceva bun. E pe-aproape, Lee. undeva pe insulă. Simt asta.

– Continuă, o îndemnă Lee. Ai spus că l-ai văzut pe Mitch ieri.

– Era în casă cînd eu şi cu Tommy ne-am întors de la Louis. A spus că vrea o sută de mii de dolari ca să dispară din viaţa mea. I-am spus s-o lase baltă şi astfel...

Cara se opri o clipă şi ochii i se umplură de lacrimi.

– A izbucnit furtuna şi noi eram sus, continuă ea cu glas răguşit. Tommy a spus că vrea să bea ceva. Cînd am coborît în bucătărie dispăruse. Mitch lăsase un bilet spunînd că l-a luat pe Tommy ostatec şi că dacă-l voiam înapoi va trebui să-mi ţin gura şi să fac rost de bani.

– Deci are nevoie de băiat ca asigurare, murmură Lee. Ticălosul!

– Mitch e mai mult decît atît, spuse Cara. E rău şi şmecher. A spus că ştie pe ce butoane să apese şi a avut dreptate. L-a luat pe Tommy pentru răscumpărare. Dar mai mult l-a luat pentru a-şi asigura controlul. Banii nu sînt tot ceea ce vrea Mitch. Mă vrea şi pe mine, la fel cum m-a vrut înainte... înfrîntă şi tîrîndu-mă în faţa lui.

Lee o studie atent.

– Asta nu se va întîmpla, Cara. Crede-mă. O să scăpăm de ticălosul ăsta odată pentru totdeauna. Ce crezi că se aşteaptă ca tu să faci?

– Probabil să stau pe loc, urmîndu-i instrucţiunile.

– Hai să facem altfel atunci. Îl găsim, îl luăm prin surprindere...şi preluăm controlul siutaţiei.

– Cum să-l găsim, Lee? N-am idee unde s-a dus.

– Ai spus că-i undeva pe insulă. Mi se pare raţional. Aseară cînd l-a luat pe Tommy se afla în mijlocul unei furtuni puternice. Probabil că n-a ajuns departe. Unde ar putea să se ascundă?

– Nu ştiu. O casă pustie, poate?

– Exact, aprobă Lee. Nu trebuie decît să găsim casa fără ca el să ne observe.

– Şi apoi ce?

– Şi apoi îl luăm prin surprindere.

– Adică ne luptăm cu el.

– Adevărat.

– Dar Tommy...

– Vom fi atenţi.

Cara clătină din cap.

– O spui aşa de simplu. Nimic nu este simplu în legătură cu Mitch Lincoln. Nu-l subestima, Lee. E mare, e puternic, e nemilos şi ... are un cuţit.

Lee o privi drept în ochi.

– Şi eu, răspunse el. Ia-ţi haina.

Merseră cu maşina spre sud către capătul insulei unde descoperiră că drumul îngust către continent fusese acoperit de ape. Aceasta părea să confirme faptul că Tommy era încă undeva în Walking Dune şi speranţele lor crescură.

În timp ce Lee întoarse maşina, întunericul nopţii începu să se ridice, dizolvîndu-se în lumina palidă a zorilor. Deşi ploaia continua să cadă, era clar că furtuna trecuse. Erau chiar în sudul oraşului cînd Lee zări o dîră de fum ieşind dintr-unul din coşurile de pe şantierul companiei *Sone Star.*

– La dracu', exclamă el, trăgînd pe dreapta şi oprind motorul. Nimeni n-are cum să fie acolo.

Pe Cara o scuturâ un fior.

– El este, şopti ea. Sînt sigură.

Lăsînd maşina pe şosea, o luară ocolit prin ploaie către vila înaltă şi se lipiră cu spatele de uşa garajului dublu cînd ajunseră acolo. Înaintînd încet, de-a lungul peretelui, se uitară după colţ. O maşină veche, albastră era parcată în spatele ei, pe jumătate îngropată în nisipul spulberat de vînt din dunele din apropiere.

Cara privi repede la Lee.

– Asta-i maşina lui, şopti ea. Ce facem acum?

– Eu am proiectat casa asta, ţi-aminteşti? În garaj se află o scară care duce la o uşă ce dă în bucătărie. Dinăuntru, dacă nu ştii la ce te uiţi, pare a fi uşa unui dulap.

Pariez zece la unu că n-a încuiat-o. Hai.

Furişîndu-se prin garajul întunecat, urcară în tăcere pe scări. Uşa se deschise fără zgomot şi intrară în bucătărie. În spatele unei mese pentru micul dejun se afla un cămin în care ardea focul, iar camera părea un amestec ciudat de eleganţă şi lipsă de finisare. În faţa unui cămin elegant din piatră, Mitch stătea aplecat lîngă foc ca un animal sălbatic într-o vizuină.

Pe Lee îl cuprinse dorinţa de a ucide. Înaintă în mijlocul încăperii, aproape uitînd că odată cu el înainta şi Cara.

– Salut, nemernicule, spuse el.

Mitch se-ntoarse brusc şi se ridică într-o secundă.

– Eşti destul de sigur de tine, nu? adăugă Lee. Faci focul? Trimiţi semnale din fum?

Mitch rînji.

– Nu mă aşteptam să am oaspeţi.

Rînjetul îi dispăru cînd o zări pe Cara.

– Asta e între mine şi tine. Aşa a fost întotdeauna. Ţi-am zis să-ţi ţii gura. Nu cred c-o să-ţi placă ce se-ntîmplă cu cei care-şi bagă nasul unde nu le fierbe oala.

Făcu o mişcare ameninţătoare în direcţia Carei. Lee făcu un pas lateral în faţa ei.

– Nu, nu, îl dojeni el de parcă ar fi certat un copil neastîmpărat. Va trebui mai întîi să treci de mine.

Ochii mici ai lui Mitch se îngustară.

– Cu plăcere, mîrîi el şi cu o mişcare rapidă scoase cuţitul din gheată şi-i deschise lama.

O fracţiune de secundă mai tîrziu, Lee avea în palma briceagul. Ţinîndu-şi în continuare ochii fixaţi asupra bărbatului din faţa lui, făcu un semn cu capul spre Cara.

– Găseşte băiatul, spuse el.

– Ca să nu mai pierzi timpul îţi spun eu unde e, o tachină Mitch. E sus, iubito. Du-te. Ia-l. După ce termin aici o să fiu alături de voi.

– Eu nu mi-aş face planuri, mîrîi Lee. Du-te, Cara.

În timp ce ea se-ndrepta spre scara în spiralâ, Lee îşi scoase jacheta şi o înfăşură în jurul mîinii stîngi ca un fel

de apărătoare păstrînd cuţitul îndreptat înainte şi gata de atac. Mitch Lincoln arăta aşa cum îl descriseseră Nick şi Cara – mare, cu părul roşu... puternic.

– Voiam de mult să tai o bucată din tine, Powers.

– Vino şi ia-ţi, îl invită Lee. Hai să vedem ce faci cînd te afli în faţa cuiva, în afară de femei şi copii.

Cu un urlet animalic Mitch atacă.

Caballeros! Vechiul strigăt răsună în urechile lui Lee cînd evită lovitura şi se repezi la rîndul său.

Mitch îşi privi uluit braţul stîng unde o dungă roşie de sînge apăru pe mîneca cămăşii uzate. Se uită cu o privire ucigaşă.

– Ticălosule!

– Lasă vorba, Mitch, spuse Lee. E timpul să-ţi plăteşti datoriile.

Pornind pe scara în spirală, Cara aruncă o privire în jos. Cei doi bărbaţi stăteau faţă în faţă ca două siluete de războinici în lumina veselă a focului.

Încercînd să vadă prin întuneric, urcă scările ca din puşcă.

– Tommy, strigă ea.

– Mamă? se auzi o voce înfundată. Mamă?

Întorcîndu-se brusc, Cara zări o lumină slabă pe palier. Deschizînd repede uşa, năvăli înăuntru. Cîteva clipe nu putu vorbi ci doar îl ţinu strîns în braţe. El începu să plîngă. Întorcîndu-l cu faţa spre ea, îl studie în lumina slabă a lanternei de alături.

– Eşti rănit? îl întrebă ea.

– Nu, răspunse Tommy plîngînd. Dar m-a închis aici.

– Ştiu, puişor.

Cara îl strînse la piept şi privi încăperea. Era rece şi pustie cu excepţia unui teanc de pături pe podea lîngă lanternă. Ura o copleşi şi văzu negru în faţa ochilor.

– Linişteşte-te, spuse ea. Ieşim de aici.

Cara coborî scările, cu Tommy în braţe, căutîndu-l din ochi pe Lee. Cei doi bărbaţi se învîrteau în cerc în faţa căminului şi pete de sînge le pătau cămăşile la amîndoi.

– Lee! ţipă Tommy.

El nu se uită la ei, ci strigă:

– Ia-l de-aici, Cara!...Acum!

Ultimul cuvînt răsună ca o bubuitură de tun în încă pere. Cara se năpusti spre uşa din faţă, o deschise şi, trăgîndu-i gluga jachetei lui Tommy pe cap, ieşi afară.

Deşi ploaia se transformase în stropi mărunţi, în zorii zilei de ianuarie, era cumplit de frig şi pătrunzător de umed. În ciuda greutăţii lui Tommy, Cara fugi toţi cei două sute de metri pînă la maşină. Închise repede por tiera.

– Te simţi bine, scumpule? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată, folosind dezmierdarea, care o auzise doar de pe buzele lui Lee, fără a-şi da seama.

– Sînt bine, răspunse Tommy.

– Ţi-e frig?

– Puţin.

– Hai... să văd.

Cara puse palma îngrijorată pe obrajii lui Tommy şi pe frunte. În ciuda nopţii îngrozitoare, se părea că n-avea nici un simptom – n-avea febră, nu tuşea. Teama ei dis păru doar pentru o clipă. Acum că Tommy era în siguranţă, gîndurile i se întoarseră către Lee. Privind peste umăr, se uită la drumul pe care-l traversase cu puţin timp în urmă.

– Trebuie să mă întorc, Tommy.

– Te rog, nu mă lăsa singur, mamă!

Ea se întoarse şi-i privi chipul speriat.

– Trebuie. Doar pentru puţin timp.

– De ce?

– Pentru Lee.

Ochii albaştri o priviră atenţi, iar privirea lor îngrozită se schimbă încet într-una de hotărîre.

– Da, spuse Tommy. Trebuie să-l ajuţi pe Lee.

Cara îl luă de gît şi-l sărută.

– Eşti cel mai curajos băiat din lume, ştii?

Scoţîndu-şi haina o puse repede în jurul lui.

– Aproape că nu mai plouă şi a ieşit soarele. Poţi

vedea casa de aici foarte bine. Uită-te cu grijă, Tommy, îl atenţionă, ea, prizîndu-l de umeri cu mîinile. Uită-te tot timpul într-acolo şi, dacă cumva, se întîmplă să apară Mitch, ieşi din maşină şi fugi la domnişoara Nettie. Ai înţeles?

– Da.

Fără să mai piardă timpul, Cara ieşi, auzind urarea lui Tommy de „Noroc" chiar înainte de a închide portiera. Picioarele i se înmuiară, dar cînd începu să meargă, puterile îi reveniră şi începu să se mişte iute de parcă ar fi zburat. Ochii îi erau aţintiţi asupra casei din faţă, dar în mintea ei îl vedea pe Lee cu o dîră de sînge scurgîndu-i-se pe mîneca cămăşii. Cît timp era de cînd plecase? Nu mai avea noţiunea timpului. Minutele păreau ore. Abia dacă îşi dădu seama cînd se năpusti în garaj şi apoi sus pe scări. Cu inima bătînd să-i spargă pieptul, cu răsuflarea tăiată, intră în bucătărie.

Lumina cenuşie pătrundea prin ferestrele înalte ale bucătăriei, proiectîndu-se asupra siluetelor celor doi bărbaţi, care continuau să se lupte, acum ferindu-se într-o parte şi mergînd în cerc... acum repezindu-se unul la altul cu cuţitele. Amîndoi erau plini de sînge, deşi într-o fracţiune de secundă Cara hotărî că Mitch arăta mai rău. Chiar şi aşa nu se afla deloc pe punctul de a renunţa la luptă. În timp ce ea-i privea, el se repezi cu putere spre pieptul lui Lee astfel încît Lee fu nevoit să se dea înapoi şi se împiedică într-un morman de lemne. Mitch înaintă cu cuţitul în mînă ca o lance.

Scoţînd pistolul de la brîu, Cara alergă în faţă.

– Aruncă-l, Mitch!

Lee se-ntoarse brusc.

– Ţi-am spus să pleci naibii de-aici!

Privirea Carei se-ntoarse o clipă de la Mitch, destul însă cît să vadă şuviţa de sînge care i se scurgea lui Lee de sub sprînceană pînă în bărbie.

Privind din nou, spre Mitch, ţipă:

– Lee! Fii atent!

Dar era prea tîrziu. În cele cîteva secunde cît Lee se

aflase cu spatele, Mitch înşfăcase o scîndură foarte groasă din stiva de la picioarele lui şi o aruncă. Lee se întoarse tocmai cînd scîndura îl lovi în piept. Cara se crispă cînd auzi zgomotul de sfărîmare a oaselor şi respiraţia i se opri cînd îl văzu pe Lee căzînd în genunchi şi scăpînd cuţitul, în timp ce-şi ducea mîinile la piept.

Într-o clipă, Mitch îl înşfăcă de sub braţ şi-l trase în picioare, punîndu-l pe Lee în faţa lui ca un scut. Lee nu putu face nimic pentru a se împotrivi. Trase aer în piept simţind o durere înfiorătoare în plămîni.

Cara ridică pistolul şi ţinti.

– Şi ce-ai de gînd să faci cu chesia aia? rînji Mitch.

– Să-ţi zbor creierii dacă n-arunci cuţitul.

– Nu mă face să rîd. Ştii măcar cum să tragi?

– Eşti curios să afli?

– Poate doar să văd sîngele din gîtul ăsta, răspunse Mitch, înşfăcîndu-l pe Lee de păr, dîndu-i capul pe spate şi lipind vîrful cuţitului de gîtul lui.

Cara auzi geamătul lui Lee şi teama ei se transformă într-un calm de gheaţă.

Trase piedica iar mîinile tremurătoare deveniră nemişcate.

– N-o face, Mitch.

El rînji cu rînjetul cunoscut, buzele îi dispărură, dezvelindu-i dinţii, care semănau cu nişte colţi.

– Niciodată n-ai reuşit să mă înfrunţi, Cara Malloy Întotdeauna ai încercat – asta-i o parte din farmecul tău Dar la sfîrşit eu am cîştigat întotdeauna.

– Acum nu mai e aşa, răspunse ea şi lacrimi de sinceritate îi umplură ochii şi începură să-i curgă pe obraz. Niciodată n-o să mai fie aşa. Ţi-am spus să-l arunci, Mitch. Nu mă face să te ucid.

– Să mă ucizi? N-ai putea trage nici dac-ai şti cum. Pregăteşte-te de reîntîlnire, iubito. De îndată ce el va fi mort am de gînd să sărbătoresc cu tine.

Privirea lui se-ntoarse către gîtul lui Lee şi totul începu să se mişte cu încetinitorul. Cara auzi rîsul lui Mitch ca dintr-un tunel adînc, îl văzu întinzînd cuţitul ca lama să

ajungă sub urechea lui Lee.

– Opreşte-te, Mitch! strigă ea, şi vocea îi răsună în urechi ca un tunet îndepărtat.

– Spune-i adio, acestui texan tică...

Pocnetul armei răsună ca o bubuitură. O gaură roşie apăru în centrul frunţii lui Mitch. Cu privirea moartă, fixată asupra Carei, cu rînjetul dispărînd, genunchii i se înmuiară şi amîndoi căzură la pămînt.

– Lee, şopti ea.

Lăsînd pistolul alături, Cara se repezi către el, se lăsă în genunchi şi-i puse capul pe genunchi.

Lee îi privi chipul brăzdat de lacrimi.

– Frumoasă lovitură, colega, murmură el înainte ca ochii să i se închidă şi capul să-i cadă în braţele ei.

Paisprezece

– Ce dracu', se întîmplă? explodă Frank.

Lee îndepărtă receptorul de la ureche şi tot putu să audă foarte clar tirada.

– Ai plecat de patru zile! De patru afurisite de zile! Mă-ntorc din Alaska şi tu nicăieri! Încerc să dau de Marilyn să văd dacă ea ştie ceva şi ia-o de unde nu-i!

Urmă o pauză. Lee puse receptorul din nou la ureche.

– Ai terminat? întrebă el.

– Unde dracu' eşti, Lee?

Lee făcu o mişcare sub cearceaful alb, scrobit şi se crispă de durere, cînd cutia toracică i se mişcă sub faşele strînse de bandaj.

– În momentul de faţă mă aflu într-un spital chiar lîngă oraşul Nags Head.

– Ce?! glasul lui Frank se schimbă brusc cînd adăugă: Ce-ai păţit, fiule? Eşti bine?

– Da, cu excepţia cîtorva coaste rupte. Îmi dau drumul în după-amiaza asta.

– Ce s-a întîmplat?

– E o poveste lungă, Frank.

Revenind la tonul dinainte, Frank întrebă:

– Şi totuşi ce dracu' faci în Carolina de Nord?

– A trebuit să vin. Tommy Chastain a fost răpit.

– La naiba! E bine băiatul?

– Acum, da.

Lee se încruntă, iar privirea goală îi rătăci prin încăpere.

– Trebuie să-ţi vorbesc, Frank, adăugă el.

– Despre ce? întrebă el.

– În ultimele două zile am avut mult timp să mă gîndesc, şi... ştiu că tu contezi pe mine, Frank. Ştiu că vrei să rămîn în locul tău şi să continui ce-ai început tu, dar – ei bine – o să trebuiască să te refuz.

Urmă un moment de tăcere.

– Gîndeşte-te la ce spui, Lee.

– După cum ţi-am zis, m-am gîndit.

– De ce? întrebă Frank. De ce arunci în vînt posibilitatea de a avea puterea pe care ţi-ai dorit-o de cînd te ştiu?

– Pentru că-mi doresc altceva mai mult.

– Cara Chastain.

– Nu, numai Cara, răspunse Lee. Şi Tommy... şi prietenii pe care mi i-am făcut. Chiar dacă lucrurile nu vor merge bine între mine şi Cara, oamenii pe care-i doresc în viaţa mea sînt în Walking Dune. Am încercat să plec de aici şi să mă întorc la Houston. Nu merge, Frank. În Walking Dune este locul meu.

– Ce planuri ai? întrebă Frank în cele din urmă.

– Doc, un prieten de-al meu, care locuieşte în apropiere, o să mă ducă azi cu maşina acolo. O să fiu la hanul *Dunn* pentru cîteva zile.

– Şi apoi?

– De-ndată ce voi putea suporta călătoria, o să vin cu avionul înapoi la Houston, dar numai pentru a-mi pune treburile în ordine ca să pot pleca pentru totdeauna.

– Ce dracu' ai să faci, Lee, înţepenit acolo în mijlocul unui ţinut de care nu ştie nimeni?

Lee dădu din umeri.

– O să lucrez pe cont propriu. Poate o să fac nişte renovări prin oraş. Nu ştiu încă.

– Eşti absolut sigur de asta?

– Sînt sigur, Frank. N-am fost niciodată mai sigur de ceva. Acum, cînd am acceptat ideea, mă simt ca şi cum o greutate uriaşă mi s-a ridicat de pe umeri.

Frank îşi frecă fruntea cu o mînă aspră.

– Mi-era teamă ca s-ar putea întîmpla asta, dar cred că n-am vrut să accept că, într-adevăr, s-ar putea

întîmpla. Nu ştiu ce să spun, Lee.

– Poate că ai putea spune că-mi doreşti numai binele.

– Da, fiule. Ştii că asta îţi doresc.

Frank oftă din greu.

– Walking Dune... Acum un an locul ăsta părea atît de liniştit şi nevinovat. Nici prin cap nu-mi trecea cît o să mă coste afurisitul ăsta.

Lee zîmbi.

– Priveşte partea veselă a lucrurilor. Poate că am să-ţi iau una din vilele alea frumoase de pe cap, dacă ai să vrei să-mi dai voie să mă aiciuiez într-una.

– Ai tupeu, băiete. Tu eşti motivul pentru care le-am lăsat pe toate de izbelişte.

Lee începu să rîdă dar se abţinu.

– Nu mă face să rîd, se plînse el, sfîrşind cu un geamăt, în ciuda dorinţei de a se abţine. Doare ca naiba.

Lăsîndu-se pe spate în scaunul de piele, tapiţat, Frank îşi permise un zîmbet.

– Trebuie să spun că eşti într-o dispoziţie al naibii de bună pentru un bătăuş leşinat care tocmai ce şi-a pierdut slujba.

Majoritatea celor din oraş participară la înmormîntarea lui Louis. După aceea Cara se aşeză împreună cu Dahlia şi cu Nick în sufrageria pustie a hanului. Îmbrăcaţi în doliu, formau un trio sobru iar conversaţia era sporadică şi se purta în şoaptă.

– Ned a spus că procurorul a găsit urme de luptă, remarcă Nick. A fost o crimă dar poliţia n-a reuşit să afle cine a făcut-o.

– Probabil aceiaşi nemernici care l-au şi bătut, spuse Dahlia. Deşi cred că nimeni nu va reuşi să dovedească.

– Sărmanul Louis, murmură Cara. Cine s-ar fi gîndit vreodată că Walking Dune va deveni scena unor asemenea violenţe? Ultimele zile au fost pline de morţi. Mai întîi Louis, apoi Mitch. Am omorît un om. Nu-mi vine să cred c-am omorît un om.

– Ai omorît un animal, o corectă Nick.

– E aşa ciudat, continuă Cara, de parcă nici n-aş fi făcut-o. Nu-mi aduc aminte cînd am apăsat pe trăgaci sau zgomotul împuşcăturii. Nu-mi amintesc decît de Lee căzînd pe podea.

Îşi ridică o mînă şi-şi acoperi ochii.

– Doamne, niciodată nu mi-au plăcut armele. Acum am ucis, folosind una.

– Să nu-ndrăzneşti să-ţi fie ruşine, zise Dahlia.

– Nu, să nu simţi asta, interveni Nick aspru. I-ai salvat viaţa lui Lee. Aşa ne-a spus ieri. Trebuia să alegi: ori el ori Mitch. El a spus că i-ai dat ticălosului toate şansele posibile, l-ai avertizat să arunce cuţitul şi apoi, în ultima clipă, l-ai doborît cu o singură lovitură ca un trăgător profesionist.

– Apoi l-ai tîrît pe Lee pînă la maşină şi ai condus nebuneşte pînă la spital, spuse Dahlia, încheind povestea. Sună absolut eroic, dacă vrei să ştii părerea mea.

– Nu mă prea simt ca o eroină. Oricum îi eram datoare lui Lee. El mi-a salvat viaţa odată, v-amintiţi?

Se aşternu tăcerea, în timp ce toţi trei îşi aduceau aminte de acea după-amiază fatidică din septembrie.

– Vrea cineva o bere? întrebă Nick în cele din urmă şi, cînd Dahlia şi Cara îl refuzară, se îndreptă spre bar.

Ochii Carei se ridicară către cei strălucitori ai Dahliei care şedea vizavi de ea.

– Cum arăta Lee ieri la spital?

– Are nişte vînătăi şi e legat la piept, dar o să se facă bine. A fost dezamăgit că n-ai venit şi tu cu noi, Cara.

– A spus el asta?

– Nu cu atîtea cuvinte. Dar privirea din ochii lui cînd a întrebat de tine spunea totul.

– Bănuiesc că se va întoarce în Texas curînd.

– La naiba, Cara! Dacă vrei să rămînă, spune-i.

Cara îşi feri privirea într-o parte.

– Nu cred c-ar trebui.

– De ce dracu' nu?

– Poate pentru că-l iubesc prea mult.

– N-are nici un sens ce spui, exclamă Dahlia exaspe-

rată de-a binelea.

– Ba da, are. Dorinţa pentru care Lee a muncit toată viaţa este pe cale de a i se-mplini, Dahlia. Dar trebuie să rămînă la Houston pentru asta.

Glasul Carei scăzuse în intensitate pînă cînd abia se mai auzea.

– E o ironie, nu? Acum cînd toate zidurile din jurul meu s-au prăbuşit se ridică unul de netrecut în jurul lui. Aş vrea să mă apropii de Lee, dar mi-e teamă că i-aş face rău.

Nick se întoarse la masă.

– Ce tot şuşotiţi aici, doamnelor? le tachină el.

– Prostii, răspunse Dahlia.

Cara făcu o grimasă. Dahlia ridică din umeri.

– Asta-i părerea mea, o lămuri ea simplu.

– Şi eu ţi-am spus părerea mea, îi răspunse Cara, în timp ce un zîmbet trist îi apăru în colţul gurii cînd se ridică în picioare.

– Vreau să ies puţin la aer. Dacă Nettie are grijă de Tommy, cred c-o să merg cu maşina pînă la rezervaţie să văd gardul.

– Ce s-a întîmplat cu el? întrebă Nick.

– Furtuna a distrus o porţiune. Cred că pămîntul ăsta nu suportă gardurile. La fel ca şi mustangii.

Soarele după-amiezei era strălucitor dar nu era deloc cald. Temperatura fusese aproape de punctul de îngheţ mai toată ziua şi iarba îngheţată de pe terenul mlăştinos scîrţîia sub picioarele Carei, în timp ce se îndrepta spre plajă. După ce plecase de la han, se schimbase şi purta acum pantaloni călduroşi, o jachetă trei sferturi, mănuşi şi un fular roşu de lînă pe care-l înfăşurase de două ori în jurul gîtului, încît îi ajungea pînă la nas. Chiar şi aşa obrajii o înţepau din pricina vîntului rece.

Furtuna dărîmase porţiunea de gard de aproape de plajă. Scîndurile zăceau împrăştiate pe jos, vreo şase stîlpi erau rupţi – simboluri ale nebuniei de a încerca să îngrădeşti locurile din Banks. Mustangii trecuseră prin

porţiunea dărîmată şi păşteau puţin mai încolo de plajă.

Tom ar fi mîndru ... ar fi fost mîndru, se gîndi Cara şi ochii i se ridicară spre cer. Uneori încă îi mai simţea spiritul. Îl simţise la înmormîntarea lui Louis şi îl simţea şi acum – deşi nu era acea prezenţă tangibilă, pe care ea încercase s-o menţină vie, ani de zile, ci mai degrabă ceva ca o adiere liberă, care plutea peste dune.

Scoţînd mîna stîngă din buzunar, Cara îşi dădu jos mănuşa şi-şi privi verigheta. Tom era un spirit, ea era o fiinţă pe pămînt. Fără nici o ezitare sau vreo îndoială, îşi scoase verigheta din deget şi mai privi o dată către cai. Libertatea lor părea să sugereze că totul era exact cum fusese înainte. Dar Cara ştia că nu e aşa. De cînd *Sone Star* sosise în Walking Dune avuseseră loc evenimente irevocabile – moartea mustangilor, omorîrea unui prieten, uciderea unui duşman. Şi pe undeva, pe parcurs, propria ei renaştere. Acum simţea cu toată fiinţa ei tot farmecul iubirii, toată teama că nu se va împlini...

Privind pe plaja, ce strălucea în soare, Cara revăzu cu ochii minţii Houston-ul, clădirea companiei *Sone Star Partners,* pe Marilyn Powers... şi şi-l închipui pe Lee, întorcîndu-se la toatea acestea. Scuturîndu-şi brusc capul pentru a scăpa de această imagine, porni înapoi prin terenul mlăştinos şi aproape îl parcursese cînd, uitîndu-se în sus, îl văzu stînd deasupra, pe mal.

Cara se opri brusc, bătăile inimii i se înteţiră, în timp ce îl cerceta cu privirea. În timp ce ea se uita la el vrăjită, Lee scoase o mînă din buzunar şi-i făcu semn. Cu paşi rari Cara urcă malul alunecos.

– Ce mai faci? o întrebă el cînd ea se opri în faţa lui.

– Ce fac eu? Întrebarea e ce fac coastele tale?

– Parcă sînt strînse cu bandă adezivă, dar o să trălesc. Mulţumită ţie.

Privind dincolo de el, Cara observă şoseaua pustie.

– Cum ai ajuns aici?

– Nick m-a lăsat. M-am gîndit că mă pot întoarce cu tine. Mă ocoleşti, Cara?

Privirea ei se opri în ochii lui. Umbriţi de borul pălăriei,

erau negri şi de nepătruns.

– Mă aşteptam să te văd la spital, adăugă el. Cînd am văzut că nu vii, am fost îngrijorat. Dimineaţa de alaltăieri a fost grea pentru amîndoi. Nu-i uşor să omori un om, chiar pe unul ca Mitch Lincoln. Cum te simţi?

– M-am gîndit mult la asta, recunoscu Cara. Nu mi-e uşor, dar nici nu regret. Mitch era un blestem pe care l-am purtat cu mine şaisprezece ani. Acum pare a fi ca unul dintre coşmarurile mele – vechi şi ireal.

– Nu mai ai coşmaruri? întrebă Lee.

– Nu. Am senzaţia că nu le voi mai avea niciodată. Este ca şi cînd Mitch ar fi fost alungat din viaţa mea pentru totdeauna.

– Deci, te simţi bine, spuse el. Atunci de ce n-ai venit să mă vezi, cu Nick şi cu Dahlia?

– Am păstrat legătura cu spitalul, răspunse Cara. Ştiam că eşti bine.

– Dar n-ai simţit nevoia să mă vezi?

Dacă n-ar fi simţit tristeţea aceea sufocantă aproape că i-ar fi venit să rîdă.

– Sau să-l aduci pe Tommy să mă vadă? adăugă Lee aspru. La naiba, Cara! Cînd ai sunat tu eu am lăsat totul baltă ca să ajung la tine. *Totul!*

– Ştiu.

– Şi tu n-ai putut să faci un drum de o jumătate de oră cu maşina?

– Nu că n-am putut...

– Atunci de ce?

Cara privi iute alături, şi ochii îi căzură pe cîmpia îngheţată în timp ce căuta un răspuns. *Pentru că te iubesc,* şopteau gîndurile ei. *Pentru că tu ai să pleci şi, ştiind asta, abia pot să îndur să te privesc.*

– Plec la Houston peste cîteva zile, spuse Lee în cele din urmă.

Cara înghiţi nodul din gît.

– Aşa m-am gîndit şi eu.

– Ai vrea să vii cu mine?

Niciodată nu se gîndise că el i-ar putea cere un

asemenea lucru. Privi spre el în timp ce prin minte îi treceau imagini, una după alta – dunele luminate de soare şi zgîrie-norii strălucitori... chipurile prietenilor şi străini fără chip... liniştea proaspăt recăpătată din Walking Dune şi zgomotul metropolei.

– Ce să fac în Houston, Lee? întrebă ea încet.

– Să mă ajuţi să-mi fac bagajele.

– Să te ajut ce?

– Mă întorc, Cara. O să mă stabilesc aici, în Walking Dune.

Ochii vii îl priviră. Lee întinse mîna către fularul roşu care-i ascundea faţa.

– Ce se întîmplă aici? întrebă el, îndepărtînd fularul şi dezvelind un zîmbet strălucitor.

– Îţi place ideea?

– Oh, da, şopti Cara şi zîmbetul îi dispăru cînd un gînd nou îi trecu prin minte. Dar...

– Dar?

– Ce se va întîmpla cu toate planurile tale? Să preiei locul lui Frank Winston, să devii unul dintre cei mai puternici oameni din Texas? Marilyn a spus că asta îţi doreşti de-o viaţă întreagă.

– Este ceea ce *mi-am dorit,* o corectă Lee. Nu mai vreau. Nu eşti tu singura care ai cîştigat o bătălie cu trecutul, Cara. Cred că am ştiut de prima dată cînd am venit la Walking Dune. M-am îndrăgostit de locul ăsta la fel de repede cum m-am îndrăgostit de tine. Nu spun că va fi uşor să trăiesc aici, să te văd, să nu te am. Dar ştiu că mi-e imposibil să plec.

Cara îi cercetă chipul şi dragostea o învălui.

– Ştiu ce simţi. N-o să te forţez. Sau poate în zilele ce vor urma o s-o fac. Nu-ţi pot promite...

– Şşt. Nu mai spune nimic. Trebuie să-ţi spun ceva, începu ea încet. În noaptea aceea, cînd mi-am dat seama că Mitch îl luase pe Tommy, am simţit că înnebunesc.

Revelaţia căpătă formă în mintea ei şi Cara continuă repede:

– Mi-amintesc că am alergat prin casă, am fugit în

biroul lui Tom, căutînd un fel de ajutor, un suport moral. Dar nu era nimic – nimic decît o încăpere goală, întunecată. Atunci n-am stat să mă gîndesc dar, pe urmă, mi-am dat seama. Indiferent cît de mult ne iubisem, Tom nu mai exista.

Lee se cutremură de un fior, nu din cauza aerului ci din pricina unei speranţe care îi înteţi bătăile inimii.

– Continuă, o îndemnă el.

– M-ai întrebat ce am simţit cînd l-am împuşcat pe Mitch. În afară de Tommy, nu cred c-aş mai fi putut s-o fac pentru cineva. Nici măcar pentru mine. Dar erai tu acolo. Am pierdut un om pe care l-am iubit. Nu puteam suporta să mai pierd unul. Asta m-a făcut să apăs pe trăgaci, Lee – teama de a te pierde.

– Mă iubeşti? întrebă Lee.

– Cu tot sufletul, răspunse Cara serioasă. Fără nici o rezervă.

– Spune-o atunci.

– Te iubesc, Lee.

– Mai spune o dată.

Cara zîmbi din nou.

– Te iubesc, Lee.

El făcu un pas înainte, prinzîndu-i bărbia cu degetele şi ridicîndu-i faţa către el. Gura lui o acoperi pe a ei blînd, dar hotărît, iar limba îi pătrunse cu curaj înăuntru. Cara i-o întîmpină cu a ei dorind ca gura ei să-i transmită toată pasiunea care se năştea în ea, la cea mai mică atingere a lui, la cea mai fulgerătoare privire. Nimeni n-o sărutase vreodată ca Lee, nimeni n-o excitase vreodată în felul în care o făcea el. Ea începu să se piardă în braţele lui cînd el se desprinse.

– Ţi-a trebuit mult timp ca să te trezeşti, murmură el.

– Mulţumesc pentru răbdare.

– Asta înseamnă că ai să te căsătoreşti cu mine?

Sprîncenele negre se ridicară, iar ochii albaştri se măriră brusc.

– Dacă mă mărit cu tine?, îl întrebă ea cu glasul acela răguşit, inconfundabil. La naiba, da, o să mă mărit cu

tine.

Lee se crispă cînd ea-l îmbrăţişă strîns, cu o putere care ameninţa să-i rupă din nou coastele şi aşa rănite. Aruncîndu-şi capul pe spate, suportă durerea şi îşi încrucişă braţele pe spatele Carei trăgînd-o şi mai aproape de el.

2 martie 1992

Cara îşi trecu uşor degetele peste birou şi privirea i se lumină cînd îşi văzu propria fotografie înrămată. Fusese fericită atunci, dar era o fotografie veche. Deschizîndu-şi palma, privi încă o dată medalionul de aur, îl puse cu dragoste alături de manuscrisul lui Tom şi închise sertarul.

Cînd Elsa năvăli înăuntru, cîteva clipe mai tîrziu, o găsi pe Cara gînditoare în birou.

– Haide, o certă ea. Nu fi necăjită tocmai acum, în ziua nunţii tale.

– Nu sînt, răspunse Cara cu un zîmbet nostalgic. Poate puţin melancolică. E greu de crezut că voi pleca de aici astăzi.

– Nu-l poţi învinui pe Lee că doreşte un început nou într-o casă care-i aparţine.

– Nu-l învinuiesc. Şi eu vreau asta. Dar o să-mi fie dor de casa asta. A fost primul loc unde m-am simţit cu adevărat în siguranţă, cu adevărat fericită. O să-mi fie dor şi de tine, Elsa. Eşti sigură că nu vrei să te răzgîndeşti şi să vii cu noi?

– Sînt prea bătrînă ca s-o iau de la început, spuse Elsa cu o sclipire în ochi. Lucrurile nu se vor schimba chiar atît de mult. O să pot avea grijă de Tommy oricînd. Între bunica lui şi mine, băiatul o să sfîrşească pînă la urmă prin a avea două case. Şi apoi ea are nevoie de mine. Ţi-o poţi imagina pe Abigail Chastain locuind undeva fără angajaţi cărora să le ordone? Sau cel puţin să încerce să le ordone, mai degrabă.

Cara zîmbi.

– Voi două o să vă cam faceţi zile fripte una alteia, asta-i sigur. Nici într-un milion de ani nu mi-aş fi închipuit-o pe Abigail să se mute la Walking Dune sau ca voi două să ajungeţi să locuiţi sub acelaşi acoperiş.

De parcă ar fi fost chemată cu aceste cuvinte, Abigail intră val-vîrtej în încăpere.

– Ei, nu zău! exclamă ea. Ce tot staţi amîndouă aici? Nici una dintre voi nu s-a îmbrăcat încă. Domnişoara Nettie vine cu buchetul într-o jumătate de oră, iar domnul Wilkes aduce limuzina în maximum patruzeci şi cinci de minute. Pentru Dumnezeu, chiar toate trebuie să le aranjez eu?

– Dumneata? se răţoi Elsa. Cine a pregătit gustările? Cine a aranjat mesele în noua casă?

– Liniştiţi-vă, interveni Cara.

– Să mă liniştesc? repetă Abigail pe un ton ascuţit. Zău, Carolina, credeam că ai să-ţi acorzi timpul necesar ca totul să fie perfect. În fond, nu te pregăteşti să îl mireasă în fiecare zi!

Cu aceste vorbe Abigail se răsuci pe călcîie.

– Tommy? strigă ea părăsind încăperea cu aceeaşi viteză cu care intrase. Să nu cumva să te murdăreşti!

Încrucişîndu-şi braţele pe piept, Cara o privi pe Elsa amuzată.

– Treburile o să fie vesele pe aici.

– Nici o îndoială în privinţa asta, răspunse Elsa zîmbind. Deşi pare să se fi schimbat în bine în ultimele luni.

– Da, aşa e, nu? spuse Cara gînditoare. Acum măcar dac-aş putea s-o fac să nu-mi mai spună Carolina.

Ziua era rece dar însorită. După o scurtă ceremonie la biserică, oaspeţii se reîntîlniră la noua casă a tinerilor căsătoriţi. Vila înaltă de trei etaje cu vederea spre plajă nu era cea mai mare dintre cele construite, dar era favorita lui Lee. În timp ce conducea cîţiva bărbaţi să le arate casa, majoritatea musafirilor se adunară în jurul meselor cu gustări, pe care Elsa le pregătise în sufrageria spaţioasă.

Cu cîte un pahar de şampanie în mînă, Cara, Dahlia şi Nettie stăteau în faţa căminului de marmură din uriaşa încăpere. Cu tavanul înalt ca al unei catedrale şi cu un perete de sticlă ce dădea spre mare, era luminoasă, spaţioasă, elegantă. Deşi doar cîteva piese de mobilier sosiseră la timp, pentru celebrarea nunţii, era limpede că vila era pe cale de a deveni foarte elegantă.

– O să fie frumos, spuse Dahlia cu privirea rătăcind prin încăperi, apoi se-ntoarse către Cara. Şi tu eşti frumoasă, adăugă ea.

Cara se privi. Costumul taior, din mătase, era de culoarea şampaniei, avea mîneci lungi şi era sobru.

– Nu-i aşa de grozav ca rochia ta de mireasă, răspunse ea, zîmbind, dar îţi mulţumesc.

– Au trecut doisprezece ani în Walking Dune fără nici o nuntă, comentă Nettie. Şi acum, în cîteva luni, avem două. Romantismul meu înfloreşte, pur şi simplu.

Lee reveni în încăpere urmat de Nick şi de Jack Quincy. Privirea Carei se opri asupra soţului ei. Era atît de incredibil de frumos în costumul lui negru. Dar, de fapt, ea l-ar fi considerat aşa şi-n zdrenţe.

– Tavane din marmură? spunea Nick. O piscină pentru două persoane? Ce-ai făcut Lee? Ai instalat toate chestiile astea luxoase în caz că te-ai fi hotărît să te muţi aici?

Lee chicoti.

– Poate. În subconştientul meu întotdeauna m-am gîndit, probabil, că ăsta n-ar fi un loc prea rău unde să-mi agăţ pălăria.

– Nu prea văd ce-i de rîs, interveni Jack. Ce-o să se întîmple acum cu toate astea dacă *Sone Star* le-a lăsat de izbeliţte? Chiar, Lee, ce ai de gînd să faci, acum că te-ai mutat aici?

– Cine ştie? răspunse Lee cu un rînjet drăcesc. După ce-mi termin de pus casa la punct poate candidez ca primar.

Auzindu-l, Cara rîse încet iar privirea i se opri în partea opusă a încăperii, luminîndu-se la vederea lui Frank Wins-

ton. Distinsul domn stătea împreună cu Abigail în uşa dinspre terasă şi Cara îşi dădu seama că ei nu se despărţiseră nici o clipă de cînd sosise toată lumea. Scuzîndu-se faţă de Dahlia şi de Nettie, se îndreptă către ei.

– Trebuie să-ţi mulţumesc, Frank, zise ea. Lee mi-a spus că ai insistat să ne oferi casa asta ca dar de nuntă. Un gest frumos, dar teribil de extravagant.

– Era a mea aşa că puteam s-o dau, răspunse Frank bodăgănind. Eu încă îl consider pe băiatul ăsta ca pe fiul meu, să ştii, chiar dacă l-ai furat de lîngă mine.

– Ţţ, ţţ, interveni Abigail. Întotdeauna ai avut tendinţa de a exagera, Frank.

– Întotdeauna? repetă Cara cu un ton surprins. Voi doi vă cunoaşteţi?

Ezitînd, Abigail se uită la Frank. El ridică din umeri de parc-ar fi spus: „E rîndul tău." În momentul acela Lee se apropie şi puse uşor mîna pe spatele Carei.

– Ce se întîmplă? întrebă el.

– Nu ştiu, răspunse Cara, privind cînd la Frank cînd la Abigail.

Abigail trase aer adînc în piept.

– Frank şi cu mine ne cunoaştem de cîteva decenii, spuse ea. Şi sîntem parteneri în afaceri de peste un an.

– Parteneri? repetă Cara.

– Investiţia din Walking Dune a fost ideea mea, Carolina. Aveam de gînd să vă aduc pe tine şi pe Tommy în Warrenton.

Cara nu putu decît să se holbeze.

– Ei, ei, murmură Lee. Deci dumneata erai partenerul din umbră.

– Ţi-am spus că au fost lucruri pe care le regret, adăugă Abigail către Cara. Poţi să mă ierţi?

Niciodată în viaţa ei nu şi-ar fi imaginat-o Cara pe Abigail cerîndu-şi iertare de la cineva.

– Bineînţeles că pot, Abigail.

Momentul solemn fu întrerupt brusc de Tommy, care veni alergînd lîngă ei.

– Priviţi! ţipă el, deschizînd uşa iute şi năpustindu-se

– Potoleşte-te, Tommy, îl admonestă Abigail.

– Dar mustangii sînt pe plajă, bunico.

Cei patru îl urmară. Aerul mării era rece, deşi căldura soarelui făcea să semene cu o zi de primăvară.

În depărtare, mustangii se aflau la marginea valurilor strălucitoare chiar în faţa casei.

– Hai să mergem să-i vedem! propuse Tommy vesel.

Întorcîndu-se către Cara, Lee îi întinse mîna.

– Vrei să ne plimbăm puţin?

Zîmbind, Cara îşi împleti degetele cu ale lui.

– Nu mă deranjează.

– Eu o iau pe asta, anunţă Tommy apuncînd mîna liberă a lui Lee.

Abigail şi Frank îi priviră pe toţi trei depărtîndu-se.

– Sînt o familie minunată, spuse Frank.

– Da, aprobă eu cu blîndeţe. Aş fi vrut ca băiatul meu să fie aici dar... nu se poate.

– Am fost uluit cînd mi-ai spus că te muţi aici, Abigail. Am crezut că urăşti locul ăsta. Odată mi-ai spus că priveşti Walking Dune ca pe mormîntul lui Tom.

– Da. Dar aproape că mi-am pierdut nepotul. Aşa ceva te face să gîndeşti în perspectivă. E greşit să trăieşti în trecut. Niciodată nu ştii ce viitor scurt s-ar putea să ai.

– Ne-a costat cam mult, dar cred că amîndoi am învăţat aceeaşi lege, spuse Frank iar privirea lui gînditoare îl urmări pe Lee. Vieţile nu sînt menite pentru a fi controlate de cineva, cu excepţia oamenilor care le trăiesc.

– E foarte profund şi adevărat, Frank.

Întorcîndu-se către Abigail, îi studie chipul întors spre el şi se gîndi din nou ce femeie frumoasă era. Întotdeauna o admirase şi în clipa asta mai mult decît oricînd.

– Spre deosebire de tine, mie întotdeauna mi-a plăcut Walking Dune, comentă Frank. Nu-i un loc prea rău unde să te retragi la bătrîneţe, dacă stau bine să mă gîndesc. Vino încoace, Abigail.

– Vai, Frank! se bîlbîi ea cu ochii măriţi cînd el se aplecă să o sărute.

Cara privi peste umăr şi se opri brusc.

– Lee? Tu vezi ce văd şi eu?

Se uitară fix o clipă la perechea cu părul argintiu care se săruta pe terasă. Apoi izbucniră în rîs uimiţi şi-şi continuară plimbarea cu Tommy.

Oprindu-se pe ultima treaptă, chiar de unde începea nisipul, priviră mustangii liberi de pe ţărm.

– Din cîte ştiu, nu s-au aventurat atît de departe către sud de cînd a fost ridicat gardul, spuse Cara.

– Poate au venit să ne dea binecuvîntarea lor, sugera Lee zîmbind, deşi gîndul ciudat păru să prindă contur cînd Star se separă de restul herghelie şi veni către ei, oprindu-se doar la cîţiva metri de scări.

– Bună, Star, spuse Lee încet.

Privindu-l pe bărbatul din faţa sa cu ochi misterioşi, de parcă l-ar fi recunoscut, armăsarul îşi dădu puţin capul pe spate şi necheză de parcă i-ar fi răspuns la salut.

– Uluitor, şopti Cara. Niciodată nu l-am mai văzut fa cînd aşa faţă de cineva în afară de...

– Pot să-i spun lui Lee „tată", acum? o întrerupse Tommy.

Privind în jos către băieţel, cu o tresărire, Lee arunca o privire iute spre Cara, întrebîndu-se ce va găsi pe chipul ei, aproape temîndu-se.

Cînd ea îi întîlni privirea, el văzu că era emoţionată.

– Sigur că poţi, Tommy, răspunse ea. Asta şi este.

Star se întoarse, mergînd la trap către herghelie şi i conduse în galop în sudul plajei.

– Pot să mă duc după ei? întrebă Tommy deja sărind în nisip cu pantofii lui nou-nouţi.

– Nu te duce prea departe! strigară Lee şi Cara împreună, deşi ochii lor nu-şi desprinseseră nici o clipă privirile.

Lee se uită în adîncurile albastre care-l cuceriseră de prima dată, minunîndu-se de emoţiile mereu crescînde

care păreau să nu se mai sfîrşească.

– Te iubim, şopti Cara.

Lee nu putea să vorbească. Aplecîndu-se, o sărută pe împlă şi o trase aproape.

Cuibărindu-se lîngă el, Cara întinse un braţ, în semn de răspuns, în jurul taliei lui şi, în timp ce privea plaja însorită, simţi că însuşi cerul le zîmbea de sus, din înăl-ţimi.

Sfîrşit